ZLOMENÍ ANDĚLÉ

Zlomení andělé – druhý mistrovský příběh Takeshiho Kovacse, vyslance Protektorátu, organizace udržující pořádek mezi lidskými světy roztroušenými ve vesmíru. Takeshi Kovacs už však není vyslanec, ale jen vysoce kvalifikovaný nájemný žoldnéř. Jeho profese ho zavede na chudý a izolovaný svět Sanction IV zmítaný krvavou celoplanetární válkou. A Kovacs zde dělá, co umí nejlépe a za co mu tak dobře platí – zabíjí. Vyhrává šarvátky, bitvy, pomáhá zvítězit té straně, která ho najala. Jenomže tahle válka začíná být příliš krutá i na něho. Věci, které si lidé navzájem provádějí, by nedokázala vymyslet ani specializovaná umělá inteligence.

Zraněný Kovacs skočí po šanci dostat se z mlýnku na maso – a dostat se z něho bohatý. Stačí zajistit mimozemský artefakt a prodat ho žraloci obchodní korporaci, která s ním už bude umět naložit. Jenomže to znamená nenechat se zabít, donutit obě válčící strany, aby své hekatomby smrti provozovaly na jiném kontinentě, zradit a být zrazen a úplně nakonec – odhalit tajemství staré mimozemské rasy.

Takeshi Kovacs umí zabíjet lépe než kdokoliv jiný a jeho mezifázové geneticky kódované kalašnikovy nezahálejí. Umí zabíjet, ale už na to není hrdý. Rádoby cynický, ve skutečnosti smutný žoldák chce ven z pekla a za to musí zaplatit… Smrtí. Svou vlastní i smrtí těch, na kterých mu záleží.

ISBN 80-7254-800-X

RICHARD K. MORGAN

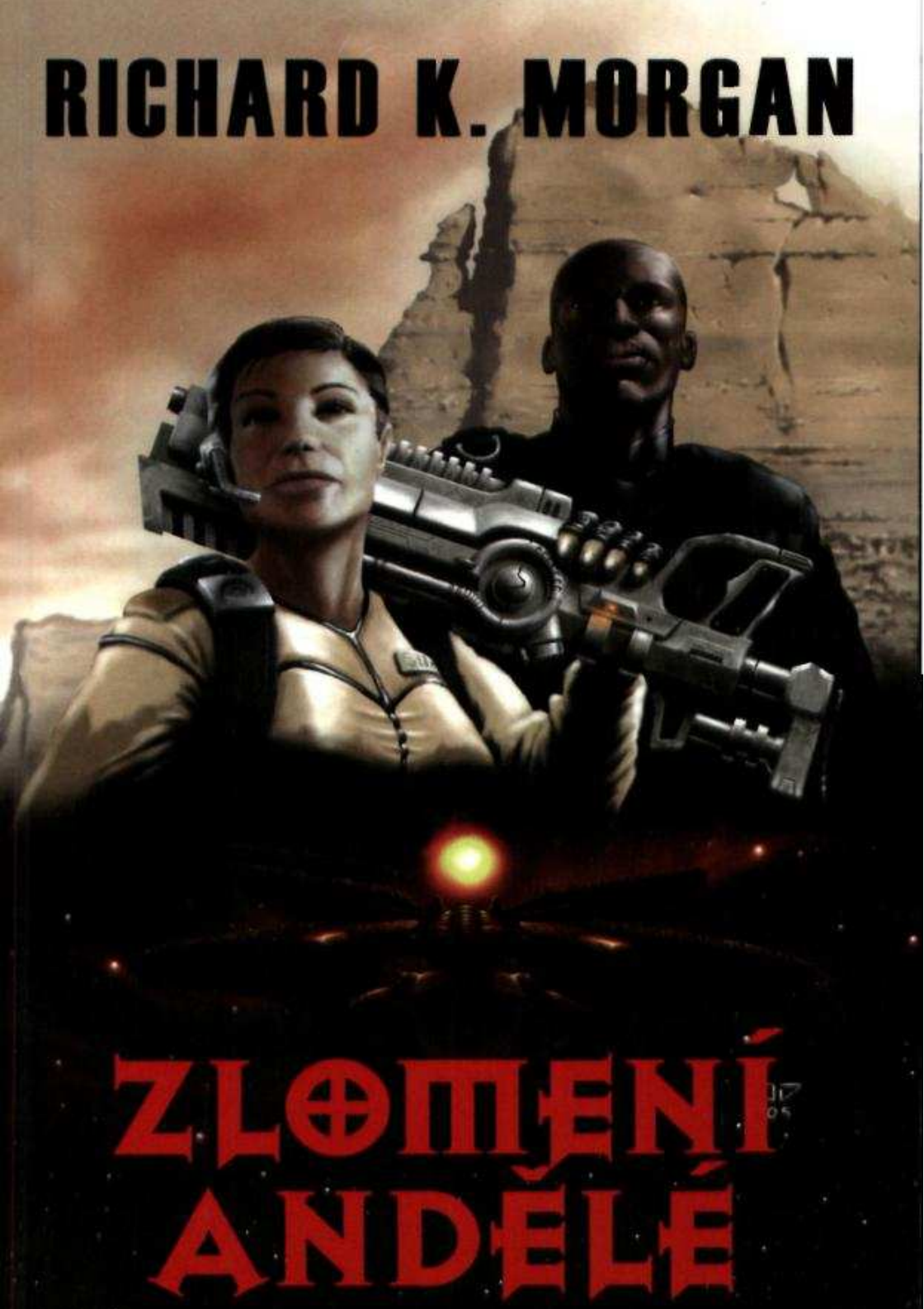

ZLOMENÍ ANDĚLÉ

TRIFID

Richard Morgan
Zlomení andělé

© Richard Morgan, 2003 Translation
© Eva Brožová, 2006 Illustrations
© Jan Doležálek, 2006
© TRITON 2006

ISBN 80-7254-800-X

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

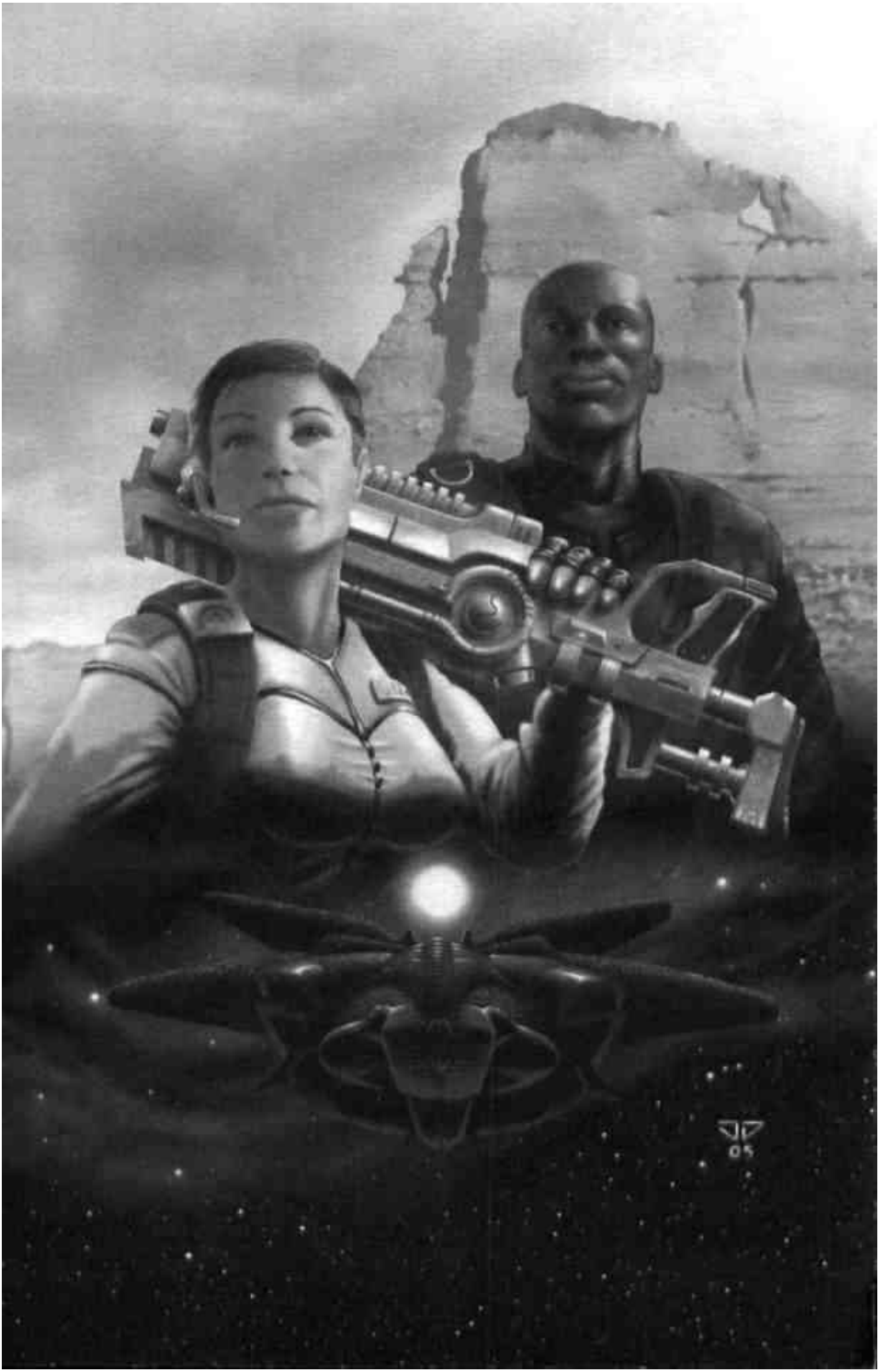

RICHARD K. MORGAN

ZLOMENÍ ANDĚLÉ

TRITON

Tuto knihu věnuji Virginii Cottinelliové –
compañera

afileres, camas, sacapuntas

Poděkování

Opět děkuji své rodině a přátelům, že to se mnou během psaní *Zlomených andělů* vydrželi. Muselo to být těžké. Znovu chci také poděkovat své agentce Carolyn Whitakerové za její trpělivost a Simonu Spantonovi a jeho týmu, zejména nesmírně zanícené Nicole Sinclairové, že díky nim měla *Půjčovna masa* takový úspěch.

Toto dílo je sci-fi, ale mnohé knihy, které je ovlivnily, ne. Především bych chtěl vyjádřit hlubokou úctu dvěma spisovatelům z mé inspirativní zásobárny non-fiction; děkuji Robinu Morganovi za *The Demon Lover*, což je pravděpodobně nejpřehlednější, nejkompletnější a nejkonstruktivnější kritika politického násilí, jakou jsem kdy četl, a Johnu Pilgerovi za knihy *Heroes*, *Distant Voices* a *Hidden Agendas*, které společně představují neúnavnou a nemilosrdně upřímnou obžalobu nelidskostí páchaných na zeměkouli lidmi, kteří se prohlašují za naše vůdce. Tito spisovatelé si své téma na rozdíl ode mne nevymysleli, protože to nepotřebovali. Vše viděli a zažili na vlastní kůži a my bychom jim měli naslouchat.

Část 1:

Poškozené strany

Válka je jako každý jiný špatný vztah. Samozřejmě z něj chcete pryč, ale za jakou cenu? A co je možná ještě důležitější, jakmile se dostanete ven, polepšíte si?

Quellcrist Falconerová
Válečné deníky

Kapitola první

Poprvé jsem potkal Jana Schneidera v protektorátní orbitální nemocnici, tři sta kilometrů nad rozervanými mraky Sanctionu IV a v bolestech. Formálně vzato v soustavě Sanctionu neměl Protektorát co dělat – to, co zbylo z planetární vlády, ze svých bunkrů důrazně trvalo na tom, že jde o vnitřní záležitost, a místní korporační zájmové skupiny s tím prozatím mlčky souhlasily.

Z toho důvodu měly protektorátní lodě, které se potloukaly po soustavě od chvíle, kdy Joshua Kemp vztyčil v Indigo City revoluční vlajku, změněné poznávací kódy a de iure si je dlouhodobě pronajaly různé zainteresované korporace a pak je nabídly bojující vládě jako součást fondu pro místní rozvoj – odečitatelnou z daní. Ty, které nesundaly z oblohy Kempovy nečekaně účinné ničivé bomby z druhé ruky, prodají před vypršením pronájmu zpátky Protektorátu a případné ztráty na zisku opět odepíšou z daní. Ruka ruku myje. Mezitím dopravily každého důstojníka raněného v bojích proti Kempovým silám do bezpečí, a právě tohle sehrálo zásadní roli, když jsem se rozhodoval, na čí stranu se přidám. Vypadalo to na špinavou válku.

Raketoplán nás vyložil přímo na plochu nemocničního hangáru pomocí zařízení, které se příliš nelišilo od obrovského muničního pásu a ve spěchu vyklopilo z nákladního prostoru desítky nosítek připomínajících kapsle. Když jsme s řinčením a kodrcáním sjížděli přes křídlo na palubu, v dálce dosud doznívalo pronikavé ječení motorů, a jakmile s cvaknutím otevřeli moji kapsli, vnikl mi do plic mrazivě ledový vzduch nedávno vyklizeného hangáru. Na všem, včetně mého obličeje, se okamžitě vytvořila vrstva ledových krystalků.

„Vy!“ oslovil mě ženský hlas ochraptělý napětím. „Bolí vás něco?“

Mrkáním jsem se zbavil ledové krusty na víčkách a zadíval se na uniformu potřísněnou mojí krví.

„Zkuste hádat," zachroptěl jsem.

„Zdravotník! Endorfin na povzbuzení a protivirovou injekci." Znovu se nade mnou sklonila a v okamžiku, kdy jsem na hlavě ucítil její prsty v rukavicích, mě do krku štípla injekční pistole. Šílená bolest okamžitě ustoupila. „Jste ze Soumračný fronty?"

„Ne," hlesl jsem. „Útok na Severním okraji. Proč, co se stalo v Soumraku?"

„Nějakej zkurvenej idiot právě přivolal taktický nukleární útok," pronesla lékařka rozzuřeně. Přejížděla mi rukama po těle a zjišťovala škody. „Takže žádnej zásah radiací. Co chemický látky?"

Nepatrně jsem naklonil hlavu ke klopě. „Podívejte se… na expozimetr."

„Je pryč!" vyštěkla. „A s ním skoro celý vaše rameno."

„Aha." Hledal jsem vhodná slova. „Myslím, že jsem čistej. Nemůžete mi udělat buněčný vyšetření?"

„Tady ne. Buněčný skenery jsou na odděleních. Možná se na to podíváme, až tam pro vás najdeme místo." Zvedla ze mě ruce. „Kde máte čárkovej kód?"

„Na levým spánku."

Někdo mi otřel krev z označeného místa a matně jsem ucítil, že mi po obličeji přejel laserový skener. Přístroj souhlasně zapípal a doktorka odešla. Hotovo.

Chvíli jsem jen ležel, spokojený, že mě endorfin zbavil jak bolesti, tak vědomí, a to všechno se zdvořilou rychlostí majordoma, který od vás převezme klobouk a kabát. V polospánku jsem přemítal, jestli se dá tělo, které mám na sobě, zachránit, nebo dostanu nové pouzdro. Věděl jsem, že Carrerův Klín má hrstku malých klonových bank pro takzvaný nepostradatelný tým, a jako jeden z pouhých pěti bývalých Vyslanců, kteří pro Carreru bojovali, jsem se mezi tuto elitu rozhodně počítal. Bohužel, nepostradatelnost je dvojsečná zbraň. Na jedné straně vám zajistí mimořádnou lékařskou péči, která sahá až k totální náhradě těla, na straně druhé je jediným účelem zmíněné péče to, abyste mohli co nejdřív pokračovat v boji. Řadovému vojákovi, který má tělo rozsekané na maděru, jen

vyříznou z šíje korovou bázi a pak ji uloží do skladovacího kanystru, v němž pravděpodobně zůstane až do konce války. To není ideální vyřazení z boje a navzdory pověsti Klínu, že se o své svěřence postará, nemáte ve skutečnosti žádnou záruku, že nové pouzdro dostanete. Nicméně v chaosu posledních měsíců jsem občas po tomhle kroku do zapomnění hluboce toužil.

„Plukovníku! Hej, plukovníku!“

Nevěděl jsem, jestli mě při vědomí držela úprava Vyslance, nebo jestli mě ten hlas probudil. Pomalu jsem otočil hlavu, abych zjistil, kdo na mě mluví.

Vypadalo to, že jsme pořád v hangáru. Na nosítkách vedle mě ležel svalnatý mladík s černou střapatou kšticí a natolik inteligentními rysy, že je nedokázal potlačit ani omámený výraz po endorfinové vzpruze. Měl na sobě stejnou uniformu Klínu jako já, ale moc mu neseděla a připadalo mi, že otvory v ní neodpovídají otvorům v něm. Na levém spánku, kde měl mít čárkový kód, jsem spatřil příhodnou spáleninu od blasteru.

„Mluvíte na mě?“

„Ano, pane.“ Opřel se o loket. Museli mu dát mnohem menší dávku než mně. „Zdá se, že tentokrát vzal Kemp nohy na ramena, co?“

„To je zajímavej úhel pohledu.“ Hlavou mi prolétly útržkovité obrazy rozcupované 391. čety. „*Kam* si myslíte, že poběží? Tím chci říct, že tohle je jeho planeta.“

„No, myslel jsem –“

„To bych vám neradil, vojáku. Copak jste nečetl podmínky při odvodu? Teď sklapněte a šetřete síly. Budete je potřebovat.“

„Ano, pane.“ Trochu se zajíkl a podle otáčejících se hlav na sousedních nosítkách nebyl sám, koho překvapilo, že takhle mluví důstojník Carrerova Klínu. Válka na Sanctionu IV, jako tomu většinou bývá, vyvolala silné vlastenecké city.

„A ještě jedna věc.“

„Plukovníku?“

„Tohle je uniforma poručíka. Velení Klínu hodnost plukovníka nemá. Zkuste si to zapamatovat.“

Pak mě z některé poškozené části těla zaplavila příšerná vlna bolesti. Vykroutila se ze sevření endorfinových vyhazovačů, kteří stáli u vchodu do mého mozku, a na každého, kdo poslouchal, začala hystericky ječet zprávu o škodách. Úsměv, který jsem měl přišpendlený na obličeji, zmizel stejným způsobem jako budovy Soumraku a okamžitě jsem ztratil zájem o cokoli kromě vřískání.

Když jsem se opět probral, někde těsně pode mnou šplouchala tiše voda a na tvář a paže mi dopadaly teplé sluneční paprsky. Někdo ze mě musel sundat cáry uniformy rozervané střepinami a nechal mi jen nátělník Klínu. Zvedl jsem ruku a konečky prstů přejel po dřevěných, stářím ohlazených prknech, která byla také teplá. Sluneční světlo mi pod víčky vytvářelo tančící obrazce.

Nic mě nebolelo.

Posadil jsem se a cítil se tak dobře, jako už dlouhé měsíce ne. Ležel jsem na malém, jednoduchém molu dlouhém asi deset metrů, které vybíhalo do jakéhosi fjordu nebo mořského zálivu. Hladinu z obou stran lemovaly nízké kopce a po obloze bezstarostně pluly nadýchané bílé obláčky. Dál v zálivu vystrkovala nad hladinu hlavy lachtaní rodinka a vážně si mě měřila.

Měl jsem na sobě stejné afro-karibské bojové pouzdro jako při útoku na Severním okraji, neponičené, nezjizvené.

Tak.

Za sebou jsem uslyšel kroky. Rychle jsem otočil hlavu na stranu a reflexivně zvedl ruce do embryonální obranné polohy. S velkým zpožděním za reflexem mi došlo, že v reálném světě by se ke mně nikdo nemohl dostat tak blízko, aniž by spustil detektor pohybu, kterým bylo pouzdro vybavené.

„Takeshi Kovacsi," pronesla žena v uniformě a na konci jména správně vyslovila měkké slovanské „č". Zastavila se nade mnou. „Vítejte ve virtuálu pro rekonvalescenty."

„Díky." Nemotorně jsem vstal. Ruku, kterou mi nabídla, jsem ignoroval. „Jsem pořád v nemocnici?"

Žena zavrtěla hlavou a z hranatého obličeje si odhrnula dlouhé, nápadné měděné vlasy. „Vaše pouzdro je stále na jednotce intenzivní

péče, ale než budete připraven k fyzickému oživení, vaše nynější vědomí bylo digitálně přepraveno do skladiště Klín 1.“

Rozhlédl jsem se a opět zvedl obličej ke slunci. Na Severním okraji hodně prší. „A kde je skladiště Klín 1? Nebo je to tajný?“

„Bohužel.“

„Jak jsem to mohl uhádnout?“

„Při svých kontaktech s Protektorátem jste se nepochybně seznámil –“

„Vykašlete se na to. To byla řečnická otázka.“ Už mi bylo jasné, kde se tenhle virtuální formát nachází. Během planetární války je běžnou praxí umístit na divoké eliptické orbity hodně vysoko hrstku tajných stanic s nízkým albedem a doufat, že na ně nenarazí místní vojenský provoz. Máte slušnou šanci, že vás nikdo nikdy neobjeví. Vesmír, jak se často píše v učebnicích, je velký.

„Na jakej poměr jedete?“

„Ekvivalentní reálnému času,“ odpověděla žena okamžitě. „Ale kdybyste si přál, mohu ho zrychlit.“

Představa, že bych si svou zdejší, nepochybně krátkou rekonvalescenci až třistanásobně prodloužil, mě lákala, ale jestliže mám někdy brzy v reálném čase nastoupit zpátky do boje, bude pravděpodobně lepší, když nevypadnu z formy. Navíc jsem si nebyl jistý, zda by mi velení Klínu příliš velké prodloužení dovolilo. Kdybyste jako poustevníci strávili pár měsíců v téhle přírodní kráse, určitě by to negativně ovlivnilo vaši ochotu podílet se na hromadném vraždění.

„Je zde ubytování k vašemu použití,“ pokračovala žena a natáhla ruku před sebe. „Pokud si budete přát nějaké úpravy, prosím vyžádejte si je.“

Sledoval jsem její paži, která ukazovala na dvoupodlažní stavbu ze skla a dřeva. Stála na kraji dlouhé oblázkové pláže a její střecha připomínala raccí křídla.

„Hezký.“ Ucítil jsem v sobě matný záchvěv sexuálního zájmu. „Vy máte být můj interpersonální ideál?“

Žena opět zavrtěla hlavou. „Jsem intraformátový služební konstrukt pro Přehled systémů Klínu 1, vygenerovaný na základě

fyzické předlohy podplukovníka Lucie Mataranové z Nejvyššího protektorátního velení.“

„S těmahle vlasama? Děláte si srandu!“

„Mám jistou možnost změn. Přejete si, abych vytvořila váš interpersonální ideál?“

Bylo to stejně lákavé jako nabídka formátu s vysokorychlostním poměrem. Ale po šesti týdnech ve společnosti nespoutaných členů komanda Klínu jsem si nic nepřál víc než být chvilku sám.

„Popřemejšlím o tom. Ještě něco?“

„Mám pro vás zaznamenané pokyny od Isaaka Carrery. Chcete je uložit v domě?“

„Ne. Pusťte mi je tady. Jestli budu něco potřebovat, ozvu se.“

„Jak si přejete.“ Konstrukt sklonil hlavu a zmizel. Místo ženy se objevila mužská postava v černé slavnostní uniformě Klínu. Krátce ostříhané černé vlasy prokvetlé stříbrem, vrásčitá patricijská tvář, jejíž tmavé oči a ošlehané rysy působily přísným a chápavým dojmem současně, a pod uniformou tělo důstojníka, který se přes své hodnostní zařazení pravidelně účastnil boje. Isaac Carrera, vyznamenaný kapitán bývalé Vesmírné jednotky a následně zakladatel nejobávanější námezdné armády v Protektorátu. Příkladný voják, velitel a taktik. Tu a tam, když neměl na vybranou, zdatný politik.

„Zdravím, poručíku Kovacsi. Omlouvám se, že je to jen nahrávka, ale Soumrak nás dostal do ošklivé situace a neměl jsem čas zařídit spojení. Z lékařské zprávy vyplývá, že vaše pouzdro lze asi za deset dní opravit, takže klonovou banku nebudeme potřebovat. Chci, abyste se co nejdřív vrátil na Severní okraj, ale popravdě řečeno, právě zastavili náš postup a pár týdnů to bez vás přežijí. K nahrávce jsem připojil nejnovější informace o současné situaci, včetně ztrát, které jsme utrpěli při posledním útoku. Byl bych rád, kdybyste se na to ve virtuálu podíval a použil k tomu svou proslavenou intuici Vyslance. Bůhví, že potřebujeme pár čerstvých nápadů. V celkovém kontextu představuje území Okraje jeden z devíti hlavních cílů nezbytných k tomu, abychom tuto válku…“

Byl jsem už v pohybu a kráčel jsem po molu a pak po svažujícím se břehu k nejbližším pahorkům. Obloha za nimi se

kabonila, ale nebyla natolik černá, aby hrozila bouřka. Měl jsem dojem, že když se vyšplhám dost vysoko, uvidím odtud celý záliv.

Zatímco jsem se vzdaloval od projekce na molu, vítr za mými zády odnášel hlas Carrery, který svá slova pronášel do prázdna a možná lachtanům, tedy za předpokladu, že neměli nic lepšího na práci než ho poslouchat.

Kapitola druhá

Nakonec mě tam nechali týden.

O nic jsem nepřišel. Přes severní polokouli Sanctionu IV pode mnou se honily mraky a sesílaly déšť na muže a ženy, kteří se dole zabíjeli. Konstrukt pravidelně navštěvoval dům a informoval mě o zajímavějších podrobnostech. Kempovi spojenci z jiných světů se za cenu dvou meziplanetárních transportů neúspěšně pokusili prolomit blokádu Protektorátu. Odněkud se vynořila letka řízených střel, inteligentnějších než obvykle, a zničila protektorátní bitevní loď. Zatímco v tropech držely vládní síly pozice, Klín a další námezdné jednotky na severovýchodě před Kempovou elitní prezidentskou gardou ustoupily. Soumrak dál hořel.

Jak jsem řekl, o nic jsem nepřišel.

Když jsem se probudil v pouzdrovací komoře, překypoval jsem dobrou náladou. Převážně za to mohla chemie; vojenské nemocnice pouzdra svých rekonvalescentů těsně před stažením nadopují optimismem. Nabídnou vám to místo večírku na uvítanou a vy pak máte pocit, že byste dokázali vyhrát tuhle zkurvenou válku úplně *sami,* jen kdyby vám dovolili se na ty hajzly vrhnout. Užitečné, jistě. Ale jak jsem tak plaval v tomhle vlasteneckém koktejlu, cítil jsem také obyčejnou radost z toho, že jsem zdravý a že mě zprovoznili se všemi fungujícími končetinami a orgány.

Tedy dokud jsem nemluvil s doktorkou.

„Stáhli jsme vás předčasně," oznámila mi. Vztek, který měla v hlase na palubě hangáru, teď nebyl tak patrný. „Na příkaz velení Klínu. Zdá se, že není čas, abyste se mohl ze svejch zranění kompletně zotavit."

„Cítím se dobře."

„Samozřejmě že ano. Jste nadopovanej endorfiny. Až vystřízlivíte, zjistíte, že levý rameno je funkční asi jen ze dvou třetin. Jo, a pořád máte poškozený plíce. Trvalý jizvy po Guerlianu 20."

Zamrkal jsem. „Nevěděl jsem, že to svinstvo používali.“

„To nevěděl asi nikdo. Vítězství tajnýho útoku, říkají.“ Odmlčela se a lehce se ušklíbla. Byla příšerně unavená. „Většinu toho sajrajtu jsme odstranili, na nejvíc zasažený místa jsme použili bioware a zničili druhotný infekce. Kdybyste si mohl několik měsíců odpočinout, pravděpodobně byste se uzdravil úplně. Takhle…“ Pokrčila rameny. „Snažte se nekouřit. Trochu posilujte. Eh, je to na hovno!“

Zkusil jsem trochu posilovat. Procházel jsem se po hlavní nemocniční palubě. Namáhavě nasával vzduch do sežehnutých plic. Protahoval rameno. Paluba byla plná raněných mužů a žen, kteří dělali totéž. Některé jsem znal.

„Hej, poručíku!“

Tony Loemanako, s obličejem, který z větší části připomínal masku z rozervaného masa, posetým zelenými pupínky na místech, kam mu zasadili rychle rostoucí biomasu. Stále se usmíval, ale na levé straně mu bylo vidět až moc zubů.

„Dostal jste se z toho, poručíku! To je skvělý!“

Rozhlédl se v davu.

„Hej, Eddie. Kwok. Poručík se z toho dostal.“

Kwok Yuen Yeeová, s oběma očními důlky pevně ucpanými jasně oranžovým rosolem tkáňového inkubátoru. Zrak jí prozatím nahrazovala mikrokamera připevněná k lebce. Ruce jí znovu dorůstaly na kostře z černých uhlíkových vláken. Nová tkáň vypadala vlhká a živá.

„Poručíku. Mysleli jsme –“

„Poručíku Kovacsi!“

Eddie Munharto v mobilním korzetu, který mu umožňoval chůzi, zatímco mu biomasa obnovovala rozervané cáry pravé paže a obou nohou, jež po sobě zanechala inteligentní střela.

„Rád vás vidím, poručíku! Vidíte, všichni se uzdravujeme. 391. četa se za pár měsíců vrátí a nakope kempisty do prdele, žádnej strach.“

V současné době dodává Carrerovu Klínu bojová pouzdra firma Khumalo Biosystems. Nejmodernější bojová biotechnologie Khumalo má pár roztomilých vylepšení, z nichž stojí za povšimnutí

serotoninový systém, který zvyšuje vaši ochotu k bezduchému násilí, a nepatrné částečky vlčího genu, jež ve vás kromě větší rychlosti a zuřivosti probouzí zvýšenou loajalitu vůči smečce, která bolí jako slzy deroucí se do očí. Když jsem se díval na zmrzačené vojáky z 391. čety, kteří ten masakr přežili, cítil jsem, že mi v krku roste knedlík.

„Kurva, nandali jsme jim to, co?“ zeptal se Munharto a jako ploutví máchl jedinou zbývající končetinou. „Včera jsem viděl hlášení.“

Kamera Kwok se otočila a vydávala při tom krátké hydraulické zvuky.

„Sestavujete novou tři sta devadesátou první, pane?“

„Já ne–“

„Hej, Naki. Kde seš, chlape? Je tu poručík.“

Od té doby jsem se hlavní palubě vyhýbal.

*** * ***

Schneider mě našel další den, když jsem seděl v důstojnickém oddělení pro rekonvalescenty, kouřil jsem a zíral z okna. Hloupost, ale jak řekla doktorka, *je to na hovno.* Nemá smysl na sebe dávat pozor, když vám každou chvíli serve maso z kostí letící střepina nebo ho nenapravitelně rozleptá chemický spad.

„Ach, poručík Kovacs.“

Chvíli mi trvalo, než jsem si ho zařadil. Tváře trpících lidí vypadají jinak, a kromě toho jsme tehdy oba byli samá krev. Přes cigaretu jsem se na něj podíval a zoufale přemítal, jestli je to někdo další, kdo mě chce pochválit za vybojovanou bitvu. Pak udělal letmé gesto a v tu chvíli jsem si vzpomněl na překladiště. Ukázal jsem mu, aby se posadil. Trochu mě překvapilo, že je pořád ještě na palubě, a ještě víc to, že se dokázal dostat na tohle oddělení.

„Děkuju. Já jsem Jan Schneider.“ Natáhl ke mně ruku, na kterou jsem kývl, a pak si vzal z krabičky, která ležela na stole, jednu moji cigaretu. „Jsem vám fakt moc vděčnej, že jste, ehm, ne–“

„Zapomeňte na to. Já už na to zapomněl.“

„Zranění, ehm, zranění si může s vaším mozkem, s pamětí, ošklivě pohrát.“ Netrpělivě jsem se zavrtěl. „Spletl jsem si hodnosti a vůbec, no –“

„Hele, Schneidere, je mi to fakt fuk.“ Zhluboka jsem vtáhl kouř, což bylo dost nerozumné, a rozkašlal jsem se. „Jediný, co chci, je zůstat v týhle válce naživu natolik dlouho, abych se z ní dostal. Jestli s tím ještě jednou začnete, nechám vás zastřelit, ale jinak si můžete dělat, co chcete. Jasný?“

Přikývl, ale byl stále nervózní. Mlčky si okusoval nehet u palce a pozoroval mě – jako sup. Když jsem se odmlčel, vytáhl si palec s úst, usmál se a místo něj si do nich strčil cigaretu. Téměř ležérně vyfukoval kouř směrem k průzoru a planetě, která jím byla vidět.

„Přesně,“ pronesl.

„Přesně co?“

Schneider se spiklenecky rozhlédl, ale těch několik dalších pacientů, kteří byli na oddělení, sedělo na opačné konci místnosti a sledovalo latimerský holoporňák. Znovu se usmál a naklonil se blíž se ke mně.

„Přesně tohle hledám. Někoho s trochou zdravého rozumu. Poručíku Kovacsi, rád bych vám něco navrhl. Něco, díky čemu se dostanete z týhle války nejen živej, ale taky bohatej, bohatší, než si možná dokážete představit.“

„Dokážu si představit hodně věcí, Schneidere.“

Pokrčil rameny. „Fajn. Tak se spoustou prachů. Zajímá vás to?“

Uvažoval jsem o tom a snažil se najít skrytý zádrhel. „Ne, pokud bych musel přejít na opačnou stranu. Proti Joshuovi Kempovi osobně nic nemám, ale podle mě prohraje a –“

„Politika.“ Schneider mávl přezíravě rukou. „Tohle nemá s politikou nic společnýho. Nemá to nic společnýho ani s touhle válkou. Mluvím o něčem trvalým. O výrobku. O něčem, za co by každá korporace zaplatila deset procent svýho ročního zisku, jen aby to získala.“

Hluboce jsem pochyboval, jestli v zapadákově, jako je Sanction IV, něco takového je, a ještě víc jsem pochyboval, že by se k tomu mohl dostat někdo jako Schneider. Nicméně proklouznul na palubu něčeho, co byla v podstatě protektorátní bitevní loď, a dostalo se mu lékařského ošetření, po kterém – provládním odhadem – marně volalo půl milionu mužů na povrchu planety. *Něco* v něm možná je a

právě teď *cokoli*, co by mě dostalo z týhle rozblácený koule dřív, než se sama zničí, stálo za to, abych si ho vyslechl.

Přikývl jsem a zamáčkl cigaretu.

„Dobře.“

„Jdete do toho?“

„Poslouchám,“ odpověděl jsem nevzrušeně. „Jestli do toho půjdu, nebo ne, záleží na tom, co uslyším.“

Schneider vtáhl tváře dovnitř. „Nejsem si jistej, že na tomhle základě můžeme pokračovat, poručíku. Potřebuju –“

„Potřebujete mě. To je jasný, protože jinak bysme teď spolu nemluvili. Takže budeme pokračovat na tomhle základě, nebo mám zavolat ochranku a říct jim, aby to z vás vymlátila?“

Rozhostilo se napjaté ticho, do něhož se jako krev rozlil Schneiderův úsměv.

„Tak jo,“ pronesl nakonec. „Vidím, že jsem vás špatně odhadnul. O týhle, ehm, stránce vaší povahy se v záznamech nemluví.“

„Ze záznamů, ke kterým jste se mohl dostat, se o mně nedozvíte ani polovinu toho, jakej doopravdy jsem. Pro vaši informaci, Schneidere, naposledy jsem sloužil ve Vyslaneckých jednotkách.“

Sledoval jsem, jak to vstřebává, a přemítal jsem, jestli se vyděsí. Vyslanci mají v Protektorátu téměř mytologické postavení a rozhodně nejsou proslulí svou lidumilnou povahou. To, čím jsem byl, nebylo na Sanctionu IV tajemstvím, ale mluvil jsem o tom, jen když to bylo nutné. Kdykoli jsem vstoupil do kantýny, vedla tato pověst v nejlepším případě k nervóznímu tichu a v nejhorším k choromyslným výpadům mladých prvopouzdráků, kteří měli víc neurachemu a svalových štěpů než rozumu. Carrera si mě po třetím mrtvém (s nepoškozenou bází) zavolal na kobereček. Velící důstojníci mají obvykle na zabíjení řadových vojáků negativní náhled. Tohle nadšení si máte nechat pro nepřítele. Dohodli jsme se, že veškeré informace o mé minulosti Vyslance pohřbíme hluboko v databázi Klínu a mezi protektorátními mariňáky mě budou provázet zběžné záznamy profesionálního žoldáka. Byla to obvyklá praxe.

Ale jestli moje minulost Vyslance Schneidera vyděsila, nedal to najevo. Znovu se ke mně naklonil a na inteligentní tváři se mu objevil zamyšlený výraz.

„U Vyslanců? Kdy jste tam sloužil?“

„Už dávno. Proč?“

„Byl jste v Inneninu?“ Světlo se rozmazalo v laserové jiskření, které lemovalo rozpadlé zdi a bahno na zemi, zatímco se mi Jimmy de Soto snažil vykroutit. Umíral za pronikavého jekotu plného bolesti a kolem nás se hroutilo inneninské předmostí.

Na okamžik jsem zavřel oči.

„Jo, byl jsem v Inneninu. Chcete mi říct o tom kšeftu, nebo ne?“

Schneider se nemohl dočkat, až to někomu vyklopí. Nabídl si další cigaretu a opřel se.

„Věděl jste, že na pobřeží Severního okraje, nahoře za Sauberville, leží jedny z nejstarších marťanských archeologických vykopávek?“

A tak. Povzdychl jsem si, sklouzl pohledem kolem jeho obličeje a znovu se průzorem zadíval na Sanction IV. Něco takového mě mělo napadnout, ale Jan Schneider mě trochu zklamal. Během těch pár minut, co jsme se znali, jsem si myslel, že jsem narazil na zdravé jádro, které mi připadalo vůči těmhle nesmyslům o ztracené civilizaci a pohřbených technologiích dostatečně odolné.

Uběhlo už skoro pět set let od chvíle, kdy jsme narazili na mauzoleum marťanské civilizace, a lidé stále nepochopili, že artefakty našich vyhynulých planetárních sousedů, které po sobě zanechali, jsou pro nás buď nedostupné, nebo nepoužitelné. (Nebo s největší pravděpodobností obojí, ale jak se to dozvíme?) Jediná opravdu užitečná věc, kterou jsme dokázali rozluštit, jsou astronavigační tabulky, díky nimž jsme mohli poslat naše kolonizátorské lodě do míst, která jsou pro člověka zaručeně obyvatelná.

Na základě tohoto úspěchu a roztroušených ruin a artefaktů, které jsme objevili na světech, k nimž nás jejich mapy dovedly, vznikla řada nejrůznějších teorií, idejí a kultovních názorů. V době, kdy jsem pendloval po Protektorátu, jsem jich hodně slyšel. Někde se člověk setkal s paranoidní myšlenkou, podle níž je celá ta věc

zástěrka, kterou vymyslely Spojené národy, aby zamaskovaly, že astronavigační mapy ve skutečnosti pocházejí od cestovatelů v čase z naší vlastní budoucnosti. Pak existuje opatrně formulovaná náboženská víra, která tvrdí, že jsme zapomenutí potomci Marťanů, a až dosáhneme dostatečného karmického osvícení, čeká nás opětovné shledání s dušemi našich předků. Pár vědců podporuje nekonkrétně optimistické teorie, podle kterých byl Mars ve skutečnosti pouze odlehlou základnou, kolonií odříznutou od mateřské kultury, a že se někde ve vesmíru stále nachází centrum civilizace. Já osobně se přikláním k tomu, že se Marťané, aby se zbavili civilizačních technologií, které je omezovaly, přesunuli na Zemi a stali se delfíny.

Výsledek je stejný. Jsou pryč a my jen sbíráme útržky.

Schneider se usmál. „Myslíte si, že jsem cvok, co?“

„Něco takovýho.“

„Tak mě aspoň vyslechněte.“ Krátce, rychle šlukoval a z úst mu při mluvení vycházel kouř. „Heleďte, každej si myslí, že Marťani byli jako my. Ne fyzicky, chci tím říct, že podle nás stála jejich civilizace na stejných kulturních základech jako ta naše.“

Kulturní základy? Na tohle by Schneider nepřišel. Musel mu to někdo říct. Začalo mě to zajímat.

„To znamená, že prozkoumáváme svět, jako je tenhle, a všichni se můžou zbláznit, když najdeme centra osídlení. Teda města. Jsme skoro dva světelný roky od hlavní soustavy Latimeru, teda dvě obyvatelný biosféry a tři, který je třeba trochu upravit, a na všech jsme našli přinejmenším pár rozvalin, ale jakmile sem dorazí sonda a objeví něco, co města připomíná, každej hned všeho nechá a přiřítí se sem.“

„Řekl bych, že přiřítí je přehnanej výraz.“

Subsvětelnou rychlostí by dokonce i těm nejvýkonnějším kolonizátorským lodím trvalo skoro tři roky, než by překonaly vzdálenost od binárních sluncí Latimeru k tomuhle nenápaditě pojmenovanému bratříčkovi. V mezihvězdném prostoru se všechno odehrává pomalu.

„Jo? Vy víte, jak dlouho to trvalo? Od doby, kdy sonda hyperportovala údaje, do jmenování vlády na Sanctionu?“

Přikývl jsem. Bylo mou povinností místního vojenského poradce takové věci vědět. Zájmové skupiny prosadily protektorátní Chartu během několika týdnů. Ale od té doby už uplynulo skoro sto let a nezdálo se, že by to nějak souviselo s tím, co mi teď Schneider vykládal. Naznačil jsem mu, aby pokračoval.

„Takže," pronesl, naklonil se dopředu a zvedl ruce jako dirigent, „tu máme archeology. Je to stejnej kšeft jako všude jinde; nález patří tomu, kdo ho jako první označí za svůj majetek, a pak ho čeká jednání s vládou, která funguje mezi nálezcema a korporačníma kupcema jako zprostředkovatel."

„Za procenta z prodeje."

„Jo, za procenta z prodeje. Navíc má právo vyvlastnit, cituju, ‚za odpovídající kompenzaci všechny nálezy důležité pro zájmy Protektorátu a tak dále, a tak dále', konec citátu. Jde o to, že každej slušnej archeolog, kterej chce udělat terno, zamíří do centra osídlení, a tohle udělali všichni."

„Jak to všechno víte, Schneidere? Vy archeolog nejste."

Zvedl levou ruku a vyhrnul si rukáv, abych viděl smyčky okřídleného hada, kterého měl světélkující barvou vytetovaného pod kůží. Hadí šupiny se leskly a zářily samy od sebe a křídla se nepatrně pohybovala nahoru a dolů, takže člověk skoro slyšel jejich šustění a vrzání. Had měl mezi zuby propletený nápis *Sanctionské sdružení meziplanetárních pilotů* a celý obrázek lemovala slova *Půda je pro mrtvé.* Vypadal dost zánovně.

Pokrčil jsem rameny. „Hezká prácička. A?"

„Vezl jsem náklad pro partičku archeologů, která pracovala na pobřeží Dangreku severozápadně od Sauberville. Byli to většinou Hraboši, ale –"

„Hraboši?"

Schneider zamrkal. „Jo. O co jde?"

„Tohle není moje planeta," vysvětlil jsem trpělivě, „jen tu válčím. Kdo jsou Hraboši?"

„Aha. No, to jsou zelenáči." Omluvně mávl rukou. „Právě dodělali Akademii, je to jejich džob. Prostě Hraboši."

„Hraboši. Chápu. Takže kdo nebyl?"

„Cože?" zamrkal znovu.

„Kdo nebyl Hraboš? Řekl jste, *byli to většinou Hraboši, ale…* Ale kdo nebyl?“

Schneider se zatvářil dotčeně. Nelíbilo se mu, že ho pořád přerušuju.

„Bylo s nima i pár profíků. Hraboši musí vzít všechno, co vykopou, ale člověk vždycky narazí na pár veteránů, který na to mají jinej názor.“

„Nebo se objeví moc pozdě na to, aby si zabrali lepší místo.“

„Jo.“ Z nějakého důvodu se mu nelíbil ani tenhle fór. „Někdy. Jde o to, že jsme něco… že něco našli.“

„Co?“

„Marťanskou vesmírnou loď.“ Schneider zamáčkl cigaretu. „Nepoškozenou.“

„Blbost.“

„Fakt jsme ji našli.“

Znovu jsem vzdychl. „Chcete mi namluvit, že jste vykopali celou kosmickou loď, ne, omlouvám se, *vesmírnou* loď, a nikdo o tom neví? Nikdo ji neviděl? Nikdo si nevšiml, že tam leží. Co jste udělali, postavili nad ní přístřešek?“

Schneider mlaskl a usmál se. Najednou byl zase na koni.

„Neřekl jsem, že jsme ji vykopali, řekl jsem, že jsme ji *našli*. Kurva, Kovacsi, je velká jako asteroid a leží na hranicích soustavy Sanctionu na parkovací orbitě. Vykopali jsme jen bránu, která k ní vede.“

„Bránu?“ Když jsem mu tu otázku položil, ucítil jsem lehké mrazení v zádech. „Máte na mysli hyperportační zařízení? Víte určitě, že přečetli technopiktogramy správně?“

„Kovacsi, je to *brána*.“ Schneider se mnou mluvil, jako bych byl malé dítě. „Otevřeli jsme ji. Je skrz ni vidět na druhou stranu. Připomíná levnou experii. Jsou za ní hvězdy, který jsou jednoznačně místní. Stačilo tudy jen projít.“

„Do lodi?“ Proti mé vůli mě to fascinovalo. Ve Vyslaneckých jednotkách vás naučí lhát – lhát na detektoru lži, pod mimořádným stresem, za jakýchkoli okolností a s naprostou přesvědčivostí. Vyslanci lžou lépe než všichni ostatní lidé v Protektorátu, přirození

nebo vylepšení, a když jsem se tak díval na Schneidera, věděl jsem, že nelže. Ať se mu přihodilo cokoli, tomu, co říkal, bezmezně věřil.

„Ne.“ Zavrtěl hlavou. „Do lodi ne. Brána míří na bod, kterej leží asi dva kilometry od trupu. Zhruba každý čtyři a půl hodiny se otočí. Musíte mít skafandr.“

„Nebo raketoplán.“ Kývl jsem na tetování na jeho paži. „Co jste pilotoval?“

Ušklíbl se. „Suborbitální Mowai. Velkej jako dům. Do tý brány by se nevešel.“

„Cože?“ vybuchl jsem smíchy, ale okamžitě jsem zmlkl, protože mě zabolelo na plicích. „Nevešel?“

„Jo, klidně se dál smějte,“ zavrčel naštvaně Schneider. „Kdyby nebylo tohodle malýho zádrhelu, už bych v týhle zkurvený válce nebyl. Měl bych na sobě zakázkový pouzdro a procházel bych se po Latimer City. Klonová banka, detašovaná báze, zkurvená nesmrtelnost. Celej program.“

„Copak nikdo neměl skafandr?“

„Na co?“ Schneider rozpřáhl ruce. „Byli jsme na suborbitě. Nikdo nepředpokládal, že půjde do vesmíru. Po pravdě řečeno, nikdo *nesměl* odejít z týhle planety jinak než přes meziplanetární brány v Landfallu. Všechno, co člověk na nalezišti objevil, muselo projít exportní karanténou. A do toho se v tý chvíli nikomu nechtělo. Vzpomínáte si na tu větu o vyvlastnění?“

„Jo. Všechny nálezy důležité pro zájmy Protektorátu. Vy jste o odpovídající kompenzaci nestáli? Nebo vám připadalo, že bude neodpovídající?“

„Ale no tak, Kovacsi. Jaká je odpovídající kompenzace, když člověk objeví něco takovýho?“

Pokrčil jsem rameny. „To záleží na spoustě věcí. V soukromým sektoru především na tom, komu se o tom zmíníte. Možná kulka v bázi.“

Schneider se na mě křečovitě usmál. „Vy si myslíte, že jsme nemohli jednat o prodeji s korporacema?“

„Myslím si, že by to jednání nedopadlo dobře. To, jestli byste zůstali naživu, by záleželo na tom, s kým byste jednali.“

„Tak na koho byste se teda obrátil?“

Nechal jsem viset otázku ve vzduchu, a než jsem odpověděl, vyklepal jsem z krabičky další cigaretu. „O to tu nejde, Schneidere. Moje sazba konzultanta je trochu nad vaše možnosti. Na druhý straně jako partner, no…“ usmál jsem se na něj. „Pořád poslouchám. Co se stalo pak?“

Schneider se trpce rozesmál, natolik hlasitě, že diváci holoporňáku dokonce na okamžik vzhlédli od těl, která se trojrozměrná a ve skutečné velikosti svíjela na opačném konci oddělení.

„Co se stalo?“ Znovu ztišil hlas a čekal, až příznivci porna opět upřou pohled na představení. „Co se stalo? Začala tahle zkurvená válka, to se stalo.“

Kapitola tři

Někde plakalo dítě.

Dlouhou dobu jsem se rukama držel za okraj průlezu a nechal na palubu proudit tropické klima. Propustili mě z nemocnice jako schopného výkonu služby, ale plíce mi pořád nefungovaly tak, jak by se mi líbilo, a ve vlhkém vzduchu se mi špatně dýchalo.

„Je tu vedro."

Schneider vypnul pohony raketoplánu a tlačil se mi na záda. Pustil jsem se průlezu, aby mohl vystoupit, a zaclonil si oči proti ostrému slunci. Ze vzduchu vypadal internační tábor stejně neškodně jako většina městských sídlišť, ale tahle spořádanost se při bližším pohledu pod náporem reality zhroutila. Ve spěchu vyfouknuté buňky v žáru praskaly a v uličkách mezi nimi tekly splašky. Slabý větřík ke mně přinesl zápach hořícího polymeru; přistávající raketoplán naválil listy starého papíru a kusy igelitu na nejbližší úsek obvodového plotu a teď je elektřina spékala na škvarky. Za plotem trčely z rozpukané země bezpečnostní systémy připomínající železný plevel. Za hlasy internovaných lidí bylo slyšet vytrvalé hučení kondenzátorů.

Za seržantem, který mi matně připomínal otce, když měl jeden ze svých lepších dní, se krčila malá jednotka místní domobrany. Když spatřili uniformy Klínu, okamžitě se zastavili. Seržant mi neochotně zasalutoval.

„Poručík Takeshi Kovacs, Carrerův Klín," pronesl jsem stroze. „Tohle je desátník Schneider. Přijeli jsme pro Tanju Wardaniovou, obyvatelku vašeho tábora. Čeká ji výslech."

Seržant se zamračil. „Nic o tom nevím."

„Už to víte, seržante."

V podobných situacích uniforma obvykle stačila. Na Sanctionu IV všichni věděli, že Klín jsou neoficiální ostří hoši Protektorátu a většinou dostali, co chtěli. Dokonce i jiné žoldnéřské jednotky jim raději vyhověly. V tomhle seržantovi se ale něco vzpříčilo. Jakási

polozapomenutá úcta k předpisům, kterou mu vštípili na cvičišti v době, kdy měly ještě nějakou váhu, v době, než začala tahle válka. Ta, nebo možná jen pohled na krajany, kteří hladověli v buňkách.

„Budete mi muset ukázat nějaké pověření.“

Luskl jsem na Schneidera prsty a natáhl ruku pro lejstro. Nebylo těžké ho získat. V planetárním konfliktu, jako byl tenhle, dal Carrera svým podřízeným důstojníkům tak velkou pravomoc, že by pro ni velitel protektorátní divize vraždil. Dokonce se mě ani nikdo nezeptal, k čemu Wardaniovou potřebuju. Bylo jim to fuk. Takže nejsložitější bylo sehnat raketoplán; meziplanetární dopravní prostředky byly nedostatkovým zbožím. Nakonec jsem ho pod pohrůžkou zbraní získal od protektorátního plukovníka, který měl na starosti polní nemocnici v jihovýchodní Suchindě, o níž nám někdo řekl. Budu kvůli tomu mít menší potíže, ale na druhé straně, jak sám Carrera s oblibou říkal, tohle je válka, ne soutěž v oblíbenosti.

„Bude to stačit, seržante?“

Pozorně dokument prozkoumal, jako by doufal, že pověření bude padělek. Netrpělivě, což jsem až tak nepředstíral, jsem se zavrtěl. Atmosféra v táboře mě deprimovala a někde poblíž nepřetržitě plakalo dítě. Chtěl jsem odsud co nejdřív vypadnout.

Seržant vzhlédl a podal mi dokument zpátky. „Budete si muset promluvit s velitelem,“ pronesl bezvýrazně. „Všichni tihle lidé jsou pod vládním dohledem.“

Rozhlédl jsem se a pak jsem se na něj opět zadíval.

„Dobře.“ Pohrdavě jsem se ušklíbl a seržant sklopil oči. „Tak si půjdeme promluvit s velitelem. Desátníku Schneidere, zůstaňte tady. Hned jsem zpátky.“

Velitelova kancelář se nacházela v dvoupatrové buňce, kterou od zbytku tábora odděloval další elektrický plot. Na vrcholku kondenzátorových sloupků trůnila menší bezpečnostní zařízení, která připomínala chrliče z počátku tisíciletí. V bráně stáli mladičcí nováčci v uniformách a v rukou svírali nadměrně veliké plazmové pušky. Jejich mladé obličeje působily pod vojenskými helmami, na kterých byly připevněny nejrůznější přístroje, zranitelně a nezkušeně. Nechápal jsem, co tu dělají. Buď byly bezpečnostní systémy imitace, nebo měl tábor nadbytek zaměstnanců. Beze slova jsme prošli kolem

nich, vystoupali po schodišti z lehké slitiny, které někdo ledabyle připevnil ke stěně buňky, a seržant zazvonil na dveře. Oko bezpečnostní kamery nad dveřním překladem se na okamžik roztáhlo a pak se dveře rozlétly dokořán. Vešel jsem dovnitř a s úlevou se nadechl chladného klimatizovaného vzduchu.

Většina světla v kanceláři vycházela z řady bezpečnostních monitorů na protější stěně. Pod nimi se nacházel umělohmotný stůl, na jehož konci stál levný holoprojektor s klávesnicí. Zbylou plochu pokrývaly stočené svitky sjetin, zvýrazňovače a další kancelářské potřeby. Z nepořádku trčely jako chladicí věže v průmyslové pustině prázdné kelímky od kávy a na jednom místě se přes pracovní plochu klikatil tenký kabel paži postavy, která se hrbila nad stolem.

„Veliteli?“

Obraz na několika monitorech se změnil a v blikavém světle jsem spatřil, že se paže kovově zaleskla.

„Co se děje, seržante?“

Hlas měl pomalý a monotónní, lhostejný. Vstoupil jsem do studené záře a člověk za stolem lehce zvedl hlavu. Rozeznal jsem jedno modré oko s fotoreceptorem a protetickou slitinu, která se táhla po jedné polovině obličeje a krku až k objemnému rameni. Vypadalo jako část skafandru, ale nebylo jím. Většina levé strany těla chyběla a od boku k podpaží ji nahrazovaly servomechanismy. Paži tvořily tenké hydraulické systémy z oceli zakončené černým drápem. Zápěstí a předloktí pokrývalo půl tuctu lesklých stříbrných zdířek a do jedné z nich byl připojen kabel ze stolu. Vedle této zdířky ospale pulzovalo červené světlo. Byl pod proudem.

Před stolem jsem se zastavil a zasalutoval jsem.

„Poručík Takeshi Kovacs, Carrerův Klín,“ pronesl jsem tiše.

„Ano.“ Velitel se na židli napřímil. „Nemám rozsvítit, poručíku? Mám tmu rád, nicméně –“ stiskl rty a tiše se zasmál „– jsem na ni vybavený. Vy asi ne.“

Natáhl se přes klávesnici a po několika pokusech se rozsvítila hlavní světla v rozích místnosti. Když fotoreceptor potemněl, vedle něj na mě zíralo kalné lidské oko. To, co z obličeje zbylo, mělo hezké rysy a určitě to bývalo pohledné, ale dlouhodobé připojení k

proudu připravilo malé svaly o koherentní elektrické informace, takže velitelův výraz působil mdle a tupě.

„Je to lepší?“ Obličej se pokusil o něco, co bylo potměšilejší než úsměv. „Určitě ano. Koneckonců pocházíte z Vnějšího světa.“ Velké písmeno se v místnosti ironicky rozlehlo. Ukázal na počítačové obrazovky. „Ze světa za těmahle drobnýma očima a všeho, o čem může jejich maličký mozek snít. Povězte mi, poručíku, pořád ještě válčíme o půdu naší milované planety, bohatou na archeologické vykopávky?“

Vrhl jsem pohled na zásuvku a pulzující rudé světlo a pak se na něj opět zadíval.

„Rád bych, abyste mi věnoval veškerou pozornost, veliteli.“

Dlouho na mě zíral, pak sklonil hlavu způsobem, jako by byl robot, a ne člověk, a pohlédl na zapojený kabel.

„Jo, tohle,“ hlesl.

Okamžitě se napřímil a zadíval se na seržanta, který přešlapoval se dvěma členy domobrany ve dveřích.

„Vypadněte!“

Seržant splnil rozkaz s rychlostí, z níž bylo jasné, že se nemohl dočkat, až odtud zmizí. Statisté v uniformě ho následovali a jeden z nich za sebou tiše zavřel dveře. Když cvakly, velitel se opět svezl do židle a pravou ruku natáhl ke kabelu. Z úst mu unikl zvuk – mohl to být povzdech, zakašlání nebo možná smích. Čekal jsem, dokud se na mě opět nepodíval.

„Ujišťuji vás, že mám minimální příkon,“ pronesl a ukázal na pulzující světlo. „V tomhle stavu bych totální odpojení pravděpodobně nepřežil. Kdybych si lehl, asi bych už nikdy nevstal, a tak zůstávám tady na židli. Nepohodlí mě probouzí. Pravidelně.“ Očividně se přemáhal. „Takže, jestli se smím zeptat, co po mně Carrerův Klín chce? Nemáme tu totiž nic cenného. Zásoby zdravotnických potřeb nám došly už před několika měsíci, a dokonce i potraviny, které nám posílají, sotva stačí na plné příděly. Pro mé muže, samozřejmě. Mám na mysli skvělou jednotku vojáků, kterým tu velím. Naši zajatci dostávají ještě méně.“ Další gesto, tentokrát máchl rukou k řadě monitorů. „Přístroje samozřejmě jíst nepotřebují. Jsou soběstačné, nenáročné a necítí soucit k tomu, co střeží. Skvělí

vojáci, každý z nich. Jak vidíte, snažím se v jednoho takového proměnit, ale celý proces je teprve na začátku –“

„Nepřišel jsem pro vaše zásoby, veliteli.“

„Aha, pak jde o zúčtování. Překročil jsem nějakou hranici, kterou Kartel nedávno vytyčil? Ukázalo se snad, že jsem překážkou válečného úsilí?“ Zdálo se, že ho ta představa pobavila. „Jste nájemný zabiják? Čistič Klínu?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jsem tady kvůli jednomu z vašich zajatců. Jmenuje se Tanja Wardaniová.“

„Jistě, ta archeoložka.“

Lehce jsem zpozorněl. Neodpověděl jsem, jen jsem položil na stůl před velitele pověření a čekal jsem. Nemotorně je zvedl, naklonil hlavu na stranu do přehnaně velkého úhlu a zvedl lejstro do vzduchu, jako by to byla nějaká holografická hračka, na kterou je třeba se dívat zezdola. Připadalo mi, že si něco mumlá.

„Nějaký problém, veliteli?“ zeptal jsem se tiše.

Spustil ruku, opřel se o loket a zamával mi pověřením před očima. Jeho lidské oko náhle vypadalo za rozvlněným papírem jasněji.

„K čemu ji potřebujete?“ zeptal se stejně tiše jako já. „Hraboška Tanja. Proč se o ni Klín zajímá?“

Chladně jsem začal přemítat, jestli nebudu muset toho muže zabít. Nebylo by to těžké, ale před dveřmi stál seržant s domobranou. S holýma ruka proti mně neměli šanci, nicméně jsem neznal parametry bezpečnostních zařízení. Nasadil jsem mrazivý tón.

„To má s vámi, veliteli, ještě míň společnýho než se mnou. Plním svý rozkazy a vy plňte svý. Máte tady Wardaniovou, nebo ne?“

Ale velitel neuhnul pohledem jako seržant. Možná ho k tomu pudilo něco z hlubin jeho závislosti, jakási umanutá urputnost, kterou v sobě objevil upoutaný na rozpadající se orbitě kolem vlastního jádra. Nebo to byl snad přežívající úlomek žuly, z níž byl dřív vytesán. Nehodlal se vzdát.

Za zády jsem zkusmo sevřel a zase uvolnil pravou pěst.

Zničehonic, jako věž odstřelená dynamitem, se na pracovní desku zhroutilo jeho vztyčené předloktí a dokument mu vyletěl z prstů. Vymrštil jsem ruku a přišpendlil papír k okraji stolu dřív, než mohl spadnout na zem. Velitel si krátce odkašlal.

Pár vteřin jsme oba mlčky zírali na ruku svírající papír a pak se velitel svezl do židle.

„Seržante!“ zahulákal chraplavým hlasem.

Dveře se otevřely.

„Seržante, vyzvedněte na osmnáctce Wardaniovou a doprovoďte ji k poručíkovu raketoplánu.“

Seržant, kterému se jako účinek drogy rozlila na tváři úleva, že to rozhodnutí nemusel učinit on, zasalutoval a odešel.

„Děkuju, veliteli.“ Také jsem zasalutoval, zvedl jsem ze stolu pověření a otočil se k odchodu. Když znovu promluvil, byl jsem skoro u dveří.

„Oblíbená žena,“ pronesl.

Otočil jsem se. „Cože?“

„Wardaniová.“ Nehnutě mě pozoroval. „Nejste první.“

„V čem?“

„Asi před třemi měsíci –“ při těch slovech zesílil příkon proudu do levé paže a obličej se mu křečovitě stáhl, „– nás přepadli kempisti. Překonali bezpečnostní zařízení a pronikli dovnitř. Byli špičkově vybavení vzhledem k tomu, v jaké jsou situaci.“ Malátně si opřel hlavu o opěradlo a dlouze vzdychl. „Špičkově vybavení vzhledem k tomu, že přišli pro ni.“

Čekal jsem, co řekne dál, ale jen lehce otočil hlavu na stranu. Zaváhal jsem. Dva členové domobrany, kteří stáli před domem, se na mě zvědavě dívali nahoru. Došel jsem zpátky k velitelovu stolu a vzal do dlaní jeho obličej. Lidské oko se obrátilo v sloup a panenka se vznášela pod horním víčkem jako balónek u stropu místnosti, kde končí večírek.

„Poručíku?“

Ten výkřik se ozval z venkovního schodiště. Ještě chvilku jsem zíral na nepřítomnou tvář. Velitel namáhavě dýchal pootevřenými rty a v koutku úst jako by mu pohrával úsměv. Periferními viděním jsem registroval blikající červené světlo.

„Poručíku?“

„Už jdu.“ Pustil jsem jeho obličej, vyšel do venkovního žáru a tiše za sebou zavřel dveře.

Když jsem se vrátil, Schneider seděl na přední přistávací klapce a kouzelnickými triky bavil hlouček otrhaných dětí. Zpovzdálí, ze stínu nejbližší buňky, ho sledovalo několik vojáků v uniformě. Když jsem došel blíž, zvedl hlavu.

„Nějakej problém?“

„Ne. Zbavte se těch dětí.“

Schneider udiveně vytáhl obočí a beze spěchu dokončil svůj eskamotérský kousek. Každému dítěti vytáhl zpoza ucha malou ohebnou plastovou hračku. Zatímco ohromeně přihlížely Schneider jim ukazoval, jak figurky fungují. Zdeformoval je, pak ostře hvízdl a sledoval, jak se jako měňavky vracejí do původního tvaru. Nějaká korporační genetická laboratoř by měla vymyslet takové vojáky. Děti zíraly s otevřenou pusou. To byl další trik sám o sobě. Pokud jde o mě, kdybych se v dětství s něčím takhle nezničitelným setkal, měl bych z toho noční můry, ale na druhé straně, ať bylo moje dětství jakkoli neradostné, ve srovnání s tímhle místem připomínalo třídenní návštěvu herny.

„Teď si budou myslet, že lidi v uniformách nejsou zlý, a to je chyba,“ pronesl jsem tiše.

Schneider na mě vrhl zvědavý pohled a hlasitě tleskl. „A je to, děcka. Sypte odsud. No tak, představení skončilo.“

Děti se neochotně šouraly pryč, protože se jim ostrůvek zábavy a dárků nechtělo opustit. Schneider si založil ruce v podpaží a s neproniknutelným výrazem je sledoval.

„Odkud ty věci máte?“

„Našel jsem je v nákladním prostoru. Pár balíčků s pomocí pro uprchlíky. Myslím, že nemocnici, odkud jsme si tu loď půjčili, nebyly k ničemu.“

„Ne, tam už všechny uprchlíky zastřelili.“ Kývl jsem hlavou za odcházejícími dětmi, které teď vzrušeně debatovaly nad novými dárky. „Jakmile odjedeme, táborová domobrana jim je pravděpodobně zabaví.“

Schneider pokrčil rameny. „Já vím. Ale čokoládu a prášky proti bolesti jsem už rozdal. Co chcete dělat?“

To byla rozumná otázka, na kterou existovala celá řada nerozumných odpovědí. Zadíval jsem se na nejbližšího člena domobrany a přemítal nad některou z krvavějších možností.

„Už jde,“ upozornil mě Schneider a ukázal před sebe. Když jsem se tím směrem podíval, spatřil jsem seržanta, dva další vojáky v uniformách a mezi nimi štíhlou postavu, která se objímala rukama. Přimhouřil jsem oči proti slunci a přiblížil si ji neurachemicky podpořeným viděním.

Tanja Wardaniová určitě vypadala v dobách, kdy se účastnila vykopávek, mnohem lépe než teď. Na dlouhých končetinách rozhodně mívala víc masa a černé vlasy pravděpodobně nosívala upravené, možná jen umyté a vyčesané nahoru. Také zřejmě nemívala pod očima tmavé kruhy, a možná by se dokonce pousmála, kdyby nás byla spatřila; dlouhá, nepravidelná ústa by se jí lehce zvlnila.

Zavrávorala a klopýtla, takže ji musel zachytit jeden voják z doprovodu. Schneider stojící vedle mě sebou škubnul dopředu, ale pak se zarazil.

„Tanja Wardaniová,“ oznámil seržant stroze a vytáhl dlouhý bílý pruh plastu, odshora dolů potištěný čárkovými kódy, a skener. „K propuštění potřebuju vaši identifikaci.“

Ukázal jsem prstem na čárkový kód na spánku a lhostejně jsem čekal, až mi přejede přes tvář červené světlo skeneru. Seržant našel na pásu údaj, který představoval Wardaniovou, a namířil na něj skener. Schneider k ženě došel, vzal ji v podpaží a téměř neurvale ji vytáhl na palubu raketoplánu. Wardaniová nehnula brvou. V okamžiku, kdy jsem se otáčel, abych je následoval, na mě seržant zavolal. Hlas měl náhle chladný jako led.

„Poručíku!“

„Ano, co je?“ zeptal jsem se s rostoucí netrpělivostí.

„Přivezete ji nazpátek?“

Obrátil jsem se v průlezu a vytáhl obočí do stejně dokonalého oblouku jako Schneider před několika minutami na mě. Nic mu do toho nebylo, a dobře to věděl.

„Ne,“ odpověděl jsem, jako bych mluvil s malým dítětem. „Ne, nepřivezeme. Čeká ji výslech. Zapomeňte na ni.“

Zavřel jsem poklop.

Ale když se Schneider s raketoplánem vznesl a podíval jsem se průzorem ven, spatřil jsem seržanta, jak tam stále stojí, bičovaný zvířeným pískem.

Dokonce se ani neobtěžoval chránit si obličej před prachem.

Kapitola čtyři

Za pomoci gravitačního efektu jsme letěli na západ od tábora, přes pouštní křoviska a skvrny tmavší vegetace tam, kde se planetární flóře podařilo uchytit na mělkých vodonosných vrstvách. Asi po dvaceti minutách jsme dorazili k pobřeží a zamířili nad moře, o němž vojenská výzvědná služba Klínu tvrdila, že je plné kempistických inteligentních min. Schneider celou dobu udržoval nízkou, podzvukovou rychlost. Mohli nás snadno sledovat. Počáteční část letu jsem strávil v hlavní kabině a předstíral, že procházím údaje na holoprojektoru, které raketoplán stahoval z jednoho Carrerova velitelského satelitu, ale ve skutečnosti jsem pozoroval Tanju Wardaniovou. Choulila se na sedadle, které se nacházelo nejdál od průlezu, a tedy nejblíže u průzorů na pravoboku, a opírala se čelem o sklo. Oči měla otevřené, ale nedokázal jsem odhadnout, jestli se dívá na zem pod námi. Nepokoušel jsem se na ni mluvit – stejnou masku jsem letos viděl na tisícovce jiných tváří a věděl jsem, že ji sundá, teprve až na to bude připravená, což možná nebude nikdy. Wardaniová si nasadila emocionální obdobu skafandru, což je jediná obrana člověka v době, kdy se etická kriteria vnějšího prostředí změní natolik děsivým způsobem, že obnažená duše už nemůže přežít bez ochrany. Později se tomu začalo říkat válečný syndrom, což byl všezahrnující termín, který drsně, ale velice výstižně varoval ty, kteří by ho rádi řešili. Možná existuje spousta více či méně efektivních psychologických technik, jak tento syndrom léčit, ale realizovat základní myšlenku každé lékařské filozofie, že prevence je lepší než léčba, je v tomto případě nad lidské síly.

Nepřekvapovalo mě, že se ve vytříbených ruinách marťanské civilizace stále potloukáme s neandrtálskými nástroji, aniž bychom doopravdy tušili, jak celá tahle starobylá kultura fungovala. Koneckonců, člověk také neočekává, že řezník pochopí práci týmu neurochirurgů nebo se od nich dokáže něčemu přiučit. Nelze říct, jak

nenapravitelné škody jsme už způsobili souhrnu znalostí a technologií, které nám Marťané neprozřetelně zanechali k objevení. Konečně nejsme nic víc než smečka šakalů, která čenichá mezi polámanými těly a troskami zříceného letadla.

„Blížíme se k pobřeží," ozval se z palubního reproduktoru Schneider. „Nechcete jít sem?"

Zvedl jsem hlavu od holografického displeje, uklidil nepotřebná smítka dat na spodní základnu a pohlédl na Wardaniovou. Když uslyšela Schneiderův hlas, lehce pohnula hlavou, ale pohled v očích, kterými našla mikrofon zabudovaný ve stropě, zůstal bez výrazu. Netrvalo mi dlouho, abych ze Schneidera dostal, jaký měl k té ženě vztah, ale pořád jsem netušil, jak to ovlivní současnou situaci. Jak sám přiznal, šlo o krátkodobou záležitost, kterou zhruba před dvěma lety nečekaně ukončilo vypuknutí války, a není důvod se obávat, že by to mohlo způsobit problémy. Mým nejhorším možným scénářem bylo, že celý ten příběh o vesmírné lodi je habaďúra, kterou si Schneider vymyslel jen kvůli tomu, aby dostal archeoložku z tábora a mohl s ní odletět na jiný svět. Pokud se dalo věřit veliteli tábora, Wardaniovou se už jednou pokusil někdo osvobodit, a v koutku mysli mi hlodalo podezření, jestli to záhadné, skvěle vybavené komando nebyly Schneiderovy poslední důvěřivé oběti, které mu měly dopomoct k opětovnému setkání s partnerkou. Jestli se ukáže, že je to pravda, příšerně se naštvu.

V hloubi duše, na úrovni, kde na tom skutečně záleželo, jsem téhle teorii moc nevěřil; od chvíle, kdy jsme opustili nemocnici, se potvrdilo příliš mnoho detailů. Data a jména souhlasila – na pobřeží severozápadně od Sauberville skutečně probíhaly archeologické vykopávky a Tanja Wardaniová byla registrovaná jako vedoucí naleziště. Jako smluvní přepravce byl uveden pilot Sdružení Ian Mendel, ale měl Schneiderovu tvář a technické údaje raketoplánu začínaly pořadovým číslem a letovými záznamy těžkopádného suborbitálního Mowaie 10. I kdyby se Schneider už jednou pokusil Wardaniovou z tábora dostat, vedly ho k tomu daleko víc materiální důvody než prostá náklonnost.

A pokud se o to nepokusil, pak byl v téhle hře zapojený někdo další.

Ať se stalo cokoli, dám si na Schneidera pozor.

Vypnul jsem displej a zvedl se právě v okamžiku, kdy se raketoplán nad mořem naklonil. Přidržel jsem se rukou přihrádky nad hlavou a pohlédl na archeoložku.

„Na vašem místě bych se připoutal. Několik dalších minut bude zřejmě trochu drsných.“

Neodpověděla, ale ruce v klíně se jí pohnuly. Zamířil jsem do kokpitu.

Jakmile jsem vešel dovnitř, Schneider, s rukama volně položenýma na opěradlech pilotního křesla, zvedl hlavu. Kývl na digitální displej, který zvětšil téměř přes celou přístrojovou projekční desku.

„Hloubka je pořád míň než pět metrů. Šelfy se táhnou kilometry daleko do moře. Víte určitě, že tu ty mrchy nejsou?“

„Kdyby tu někde byly, viděl byste je trčet z vody,“ pronesl jsem a sedl si na sedadlo druhého pilota. „Inteligentní mina není o moc menší než řízená střela. V podstatě jde o naváděnou ponorku. Je ten přístroj zapojenej?“

„Jasně. Jen si nasaďte masku. Zbrojní systémy jsou na pravým opěradle.“

Přetáhl jsem si přes obličej pružnou masku kulometčíka a dotkl se aktivačních polštářků na spáncích. Přede mnou se objevil obraz moře v jasných základních barvách, kdy světle modrá přecházela v temnější šedou podmořské krajiny. Laser zobrazoval dno v odstínech červené podle toho, nakolik odpovídalo parametrům, které jsem do počítače předtím naprogramoval. Většinou bylo světle růžové, mrtvé trosky slitiny zbavené elektronické aktivity. Ponořil jsem se do virtuálního vyobrazení toho, co viděla čidla raketoplánu, a donutil se přestat něco aktivně hledat, abych uvolnil poslední milimetry psychiky do zenového stavu.

Ve Vyslaneckých jednotkách se vyhledávat miny neučíte, ale významnou součástí základního výcviku je naprostá vyrovnanost, která paradoxně přichází teprve tehdy, když se zbavíte veškerého očekávání. Protektorátní Vyslanec, transportovaný prostřednictvím hyperprostorové teleportace jako digitalizovaný lidský náklad, může čekat, že se probudí doslova do čehokoli. V každém případě se

obvykle ocitnete v neznámém těle na neznámém světě, kde na vás lidé střílejí. Žádná instruktáž vás nemůže připravit na tak naprostou změnu okolního prostředí, a vzhledem k tomu, že Vyslanci byli stvořeni proto, aby se potýkali s neustále proměnlivými až smrtelně nebezpečnými okolnostmi, to ani nemá smysl.

Virginia Vidaurová, naše instruktorka, nás s rukama v kapsách kombinézy přejela chladným, zamyšleným pohledem. První den výcviku.

Protože logicky není možné očekávat všechno, pronesla klidným tónem, *naučíme vás neočekávat nic. Pak na to budete připraveni.*

První minu jsem zaregistroval bezděčně. Koutkem oka jsem zahlédl rudé světlo a ruce už automaticky našly souřadnice a stiskly spoušť. Miniaturní řízené rakety vytvořily na virtuálním obrazu moře zelené stopy, zanořily se pod hladinu jako ostré nože do masa a proděravěly číhající minu dřív, než se mohla pohnout nebo zareagovat. Záblesk detonace a mořská hladina se vzepjala jako tělo na stole při výslechu.

Kdysi museli lidé řídit zbrojní systémy sami. Vznesli se do vzduchu v letadlech, která nebyla o moc větší nebo lépe vybavená než vany s křídly, a pálili z jakési těžkopádné výzbroje, kterou k sobě do kokpitu dokázali nacpat. Později vymysleli zařízení, která střílela rychleji a přesněji, než bylo v lidských silách, a nějakou dobu spolu ve vzduchu válčily stroje. Pak se začaly prosazovat nově vznikající bioobory a najednou mohl dosáhnout stejné rychlosti a přesnosti zase člověk. Od té doby mezi sebou tyto technologie svým způsobem soupeří o to, kterou lze modernizovat rychleji – externí stroje, nebo lidský faktor. Psychodynamika Vyslance v tomhle náročném závodě překvapivě držela krok.

Existují bojové stroje, které jsou rychlejší než já, ale bohužel jsme je neměli na palubě. Raketoplán sloužil potřebám nemocnice a jeho přísně obrannou výzbroj představovala střelecká věž v přídi a zařízení, které sloužilo k odlákání nepřátelských střel. Museli jsme se o to postarat sami.

„Jedna zneškodněná. Zbytek smečky nebude daleko. Zpomalte. Sestupte nad hladinu a připravte bomby.“

Přišly ze západu, přilákané násilnou smrtí své sestry, a cupitaly po mořském dně jako tlustí pavouci. Když se s námi Schneider snesl do výšky necelých deseti metrů nad hladinu, cítil jsem, že se raketoplán naklonil dopředu, a když vysunul nosiče s bombami, těžce se zhoupl. Přelétl jsem miny pohledem. Blížilo se jich sedm. Obvykle se pohybovaly v pěticích, takže muselo jít o pozůstatky dvou skupin, ačkoli ten, kdo o tolik snížil jejich počet, byl pro mě záhadou. Podle toho, co jsem četl v hlášeních, se v těchhle vodách nevyskytovalo od začátku války nic jiného než rybářské lodě. Mořské dno jimi bylo poseté.

Zamířil jsem na vedoucí minu a téměř náhodou ji zneškodnil. Viděl jsem, že se z ostatních šesti vyřítila první torpéda a stoupala vodou směrem k nám.

„Jdou po nás."

„Viděl jsem je," utrousil Schneider lakonicky a provedl s raketoplánem úhybný manévr. Pokropil jsem moře raketami se samonaváděcím vyhledáváním.

Inteligentní mina je špatné označení. Ve skutečnosti jsou příšerně hloupé. To dá rozum, že pro tak úzce zaměřenou aktivitu, k níž jsou určené, moc intelektu nepotřebují. Klepetem se uchytí na mořské dno, aby získaly odpalovací stabilitu, a čekají, až nad ně něco připluje. Některé se dokážou zavrtat natolik hluboko, aby je neodhalily spektrální skenery, jiné se maskují jako trosky na mořském dně. V podstatě jsou to statické zbraně. Můžou střílet i v pohybu, ale pak jsou nepřesné.

K tomu všemu mají v sobě dogmatický akviziční cílový systém buď/anebo, který si vybere věc na hladině nebo ve vzduchu dřív, než na ni vypálí. Proti vzdušným cílům používají rakety země-vzduch, proti plujícím předmětům torpéda. Torpéda můžou v krajním případě změnit způsob pohonu, zbavit se na hladině pohonných systémů a použít k cestě do vzduchu primitivní pomocnou raketu – ale jsou *pomalá.*

Protože jsme se pohybovali téměř nad hladinou a zpomalili tak, že jsme se skoro vznášeli na místě, miny nás identifikovaly jako loď. Torpéda vyletěla z našeho stínu do vzduchu, nic nenašla a naše samonaváděcí rakety je zničily dřív, než se zbavila svého

podvodního pohonu. Mezitím dvě, ne, počkat, tři z nich objevila a zneškodnila sprška raket, které jsem vypálil. Tímhle tempem –

Selhání.

Selhání.

Selhání.

V levém horním rohu zorného pole mi blikalo červené světlo a vyjížděly mi podrobné informace. Neměl jsem čas je číst. Palebná tlačítka v rukou mi přestala fungovat a další dvě rakety se zasekly v odpalovací kolébce. *Zkurvenej přebytek ze zásob Spojených národů,* blesklo mi hlavou jako padající meteor. Udeřil jsem na tlačítko nouzové automatické opravy. Mozek počítače se vrhl do zablokovaných obvodů. Nebyl čas. Oprava mohla trvat dlouhé minuty. Zbývající tři miny na nás odpálily rakety země-vzduch.

„Schnei–“

Schneider, ať už měl jakékoli jiné nedostatky, byl dobrý pilot. Než jsem stačil slabiku vyslovit, postavil raketoplán na ocas. Když jsme vyrazili kolmo k obloze, doprovázeni rojem raket země-vzduch, hlava mi narazila na opěradlo.

„Zaseklo se to.“

„Já vím,“ odpověděl napjatým hlasem.

„Shoď na ně bombu!“ vykřikl jsem, abych přehlušil varovné houkání, že jsou miny těsně za námi, které mi ječelo v uších. Výškové údaje blikaly nad značkou jeden kilometr.

„Pal!“

Raketoplán při odpálení bomb zaduněl. Explodovaly dvě vteřiny za námi a rozprášily po obloze drobné elektronické chuťovky. Rakety země-vzduch skočily po návnadě. Na palebné přístrojové desce na okraji mého zorného úhlu bliklo jasně zelené světlo a odpalovací zařízení, jako by se chtělo předvést, dokončilo poslední přerušený rozkaz a do prázdného prostoru před námi vypálilo dvě čekající rakety. Schneider vedle mě zavýskl a obrátil raketoplán přídí dolů. Obrátka mi projela útrobami jako zčeřená voda a zadoufal jsem, že Tanja Wardaniová nedávno nejedla.

Okamžik jsme viseli na křídlech antigravitačních polí raketoplánu, pak Schneider vypnul vztlak a řítili jsme se kolmo dolů, zpátky k mořské hladině. Z vody k nám zamířila druhá vlna raket.

„Pal!!!“

Nosiče bomb se opět otevřely. Když jsem pod námi spatřil tři nezničené miny, vyprázdnil jsem zásobníky raketoplánu a se zatajeným dechem doufal, že to dobře dopadne. Rakety bez problémů opustily své místo. Schneider opět zapnul gravitační pole a letoun se roztřásl. Bomby teď padaly rychleji než raketoplán ve zpětném chodu, který je vystřelil, a vybuchovaly kousek před a pod námi. Virtuální zorné pole mi zaplavila rudá vánice rozsévané návnady a pak exploze raket země-vzduch, které se mezi nimi vzájemně ničily. Moje rakety byly pryč; stačil jsem je vypálit, než bomba vybuchla a zasáhla miny někde dole pod námi.

Raketoplán spirálovitě klesal k hladině za úlomky bomby a oklamaných raket. Pár vteřin předtím, než jsme dopadli na hladinu moře, Schneider vypálil ještě jednu dvojici bomb. Explodovaly právě v okamžiku, kdy jsme vklouzli do vln.

„Jsme pod hladinou,“ oznámil Schneider.

Zatímco jsme přídí dolů klesali, světle modrá barva na obrazovce postupně tmavla. Otočil jsem se a pátral po minách, ale naštěstí jsem našel jen jejich trosky. Vypustil jsem z plic dech, který jsem zadržel někde na raketami poseté obloze, a vyčerpaně položil hlavu na opěradlo.

„To byla fuška,“ pronesl jsem spíš pro sebe než pro někoho konkrétně.

Dosedli jsme na dno, na okamžik jsme znehybněli a pak se opět o kousek vznesli. Na dno kolem nás dopadaly střepiny bomb. Pozorně jsem ty růžové úlomky studoval a usmíval se při tom. Poslední dvě bomby jsem vlastnoručně vyrobil noc předtím, než jsme se vydali pro Wardaniovou – trvalo mi to necelou hodinu, nicméně předchozí tři dny jsem prohledával opuštěná bojiště a rozbombardované přistávací plochy, abych shromáždil nezbytné součásti vnějšího obalu a obvodů, které jsem do nich potřeboval.

Stáhl jsem si masku kulometčíka a promnul si oči.

„Jak jsme daleko od pobřeží?“

Schneider něco udělal na přístrojové desce. „Při týhle rychlosti asi šest hodin. Když zesílím gravitační pole, mohli bysme to zvládnout za poloviční dobu.“

„Jo, a taky bysme mohli rovnou letět nad hladinou. Ty předchozí dvě minuty jsem neabsolvoval proto, abych se naučil střílet. Celou cestu udržujte stálou rychlost a snažte se, aby si tohohle křápu nikdo nevšiml.“

Schneider si mě dotčeně změřil.

„A co budete dělat celou tu dobu vy?“

„Opravovat,“ odsekl jsem a zamířil zpátky za Tanjou Wardaniovou.

Kapitola pět

Oheň vrhal poskakující stíny a měnil její neproniknutelnou tvář v masku světlých a tmavých plošek. Ta tvář možná bývala předtím, než ji pohltil tábor, půvabná, ale tvrdé podmínky politické internace z ní učinily vyzáblou snůšku kostí a prohlubní. Oči měla přivřené a tváře propadlé. Na upřených panenkách hluboko v jejím pohledu se třpytily odlesky ohně. Rozcuchané vlasy jí padaly do čela jako sláma. V ústech měla jednu mou cigaretu, nezapálenou.

„Nechcete si zapálit?“ zeptal jsem se po chvíli.

Jako bych mluvil na šumící satelitní lince – teprve za dvě vteřiny zvedla oči a zaostřila na mě. Hlas měla tichý, skřehotavý dlouhým nepoužíváním.

„Cože?“

„Tu cigaretu. Site Sevens, ty nejlepší, jaký jsem dokázal mimo Landfall sehnat.“ Podal jsem jí krabičku. Zalapala po ní, a než našla škrtátko a přiložila si je ke konci cigarety, kterou držela v ústech, několikrát ji převrátila v ruce. Většinu kouře vyfoukla, ale trochu ho přece jen vtáhla do plic a lehce se ušklíbla.

„Díky,“ hlesla tiše. Držela krabičku v dlaních a zírala na ni jako na zvířátko, které zachránila před utopením. Mlčky jsem dokouřil zbytek své cigarety a studoval obrysy stromů nad pláží. Tu ostražitost jsem měl naprogramovanou, nevycházela z reálného pocitu ohrožení. Je to podobné, jako když uvolněný člověk luská prsty do rytmu hudby. Ve Vyslaneckých jednotkách si uvědomujete potenciální nebezpečí v okolí stejně, jako si většina lidí uvědomuje, že jim věci vypadnou z ruky, když je pustí. Toto programování se nachází na stejné instinktivní úrovni. Vaše ostražitost nikdy nepoleví o nic víc, než když normální lidská bytost v roztržitosti upustí plnou sklenici.

„Něco jste se mnou udělal.“

Byl to stejný tichý hlas, kterým mi poděkovala za cigaretu, ale když jsem odtrhl pohled od stromů a podíval se na ni, měla něco v očích. Nebyla to otázka. „Cítím to," pronesla a roztaženými prsty se dotkla spánku. „Tady. Jako bych… tu měla díru."

Přikývl jsem a opatrně hledal vhodná slova. Na většině světů, které jsem navštívil, se považuje nepovolený vstup do něčí hlavy za závažný etický přestupek a pouze vládní agentury se z toho pravidelně vyvléknou. Nebyl důvod se domnívat, že latimerský sektor, Sanction IV nebo Tanja Wardaniová budou výjimkou. Vyslanecké kooptační techniky dosti brutálním způsobem využívají hluboké zdroje psychosexuální energie, která lidi pohání na genetické úrovni. Když se vhodně stimuluje, prazákladní zvířecí síla, která je na těchto místech uložená, mnohonásobně urychlí psychické uzdravování. Začnete lehkou hypnózou, přejdete k rychlé osobní zainteresovanosti a posléze k těsnému tělesnému kontaktu, který formálně připomíná sexuální předehru. Sbližovací proces obvykle zajistí jemný, hypnoticky vyvolaný orgasmus, ale u Wardaniové mě v závěrečné fázi něco zadrželo. Celý proces se nepříjemně podobal sexuálnímu zneužití.

Na druhé straně jsem potřeboval, aby byla Wardaniová psychicky v pořádku, a za normálních okolností by to trvalo celé měsíce, možná roky. Tolik času jsme neměli.

„To je taková technika," vysvětlil jsem neochotně. „Způsob léčení. Kdysi jsem byl Vyslancem."

Potáhla z cigarety. „Myslela jsem, že Vyslanci jsou něco jako stroje na zabíjení."

„To Protektorát chce, abyste si mysleli. Udržovat kolonie ve strachu. Pravda je mnohem složitější, a když se nad ní zamyslíte, nakonec i mnohem míň děsivá." Pokrčil jsem rameny. „Většina lidí ale nerada přemejšlí. Je to moc namáhavý. Mají radši vymyšlený surový monstra."

„Opravdu? A jaký teda jsou?"

Měl jsem pocit, že se rozhovor příjemně rozbíhá, a naklonil jsem se blíž k ohni.

„Sharya, Adoracion. Velký, zlý Vyslanci, přemisťovaný na hyperportačních paprscích a stahovaný do nejmodernějších

biotechnických pouzder, aby rozdrtili odpor. Taky jsme to samozřejmě dělávali, ale většina lidí si neuvědomuje, že našich pět nejúspěšnějších nasazení proběhlo jako tajný diplomatický mise, při kterých nepadl skoro ani jedinej výstřel. Budování režimu. Přijeli jsme a odjeli a nikdo netušil, že jsme tam byli.“

„Zdá se, že jste na to hrdej.“

„Nejsem.“

Upřeně se na mě zadívala. „Proto ‚dělávali‘?“

„Něco takovýho.“

„Takže jak člověk přestane bejt Vyslancem?“ Spletl jsem se. Tohle nebyl rozhovor. Tanja Wardaniová se mě vyptávala. „Odešel jste? Nebo vás vyhodili?“

Usmál jsem se. „Jestli by vám to nevadilo, radši bych o tom nemluvil.“

„Radši byste o tom nemluvil?“ Hlas měla stále klidný, ale zasyčel v něm vztek. „Zatraceně, Kovacsi! Kdo si myslíte, že jste? Přijdete na tuhle planetu se svýma zkurvenýma zbraněma hromadnýho ničení a pověstí profesionálních zabijáků a budete předstírat, že vám ublížili? Jděte k čertu i s tou svojí ukřivděností. Skoro jsem v tom lágru umřela. Viděla jsem, jak umírají jiný ženy a děti. Mně je kurva jedno, co máte za sebou! Odpovězte mi. Proč už nejste Vyslanec?“

Oheň tiše praskal. Našel jsem v něm žhavý uhlík a chvíli ho pozoroval. Viděl jsem zase světlo laseru, jak se míhá po bahně a zdevastované tváři Jimmyho de Soto. V duchu jsem byl na tom místě už nesčetněkrát, ale bylo to pořád stejné. Nějaký idiot kdysi prohlásil, že čas všechny rány zhojí, ale když to tehdy napsali, neměli ještě Vyslance. Úprava Vyslance s sebou nese dokonalou paměť, a té se nezbavíte, ani když vás propustí.

„Slyšela jste o Inneninu?“ zeptal jsem se jí.

„Samozřejmě.“ Bylo by nepravděpodobné, kdyby o něm neslyšela – Protektorát nedostává výprask moc často, a když k tomu dojde, rychle se to roznese, dokonce i přes mezihvězdné vzdálenosti. „Byl jste tam?“

Přikývl jsem.

„Slyšela jsem, že při tom virovým útoku všichni umřeli.“

„Všichni ne. Umřeli všichni v druhý vlně. Rozšířili virus moc pozdě na to, aby se dostal k začátku předmostí, ale něco z něj uniklo přes komunikační síť a zlikvidovalo většinu z nás, který jsme zbyli. Já měl štěstí. Nefungovala mi vysílačka.“

„Přišel jste o přátele?“

„Jo.“

„A pak jste odešel?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Propustili mě kvůli zranění. Po psychické stránce neschopen služby ve Vyslaneckých jednotkách.“

„Myslela jsem, že vám nefungovala vysílačka –“

„Virus mě nedostal, následky ano.“ Mluvil jsem pomalu a snažil se zamaskovat nezapomenutý pocit hořkosti. „Sestavili vyšetřovací komisi – o tom jste taky určitě slyšela.“

„Obvinili vrchní velení, že?“

„Jo, asi na deset minut. Pak obvinění stáhli. To se odehrálo zhruba v době, kdy mě prohlásili za neschopnýho služby. Dalo by se říct, že jsem měl krizi důvěry.“

„Velmi dojemné.“ Náhle mi připadala unavená. Jako by ji předchozí hněv vyčerpal. „Škoda, že vám nevydržela, co?“

„Už pro Protektorát nepracuju, Tanjo.“

Wardaniová mávla rukou. „Tahle uniforma, co máte na sobě, říká něco jinýho.“

„Tahle uniforma,“ znechuceně jsem ukázal na černou látku, „je dočasná záležitost.“

„Nemyslím, Kovacsi.“

„Schneider ji nosí taky,“ upozornil jsem ji.

„Schneider…“ pronesla nejistě. Zřejmě v něm stále viděla Mendela. „Schneider je kretén.“

Zadíval jsem se na raketoplán stojící na pláži, v němž dělal Schneider příšerný hluk. Techniky, které jsem použil k tomu, aby se duše Wardaniové vrátila na své místo, se mu moc nezamlouvaly, a ještě méně se mu líbilo, když jsem mu řekl, aby nás nechal u ohně chvíli samotné.

„Opravdu? Myslel jsem, že vy dva…“

„Jo.“ Chvíli zírala do ohně. „Je to přitažlivej kretén.“

„Znala jste ho před tím archeologickým výzkumem?“

Zavrtěla hlavou. „Nikdo nikoho neznal. Prostě vás tam pošlou a vy doufáte, že budete mít štěstí na lidi.“

„Vás na dangrekské pobřeží poslali?“ zeptal jsem se lhostejně.

„Ne.“ Schoulila se, jako by jí byla zima. „Jsem Mistr Sdružení. Kdybych chtěla, mohla jsem pracovat na vykopávkách na Pláních. Dangrek jsem si vybrala sama. Zbytek týmu tvořili Hraboši. Nechápali moje důvody, ale všichni byli mladí a nadšení. Myslím, že kopat s cvokem je pořád lepší než nekopat vůbec.“

„A jaký byly vaše důvody?“

Dlouho mlčela a já se zatím za to uklouznutí v duchu proklínal. Ta otázka byla upřímná – většinu toho, co jsem věděl o Archeologickém sdružení, jsem vyčetl z populárních přehledů o jeho historii a příležitostných úspěších. Ještě nikdy jsem se s Mistrem Sdružení nesetkal a to, co mi řekl o vykopávkách Schneider, byla evidentně filtrovaná verze rozhovorů, které vedl s Wardaniovou v posteli. On sám o tomhle oboru moc nevěděl. Chtěl jsem to znát celé. Ale pokud existovalo něco, čeho měla Tanja Wardaniová během své internace plné zuby, pak to pravděpodobně byly výslechy. Lehká ironie v mé otázce ji musela zasáhnout jako řízená střela.

Snažil jsem se vymyslet, čím to mlčení zaplnit, ale ujala se toho sama, hlasem, kterému chyběl do pevnosti jen mikron.

„Jde vám o tu loď? Mende–“ Začala znovu. „Schneider vám o ní řekl?“

„Jo, ale mluvil trochu nejasně. Věděla jste, že tam bude?“

„Konkrétně ne. Ale mělo to logiku. Dřív nebo pozdějc jsme museli něco takovýho objevit. Četl jste někdy Wycinskýho?“

„Slyšel jsem o něm. Teorie středu, co?“

Lehce se usmála. „Teorii středu nevymyslel Wycinskij; jen mu za všechno vděčí. Wycinskij tehdy mimo jiné řekl, že všechno, co jsme až odsud o Marťanech zjistili, ukazuje na společnost mnohem roztříštěnější, než je ta naše. Víte – pocházeli z rodu vzdušných dravců, okřídlených a masožravých, kde neexistují téměř žádné kulturní stopy po chování typickém pro život ve smečce.“ Slova se z ní začala hrnout – jakmile bezděčně vklouzla do role lektorky rozhovor se začal měnit v přednášku. „To svědčí o tom, že potřebovali mnohem širší osobní sféru působnosti, než vyžadují lidé,

a měli všeobecně daleko menší tendenci ke sdružování. Jestli chcete, představte si je jako dravce. Samotářské a agresivní. Že vůbec budovali města, je důkazem, že se jim podařilo – přinejmenším do jisté míry – genetický odkaz překonat, možná stejným způsobem, jakým lidé dostali částečně pod kontrolu xenofobní sklony vyvolané životem ve smečce. Wycinskij však na rozdíl od většiny odborníků věří, že tuhle tendenci potlačovali pouze do doby, kdy bylo výhodné se sdružovat, a že s rozvojem technologie opět propukla v plné míře. Stačíte mě sledovat?“

„Jen nezrychlujte.“

Ve skutečnosti jsem s tím problém neměl a něco z toho jsem už kdysi v jedné či druhé formě slyšel. Ale když Wardaniová hovořila, viditelně se uvolnila, a čím déle pokračovala, tím měla větší šanci na uzdravení. Dokonce i během té krátké chvíle, co se do přednášky pustila, ožila, gestikulovala rukama a na původně lhostejné tváři se jí objevil zaujatý výraz. Tanja Wardaniová se vteřinu za vteřinou zlepšovala.

„Zmínil jste se o teorii středu, což je naprostá blbost; Carter s Bogdanovichem jen využili Wycinského práci o marťanské kartografii. Na žádné marťanské mapě totiž nejsou klasická centra. Bez ohledu na to, kam se archeologické týmy na Marsu vydaly, vždycky zjistily, že se centra nacházejí ve středu map, které objevily. Každé osídlení se samo situovalo doprostřed vlastní mapy a vždycky to byl ten největší bod bez ohledu na skutečnou velikost města nebo jeho funkci. Wycinskij tvrdil, že je to zcela přirozené. Jen to potvrzuje naše domněnky o tom, jak Marťané uvažovali. Každý Marťan, který kreslil mapu, považoval za nejdůležitější bod místo, kde se nacházel v době, kdy ji tvořil. Carter s Bogdanovichem udělali jen to, že aplikovali tenhle způsob uvažování na mapy astronavigační. Pokud by se každé marťanské město pokládalo za centrum planetární mapy, pak by se pokládal za centrum marťanské hegemonie také každý kolonizovaný svět. Proto skutečnost, že Mars byl na všech těchhle mapách vyznačen jako velké, mrtvé centrum, nemá ve skutečnosti žádný faktický význam. Mars mohl být klidně nedávno kolonizovaným zapadákovem a skutečným centrem

marťanské kultury mohla být v podstatě jakákoli jiná tečka na mapě.“ Nasadila opovržlivý výraz. „Tolik o teorii středu.“

„Nejste o ní moc přesvědčená.“

Wardaniová vyfoukla kouř do tmy. „Nejsem. Jak řekl tehdy Wycinskij, takže kurva co? Carterovi s Bogdanovichem totálně unikla pointa. Když souhlasili s tím, co tvrdil Wycinskij o marťanským prostorovým vnímání, měli taky pochopit, že celý pojetí hegemonie bylo pravděpodobně mimo marťanský chápání.“

„Cože?“

„Jo.“ Opět se usmála, tentokrát nuceněji. „A tady začalo jít o politiku. Wycinskij tvrdí, že ať pocházela marťanská rasa odkudkoli, není důvod se domnívat, že by místo svýho původu považovali za něco víc než za, cituji, ‚absolutně nezbytnou součást základního vzdělání‘, konec citátu.“

„Mami, odkud pocházíme? Něco takovýho.“

„Přesně tak. Můžu ti ukázat na mapě, *odtud jsme kdysi přišli*, ale *kde jsme teď*, je mnohem důležitější.“

„Podle mě Wycinskij neměl v úmyslu tenhle názor popřít s tím, že je nesmiřitelně nelidskej, nebo ano?“

Wardaniová na mě vrhla pronikavý pohled. „Kolik toho o Sdružení doopravdy víte, Kovacsi?“

Zvedl jsem ukazováček a palec a nechal mezi nimi centimetrovou mezeru. „Omlouvám se, rád se předvádím. Pocházím z Harlanova světa. V době, kdy šli Minoru s Gretzkym před soud, jsem byl v pubertě. Byl jsem členem gangu. Abyste dokázala, že jste protispolečenskej živel, musela jste tohle graffiti napsat na veřejným místě. Všichni jsme znali ten slogan nazpaměť. V odvolání Gretzkyho se obrat *nesmiřitelně nelidskej* často opakoval. Vypadalo to, že jde o obvyklou frázi Sdružení, aby vám nesáhli na výzkumný granty.“

Sklopila zrak. „Nějakou dobu jsme ji používali. Ale Wycinskij měl na věc jinej názor. Miloval Marťany, obdivoval je a říkal to veřejně. Proto ho znáte jen v souvislosti s tou zkurvenou teorií středu. Vláda ho přestala finančně podporovat, zatajila většinu jeho objevů a jeho práci předala k dokončení Carterovi s Bogdanovichem. A ty dva hajzlové jí za to zobali z ruky. Ještě ten rok odhlasovala

Komise Spojených národů sedmiprocentní zvýšení strategickýho rozpočtu Protektorátu, a to všechno na základě pomatených představ o marťanský nadkultuře, která kdesi ve vesmíru čeká na objevení.“

„Moc hezky řečeno.“

„Jo, a nijak se to nedá vyvrátit. Všechny astronavigační mapy, který jsme objevili na jiných světech, potvrzujou to, co tvrdil Wycinskij – každá planeta se automaticky umístí do středu mapy stejně jako kdysi Mars a tenhle fakt se používá k strašení Spojených národů, aby udržovaly vysokej strategickej rozpočet a vojenský posádky po celým Protektorátu. Nikdo nechce slyšet, co Wycinskýho výzkum skutečně znamená, a každej, kdo o něm mluví moc nahlas nebo se snaží uplatnit jeho poznatky ve vlastním výzkumu, buď ze dne na den přijde o granty, nebo ho vědecky znemožní, což má nakonec stejnej efekt.“

Hodila cigaretu do ohně a sledovala, jak vzplála.

„To se stalo i vám?“ zeptal jsem se.

„Ne tak docela.“

Při poslední slabice jsem zaslechl hlasité cvaknutí, jako by jí v krku zaskočila západka. Za zády jsem zaslechl, že se blíží Schneider – buď už raketoplán zkontroloval, nebo mu možná jen došla trpělivost. Pokrčil jsem rameny.

„Jestli chcete, promluvíme si o tom pozdějc.“

„Možná. Co kdybyste mi pověděl něco o tom dnešním přiblblým machistickým manévru?“

Když k nám Schneider došel, podíval jsem se na něj. „Slyšel jste to? Stížnost na vaše pilotní umění.“

„Zkurvený pasažéři,“ zavrčel Schneider, který neomylně zachytil šaškovskou narážku, a posadil se do písku. „Je to pořád stejný.“

„Vysvětlíte jí to vy, nebo to mám udělat já?“

„Byl to váš nápad. Nemáte cigáro?“

Wardaniová zvedla krabičku a hodila ji Schneiderovi. Pak se otočila zpátky ke mně. „No?“

„Dangrekský pobřeží,“ začal jsem pomalu, „ať je jakkoli archeologicky významný, je součástí území Severního okraje a Severní okraj považuje Carrerův Klín za jeden z devíti hlavních

strategických cílů. A podle toho, k jak velkým organickým škodám tam právě dochází, si kempisti myslí totéž.“

„Takže?“

„Takže vypravit se do Dangreku na archeologickou expedici, zatímco tam Kemp s Klínem bojujou, mi nepřipadá právě rozumný. Musíme ty boje přesunout jinam.“

„*Přesunout?*“ Nevěřícnost v jejím hlase mě potěšila. Znovu jsem pokrčil rameny.

„Přesunout, nebo pozastavit. To je fuk. Jde o to, že potřebujeme pomoct. A jediný místo, kde tu pomoc najdeme, jsou korporace. Pojedeme do Landfallu, a protože já bych měl bejt na frontě, Schneider je kempistickej dezertér, vy válečnej zajatec a tohle ukradenej raketoplán, musíme na ně předtím trochu přitlačit. Satelity budou interpretovat naši malou neshodu s inteligentníma minama na moři tak, že nás dostaly. Při průzkumu mořskýho dna se objeví trosky, který tomu budou odpovídat. Za předpokladu, že tu nahrávku nebude nikdo zkoumat moc podrobně, nás budou považovat za mrtvý, což mi dokonale vyhovuje.“

„Myslíte, že se s tím spokojí?“

„No, je válka. To, že lidi umírají, by nemělo nikoho překvapit.“ Vytáhl jsem z ohně kus ohořelé větve a začal do písku kreslit přibližnou mapu pevniny. „Možná jim bude vrtat hlavou, co jsem tu dělal, když jsem měl válčit na Severním okraji, ale to je drobnost, která se v následným zmatku ztratí. Právě teď se Carrerův dost prořídlej Klín nachází na severu a Kempovy vojska ho tlačí k horám. Na tomhle křídle bojuje Prezidentská garda,“ píchnul jsem do písku provizorním ukazovátkem, „a sem útočí letadla z Kempovy bitevní flotily. Carrera má mnohem důležitější starosti než zjišťovat přesnej způsob mý smrti.“

„A vy si fakt myslíte, že Kartel tohle všechno zastaví jen kvůli vám?“ Tanja Wardaniová ode mě odtrhla planoucí pohled a zadívala se na Schneidera. „Ty tomu taky přece nevěříš, že ne, Jane?“

Schneider mávl rukou. „Jen si ho vyslechni, Tanjo. Je to voják, ví, o čem mluví.“

„Tak *dobře*.“ Opět se na mě pronikavě zadívala. „Nemyslete si, že vám nejsem vděčná, že jste mě z toho lágru vytáhli. Ani si

nedokážete představit, jak moc jsem vám vděčná. Ale teď jsem venku a ráda bych zůstala naživu. Tenhle… tenhle *plán je* blbost. Jen nás kvůli vám všechny zabijou – buď korporační zabijáci v Landfallu, nebo umřeme v křížový palbě v Dangreku. Nebudou –“

„Máte pravdu,“ pronesl jsem trpělivě a Wardaniová překvapeně zmlkla. „Do jistý míry máte pravdu. Největší korporace, ty, který tvoří Kartel, by tomuhle plánu nevěnovaly pozornost. Můžou nás zavraždit, strčit nás do virtuálu a vyslýchat, dokud jim neřekneme, co chtějí vědět, a pak jen držet celou tu věc pod pokličkou tak dlouho, dokud válka neskončí a oni nevyhrajou.“

„Jestli vyhrajou.“

„Vyhrajou,“ ujistil jsem ji. „Vždycky vyhrávají, tak či tak. Ale my se neobrátíme na Kartel. Uděláme to chytřejc.“

Odmlčel jsem se, prohrábl jsem oheň a čekal. Koutkem oka jsem si všiml, že se Schneider napětím předklonil dopředu. Bez Tanji Wardaniové byla celá ta věc neproveditelná a všichni jsme to věděli.

Moře tiše naráželo na břeh a oheň tiše praskal.

„Dobře.“ Trochu se zavrtěla, jako člověk upoutaný na lůžku, který hledá pohodlnější polohu. „Pokračujte. Poslouchám.“

Schneider si hlasitě oddychl úlevou. Přikývl jsem.

„Uděláme tohle. Obrátíme se na jednu konkrétní firmu, na některou z těch menších, hladových korporací. Možná bude chvíli trvat, než ji najdeme, ale nemělo by to bejt nic těžkýho. A jakmile ji objevíme, uděláme jí nabídku, kterou nebude moct odmítnout. Pouze jedinou, časově omezenou, cenově výhodnou nabídku se zaručeným úspěchem.“

Všiml jsem si, že si Tanja vyměnila pohled se Schneiderem. Možná se na něj podívala jen proto, že si tu hromadu peněz představila.

„I kdyby byla malá a hladová, Kovacsi, pořád mluvíte o korporačním žralokovi.“ Upřeně se na mě zadívala. „Vražda a virtuální výslech nejsou tak drahý. Jak si to chcete pojistit?“

„Jednoduše. Vyděsíme je.“

„Vy je *vyděsíte*.“ Chvíli mě pozorovala a pak se krátce, neochotně zasmála. „Kovacsi, měli by vás šoupnout na disk. Jste

dokonalej příklad posttraumatu. Takže, řekněte mi to ještě jednou. Vy chcete *vyděsit* korporaci? Jak, nějakým krvavým divadýlkem?“

Cítil jsem, že se usmívám. „Něčím takovým.“

Kapitola šest

Zatímco další den vymazával Schneider skoro celé dopoledne počítačovou paměť raketoplánu, Tanja Wardaniová bezcílně bloumala v kruzích po písku nebo seděla vedle otevřeného průlezu a povídala si s ním. Nechal jsem je samotné a došel na konec pláže, kde se tyčil černý skalnatý mys. Na skálu se dalo snadno vyšplhat a výhled z jejího vrcholku za těch pár škrábanců, které jsem cestou nahoru utržil, rozhodně stál. Opřel jsem se zády o pohodlný výčnělek, zíral na obzor a skládal dohromady útržky snu z předchozí noci.

Harlanův svět je na obyvatelnou planetu malý a jeho oceány se pod vlivem tří měsíců nevypočitatelně rozlévají. Sanction IV je mnohem větší, dokonce větší než Latimer nebo Země, a nemá žádné přirozené satelity, díky čemuž jsou jeho moře širá a klidná. Když si vybavím svoje vzpomínky na život na Harlanově světě, tenhle klid mi byl vždycky trochu podezřelý. Jako by moře zatajilo svůj vodní dech a čekalo, až se stane něco děsivého. Byl to nepříjemný pocit a úprava Vyslance ho většinou jednoduše potlačovala tím, že nedovolila, aby mě tohle srovnání napadlo. Ve spánku funguje úprava méně efektivně a něco mi zřejmě dělalo během jejích výpadků starosti.

V tom snu jsem stál někde na Sanctionu na šindelové střeše a díval se na pokojné vlny, když vtom se začala hladina zvedat a vzdouvat. Jako zkamenělý jsem sledoval, jak se vodní masy přesouvají, tříští a vlní jako černé svaly. Vlnky u pobřeží zmizely, pohlcené pulzujícím mořem. Zatímco jsem sledoval rozbouřené vody, rostlo ve mně přesvědčení, které z jedné části tvořila mrazivá hrůza a z druhé hluboký smutek. Věděl jsem to naprosto jistě. K hladině se blížilo něco obrovského.

Ale probudil jsem se dřív, než se to vynořilo.

Zacukal mi sval na noze a podrážděně jsem se napřímil. Hlavou mi pluly útržky snu a hledaly spojení s něčím konkrétnějším.

Možná šlo o následek střetu s inteligentními minami. Viděl jsem, jak se moře zvedlo, když pod hladinou explodovaly naše rakety.

Jo, přesně tak. Bylo to trauma.

V duchu jsem prošel několik dalších vzpomínek na nedávné boje a hledal vysvětlení. Rychle jsem toho nechal. Nemělo to smysl. Vzhledem k ohavnostem, kterých jsem se rok a půl dopouštěl pro Carrerův Klín, jsem byl tak traumatizovaný, že bych zaměstnal celý tým psychochirurgů. Na pár nočních můr jsem měl nárok. Bez úpravy Vyslance bych se pravděpodobně psychicky zhroutil už před několika měsíci. A vzpomínky na válčení jsem si teď připomínat nechtěl.

Znovu jsem se opřel a až do svítání odpočíval. Dopolední slunce už pálilo jako zběsilé a skála byla na dotek teplá. Světlo se mi pod přivřenými víčky pohybovalo stejným způsobem, jako když jsem byl na rekonvalescenci ve virtuálu. Zdřímlo jsem si.

Čas plynul.

Telefon tiše zavrčel. Aniž jsem otevřel oči, sáhl jsem po něm a stiskl tlačítko. Tělo jsem měl otupělé žárem a nohy pokryté tenkou vrstvou potu.

„Můžeme jít na věc," oznámil Schneiderův hlas. „Jste pořád na skále?"

Neochotně jsem se posadil. „Jo. Už jste tam volal?"

„Všechno je zařízený. Ta vysílačka, kterou jste šlohnul, je skvělá. Průzračně čistej příjem. Už na nás čekají."

„Hned jsem dole."

Pořád jsem měl nepříjemný pocit. Nemohl jsem se toho snu zbavit.

Něco se blížilo.

Vypnul jsem tu myšlenku spolu s telefonem a začal se škrábat dolů.

Archeologie je špinavá práce.

Člověk by si myslel, že vzhledem ke všem těm technologickým výdobytkům několika minulých století budeme vykrádat hroby téměř uměleckým způsobem. Koneckonců, pozůstatky marťanské civilizace dnes dokážeme najít na meziplanetární vzdálenosti. Díky satelitům a vyhledávacím zařízením umíme objevit jejich pohřbená města pod několikametrovou vrstvou skály nebo stovkami metrů vody, a dokonce jsme sestrojili přístroje, které dokážou odborně posoudit daleko nenápadnější zbytky toho, co po sobě zanechali. Po téměř pětisetleté praxi bychom v tom měli být skutečně dobří.

Faktem však je, že jakmile člověk něco objeví, musí to vykopat, ať je vyhledávání jakkoli dokonalé. A s rozsáhlými kapitálovými investicemi, které do snahy porozumět Marťanům vložily korporace, probíhají vykopávky obvykle stejně ohleduplně jako flám party chlapů v přístavním bordelu madam Mi. Je třeba učinit objevy a vyplatit dividendy a skutečnost, že Marťané – očividně – proti devastaci životního prostředí protestovat nebudou, to usnadňuje. Korporace vtrhnou na opuštěné planety a nečinně přihlížejí, jak se Archeologické sdružení rojí po nalezištích. A když jsou hlavní místa vytěžena, nikdo se je obvykle neobtěžuje uklidit.

Třeba jako Naleziště 27.

Jen stěží by se dal pro město vymyslet méně nápaditý název, nicméně byl v podstatě výstižný. Město vzniklo kolem naleziště se stejným názvem a padesát let sloužilo jako ubytovací, stravovací a relaxační areál pro archeologické pracovníky; nyní stálo před úpadkem, protože ložiska xenokulturní rudy byla téměř vytěžená. Jak jsme se od východu přibližovali, spatřili jsme původní těžní věž. Tvořila ji vyčouhlá konstrukce na deseti nohách s nehybnými nákladními pásy, která se tyčila nad krajinou na vychýlených vzpěrách. Město začínalo pod pokleslým ocasem tohoto zařízení a odtud se rozrůstalo ve sporadických, nepřesvědčivých shlucích jako nepříliš vitální betonová plíseň. Budovy měly jen málokdy víc než pět poschodí a mnohé z těch, které tento limit překonaly, byly očividně opuštěné, jako by je snaha vyrůst výš vyčerpala, takže nebyly schopné zachovat si vnitřní život.

Schneider obletěl těžní věž a začal klesat ke zpustlému pozemku mezi třemi vychýlenými stožáry, které zřejmě vymezovaly přistávací

plochu. Když jsme dosedli na zem a z neudržovaného železobetonu se zvedl prach, všiml jsem si, že ho pokrývají klikaté pukliny. Dosluhující navigační maják nás přes vysílačku ochraptěle požádal, abychom se identifikovali. Schneider ho ignoroval, vypnul motory a se zívnutím vstal.

„Konečná, lidičky. Vystupovat.“

Šli jsme za ním zpátky do hlavní kajuty a sledovali, jak si připevňuje jeden částicový vrhač s upilovanou hlavní, které jsme znárodnili spolu s raketoplánem. Zvedl hlavu, a když viděl, že ho pozoruju, zamrkal na mě.

„Myslela jsem, že to jsou tvoji kamarádi.“ Tanja Wardaniová ho také pozorovala, zděšeně, pokud člověk mohl považovat její výraz za směrodatný.

Schneider pokrčil rameny. „Jsou,“ odpověděl, „ale člověk nikdy neví.“

„Skvělý!“ Otočila se ke mně. „Nemáte něco menšího než tohle dělo, co bych si mohla vzít já? Něco, co unesu.“

Roztáhl jsem cípy bundy a předvedl jí dva mezifázové kalašnikovy, upravené speciálně pro potřeby Klínu, které jsem měl v pouzdru na hrudi.

„Půjčil bych vám jeden z těchhle, ale jsou geneticky kódovaný.“

„Vezmi si blaster, Tanjo,“ navrhl jí Schneider, aniž zvedl hlavu od svých příprav. „V každým případě jím aspoň něco trefíš. Pistole jsou pro profíky.“

Archeoložka vytáhla obočí. Trochu jsem se usmál. „Asi má pravdu. Nate, nemusíte ho nosit kolem pasu. Řemínky se nasazujou takhle. Přehoďte si ho přes rameno.“

Pohnul jsem se, abych jí se zbraní pomohl, a jak se ke mně otočila, v té malé mezeře mezi našimi těly se stalo něco nepopsatelného. Když jsem jí těsně pod levým ňadrem upravoval zbraň v pouzdru, zvedla ke mně oči. Všiml jsem si, že mají barvu nefritu pod rychle proudící vodou.

„Nepřekáží vám to?“

„Ani ne.“

Chtěl jsem jí pouzdro ještě upravit, ale zvedla ruku a zastavila mě. Proti mojí matně ebenové paži vypadaly její prsty jako obnažené kosti, tenké a křehké.

„Takhle je to dobrý.“

„Dobře. Podívejte, jen sáhnete dolů a pouzdro zbraň uvolní. Zastrčíte ji zpátky a pouzdro ji přijme. Takhle.“

„Chápu.“

Schneiderovi ta jiskra, která mezi námi přeskočila, neunikla. Hlasitě si odkašlal a s cvaknutím otevřel poklop. Jakmile se poklop zvedl, zachytil se za horní okraj průlezu a s nonšalancí zkušeného pilota vyskočil ven. Efekt se trochu pokazil, když dopadl na betonovou plochu a rozkuckal se ve zvířeném prachu, který zvedly z přistávací plochy naše brzdy. Ovládl jsem úsměv.

Wardaniová ho následovala a nemotorně se spustila dolů s hranami zápěstí opřenými o spodní okraj otevřeného průlezu. Vzhledem k okolním mračnům prachu jsem zůstal stát v otvoru, přivřel jsem oči před poletujícími částečkami a snažil se zjistit, jestli nás přišel někdo přivítat.

Přišel.

Vynořili se z prachu jako postavy na vlysu, postupně očišťované někým jako Tanja Wardaniová. Celkem jsem jich napočítal sedm, statné siluety v pouštním oblečení, kolem nichž se ježily zbraně. Prostřední postava vypadala zvláštně; byla o půl metru vyšší než ostatní, ale od pasu nahoru zavalitá a deformovaná. Mlčky se k nám blížily.

Založil jsem si ruce do podpaží, takže jsem se konečky prstů dotýkal rukojetí kalašnikovů.

„Djoko?“ rozkašlal se opět Schneider. „Jsi to ty, Djoko?“

Mlčení se prodlužovalo. Prach se usadil natolik, že jsem rozeznal matně se lesknoucí kov na hlavních pušek a masky s laserovým viděním. Pod volným pouštním oblečením bylo dost místa na tělesný pancíř.

„Kurva, přestaň s tím, Djoko!“

Vysoká, znetvořená postava uprostřed ze sebe vyrazila vysoký, pronikavý smích. Nevěřícně jsem zamrkal.

„Jane, Jane, kamaráde.“ Byl to hlas dítěte. „Fakt seš ze mě nervózní?“

„Co myslíš, ty idiote?“ Schneider udělal krok dopředu. Mohutná postava se křečovitě zachvěla a vypadalo to, že se rozpadne na kusy. Překvapeně jsem zaktivoval neurachemické vidění a rozeznal malého, asi osmiletého chlapce, jak šplhá dolů z náruče muže, který si ho předtím tiskl na hruď. Když se chlapec postavil na zem a rozběhl se k Schneiderovi, všiml jsem si, že muž, který ho nesl, se napřímil a podivně strnul. Šlachy v pažích se mi napjaly. Přivřel jsem oči ještě o trochu víc a od hlavy k patě studoval postavu, která teď vypadala úplně obyčejně. Neměla na sobě masku a obličej byl…

Když mi došlo, na co se dívám, cítil jsem, jak se mi stáhly rty.

Schneider s chlapcem si obřadně potřásali rukama a nadšeně něco brebentili. Uprostřed rituálu se chlapec zarazil a s oficiální úklonou a květnatou lichotkou, kterou jsem nezachytil, uchopil za ruku Tanju Wardaniovou. Zdálo se, že je rozhodnutý tohle setkání prošaškovat. Tryskala z něho nevinnost jako z ohňostroje na Harlanský den. Poté co se většina zvířeného prachu usadila na zem, nepůsobil zbytek uvítacího výboru tak hrozivě jako jeho siluety před chvílí. Když se vzduch rozjasnil, spatřil jsem hlouček převážně mladých, nervózně vyhlížejících vojáků. Vlevo stál Kavkazan s chomáčkovitými vousy, který si pod maskou rozčileně hryzal ret. Další muž stísněně přešlapoval z nohy na nohu. Všichni měli zbraně přes rameno nebo v pouzdrech, a když jsem seskočil z průlezu, vylekaně couvli.

Chlácholivě jsem zvedl ruce do výše ramen a otočil dlaně nahoru.

„Omlouvám se.“

„Tomuhle idiotovi se neomlouvej.“ Schneider se teď chlapci snažil dát štulec, ale moc se mu to nedařilo. „Djoko, pojď sem a pozdrav skutečnýho živýho Vyslance. Tohle je Takeshi Kovacs. Byl v Inneninu.“

„Fakt?“ Chlapec ke mně přistoupil a podal mi ruku. Měl na sobě snědé, půvabně stavěné pouzdro, už teď velice pohledné – v dospělosti bude androgynicky krásný. Oblečen byl ve světle fialovém sarongu a prošívané bundě stejného odstínu. „Djoko Roespinoedji, k

vašim službám. Omlouvám se za to drama, ale člověk v těchhle nejistejch dobách nikdy neví. Volali jste nám na satelitních frekvencích, ke kterým má přístup pouze Carrerův Klín, a Jan, kterýho miluju jako bratra, pokud vím, kontakty na vysokých místech nemá. Mohla to bejt past.“

„Vyřazená vysílačka,“ pronesl důležitě Schneider. „Ukradli jsme ji Klínu.“

„Kdo by na vás chtěl nalíčit past?“ zeptal jsem se.

„Eh,“ povzdychl si chlapec a v hlase měl únavu o několik desítek let staršího člověka. „Člověk nikdy neví. Vládní organizace, Kartel, korporační analytici, kempistický špioni. Nikdo z nich nemá důvod Djoka Roespinoedjiho milovat. Když se chováte ve válce neutrálně, neznamená to, že si neuděláte nepřátele. Spíš ztratíte všechny přátele, který máte, a obě strany se na vás dívají podezíravě a s pohrdáním.“

„Válka sem na jih ještě nedorazila,“ poznamenala Wardaniová.

Djoko Roespinoedji si vážně položil ruku na hruď. „Za což jsme všichni nesmírně vděčný. Ale to, že se tu nebojuje, dneska neznamená nic jinýho, že jde svým způsobem o okupovaný území. Landfall je od nás sotva osm set kilometrů na západ. Jsme natolik blízko, že nás považujou za hraniční výspu, což znamená, že tu máme vojenskou posádku a pravidelný návštěvy politických poradců Kartelu.“ Znovu si povzdychl. „*Příšerně* to leze do peněz.“

Podezíravě jsem se na něj zadíval. „Vy tu máte vládní vojáky? Kde jsou?“

„Támhle.“ Chlapec ukázal palcem na zpustlou skupinku. „Pár je jich ještě v bunkru s vysílačkou, podle předpisů, ale v podstatě je posádka to, co tu vidíte.“

„*Tohle je* vládní vojsko?“ zeptala se Tanja Wardaniová.

„Jo.“ Roespinoedji se na vojáky smutně zadíval a pak se k nám otočil zpátky. „Samozřejmě, když jsem řekl, že to leze do peněz, mluvil jsem především o návštěvách politickýho poradce, protože chceme, aby byly co nejpříjemnější. Myslím tím pro nás i pro něj. Není moc vybíravej, ale strašně toho sežere. A samozřejmě to, aby *naším* politickým poradcem zůstal, nás taky něco stojí. Obvykle se každých pár měsíců střídají.“

„Je teď tady?“

„Kdyby tu byl, sotva bych vás sem pozval. Minulej tejden odjel.“ Ten chlapec šilhal, což mě na tak mladé tváři skličovalo. „Řekl bych, že s tím, co tu zjistil, byl spokojenej.“

Zjistil jsem, že se usmívám. Nemohl jsem si pomoct.

„Myslím, že jsem přijeli na to správný místo.“

„No, to bude záležet na tom, kvůli čemu jste přijeli,“ namítl Roespinoedji a letmo pohlédl na Schneidera. „Jan mluvil v hádankách. Ale pojďte. Dokonce i v Nalezišti 27 jsou příjemnější místa než tohle, kde si můžeme promluvit.“

Dovedl nás ke skupince čekajících vojáků a ostře mlaskl. Postava, která ho přinesla, se nemotorně sehnula a zvedla ho do náruče. Za zády jsem uslyšel, jak Tanja Wardaniová lehce zatajila dech, když spatřila, co se tomu muži stalo.

Rozhodně to nebylo to nejhorší, co jsem kdy viděl, že se může lidské bytosti přihodit, ve skutečnosti to ani nebylo to nejhorší, co jsem viděl v poslední době; přesto na té rozpadlé hlavě a stříbrném tmelu, který ji držel pohromadě, bylo něco strašidelného. Kdybych musel hádat, řekl bych, že tohle pouzdro zasáhl letící šrapnel. Žádná řízená střela by totiž po sobě nic nezanechala. Ale někdo někde si dal tu námahu a lebku mrtvého muže opravil, zbývající trhliny utěsnil pryskyřicí a oční bulvy nahradil fotoreceptory, které seděly v prázdných důlcích jako obrovští stříbrní pavouci číhající na kořist. Pak zřejmě vyždímal z mozkového kmene tolik života, že dokázal ovládat vegetativní systém těla a základní motorické funkce a možná reagovat na několik naprogramovaných příkazů.

Než mě na Severním okraji postřelili, měl jsem pod sebou poddůstojníka, jehož afrokaribské pouzdro bylo ve skutečnosti jeho vlastní. Jednou v noci, když jsme v rozvalinách nějakého chrámu čekali na satelitní bombardování, mi vyprávěl jeden z mýtů svého národa, který na Zemi přeplul v okovech oceán a později, v naději, že začne nový život, se dostal přes vzdálenosti marťanských astronavigačních map na planetu, kterou pojmenoval Latimer. Byl to příběh o kouzelnících, kteří vytvářeli z těl mrtvých lidí otroky. Zapomněl jsem, jak ta stvoření v příběhu nazýval, ale vím, že v té

věci, která držela v náručí Djoka Roespinoedjiho, by jedno takové viděl.

„Líbí se vám?“ Chlapec na mě upřel pohled a obscénně se přitulil k poničené hlavě.

„Moc ne.“

„Samozřejmě po estetický stránce…“ Chlapec se taktně odmlčel. „Ale když bude mít odpovídají bandáž a já náležitě otrhaný šaty, měli bysme vypadat jako opravdu politováníhodná dvojice. Raněnej a nevinnej, který prchají z trosek svých zničených životů – kdyby mělo jít o krk, vskutku ideální kamufláž.“

„Pořád stejnej Djoko,“ poznamenal Schneider a šťouchl do mě. „Jak jsem vám říkal. Vždycky o krok napřed.“

Pokrčil jsem rameny. „Znal jsem spoustu uprchlíků, který odpráskli, jen aby se pocvičili ve střelbě.“

„Jo, to je mi jasný. Než tady našeho přítele potkal jeho smutnej osud, byl mariňákem. Pořád mu v mozkový kůře, nebo kam se vlastně tyhle věci ukládají, zůstalo dost vštípených reflexů.“ Chlapec na mě mrkl. „Jsem obchodník, ne technik. Měl jsem v Landfallu softwarovou firmu, která spojila to, co zbylo, do použitelnýho tvaru. Podívejte.“

Dětská ruka zmizela v bundě a mrtvý muž vyškubl z pouzdra na zádech blaster s dlouhou hlavní. Odehrálo se to ve zlomku vteřiny. Fotoreceptory v očních jamkách hlasitě zavrčely a přejely zleva doprava. Roespinoedji se široce usmál a vytáhl ruku, v níž svíral dálkové ovládání. Stiskl tlačítko a blaster se hladce vrátil do pouzdra. Paže, která chlapce držela, se nehnula ani o milimetr.

„Když nás nebudou litovat,“ zaštěbetal chlapec rozjásaně, „máme po ruce důraznější prostředky. Ale ve skutečnosti jsem optimista. Určitě by vás překvapilo, kolika vojákům pořád připadá těžký střílet malý děti, dokonce i v těchhle složitých dobách. Ale už dost řečí. Co kdybysme si dali něco k jídlu?“

Roespinoedji obýval horní patro a střešní nástavbu poničeného skladiště nedaleko ocasu těžní věže. Vojenskou eskortu jsme kromě dvou vojáků nechali na ulici a chladným příšeřím jsme došli do rohu, v němž se nacházel průmyslový výtah. Když oživený mrtvý muž

jednou rukou odsunul dveře klece, prázdným prostorem nad našimi hlavy se rozlehla kovová ozvěna.

„Vzpomínám si na doby," pronesl chlapec, zatímco jsme stoupali ke střeše, „kdy byl celej tenhle sklad plnej prvotřídních artefaktů v bednách, který tu čekaly na leteckej transport do Landfallu. Zaměstnanci inventárního oddělení pracovali na tři směny. Těžní věž se nikdy nezastavila, mohli jste ji slyšet ve dne v noci. Jako tep srdce."

„Vy jste to taky dělal?" zeptala se Wardaniová. „Třídil artefakty?"

V šeru jsem viděl, jak se Schneider usmál.

„Když jsem byl mladší," odpověděl Roespinoedji posměšně. „Ale spíš jsem se zabejval, řekněme, organizačníma záležitostma."

Výtah projel střechou skladiště a s kovovým zazvoněním se zastavil v náhle jasném světle. Do místnosti, kterou od zbývajícího prostoru oddělovaly zdi natřené jantarovou barvou, pronikaly okny s látkovými závěsy sluneční paprsky. Skrz výtahovou klec jsem viděl kaleidoskopické vzory na kobercích, podlahu z tmavého dřeva a dlouhé, nízké pohovky rozmístěné kolem něčeho, co připomínalo malý plavecký bazén s vnitřním osvětlením. Když jsme vystoupili, všiml jsem si, že v prohlubni není voda, ale široká vodorovná videoobrazovka, na které zpívala žena. Ve dvou koutech místnosti stály vertikální obrazovky přiměřenější velkosti a přenášely její obraz ve formátu, který byl ke sledování vhodnější. U protější stěny se nacházel dlouhý stůl, na nějž někdo připravil tolik jídla a pití, že by stačilo pro celou armádu.

„Chovejte se jako doma," pobídl nás Roespinoedji, zatímco ho jeho oživený strážce odnášel klenutým průchodem pryč. „Hned jsem zpátky. Támhle máte jídlo a pití. A zesilte si zvuk, jestli chcete."

Hudba na obrazovce byla najednou hlasitější. Okamžitě jsem poznal Lapinee, i když nešlo o její debutní coververzi hitu *Prostor volný*, která vloni vyvolala tolik problémů. Tahle písnička byla pomalejší, prokládaná sporadickým orgastickým sténáním. Lapinee na obrazovce visela hlavou vzhůru, stehny svírala hlaveň pavoučího tanku a zpívala do kamery. Pravděpodobně šlo o nějaký náborový šlágr.

Schneider zamířil ke stolu a začal si nakládat na talíř všechny druhy jídla, které bufet nabízel. Všiml jsem si, že oba vojáci zaujali místo u výtahu, pak jsem pokrčil rameny a připojil se k němu. Vypadalo to, že Tanja Wardaniová udělá totéž, ale náhle změnila směr a místo ke stolu přistoupila k jednomu oknu se závěsem. Štíhlou rukou přejela po vzorované látce.

„Já vám to říkal," utrousil Schneider. „Jestli nám může na týhle polokouli někdo pomoct, je to Djoko. Má kontakty na všechny hlavouny v Landfallu."

„Chcete říct, že měl před válkou."

Schneider potřásl hlavou. „Před a během ní. Slyšel jste, co řekl o tom poradci. Kdyby ty kontakty už neměl, nemohl by si něco takovýho dovolit."

„Jestli má takový kontakty," zeptal jsem se trpělivě, s očima stále upřenýma na Wardaniovou, „tak proč žije v týhle díře?"

„Třeba se mu tady líbí. Vyrůstal tu. Byl jste vůbec někdy v Landfallu? *To* je teprv díra."

Lapinee zmizela z obrazovky a nahradil ji nějaký dokument o archeologii. Odnesli jsme si talíře k jedné pohovce, ale když se chtěl Schneider pustit do jídla, všiml si, že já se k tomu nechystám.

„Počkejme," pronesl jsem tiše. „Je to zdvořilý."

Podrážděně zavrčel. „Myslíte si, že nás chce otrávit? Proč? Nemá důvod."

Ale jídla se nedotkl.

Obrazovka se opět změnila, tentokrát dávali válečný dokument. Roztančené záblesky laserového ohně na potemnělé pláni neznámo kde a záře vybuchujících raket. Zvuková stopa byla upravená; pár vzdálených explozí překryl strohý hlas komentátora, který sděloval neškodně znějící informace. Ztráty na obou stranách, akce vzbouřenců potlačena.

Z protějšího průchodu se vynořil Djoko Roespinoedji. Byl bez bundy a doprovázely ho dvě ženy, které vypadaly, jako by vystoupily přímo ze softwaru virtuálního bordelu. Jejich těla zahalená mušelínem stavěla na odiv stejně dokonalé křivky vzdorující gravitaci a na tvářích měly stejně lhostejný výraz. Osmiletý Roespinoedji, vmáčknutý mezi tyhle dva výtvory, vypadal směšně.

„Ivanna a Kas," oznámil nám a postupně ukázal na každou ženu. „Moje věrný společnice. Každej kluk potřebuje matku, co říkáte? Nebo dvě. A teď –" překvapivě nahlas luskl prsty, a když ženy odpluly ke stolu s občerstvením, uvelebil se na vedlejší pohovce, „– k věci. Co přesně pro tebe a tvoje kamarády můžu udělat, Jane?"

„Vy si nic nedáte?" zeptal jsem se ho.

„Ale jistě." Roespinoedji vzdychl, natáhl se k mému talíři pro moučník a labužnicky se do něj zakousl. „Tak, dozvím se už konečně, o jakej obchod jde? Jane? Prosím!"

„Chceme ti prodat ten raketoplán, Djoko." Schneider si ukousl obrovské sousto kuřecího stehna a s plnou pusou pokračoval: „Za babku."

„Fakt?"

„Jo – říkejme tomu armádní přebytek. Wu Morrison ISN-70, skoro novej, bez předchozího evidovanýho vlastníka."

Roespinoedji se usmál. „Tomu nemůžu uvěřit."

„Prověř si to, jestli chceš." Schneider spolkl sousto. „Paměť počítače je čistější než tvoje daňový záznamy. Dolet šest set tisíc kiláků. Univerzální konfigurace: vesmír, suborbitála, ponorka. Jednoduchý ovládání."

„Jo, vzpomínám si, že ty sedmdesátky byly impozantní. Nebo jsi mi to říkal ty, Jane?"

Chlapec si pohladil bezvousou bradu gestem, které očividně patřilo předchozímu pouzdru. „To je fuk. Předpokládám, že tenhle kšeft za babku je vyzbrojenej." – Přežvykující Schneider přikývl. „Střelecká věž v přídi. Plus evazivní systémy a slušnej autoobrannej software."

Moučník mi zaskočil v krku a rozkašlal jsem se.

Ženy připluly k pohovce, na níž seděl Roespinoedji, a každá si k němu z jedné strany přisedla. Od té doby, co vešly dovnitř, žádná z nich neřekla jediné slovo ani nevydala zvuk, který bych dokázal zachytit. Žena, která seděla po jeho levici, ho začala krmit ze svého talíře. Opřel se o ni, a zatímco přežvykoval, zamyšleně mě studoval.

„Fajn," pronesl nakonec. „Šest milionů."

„Protektorátních dolarů?" zeptal se Schneider a Roespinoedji se hlasitě rozesmál.

„Zapů. Šest milionů zapů.“

Základní archeologická poukázka, která vznikla v dobách, kdy byla vláda Sanctionu IV ještě něčím trochu víc než správcem archeologických záborů, a nyní neoblíbená místní měna, jež svou výkonností vůči latimerskému franku, který nahradila, připomínala pantera močálového, snažícího se vyšplhat po šikmé rampě bez protiskluzové úpravy. V současné době byl kurz asi dvě stě třicet zapů za jeden protektorátní dolar.

Schneider na něj vytřeštil oči. Jeho duše obchodníka se rozhořčila. „To nemyslíš vážně, Djoko! I těch šest milionů dolarů je jen polovina ceny, kterou ten raketoplán ve skutečnosti má. Je to Wu Morrison, kámo.“

„Má kryokabiny?“

„Éééé… Ne.“

„Tak k čemu mi kurva bude, Jane?“ zeptal se Roespinoedji klidně. Pohlédl na ženu po své pravici a ta mu beze slova podala sklenici s vínem. „Hele, právě teď člověk, kterej nemá nic společnýho s armádou, může využít vesmírnou loď jedině k tomu, že do ní nasedne, prorazí blokádu a vrátí se na Latimer. Šest set tisíc kilometrů s ní může letět jen někdo, kdo pilotování rozumí. Wu Morrisony mají zatraceně dobrý naváděcí systémy, já vím, ale při rychlosti, kterou ze sedmdesátky, obzvlášť pokoutně upravený, vyrazíš, je to zpátky na Latimer pořád třicet let. K tomu potřebuješ kryokabiny.“ Zvedl ruku dřív, než se Schneider zmohl na námitku. „A neznám nikoho, *nikoho*, kdo dokáže kryokabiny sehnat. Ani za hotový, ani na úvěr. Landfallskej Kartel ví, co dělá, Jane, a má to všechno dobře pojištěný. Nikdo se odsud nedostane živej – ne, dokud válka neskončí. Tak je to.“

„Vždycky ji můžete prodat kempistům,“ prohlásil jsem. „Těchhle věcí mají nedostatek, rádi zaplatí.“

Roespinoedji přikývl. „Jo, pane Kovacsi, zaplatí a zaplatí v zapech. Protože to je všechno, co mají. O to se postarali vaši přátelé z Klínu.“

„To nejsou moji přátelé. Jen tu uniformu nosím.“

„Ale rád, co?“

Pokrčil jsem rameny.

„Co třeba deset," pronesl Schneider s nadějí. „Kemp dává za upravený raketoplány pětkrát tolik."

Roespinoedji vzdychl. „Jo, ale mezitím ho musím někde schovat a podplatit každýho, kdo ho uvidí. Není to totiž písečnej skútr. Pak musím kempisty kontaktovat, což, jak asi víš, v těchhle dobách znamená trest vymazání. Musím zorganizovat tajnou schůzku, navíc s malou armádou pro případ, že by se revolucionáři rozhodli mi moje zboží zabavit místo zaplatit. Což často dělají, když člověk přijde s holýma rukama. Vidíš, co je s tím starostí, Jane. Prokážu ti laskavost už tím, že tě toho zbavím. Za kým jiným byste mohli jít?"

„Osm –"

„Tak dobře, šest," přerušil jsem ho rychle. „A jsme vám za vaši laskavost vděčný. Ale co kdybyste nám k tomu zadarmo přidal odvoz do Landfallu a pár informací? Jen abyste dokázal, že jsme přátelé?"

Chlapci se objevil na tváři ostražitý výraz a pohlédl na Tanju Wardaniovou.

„Zadarmo?" Šaškovsky, dvakrát rychle za sebou, vytáhl obočí. „Dobře víte, že nic takovýho se samozřejmě nedělá. Ale jen abych dokázal, že jsme přátelé… Co chcete vědět?"

„Landfall," pronesl jsem. „Další štiky kromě Kartelu. Mám na mysli druhořadý, možná dokonce třetiřadý korporace. Který z nich mají před sebou zářnou budoucnost?"

Roespinoedji se zamyšleně napil vína. „Hmm, štiky. Myslím, že nic takovýho na Sanctionu není. Ani na Latimeru, když na to přijde."

„Jsem z Harlanova světa."

„Zajímavý. Předpokládám, že nejste quellista." Ukázal na uniformu Klínu. „Myslím tím vzhledem k vašemu současnýmu politickýmu názoru."

„Nechtějte quellismus příliš zjednodušovat. Kemp Quell neustále cituje, ale jako většina lidí si pečlivě vybírá."

„No, to bych fakt nepoznal." Roespinoedji zvedl jednu ruku, aby odmítl další sousto, které pro něj konkubína připravovala. „Ale k těm vašim štikám. Řekl bych, že je jich nanejvejš půl tuctu. Objevily se v poslední době, tak před dvaceti lety. Většina z nich pochází z Latimeru. Vzhledem k mezihvězdným vzdálenostem tu neexistovala skoro žádná konkurence. A teď mají samozřejmě Kartel a vládu v

kapse. Pro všechny ostatní zbyly jen drobky. Většina třetiřadých se chystá odjet domů; nemůžou si válku dovolit.“ Pohladil si neexistující bradku.

„Druhořadý, no… Snad Sathakarn Yu Associates, PKN, Mandragora. Všechny jsou dravý. Možná bych si ještě na pár vzpomněl. Chcete těm lidem udělat nějakou nabídku?“

Přikývl jsem. „Nepřímo.“

„Tak vám k těm informacím dám zadarmo ještě jednu dobrou radu. Držte si je od těla.“ Roespinoedji ke mně zvedl sklenku a pak ji vyprázdnil. Přátelsky se usmál. „Protože když to neuděláte, ukousnou vám ruku až u ramene.“

Kapitola sedm

Landfall, stejně jako většina měst, která vděčí za svou existenci letišti pro vesmírné dopravní prostředky, neměl žádné centrum. Nahodile se rozkládal na polopouštní pláni na jižní polokouli, kde před sto lety přistály původní kolonizátorské vesmírné lodě. Každá korporace, která do výpravy investovala, si jednoduše někde na planině vybudovala vlastní přistávací plochu a obehnala ji kruhem doplňkových staveb. Za čas se tyto kruhy rozrostly směrem ven, protnuly se a nakonec splynuly v chaotickou aglomeraci bez jakéhokoli celkového územního plánu, který by je propojil dohromady. Přišli další investoři, pronajali si či zakoupili parcely od původních majitelů a vydobyli si pevnou pozici jak na trhu, tak v rychle se rozvíjející metropoli. Zatím na planetě vznikala další města, ale vývozní doložka Charty zajišťovala, že veškeré bohatství vytvořené archeologickým průmyslem Sanctionu IV musí projít Landfallem. Bývalé vesmírné letiště se díky stálému přísunu vývozních artefaktů, pronajímání pozemků a přidělování licencí k vykopávkám rozrostlo do monstrózních rozměrů. Nyní pokrývalo dvě třetiny planiny a žilo v něm dvanáct milionů obyvatel, téměř třicet procent veškeré populace, která na Sanctionu IV zbyla. Procházel jsem se Schneiderem neudržovanými ulicemi plnými odpadků a načervenalého pouštního písku. Vzduch byl horký a suchý a stín, který vrhaly obytné budovy po obou stranách, neposkytoval před slunečními paprsky téměř žádnou úlevu. Cítil jsem, jak mi po obličeji perlí pot a promáčí mi vlasy na šíji. Ve výkladech a zrcadlových průčelích podél ulice s námi držely krok naše odrazy v černých uniformách. Měl jsem z té společnosti skoro radost. Nikdo jiný v tom poledním žáru venku nebyl a poklidné chvění vzduchu ve mně vyvolávalo tíseň. Pod nohama nám skřípal písek.

Místo, které jsme hledali, nebylo těžké najít. Mrakodrap se vypínal na kraji čtvrti, planoucí bronzová věž, dvakrát vyšší než

okolní budovy a zvenčí naprosto jednolitá. Jako většina landfallské architektury měl zrcadlové stěny a kvůli odrážejícím se slunečním paprskům se na něj člověk nemohl přímo podívat. Nebyl to nejvyšší mrakodrap v Landfallu, ale měl v sobě energii, která pulzovala nad okolní zastavěnou plochou a zřetelně vypovídala o jeho majitelích.

Testování odolnosti lidského těla

Ta věta se mi vynořila z paměti jako kostlivec ze skříně.

„Jak chcete jít blízko?“ zeptal se Schneider nervózně.

„Ještě o kousek blíž.“

Pouzdro Khumalo, stejně jako všechna pouzdra vyrobená na zakázku pro Carrerův Klín, mělo instalovaný satelitní lokační displej, který, pokud ho nezmátly sítě rušiček rádiového signálu a rušiček těchto rušiček, jež v současné době obklopovaly většinu Sanctionu IV, spolehlivě fungoval. Právě mi naskočil před očima a nabídl mi pohled na spleť ulic a městských obytných bloků, který pokrýval celé mé levé zorné pole. Na dopravní tepně vytrvale pulzovaly dva pohybující se body.

Testování –

Nepatrně jsem zesílil signál a body se zvětšily natolik, že jsem se z několikametrové výšky díval na vršek vlastní hlavy.

„Sakra!“

„Co je?“ Schneider vedle mě se přikrčil do postoje, jaký podle něho zřejmě zaujímá ninja před bojem. Za slunečními brýlemi měl legračně znepokojený výraz.

Testování –

„Ale nic.“ Zmenšil jsem mapu do původní velikosti, takže se Věž znovu objevila na okraji displeje. Nejkratší možná trasa žlutě zářila a přes několik křižovatek nás vedla přímo k budově. „Tudy.“

Testování odolnosti lidského těla je pouze jedním z hlavních směrů

Po pár minutách cesty po žluté trase přerušil jednu ulici úzký dvacetimetrový můstek vedoucí přes vyschlý kanál. Po celé délce mírně stoupal ke zvýšenému betonovému obrubníku na opačném konci. Po levé a pravé straně, asi ve vzdálenosti sto metrů od něj, byly další dva můstky, které také lehce stoupaly. Dno kanálu pokrývaly odpadky, které plodí každá městská oblast – rozbité

domácí přístroje, z jejichž popraskaných schránek se valily elektrické obvody, prázdné krabice od jídla a sluncem vybělené hromádky hadrů, které mi připomínaly rozstřílená těla. Nad tím vším, na opačné straně smetiště, čekala Věž.

Testování odolnosti

Schneider přešlapoval na začátku můstku.

„Půjdete na druhou stranu?“

„Jo, a vy taky. Nezapomeňte, že jsem parťáci.“ Lehce jsem ho šťouchl do zad a došel tak těsně k němu, že musel udělat krok dopředu. Jak se úprava Vyslance snažila potlačit příliv bojových hormonů, které teď moje pouzdro vylučovalo, dostával jsem mírně hysterickou dobrou náladu.

„Jen si myslím, že to není –“

„Jestli se něco podělá, můžete to svíst na mě.“ Znovu jsem ho dloubl do zad. „Tak jdeme.“

„Jestli se něco podělá, bude po nás,“ zamumlal naštvaně.

„Jo, přinejmenším.“

Přešli jsme na druhou stranu a Schneider se celou cestu přidržoval zábradlí, jako by se můstek pohupoval ve větru.

Ukázalo se, že obrubník na protější straně je okrajem bezvýrazného, asi padesátimetrového náměstí. Stáli jsme dva metry od konce můstku a dívali se na lhostejnou tvář Věže. Ať úmyslně, nebo ne, člověk, který nechal vybudovat kolem budovy tuhle betonovou plochu, vytvořil dokonalé smrtící pole. Nebylo kde se schovat; jediná ústupová cesta byla zpátky přes úzký, nechráněný můstek nebo skok do prázdného kanálu.

„*Prostor volnej*, všude kolem,“ zanotoval tiše Schneider slova kempistické revoluční hymny se stejným názvem. Neměl jsem mu to za zlé. Od chvíle, co jsme vstoupili do vzdušného prostoru v okolí města, kde rušičky nefungovaly, jsem se sám několikrát přistihl, jak si tu zkurvenou písničku broukám – Lapineniova verze byla všude a podobala se kempistickému originálu natolik, že jsem si okamžitě vzpomněl na loňský rok. Tehdy jste mohli slyšet originální nahrávku na propagandistických kanálech vzbouřenců, kdykoli a kdekoli přestaly vládní rušičky fungovat. Píseň s chytlavou melodií salsy, vyprávějící – zřejmě inspirující – příběh o četě dobrovolníků

odsouzené ke smrti, která odolává obrovské přesile jen kvůli lásce k Joshuovi Kempovi a jeho revoluci, vám brzy uvízla v hlavě. Většina mých mužů v přepadové jednotce na Severním okraji ji uměla zpaměti a často ji zpívali, což dovádělo k nepříčetnosti politruky Kartelu, kteří byli většinou z uniforem Klínu příliš vyděšení, než aby s tím něco provedli.

Ve skutečnosti byla ta melodie natolik nakažlivě memetická, že dokonce ani ti nejspolehlivější prokorporační obyvatelé se nedokázali ubránit tomu, aby si ji bezmyšlenkovitě nebroukali. Tohle, plus síť informátorů Kartelu pracujících na zakázku, stačilo k tomu, že vězeňská zařízení po celém Sanctionu IV brzy přetékala hudbymilovnými politickými odpůrci. Vzhledem k nárokům, které to kladlo na policejní dozor, povolala vláda drahý konzultační tým a rychle přišla s novými upravenými slovy, která seděla na původní melodii. Vytvořili Lapinee, zpěvačku-konstrukt, aby prosadila náhradní písničku vyprávějící příběh o chlapci, který osiřel při nečekaném kempistickém útoku, ale pak ho adoptovalo laskavé korporační seskupení a vychovalo ho tak, že se z něho stal vedoucí představitel planety.

Balada postrádala romantické krvavé a oslavné prvky originálu, ale lidé časem ztratili přehled o tom, čí písnička je čí, a zpívali prostě na chytlavou melodii pomíchanou směsici obou. Během toho procesu se z ní všechny revoluční myšlenky vytratily. Konzultační tým dostal odměnu, plus královské tantiémy za Lapinee, kterou nyní vysílaly všechny státní kanály. A připravovalo se její album.

Schneider si přestal prozpěvovat. „Myslíte, že tu mají kamery?“

„Řekl bych, že jo.“ Kývl jsem hlavou k základně Věže, kde se nacházely asi pět metrů vysoké naleštěné dveře. Mohutný vchod lemovaly dva sokly, na kterých stály typické ukázky moderního umění.

Schneider můj pohled sledoval. „Stráže?“

Přikývl jsem. „Dvě automatický kulometný hnízda a přinejmenším čtyři samostatný paprskomety. Taky moc vkusně vyvedený. Na těch úžasnejch sochách by si jich člověk skoro nevšiml.“

Svým způsobem to bylo dobré znamení.

Za ty dva týdny, které jsme v Landfallu strávili, jsem kromě toho, že se večer vyskytoval v ulicích poněkud větší počet uniforem a tu a tam na nějaké vyšší budově trčela střelecká věž, moc známek války neviděl. Většinu času mohl mít člověk dojem, že se to všechno odehrává na jiné planetě. Ale pokud se Joshuovi Kempovi nakonec podaří do hlavního města probojovat, vypadalo to, že Mandragora je na něj připravená.

Testování odolnosti lidského těla je pouze jedním z hlavních směrů, na které se v současnosti výzkumný program Mandragory zaměřuje. Naším konečným cílem je maximální prospěšnost pro VŠECHNY zdroje.

Mandragora tuhle parcelu získala teprve před deseti lety. To, že stavěla s vědomím, že by mohlo dojít k ozbrojenému povstání, dokazovalo, že pokud jde o strategické uvažování, měla před ostatními korporačními žraloky náskok. Její znak tvořilo useknuté vlákno DNA vznášející se na pozadí soustavy obvodů, její agresivní propagační materiály hrály na tu správnou strunu a díky válce vydělávala těžké peníze.

Co víc si přát.

„Myslíte, že nás teď pozorujou?“

Pokrčil jsem rameny. „Vždycky tě někdo pozoruje. Takovej je život. Otázkou je, jestli si nás všimli.“

Schneider se podrážděně ušklíbl. „Tak myslíte si, že si nás *všimli?*“

„Pochybuju. Automatický systémy na to nebudou nastavený. Válka je odtud moc daleko. Tohle jsou přátelský stejnokroje a zákaz vycházení platí až od deseti. Nejsme nijak nápadný.“

„Zatím.“

„Zatím,“ souhlasil jsem a otočil se. „Takže půjdeme a umožníme jim, aby si nás všimli.“ Zamířili jsme zpátky přes můstek.

„Nevypadáte jako umělci,“ poznamenal překupník, když si naťukal do přístroje naši poslední kódovanou sekvenci. Bez uniformy a v těžko popsatelném civilním oblečení, které jsme si dopoledne koupili, si nás zařadil v okamžiku, kdy jsme vstoupili do dveří, a podle všeho usoudil, že z nás nic nekouká.

„Jsme ochranka," vysvětlil jsem mu přátelsky. „Umělkyně je ona."

Zadíval se přes stůl na židli, kde seděla Tanja Wardaniová s černými slunečními brýlemi na očích a pevně stisknutými rty. Během minulých dvou týdnů trochu přibrala, nicméně pod dlouhým černým kabátem to nebylo vidět a obličej měla stále vyzáblý. Překupník si odkašlal, očividně spokojený s tím, co viděl.

„Dobře." Zvětšil kreditní displej a chvíli ho studoval. „Musím vám říct, že ať nabízíte cokoli, stojíte proti silný, státem podporovaný konkurenci."

„Myslíte tím Lapinee?"

Posměch v Schneiderově hlase byl zřejmý na mezihvězdné vzdálenosti. Překupník si pohladil imitaci vojenské bradky, opřel se a na kraj stolu si položil jednu nohu v napodobenině vojenské boty. Ze zdířek na zátylku pod oholenou lebkou mu trčely tři nebo čtyři armádní softwarové štítky, které se příliš blýskaly na to, aby šlo o něco jiného než o módní značkové kopie.

„Neposmívejte se, příteli," pronesl klidně. „Kdybych měl na tom kšeftu s Lapinee jen dvouprocentní podíl, žil bych teď v Latimer City. Věřte mi, nejlepší způsob, jak zničit válečný umění, je skoupit ho. Korporace to vědí. Mají mašinérii, že ho můžou prodávat ve velkým, a sílu, že můžou převálcovat konkurenci. A teď," ťukl na displej, kde jako červené torpédo pomrkávala naše nabídka a čekala, až ji odpálí, „ať tam máte cokoli, mělo by to bejt zatraceně zajímavý, jestli se to má chytit na trhu."

„Takhle vstřícně se chováte ke všem svým klientům?" zeptal jsem se ho.

Neradostně se usmál. „Jsem realista. Zaplatíte mi a já to nabídnu dál. Máme ten nejlepší bezpečnostní software v Landfallu. Přesně jak říká náš slogan: Umožníme, Aby Si Vás Všimli. Ale nečekejte, že vám kvůli tomu budu mazat med kolem huby, protože to není součást naší služby. Korporace, do který chcete, abych to poslal, má tolik nabídek, že vám velkou naději nedávám."

Za zády jsme měli otevřená okna, kterými k nám doléhal hluk ulice tři patra pod námi. Venku se s příchodem večera ochladilo, ale

vzduch v překupníkově kanceláři se dal stále krájet. Tanja Wardaniová se netrpělivě zavrtěla.

„Je to bomba," pronesla. „Určitě to bude mít úspěch."

„Jistě." Překupník se opět podíval na kreditní displej a částku, která tam zeleně blikala. „Radši se připoutejte. Bude vás to stát majlant."

Stiskl tlačítko. Monitor se krátce rozvlnil a červené torpédo bylo pryč. Zahlédl jsem řadu přenosových spirál a pak vše zmizelo – spolkly je bezpečnostní počítačové systémy korporace, kde je zřejmě nemohl vystopovat ani překupníkův holedbavý software. Na displeji vířily v divokých, rozmazaných osmičkách zelené číslice.

„Jak jsem řekl," pokračoval překupník a vážně potřásl hlavou, „jen instalace takovýchhle přenosových systémů by je stála celej roční zisk. A to nemluvím o nákladech na přenosy, přátelé."

„Rozhodně." Pozoroval jsem, jak se náš účet rozpadá jako jádro nechráněné antihmoty, a ovládl jsem náhlou touhu chytit překupníka pod krkem. O peníze ve skutečnosti nešlo; těch jsme měli spoustu. Šest milionů zapů bylo možná za raketoplán Wu Morrison málo, ale stačily k tomu, abychom si během našeho pobytu v Landfallu žili jako králové.

O peníze nešlo.

Šlo o to módní vojenské oblečení a kecy o tom, co dělat s válečným uměním, o tu předstíranou znuděnost – všude jsem byl a všechno znám – zatímco na druhé straně rovníku se muži a ženy střídali ve jménu menších úprav systému, který držel Landfall při životě.

„A je to." Překupník zahrál na konzolu oběma rukama energický virbl. „A bude to doma, podle mě brzo. Nejvyšší čas, abyste šli taky domů."

„Podle mě brzo," opakoval Schneider. „Co to kurva znamená?"

Překupník se opět sklíčeně usmál. „Heleďte, přečtěte si smlouvu. Doručujeme, jak nejlíp umíme. A to znamená nejlíp ze všech na Sanctionu. Koupili jste si technologii, ne žádný záruky."

Vytáhl z přístroje naši zuboženou kreditní kartu a hodil ji na stůl před Tanju Wardaniovou, která ji s kamennou tváří zasunula do kapsy.

„Takže jak dlouho budeme čekat?“ zeptala a zívla.

„Copak jsem jasnovidec?“ Překupník si povzdechl. „Může to trvat pár dní, ale stejně tak to může trvat měsíc nebo víc. Všechno záleží na tý demonabídce a tu jsem neviděl. Jsem jen pošťák. Taky se nemusí ozvat nikdy. Běžte domů, dám vám vědět.“

Rozloučili jsme se. Překupník nás vyprovodil se stejnou předstíranou lhostejností, s jakou nás přijal a s jakou s námi jednal. Když jsme osaměli v teplém podvečeru, přešli jsme ulici a asi dvacet metrů od překupníkovy kanceláře jsme našli kavárnu se zahrádkou. Takhle pozdě byla vzhledem k blížícímu se zákazu vycházení skoro opuštěná. Hodili jsme tašky pod stůl a objednali si kávu.

„Jak dlouho?“ zeptala se znovu Wardaniová.

„Třicet minut.“ Pokrčil jsem rameny. „To záleží na jejich Umělý Inteligenci. Nanejvýš pětačtyřicet.“

Objevili se, než jsem stačil kávu dopít.

Byl to nenápadný hnědý letoun, zdánlivě neohrabaný a se slabým výkonem, ale zkušenému pohledu neuniklo, že je velice dobře vyzbrojený. Vyklouzl zpoza nároží asi sto metrů od nás a těsně nad zemí se pomalu blížil k budově, v níž sídlila překupníkova firma.

„A je to tady,“ zamumlal jsem a v těle mi ožil neurachem. „Zůstaňte tady, oba!“

Beze spěchu jsem vstal a s rukama v kapsách a zvědavě nataženým krkem jsem přešel ulici. Letoun zastavil u chodníku před budovou, z níž jsme před chvílí vyšli, a dosedl na zem. Po chvilce se otevřel boční poklop. Z otvoru vylezlo pět postav v kombinézách a s úsporností pohybů, která hovořila za vše, zmizely v budově. Poklop se opět zavřel.

Zatímco jsem se proplétal mezi lidmi na chodníku, kteří se snažili na poslední chvíli nakoupit, trochu jsem zrychlil a levou rukou sevřel předmět, který jsem měl v kapse.

Čelní sklo letounu vypadalo pevně a bylo téměř neprůhledné. Za ním jsem díky svému neurachemem podpořenému vidění dokázal rozeznat dvě postavy na sedadlech a siluetu dalšího člověka stojícího za nimi. Zadíval jsem se do výkladní skříně, která mě dělila od přední masky letounu.

Necelého půl metru před letounem jsem vytáhl levou ruku z kapsy. Přitiskl jsem plochý termití granát na čelní sklo a okamžitě couvl.

Prásk!

Když použijete termití granát, musíte se rychle klidit z cesty. Ty nové odpálí nálož s více než pětadevadesátiprocentní sílou do kontaktní plochy, ale když neuhnete z cesty těm pěti procentům, které se uvolní opačným směrem, ošklivě vám pocuchají fasádu.

Letoun se otřásl. Opancéřovaný trup detonaci ztlumil, takže připomínala tlumené pšouknutí. Vklouzl jsem do budovy a vyběhl po schodišti nahoru.

(V prvním poschodí jsem vytáhl mezifázové pistole a bioslitinové plátky v dlaních se nedočkavě stáhly.)

Ve třetím patře nechali jednoho strážného, ale evidentně nepočítali s tím, že by jim mohl někdo vpadnout do týlu. Když jsem vyběhl poslední rameno schodiště, prostřelil jsem mu hlavu – *šplíchanec krve a cucků světlejší tkáně na stěně před ním* – a než stačil dopadnout na zem, přeběhl jsem podestu a vrazil do dveří překupníkovy kanceláře.

Zvuk prvního výstřelu, jako první hlt whisky, ostrý…

Střípky obrazu…

Překupník se snaží zvednout ze židle, kam ho dva z nich přišpendlili. Jedna paže se zvedne a ukazuje na mě.

„To je o…“

Zabiják blíž u dveří se otáčí…

Sejmi ho. Tři výstřely levou rukou.

Vzduchem stříká krev – bleskurychle se obracím (neurachem jede na nejvyšší obrátky), abych se jí vyhnul.

Velitel komanda – to se prostě nějak pozná. Vyšší, o trochu chladnokrevnější, huláká: „Co to kur–“

Zásahy do těla. Hrudník a paže se zbraní, musím tu střílející ruku *zničit.*

Kalašnikov v pravé ruce chrlí plameny a kulky s měkkým jádrem.

Zbyli dva a snaží se ze sebe setřást překupníka, který kolem sebe mlátí rukama, aby mohli vytáhnout zbraně, které…

Teď obě ruce – hlava, tělo, všude.

Kalašnikovy štěkají jako rozzuření psi.

Těla sebou škubou, kácejí se…

Hotovo.

V kanceláři se rozhostilo ticho. Překupník se schoulil pod tělem jednoho ze svých katů. Něco zajiskřilo a zkratovalo konzolu – škodu způsobila jedna z mých kulek. Na podestě jsem zaslechl hlasy.

Klekl jsem si vedle zhrouceného těla velitele komanda a odložil zbraně na zem. Z pouzdra na kříži, schovaného pod bundou, jsem vytáhl vibrační nůž a zapnul ho. Volnou ruku jsem přitiskl k páteři mrtvého muže a začal řezat.

„Ech, *kurva,* chlape.“ Překupníkovi se zvedl žaludek a vyzvracel se přes konzoli. „Kurva, *kurva*.“

Podíval jsem se na něj.

„Drž hubu, musím se soustředit.“

Znovu se předklonil.

Po několik neúspěšných pokusech se vibrační nůž chytil a projel páteří pár obratlů pod místem, kde se stýká s lebkou. Jedním kolenem jsem přišpendlil lebku k podlaze, znovu jsem přiložil nůž k páteři a začal další řez. Špička zajela dovnitř a opět se smekla po kosti.

„Do prdele!“

Na podestě bylo slyšet čím dál víc hlasů a zdálo se, že se pomalu blíží. Přestal jsem pracovat, levou rukou jsem zvedl jeden kalašnikov a vypálil ze dveří několik výstřelů na protější stěnu. Hlasy se s dupáním nohou po schodech vzdálily.

Zpátky k noži. Podařilo se mi zabodnout špičku, přeříznout kost a nakonec čepelí vydloubnout oddělenou část páteře z okolního masa a svalů. Mizerná práce, ale tlačil mě čas. Nacpal jsem kost do kapsy, otřel si ruce o čistou část tuniky, kterou měl mrtvý muž na sobě, a zasunul nůž do pouzdra. Pak jsem zvedl kalašnikovy a opatrně došel ke dveřím.

Ticho.

Když jsem odcházel, letmo jsem se podíval na překupníka. Zíral na mě, jako bych právě uřezal tesáky podmořskému démonovi.

„Běž domů,“ řekl jsem mu. „Vrátí se. Podle mě brzo.“

Seběhl jsem po schodišti, aniž bych někoho potkal, nicméně když jsem procházel kolem dveří na podestách, cítil jsem, že mě z nich někdo pozoruje. Venku jsem důkladně prozkoumal ulici vlevo a vpravo, zastrčil kalašnikovy do pouzder a protáhl se kolem rozžhaveného, doutnajícího krunýře letounu zničeného granátem. Chodník byl asi padesát metrů v obou směrech prázdný a výkladní skříně kolem vraku měly stažené bezpečnostní rolety. Na protější straně ulice se shromažďoval dav, ale vypadalo to, že nikdo neví, co přesně dělat. Těch několik lidí, kteří si mě všimli, se chvatně zadívalo jinam, když jsem kolem nich – v dokonale čistém oblečení – prošel.

Kapitola osm

Cestou do hotelu nebylo nikomu do řeči. Větší část jsme absolvovali pěšky a vraceli se pasážemi a obchodními domy, aby nás nezpozorovaly satelitní oči, k nimž mohla mít korporace Mandragora přístup. Náročná fuška vzhledem k těm obrovským taškám, které jsme s sebou vláčeli. Po dvaceti minutách jsme dorazili pod široký okraj střechy mrazírenského závodu, kde jsem zamával transportním pagerem k obloze a nakonec se nám podařilo přivolat taxík. Nastoupili jsme do něj, aniž jsme opustili úkryt pod střešním převisem, a beze slova se zhroutili na sedadla.

„Je mou povinností vás informovat," oznámil nám přístroj afektovaně, „že za sedmnáct minut porušíme zákaz vycházení."

„Tak nás radši rychle odvez domů," prohlásil jsem a sdělil mu adresu.

„Odhadovaný čas letu devět minut. Prosím, vložte kreditní kartu."

Kývl jsem na Schneidera, který vytáhl nepoužitou kreditní kartu a vsunul ji do otvoru. Taxík zapípal, pak se s námi hladce zvedl k noční obloze, na které už téměř ustal dopravní ruch, a zamířil na západ. Otočil jsem hlavu na opěradle, a zatímco jsem pozoroval, jak pod námi ubíhají světla velkoměsta, v duchu jsem se vracel stejnou cestou nazpátek, abych zjistil, jak dobře jsme zametli stopy.

Když jsem se opět podíval před sebe, všiml jsem si, že Tanja Wardaniová zírá přímo na mě. Neuhnula pohledem.

Znovu jsem otočil hlavu k oknu a sledoval světla, dokud jsme k nim opět nezačali klesat.

Hotel jsme vybrali skvěle, ten nejlevnější z řady postavené pod dopravním nadjezdem, který využívaly téměř výhradně prostitutky a úchylové. Recepční měl na sobě levné pouzdro Syntheta, jehož silikonové svalstvo bylo na kloubech opotřebené a přes celé nadloktí pravé paže se táhl náhradní štěp. Recepční pult pokrývala spousta

skvrn a podél vnějšího okraje vyčnívaly každých deset centimetrů štítové generátory. V rozích tlumeně osvětlené haly unaveně přecházely ženy a chlapci s prázdným výrazem v obličeji.

Oči recepčního nás přejely jako vlhký hadr.

„Deset zapů na hodinu, padesát zapů jako záloha předem. Použití sprchy a obrazovky dalších padesát.“

„Chceme pokoj na celou noc,“ oznámil mu Schneider. „Právě začal zákaz vycházení, pro případ, že byste si toho nevšiml.“

Recepční zachoval kamenný výraz, ale možná to bylo tím pouzdrem. Syntheta byla známá tím, že šetří na drobnějších lícních neurosvalových rozhraních.

„Pak to bude osmdesát zapů, plus padesát jako záloha. Sprcha a obrazovka dalších padesát.“

„Nemáte nějakou slevu pro hosty, který se chtějí zdržet dýl?“

Upřel na mě pohled a jednu ruku zasunul pod pult. Ucítil jsem příliv neurachemu; po té přestřelce jsem byl pořád ještě nervózní.

„Chcete ten pokoj, nebo ne?“

„Chceme,“ odpověděl Schneider a varovně se na mě zadíval. „Můžeme platit kartou?“

„Pak to bude o deset procent dražší.“ Zdálo se, že loví něco v paměti. „Manipulační příplatek.“

„Dobře.“

Recepční zklamaně vstal a odešel do zadní místnosti pro čtečku kreditních karet.

„Hotovost,“ zamumlala Wardaniová. „Mělo nás to napadnout.“

Schneider pokrčil rameny. „Nemůžeme myslet na všechno. Kdy jsi naposled za něco platila hotově?“

Zavrtěla hlavou. Krátce jsem si vzpomněl na dobu před třiceti lety a místo vzdálené světelné roky, kde jsem nějakou dobu používal místo kreditní karty skutečné peníze. Dokonce jsem si na ty starobylé plastové žetony s ozdobnými motivy a holografickými štítky zvykl. Ale to bylo na Zemi a Země je místo z experie z předkoloniálního období. Tu dobu, co jsem tam byl, jsem si dokonce myslel, že jsem zamilovaný, a protože mě stejně jako láska poháněla nenávist, udělal jsem několik hloupostí. Kus mojí duše umřela na Zemi.

Jiná planeta, jiné pouzdro.

Vypudil jsem z paměti tvář, kterou jsem si bohužel tak dobře pamatoval, a rozhlédl se, abych našel něco, co by mě zakotvilo zpátky v přítomnosti. Z šera na mě zíraly výstředně zmalované obličeje a po chvilce upřely zrak jinam.

Vzpomínky pro vstupní halu bordelu. Bože.

Recepční se vrátil, vsunul do čtečky jednu ze Schneiderových kreditek a hodil na desku poškrábanou plastovou kartu.

„Dozadu a dolů po schodech. Čtvrté poschodí. Do konce zákazu vycházení máte aktivovanou sprchu a obrazovku. Jestli budete chtít něco z toho využívat déle, musíte přijít nahoru a znovu zaplatit.“ Silikonová tvář se stáhla do něčeho, co měl být pravděpodobně úsměv. Nemusel se obtěžovat. „Všechny pokoje jsou zvukotěsné. Chovejte se, jak je libo.“

Chodba a kovové zábradlí byly osvětlené snad ještě hůř než hala. Světélkující obklady na stěnách a stropě se na některých místech odlupovaly. Jinde jednoduše chyběly. Zábradlí bylo natřené svítící barvou, ale ta také bledla, protože přišla o pár mikronů pokaždé, když se kovu chytila něčí ruka a sjela po něm.

Tu a tam jsme na schodišti minuli kurvu, většinou se zákazníkem v patách. Kolem nich se vznášely bublinky předstírané veselosti. Vypadalo to, že se kšeftu daří. Mezi klienty jsem zahlédl několik uniforem a ve druhém poschodí se opíral o zábradlí člověk, který vypadal jako politruk Kartelu, a zamyšleně kouřil. Nikdo si nás nevšímal.

Pokoj byl dlouhý, s nízkým stropem, zdobený lištami a sloupky, které přilepili na původní betonové stěny rychleschnoucí pryskyřicí a pak to celé vymalovali nepříjemnou červenou barvou. V polovině místnosti vybíhaly z protějších stěn dvě plochy na spaní s asi půlmetrovou mezerou mezi sebou. Druhá postel měla v rozích připevněny umělohmotné řetězy. U protější stěny místnosti stál samostatný sprchový kout, který byl natolik prostorný, že by se do něj v případě potřeby vešli tři lidé najednou. Naproti každé posteli se nacházela široká obrazovka, na jejímž světle růžovém pozadí světélkovala nabídka programů.

Rozhlédl jsem se, krátce vydechl do horkého vzduchu v místnosti a pak se sehnul k tašce u nohou.

„Zkontrolujte, jestli jsou zavřený dveře.“

Vytáhl jsem z tašky vyhledavač štěnic a zamával jím ve vzduchu. Na stropě jsem objevil tři štěnice, jednu nad každou postelí a další ve sprše. Velice působivé. Schneider upevnil vedle každé neutralizátory, které používá Klín. Dostanou se do paměti štěnic, vytáhnou odtud všechno, co se do ní během posledních několika hodin uložilo, a pak to přehrávají stále dokola. Lepší modely dokonce obsah projdou a z původního materiálu vyrobí přesvědčivé improvizované scény, ale měl jsem dojem, že to v tomhle případě nebude nutné. Recepční nevypadal jako člověk, který velí vysoce tajné operaci.

„Kam to chceš dát?“ zeptal se Schneider Wardaniové, která na posteli vybalovala další tašku.

„Sem,“ odpověděla. „Smontuju to tady. Je to, uhm, složitý.“

Schneider vytáhl obočí. „Sem. Fajn. To jsem zvědavej.“

Ať to bylo složité, nebo ne, archeoložce trvalo asi jen deset minut, než dala zařízení dohromady. Když byla hotová, vytáhla z prázdné tašky brýle s vylepšeným viděním a nasadila si je. Pak se ke mně otočila.

„Dáte mi to?“

Sáhl jsem do bundy a vytáhl z ní část páteře. Drobné výstupky a skulinky kosti dosud pokrývaly čerstvé krvavé šmouhy, ale Wardaniová ji bez zjevného odporu uchopila a vložila na podložku čističky artefaktů, kterou právě sestavila. Zpod skleněného stínítka vycházela světle fialová barva. Schneider i já jsme fascinovaně sledovali, jak připojila brýle k boku přístroje, nasadila si sluchátko a se zkříženýma nohama se uvelebila k práci. Z přístroje se linulo tiché praskání.

„Funguje to?“ zeptal jsem se.

Souhlasně zamumlala.

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Dýl, jestli mi pořád budete klást stupidní otázky!“ odsekla, aniž zvedla hlavu od toho, co dělala. „Copak nemáte nic jinýho na práci?“

Koutkem oka jsem si všiml, že se Schneider usmál.

Než jsme dali dohromady další přístroj, Wardaniová byla skoro hotová. Nakoukl jsem jí přes rameno do fialového světla, abych

zjistil, co z páteřního segmentu zůstalo. Většina kosti byla pryč a z kovového válečku korové báze mizely poslední části páteře. Fascinovaně jsem přihlížel. Nebylo to poprvé, kdy jsem sledoval, jak někdo doluje korovou bázi z vyjmuté páteře, ale tohle byl ten nejelegantnější způsob, jaký jsem kdy viděl. Kost postupně, kousek po kousku ustupovala a z okolní tkáně se vynořilo pouzdro báze, které se lesklo jako nový niklák.

„Vím, co dělám, Kovacsi," pronesla Wardaniová pomalu nepřítomným hlasem, zatímco se soustředila na práci. „Ve srovnání s očišťováním marťanských obvodových desek je to hračka."

„To je mi jasný. Jen obdivuju vaši šikovnost."

Prudce zvedla hlavu a posunula si brýle na čelo, aby viděla, jestli se jí neposmívám. Když zjistila, že ne, opět si brýle nasadila, několika pohyby něco upravila na sluchátku a opřela se. Fialové světlo dál zářilo.

„Hotovo." Sáhla do přístroje a vytáhla z něj bázi, kterou držela mezi palcem a ukazovákem. „Mimochodem, tenhle přístroj není žádnej zázrak. Tohle zařízení si kupujou Hraboši pro svou disertační práci. Čidla jsou dost primitivní. Na Severním okraji budu potřebovat něco mnohem kvalitnějšího."

„Nemějte strach." Vzal jsem od ní korovou bázi a otočil se k přístroji na druhé posteli. „Jestli to vyjde, vyrobí vám přístroje na zakázku. A teď mě oba pozorně poslouchejte. V týhle bázi je možná zabudovanej izotopovej indikátor virtuálního prostředí. Mívá je spousta korporačních zabijáků. Tenhle ji možná nemá, ale budeme předpokládat, že jo. To znamená, že máme asi minutu času, než se indikátor zaktivuje. Takže až uběhne padesát vteřin, akci ukončíte. Je to zařízení na identifikaci a odhad škod, nicméně při maximální rychlosti pojedeme jen asi na třicet pět procent reálnýho času. Máme teda něco přes půl hodiny, ale mělo by to stačit."

„Co s ním chcete udělat?" Wardaniová se na mě nešťastně podívala.

Natáhl jsem se pro elektrody a připevnil si je na hlavu. „Nic. Není čas. Jen si s ním promluvím."

„Promluvíte?" V očích se jí objevil zvláštní výraz.

„Někdy to úplně stačí," odpověděl jsem.

Byla to drsná jízda.

Identifikace a odhad škod je relativně nový způsob, jak zjistit další použitelnost vojáka. V Inneninu jsme to neměli; prototypy se objevily teprve potom, co mě z Vyslaneckých jednotek propustili, a i pak trvalo několik desítek let, než si je mohl dovolit někdo jiný než protektorátní elitní komando. Nejlevnější modely se, k velké radosti všech vojenských auditorů, začaly používat asi před patnácti lety, i když samozřejmě nebyli jediní, kdo měl tohle zařízení k dispozici. Identifikace a odhad škod je práce, kterou obvykle dělají zdravotníci, když se, často pod palbou, snaží dopravit mrtvé a raněné do bezpečí. Za těchto okolností se hladkoformátový přechod považuje za zbytečný luxus a přístroj, který jsme si přivlastnili z nemocničního raketoplánu, byl rozhodně jen základní model.

Zavřel jsem oči v místnosti s betonovými stěnami a do týlu mě jako dávka tetrametu udeřila indukce. Na několik vteřin jsem se šílenou rychlostí propadal atmosférickými poruchami, pak zmizely a místo nich jsem spatřil nekonečné, nepřirozeně klidné pšeničné pole, které se pod zapadajícím sluncem táhlo až k obzoru. Něco mě tvrdě praštilo do chodidel, až jsem nadskočil, a ocitl jsem se na dlouhé verandě s výhledem na pole. Za zády jsem měl dům, přízemní dřevěný bungalov, zřejmě dost starý, ale pečlivě natřený všude, kde bylo třeba. Prkna do sebe zapadala s geometrickou přesností a nikde jsem nespatřil jedinou vadu nebo prasklinu. Vypadal jako něco, co by si vysnila Umělá Inteligence bez lidských zásahů, a přesně tohle to pravděpodobně bylo.

Třicet minut, připomněl jsem si.

Čas na identifikaci a odhad škod.

Povaha moderních válek je taková, že z mrtvých vojáků moc nezbude, což může auditorům komplikovat život. Vždycky se ale vyplatí některé z nich přepouzdrovat; cenní jsou zkušení důstojníci, ale žádané odborné dovednosti nebo znalosti může mít i námořní pěšák na jakékoli úrovni. Je tedy nutné tyhle vojáky co nejrychleji identifikovat a odlišit je od těch, kteří si nové pouzdro nezaslouží. Jak to ale ve válečném zmatku udělat? Čárkové kódy shoří spolu s pokožkou, psí známky se roztaví nebo je šrapnel rozerve na cucky.

Někdy je možné použít testování DNA, ale to je komplikované a na bitevním poli lze tenhle způsob jen těžko realizovat a některé nevyzpytatelnější chemické zbraně dokážou výsledky totálně znehodnotit.

Ještě horší je, že vám nic z toho neřekne, jestli je zabitý voják vhodný k přepouzdrování po psychické stránce. To, jak zemřete – rychle, pomalu, sám, s přáteli, v mukách nebo paralyzovaný –, ovlivní velikost vašeho traumatu. Stupeň traumatu zpětně ovlivní vaši použitelnost k dalšímu boji. Stejně jako počet přepouzdrování. Když vás rychle za sebou stahují do dalších a dalších nových pouzder, dochází k SOP, syndromu z opakovaného přepouzdrování, s kterým jsem se vloni setkal u jednoho seržanta Klínu. Stáhli ho, od začátku války už po deváté, do čerstvě klonovaného dvacetiletého pouzdra, a on v něm seděl jako dítě v hovnech a mezi záchvaty sebepozorování, při nichž si prohlížel prsty, jako by to byly hračky, o které už nestojí, nesouvisle vřískal a plakal.

Trapas!

Jde o to, že neexistuje způsob, jak tohle všechno ze zdevastovaných a spálených zbytků, s nimiž se zdravotníci tak často setkávají, s určitostí zjistit. Avšak naštěstí pro auditory umožňuje technologie korové báze nejen identifikovat a odhadnout individuální poškození, ale také určit, jestli jsou dotyční nenávratně psychicky poznamenaní. Černá skříňka s pamětí je v páteřním kanálu těsně pod spodním okrajem lebky natolik dobře chráněná, že je možné z ní všechny tyhle informace získat. Okolní kost je sama o sobě pozoruhodně odolná vůči poškození a čistě pro případ, že by staré dobré evoluční inženýrství přece jen selhalo, patří materiály, z nichž se korové báze vyrábějí, k nejtvrdším umělým látkám, jaké člověk zná. Bázi můžete očistit písečnou tryskou bez obav, že ji poškodíte, ručně ji vložit do generátoru virtuálního prostředí a pak se za svým objektem ponořit. Zařízení, které tohle všechno dokáže, se vejde do větší tašky.

Došel jsem k dokonalým dřevěným dveřím. Na měděné tabulce vedle nich bylo vyryté osmimístné číslo a jméno: *Deng Zhao Jun.* Vzal jsem za kliku. Když se dveře tiše otevřely, vešel jsem do sterilně čisté místnosti s dlouhým dřevěným stolem uprostřed. Před

krbem, v němž praskal oheň, stála dvě křesla s hořčicově žlutým potahem. V zadní části pokoje jsem zahlédl další dveře, které pravděpodobně vedly do kuchyně a ložnice.

Seděl u stolu a měl hlavu v dlaních. Zřejmě neslyšel, že se dveře otevřely. Zařízení ho aktivovalo několik vteřin před mým vstupem do virtuality, takže měl pravděpodobně několik minut na to, aby překonal úvodní šok z příchodu a uvědomil si, kde je. Teď se s tím musel vyrovnat.

Tiše jsem zakašlal.

„Dobrej večer, Dengu."

Zvedl hlavu, a když mě uviděl, položil ruce na stůl. Okamžitě na mě začal chrlit proud slov.

„Podvedli nás, kámo. Byla to zkurvená past. Někdo na nás čekal. Můžeš Handovi vyřídit, že to bezpečáci podělali. Určitě –"

Náhle zmlkl a vytřeštil na mě oči.

„Jo."

Vyskočil. *„Kdo kurva jste?"*

„To není důležitý. Heleď –"

Ale už bylo pozdě. Rozzuřeně přimhouřil oči, obešel stůl a zamířil ke mně. Couvl jsem.

„Hele, nemá smysl –"

Překonal mezeru, která nás dělila, vykopl nohu a máchl paží. Vykryl jsem kop, chytil ho za ruku a mrštil jím na podlahu. Když padal na zem, pokusil se mě ještě jednou kopnout. Musel jsem se zaklonit, aby mě nezasáhl do obličeje. Pak se vyhrabal na nohy a znovu se na mě vrhl.

Tentokrát jsem udělal krok dopředu, paží a nohou zneškodnil jeho výpady a pak ho kolenem a lokty srazil k zemi. Po úderech zachroptěl a podruhé se svezl na podlahu, kde zůstal s jednou paží zkroucenou pod tělem ležet. Přistoupil jsem k němu a klekl jsem si mu na záda. Pak jsem ho uchopil za zápěstí a zkroutil mu paži, až mu v ní luplo.

„To by stačilo! Kurva, seš ve *virtuálu*." Chytil jsem dech a tišeji dodal: „Ještě jednou po mně vystartuješ a tu ruku ti zlomím. Jasný?"

Přikývl, jak nejlépe to s tváří přitisknutou na prkna podlahy dokázal.

„Fajn.“ Trochu jsem uvolnil tlak na paži. „Teď tě nechám vstát a promluvíme si jako civilizovaný lidi. Chci ti položit pár otázek, Dengu. Jestli nechceš, nemusíš na ně odpovědět, ale je to v tvým nejlepším zájmu.“

Vstal jsem a o krok ustoupil. Po chvilce se namáhavě postavil, a zatímco si masíroval paži, svezl se zpátky na židli. Posadil jsem se na opačný konec stolu.

„Máš v bázi virtuální indikátor?“

Zavrtěl hlavou.

„Fajn, pravděpodobně bys mi to řekl, i kdybys ho tam měl. Stejně ti nebude k ničemu. Aktivovali jsme rušičku. A teď chci vědět, kdo je tvým nadřízeným.“

Zíral na mě. „Proč bych vám to měl kurva vykládat?“

„Protože když mi to řekneš, vrátím tvoji korovou bázi Mandragoře a oni tě pravděpodobně přepouzdrujou.“ Naklonil jsem se dopředu. „Ta nabídka platí jen omezenou dobu, Dengu. Ber, dokud dávám.“

„Jestli mě zabijete, Mandragora –“

„Ne.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Dívej se na to reálně. Co seš, šéf bezpečnostních operací? Taktickýho rozmístění? Mandragora může vytáhnout ze skladiště tucet takových, jako seš ty. Ve vládních rezervách jsou kvanta poddůstojníků, který by dali všechno za to, kdyby se mohli vyhnout boji. A jeden z nich by mohl dělat tvoji práci. A kromě toho, lidi, pro který pracuješ, by prodali vlastní děti do bordelu, kdyby měli dostat do rukou to, co jsem jim dneska večer nabídl. A navíc, kámo, na tobě nezáleží.“

Ticho. Seděl a nenávistně si mě prohlížel.

Vytáhl jsem další eso.

„Samozřejmě se budou chtít pomstít, jak jim velí všeobecný principy. Dát najevo, že jejich lidí se nesmí nikdo dotknout bez následků. Většina skupin uplatňujících tvrdou linii to dělá a myslím si, že Mandragora není výjimkou.“ Ukázal jsem kolem sebe rukou. „Ale my tady nepracujeme v kontextu všeobecných principů, že ne, Dengu? To určitě víš. Zažil jsi už někdy tak rychlou reakci? Měl jsi někdy tak jasný instrukce? Jak zněly? Najít původce signálu a přinýst jim nepoškozenou bázi, ať to stojí, co to stojí? Bylo to tak?“

Nechal jsem tu otázku viset ve vzduchu; hodil jsem mu lano a zoufale si přál, aby po něm skočil.

No tak. Skoč po něm. Stačí jediná slabika.

Ale pořád mlčel. Nabídka, aby souhlasil, aby promluvil, aby odpověděl, kterou jsem nechal viset ve vzduchu, skřípala pod vlastní vahou. Stiskl jsem rty.

Zkus to znovu.

„Co ty na to, Dengu?“

„Bylo by lepší, kdybyste mě zabil,“ pronesl napjatě.

Pomalu jsem se usmál –

„Nechci tě zabít, Dengu.“

– a čekal jsem.

Jako kdybychom měli rušičku. Jako by nás nemohli vystopovat. Jako bychom *měli* čas. Věř tomu.

Všechen čas vesmíru.

„Vy mě –?“ zeptal se konečně.

„Nechci tě zabít, Dengu. Jak jsem řekl. Nechci – tě – zabít.“ Pokrčil jsem rameny. „To by bylo moc snadný. Tak lehce se korporačním hrdinou nestaneš.“

Všiml jsem si, že se mu v očích objevil zmatek.

„A mučení pusť taky z hlavy. Na to nemám žaludek. Chci říct, kdo ví, jak odolnej software do tebe nacpali. Je to moc dlouhá a špinavá práce, která nikam nevede. A když budu muset, seženu si svoje odpovědi někde jinde. Jak jsem řekl, ta nabídka platí jen omezenou dobu. Odpověz na otázky, dokud je ještě čas.“

„Nebo *co?*“ Skoro jsem té předstírané statečnosti uvěřil, ale na konci se mu zachvěl hlas. Dvakrát se připravil na to, co podle něho mělo přijít, a dvakrát se zmýlil. Klíčil v něm strach a stále sílil.

Pokrčil jsem rameny.

„Nebo tě tu nechám.“

„Cože?“

„Nechám tě tu. Jsme uprostřed pustiny, Dengu. Je to nějaký opuštěný naleziště, který snad dokonce ani nemá jméno. Tisíc kilometrů kolem je poušť. Prostě tě tu nechám.“

Zamrkal a snažil se pochopit, o co jde. Znovu jsem se k němu naklonil.

„Seš v systému Identifikace a odhad škod. Funguje na bitevní napájecí zdroj. Ten má pravděpodobně životnost desítky let. Stovky let virtuálního času. Takže to bohužel vypadá, že tu budeš sedět a pozorovat, jak roste pšenice. *Pokud* v takhle základním formátu vůbec roste. Nebudeš tu mít hlad, nebudeš mít žízeň, ale klidně se vsadím, že než uplyne prvních sto let, zcvokneš se tu nudou.“

Opřel jsem se a čekal, až to stráví.

„Nebo odpovíš na moje otázky. Časově omezená nabídka. Co si vybereš?“

Rozhostilo se ticho, ale tentokrát bylo jiné. Nechal jsem ho na sebe chvíli zírat, pak jsem pokrčil rameny a vstal.

„Dal jsem ti šanci.“

Byl jsem už skoro u dveří, když se zlomil.

„Dobře!“ Znělo to, jako by mu v hlase praskla klavírní struna. „Dobře, řeknu vám to! Řeknu vám to!“

Zastavil jsem se a pak sáhl po klice. Zvýšil hlas.

„Řekl jsem, že vám *to povím!* Je to Hand! *Hand!* Matthias Hand! To je on, ten nás poslal! Kurva, stůjte! Povím vám to!“

Hand. To jméno už jednou zmínil. Vsadil bych se, že mluví pravdu. Pomalu jsem se otočil.

„Hand?“

Horlivě přikývl.

„Matthias Hand?“

Zvedl hlavu a v obličeji se mu něco zlomilo. „Můžu vám věřit?“

„Moje slovo platí. Pošlu tvoji nepoškozenou bázi Mandragoře. Teď pokračuj. Hand.“

„Matthias Hand. Akviziční oddělení.“

„On je tvým nadřízeným?“ zamračil jsem se. „Šéf akvizičního oddělení?“

„Ve skutečnosti není mým nadřízeným. Všechny taktický jednotky podlíhají šéfovi tajných operací, ale od začátku války je sedmdesát pět taktických agentů podřízených přímo Handovi.“

„Proč?“

„Jak to mám kurva vědět?“

„Přemejšlej. Byla to Handova iniciativa? Nebo o tom rozhodlo vedení?“

Zaváhal. „Prej to vymyslel Hand.“

„Jak dlouho je v Mandragoře?“

„Nevím.“ Spatřil můj výraz. „Kurva fakt to nevím! Dýl než já.“

„Jakou má pověst?“

„Drsňák. Lepší mu jít z cesty.“

„Jo, jemu a všem dalším korporačním manažerům. Všichni jsou to drsňáci. Řekni mi něco, co ještě nevím.“

„To nejsou jen řeči. Před dvěma lety jeden manažer z výzkumnýho oddělení Handa obvinil z porušení firemní etiky –“

„*Čeho* firemního?“

„Jo, jen se smějte. Za to hrozí v Mandragoře trest vymazání.“

„Ale nevymazali ho.“

Deng zavrtěl hlavou. „Hand to se správní radou uhrál, nikdo neví jak. A o čtrnáct dní pozdějc našli toho manažera mrtvýho v taxíku a vypadalo to, že v něm něco vybouchlo. Hand prej kdysi bejval houganem Bratrstva Carrefour na Latimeru. Vúdú a tak, víte?“

„Vúdú a tak,“ opakoval jsem. Zaujalo mě to mnohem víc, než jsem dával najevo. Náboženství je náboženství, ať je zabalíte do čehokoli, a jak říká Quell, zájem o příští svět svědčí o tom, že nejste schopni vyrovnat se s tímhle. Nicméně Bratrstvo Carrefour bylo tou nejohavnější partičkou vyděračů, na jakou jsem kdy při toulkách lidskou spodinou – která mimo jiné zahrnovala jakuzu na Harlanově světě, sharijskou náboženskou policii a samozřejmě samotné Vyslanecké jednotky – narazil. Jestli byl Matthias Hand bývalým členem Bratrstva, měl mnohem špinavější ruce než obyčejný korporační zabiják. „Takže kromě *vúdú a tak*, co se o něm ještě povídá?“

Deng pokrčil rameny. „Že je chytrej. Akvizičáci se vměšovali do spousty vládních kontraktů ještě před válkou. Do věcí, o kterých hlavouni ani nevěděli. Říká se, že Hand správní radu přesvědčil, že příští rok touhle dobou budou v Kartelu. A nikdo, koho znám, se tomu nesmál.“

„Jo. Báli se, že by jejich střeva mohly ozdobit vnitřek taxíku. Myslím, že –“

Konec.

Opustit formát na Identifikaci a odhad škod bylo stejně snadné jako do něj vstoupit. Měl jsem pocit, jako by se v podlaze pod židlí otevřela dvířka, a propadl jsem se dírou na opačnou stranu planety. Obklopily mě atmosférické poruchy a s hladovým praskáním pohlcovaly temnotu, která útočila na mé smysly jako kocovina po empatinu. Pak to zmizelo a já si opět začal uvědomovat realitu. Hlavu jsem měl skloněnou na prsou a z koutku úst mi vytékal tenký pramínek slin.

„Jste v pořádku, Kovacsi?“

Schneider.

Zamrkal jsem. Po té jízdě mi připadalo, že okolí tone v šeru, jako bych se díval příliš dlouho do sluníčka.

„Kovacsi?“ Tentokrát to byl hlas Tanji Wardaniové. Otřel jsem si ústa a rozhlédl se. Vedle mě tiše bzučelo zařízení na Identifikaci a odhad škod, jehož zářící zelené číslice se zastavily na čísle 49. Wardaniová se Schneiderem stáli vedle přístroje a s téměř komicky starostlivým výrazem na mě zírali. Kýčovitý pokoj s architektonickými ozdobami za jejich zády propůjčoval celé scéně zdání špatně inscenované frašky. Když jsem zvedl ruku a sundal si z hlavy elektrody, cítil jsem, že se začínám hloupě uculovat.

„No?“ Wardaniová lehce zatajila dech. „Co kdybyste se přestal usmívat jako idiot? Co jste zjistil?“

„Dost věcí,“ odpověděl jsem. „Myslím, že můžeme začít jednat.“

Část 2:
Obchodní jednání

Při každém jednání, politickém či jiném, hraje svou roli cena. Vždycky se ptejte, jaká je a kdo ji zaplatí. Jestli to neuděláte, pak si účastníci jednání všimnou odéru vašeho mlčení stejně jako panteři močáloví pachu krve a brzy zjistíte, že osoba, která má tu cenu zaplatit, jste vy sami. A vy tu cenu třeba zaplatit nemůžete.

Quellcrist Falconerová
Věci, které bych už měla vědět
Svazek II.

Kapitola devět

„Dámy a pánové, věnujte mi prosím pozornost.“

Dražitelka jemně zaťukala prstem na mikrofon a klenutým prostorem nad našimi hlavami se rozlehlo tiché dunění. V souladu s tradicí na sobě měla skafandr, bez přilby a rukavic, ale jeho tvary mi spíš připomínaly módní přehlídky na novém Pekingu než archeologický průzkum. Její hlas ve mně vyvolával představu sladké, teplé kávy s velkým rumem. „Pozemek 77. Spodní danangské pole, nejnovější naleziště. Třímetrový sloup, základna zdobená laserovým piktogramem. Vyvolávací cena dvě stě tisíc zapů.“

„Tolik ne.“ Matthias Hand se napil čaje a pohlédl na holograficky zvětšený artefakt, který se objevil hned vedle zábradlí galerie. „Ne dneska a ne s tou prasklinou přes druhej piktogram.“

„Člověk nikdy neví,“ namítl jsem, „jestli se tu nepoflakujou nějaký idioti, který neví co s prachama.“

„To je pravda.“ Lehce se zavrtěl na židli, jako by si prohlížel hloučky potenciálních zájemců roztroušených po galerii. „Ale opravdu se domnívám, že tenhle kousek se prodá sotva za sto dvacet.“

„Když říkáte…“

„To si pište.“ Na široké kavkazské tváři se mu objevil zdvořilý úsměv, který vzápětí zmizel. Byl, stejně jako většina korporačních manažerů, vysoký a všedním způsobem pohledný. „Samozřejmě že se někdy spletu. Tu a tam. No, už se nám to nese.“

Talíře přinesl číšník, který měl na sobě levnější a mnohem hůř střiženou variantu dražitelčina oděvu. Navzdory tomu nás obsloužil s nevšedním půvabem. Oba jsme mlčky čekali, až bude hotov, a pak ostražitě sledovali, jak odchází.

„Oblíbený jídlo?“ zeptal jsem se.

„Těžko.“ Hand pochybovačně dloubl hůlkami do jídla. „Mohl jste objednat něco jiného. Chci říct, že je válka a jsme tisíc kilometrů od nejbližšího oceánu. Fakt si myslíte, že bylo suši dobrý nápad?“

„Jsem z Harlanova světa. Tohle tam jíme.“

Oba jsme ignorovali fakt, že se suši bar nachází uprostřed galerie, na níž nás mohl z kteréhokoli místa prostorné aukční síně zasáhnout odstřelovač. Na jednom takovém místě se právě krčil Jan Schneider, v ruce držel laserovou karabinu s tupou hlavní a dalekohledem sledoval obličej Matthiase Handa. Netušil jsem, kolik lidí v aukční síni míří stejným způsobem na mě.

Navzdory naléhavému hlasu dražitelky sklouzly oranžové číslice vyvolávací ceny na holografickém displeji nad našimi hlavami na sto padesát. Hand kývl směrem k číslu.

„Tady to máte. Cena už jede dolů.“ Pustil se do jídla. „Tak co ta nabídka?“

„O. K.“ Hodil jsem mu něco přes stůl. „Myslím, že tohle je vaše.“

Předmět se kutálel po desce, až ho volnou rukou zastavil. Zvedl ho mezi ukazovákem a palcem s dokonale provedenou manikúrou a tázavě se na něj zadíval.

„Deng?“

Přikývl jsem.

„Co jste z něho dostal?“

„Nic moc. Jak jistě víte, vzhledem k izotopovýmu indikátoru jsme neměli moc času.“ Pokrčil jsem rameny.

„Než mu došlo, že nejsem psychochirurg z Mandragory, zmínil vaše jméno, ale od tý doby mlčel jako hrob. Je tvrdej jako žula.“

Handovi se objevil na tváři pochybovačný výraz, ale bez dalšího komentáře si vsunul korovou bázi do náprsní kapsy obleku. Pomalu žvýkal další sousto.

„Opravdu jste je musel všechny postřílet?“ zeptal se konečně.

Pokrčil jsem rameny. „Takhle to v týhle době na severu děláme. Možná jste o tom neslyšel. Je tam válka.“

„Jistě.“ Zdálo se, že si poprvé všiml mojí uniformy. „Takže vy pracujete pro Klín. Zajímalo by mě, jak by Isaac Carrera reagoval na informaci, že jste v Landfallu. Co myslíte?“

Znovu jsem pokrčil rameny. „Důstojníci Klínu mají velkou svobodu rozhodování. Asi by bylo trochu obtížný mu to vysvětlit, ale vždycky můžu tvrdit, že jsem tu plnil tajnej úkol.“

„A je to pravda?“

„Ne. Jde o přísně soukromou záležitost.“

„A co když tenhle rozhovor nahráváme a pak mu ho pustíme?“

„No, když tu plním tajnej úkol, musím vám něco říct, abych se neprozradil, ne? Díky tomu by tenhle rozhovor vypadal jako lež na druhou. Nemám pravdu?“

Rozhostilo se ticho, během něhož jsme se na sebe bezvýrazně dívali přes stůl, a pak se mu na tváři objevil další úsměv. Delší a nepředstíraný, blesklo mi hlavou.

„Jo,“ zamumlal. „To je chytré. Gratuluju, poručíku. Je to tak nenapadnutelné, že sám nevím, čemu věřit. Pokud vím, *mohl* byste pracovat pro Klín.“

„Jo, mohl.“ Usmál jsem se. „Ale s tím si nelamte hlavu. Na to není čas. Stejný informace, který jste včera obdržel, jsou uložený na padesáti místech v Landfallu a čekají na pokyn k odeslání do všech počítačů Kartelu. A čas běží. Máte měsíc na to, abyste to dali dohromady. Potom se všichni vaši konkurenti dozví to, co vy, a jistý pobřeží bude vypadat jako Touchdown Boulevard na Silvestra.“

„Tišeji.“ Handův hlas byl stále klidný, ale pod zdvořilým tónem náhle zazvonila ocel. „Kolem je spousta lidí. Jestli chcete s Mandragorou uzavřít obchod, budete se muset naučit větší diskrétnosti. Žádné konkrétní údaje, prosím.“

„Fajn. Pokud si rozumíme.“

„Myslím, že ano.“

„To doufám.“ Nasadil jsem trochu příkřejší tón. „Podcenil jste mě, když jste na mě včera večer poslal ty zabijáky. Už to nedělejte.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo –“

„Dobře. Ať vás to nenapadne ani ve snu, Hande. Protože to, co se stalo včera večer Dengovi a jeho kámošům, má ještě hodně daleko k některým nepříjemným záležitostem, kterých se posledních osmnáct měsíců na severu účastním. Možná si myslíte, že válka je daleko odtud, ale když se Mandragora pokusí mě nebo moje partnery

ještě jednou podfouknout, Klín vám to připomene tak důrazně, že na to v životě nezapomenete. Už si rozumíme?“

Hand nasadil dotčený výraz. „Jistě. Vyjádřil jste se velice pregnantně. Ujišťuji vás, že se vás už nepokusíme odstavit. Tedy samozřejmě pokud budou vaše požadavky rozumné. Jakou odměnu jste si představovali?“

„Dvacet milionů protektorátních dolarů. A nedívejte se na mě takhle, Hande. Není to ani deset procent toho, co na tom Mandragora vydělá, když se nám to podaří.“

Cena na holografickém displeji se zastavila na sto devítce a dražitelka ji nyní postupně zvyšovala o nepatrné částky.

„Hmm.“ Zatímco Hand přemýšlel, dožvýkal a polkl. „Splatných po doručení?“

„Ne. Předem, na účet v bance v Latimer City. Jednosměrnej převod, standardní sedmihodinová vratná lhůta. Později vám nadiktuju číslo účtu.“

„To je dost neobvyklé, poručíku.“

„Berte to jako pojistku. Ne že bych vám nevěřil, Hande, ale budu mnohem klidnější, až se dozvím, že jste už zaplatili. Tímhle způsobem mě Mandragora nemůže podrazit. Nic byste z toho neměli.“

Představitel Mandragory se chtivě usmál. „Důvěra funguje oběma směry, poručíku. Proč bychom vám měli platit dřív, než akci provedeme?“

„Kromě jinýho proto, že když to neuděláte, odejdu od tohohle stolu a vy přijdete o největšího sólokapra, jakýho kdy Protektorát viděl?“ Než jsem ho uklidnil, na chvíli jsem se odmlčel a čekal, až to stráví. „Podívejte se na to takhle. Dokud je válka, nemůžu si ty peníze vyzvednout. Takže vaše peníze budou pryč, ale nebudu je mít ani já. Abych je dostal do ruky, budu se muset dopravit na Latimer. To je vaše záruka.“

„Vy k tomu *navíc* chcete dopravit na Latimer?“ Hand vytáhl obočí. „Dvacet milionů protektorátních dolarů *a* cesta na jinej svět?“

„Neptejte se jako hlupák, Hande. Co jste si myslel? Že tu chci čekat, než Kemp s Kartelem konečně usoudí, že je čas jednat místo bojovat? Tolik trpělivosti nemám.“

„Takže,“ manažer Mandragory odložil jídelní hůlky a sepjal ruce na stole, „dovolte, abych to stručně zopakoval. Teď vám zaplatíme dvacet milionů protektorátních dolarů. To platí.“

Podíval jsem se na něj a čekal.

„Je to tak?“

„Až řeknete něco, s čím nesouhlasím, ozvu se.“

Opět se lehce usmál. „Díky. Takže, až ten plán úspěšně završíme, pošleme vás, a předpokládám že i vaše kolegy, na Latimer. To jsou všechny vaše požadavky?“

„Plus stažení.“

Hand se na mě zvláštně podíval. Myslím, že nebyl zvyklý, aby jeho jednání probíhala tímhle způsobem.

„Plus stažení. Máte ohledně něj nějaké specifické požadavky?“

Pokrčil jsem rameny. „Samozřejmě nadstandardní pouzdra, ale to můžeme probrat později. Nemusí bejt dělaný na zakázku. Budou stačit konfekční, ale ty nejkvalitnější.“

„Dobře.“

Cítil jsem, jak mě v břiše šimrá smích. Usmál jsem se. „No tak, Hande. Je to úžasnej kšeft, a vy to víte.“

„To říkáte vy. Ale není to tak jednoduché, poručíku. Prověřili jsme landfallský registr artefaktů posledních pět let dozadu a po věci, kterou nám nabízíte, v něm není ani stopy.“ Rozpřáhl ruce. „Žádný důkaz. Pochopte mě.“

„Jo, chápu. Asi za dvě minuty přijdete o největší archeologickej nález za posledních pět set let a jen proto, že jste o něm nenašli žádný *záznamy*. Jestli je to tak, Hande, jednám se špatnýma lidma.“

„Říkáte, že ten nález nebyl registrován? Že došlo k porušení Charty?“

„Říkám, že je to fuk. Říkám, že to, co jsme vám poslali, připadalo vám nebo vaší Umělý Inteligenci natolik reálný, že jste na nás během půl hodiny poslali komando. Možná že ty záznamy někdo vymazal, možná je koupil nebo ukradl. Proč se o tom s váma vůbec bavím? *Zaplatíte nám, nebo se rozloučíme?*“

Ticho. Byl profík – pořád jsem nedokázal odhadnout, jak se zachová. Od chvíle, kdy jsme spolu začali mluvit, nedal najevo

jedinou skutečnou emoci. Čekal jsem. Opřel se a smetl si z klína neviditelné smítko.

„Obávám se, že se budu muset poradit s kolegy. Nejsem oprávněn schvalovat tak důležité obchody, když mám v ruce tak málo informací. Samotná autorizace pro hyperportaci digitalizovaného člověka se musí –“

„Kecy,“ utrousil jsem přátelským tónem. „Ale klidně to udělejte. Poraďte se. Máte na to půl hodiny.“

„Půl hodiny?“

Strach – v koutku přimhouřených očí se mihl nenápadný záblesk, ale byl tam. Po dvou letech potlačovaného hněvu ve mně rostl pocit brutálního uspokojení.

Dostal jsem tě, hajzle.

„Jistě. Třicet minut. Budu tady. Slyšel jsem, že tu dělají vynikající zmrzlinu ze zelenýho čaje.“

„To nemyslíte vážně!“

Příkře jsem odpověděl: „Samozřejmě že myslím. Varoval jsem vás. Už mě nepodceňujte, Hande. Buď mi za třicet minut sdělíte svý rozhodnutí, nebo odsud odcházím a jdu si promluvit s někým jiným.“

Podrážděně škubl hlavou.

„A za kým byste šel?“

„Sathakarn Yu? PKN?“ Máchl jsem jídelními hůlkami. „Kdo ví? Ale nedělám si s tím hlavu. Něco vymyslím. Ale vy budete mít plný ruce práce, abyste správní radě vysvětlil, jak jste si mohl nechat ten kšeft proklouznout mezi prsty. Nebo ne?“

Matthias Hand zadržel dech a vstal. Lehce se usmál.

„Dobře. Za chvíli se vrátím. Ale musím vám přiznat, že umění vyjednávat ovládáte téměř dokonale, poručíku Kovacsi.“

„Asi ano. Jak jsem řekl, strávil jsem spoustu času na severu.“

Sledoval jsem, jak se proplétá mezi potenciálními kupci na galerii, a nedokázal jsem ovládnout lehké mrazení v zádech. Jestli mě chce někdo zastřelit, teď k tomu má ideální příležitost.

Silně jsem spoléhal na intuici, že Hand má od správní rady oprávnění udělat, co chce. Mandragora měla ve světě obchodu stejné postavení jako Carrerův Klín v ozbrojených složkách a člověk tedy

musel předpokládat, že její představitelé mají při rozhodování i stejnou svobodu. Jinak špičkový organismus ani fungovat nemohl.

Neočekávejte nic, a budete na to připraveni. Jak nás učili ve Vyslaneckých jednotkách, navenek jsem zachovával klid, byl jsem nad věcí, ale pod tím vším jsem cítil, že mi mozek pracuje na plné obrátky a znovu prověřuje detaily.

V korporačních měřítcích nebylo dvacet milionů moc, ne při zaručeném výsledku, který jsem Mandragoře nastínil. A doufal jsem, že jsem včera večer napáchal dost velkou spoušť, aby neriskovali a znovu se nepokusili získat zboží bez placení. Tvrdě jsem tlačil na věc, ale bylo to vymyšlené tak, aby vše dopadlo požadovaným způsobem. Zaplatit nám předem mělo logiku.

Dobře, Takeshi?

Usmál jsem se.

Pokud by se moje proslavená intuice Vyslance mýlila, pokud by měli manažeři Mandragory menší pravomoci, než jsem si myslel, a pokud by Hand odmítl spolupracovat, možná by se přece jen rozhodli znovu zaútočit a tu věc ukrást. Začnou tím, že mě zabijou a přepouzdrujou mě do výslechového konstruktu. A kdyby mě jejich odstřelovači sejmuli, Schneiderovi s Wardaniovou by nezbývalo nic jiného, než se někam schovat.

Neočekávejte nic, a –

A nedokázali by se schovávat moc dlouho. Ne před někým, jako je Hand.

Ne –

Na Sanctionu IV nebylo snadné zůstat vyrovnaný.

Takhle zkurvená válka.

A pak se objevil Matthias Hand a s lehkým úsměvem na rtech a rozhodnutím vepsaným do svých kroků kličkoval davem. V hologramu nad hlavou se mu vznášel marťanský sloup. Oranžové číslice se s bliknutím zastavily a pak zrudly jako krev. Konečná suma. Sto dvacet tři tisíc sedm set zapů.

Prodáno.

Kapitola deset

Dangrek.

Pobřeží se choulilo před mrazivým šedivým mořem, ošlehané žulové pahorky řídce pokrývala nízká vegetace a lesní porost. Jakmile krajina dosáhla určité nadmořské výšky, začaly keře a stromy ustupovat lišejníku a holé skále. Po necelých deseti kilometrech do vnitrozemí byly příkré vrcholky a rokle starobylého horského pásma, které tvořilo páteř Dangreku, holé. Skrz cáry mraku, který se na těch několika zbylých zubech krajiny zachytil, pronikaly paprsky podvečerního slunce a měnily moře ve špinavou rtuť.

Od oceánu pofukoval slabý větřík a dobromyslně nás pleskal do obličeje. Schneider se podíval na své paže a zamračil se. Měl na sobě tričko, které si ráno natáhl, a byl bez bundy.

„Měla by tu bejt větší zima," pronesl.

„Taky by tu měly bejt rozervaný těla vojáků Klínu, Jane." Prošel jsem kolem něho k místu, kde stál s rukama v kapsách obleku Matthias Hand a zíral na oblohu, jako by vyhlížel déšť. „Tohle je z paměti, co? Uloženej konstrukt, ne aktualizace v reálným čase?"

„Zatím ne." Hand se mi zadíval do očí. „Ve skutečnosti je to něco, co jsme vyrobili z projekcí armádní Umělé Inteligence. Klimatické protokoly zatím chybějí. Je to zatím dost primitivní, ale pro naše účely…"

Nedočkavě se otočil k Tanje Wardaniové, která se dívala opačným směrem, na pahorky porostlé ostrou trávou. Aniž se na nás obrátila, přikývla.

„To bude stačit," pronesla nepřítomně. „Myslím, že to vaše Umělá Inteligence zvládla na výbornou."

„Pak nám pravděpodobně můžete ukázat to, co hledáme." Rozhostilo se dlouhé ticho a mě napadlo, jestli se snad rychlá terapie,

kterou jsem u Wardaniové použil, nerozpadá ve švech. Pak se archeoložka otočila.

„Jo.“ Další ticho. „Samozřejmě. Tudy.“

Kroky, podle mě přehnaně dlouhými, zamířila přes úbočí kopce. Kabát jí hlasitě pleskal ve větru. Vyměnil jsem si pohled s Handem, který pokrčil v dokonale ušitém obleku rameny a rukou udělal elegantní gesto *až po vás.* Schneider už vyrazil za archeoložkou, takže jsme zůstali pozadu. Nechal jsem jít Handa před sebou a pobaveně sledoval, jak mu polobotky ujíždějí po svahu.

Sto metrů před námi objevila Wardaniová úzkou pěšinu vyšlapanou nějakým pasoucím se zvířetem a zamířila po ní k pobřeží. Po úbočí se prohánět větřík, čeřil dlouhou trávu a vzpřímené hlavičky pavoučí růže zasněně přikyvovaly. Mrak na obloze jako by se na klidném šedivém pozadí rozplynul.

Měl jsem potíž si tohle všechno spojit s dobou, kdy jsem byl na Severním okraji posledně. Byla to stejná krajina, která se táhla tisíce kilometrů podél pobřeží, ale pamatoval jsem si, že byla nasycená krví a olejem z hydraulických systémů zničených válečných strojů. Pamatoval jsem si hluboké průrvy vyrvané do žulových srázů, spálenou trávu a smrtící sprška střel padajících z oblohy. Pamatoval jsem si výkřiky.

Když jsme zdolali poslední hřeben hor před pobřežím, zastavili jsme se a zírali na skalnaté ostrohy, které se svažovaly do moře jako potápějící se bitevní letadlové lodi. Mezi pokroucenými výběžky pevniny se v malých, mělkých zálivech třpytil tyrkysový písek. Dál od břehu tu a tam vyčnívaly nad hladinu malé ostrůvky a útesy a pobřeží se stáčelo na východ, kde –

Zastavil jsem se a přimhouřil oči. Na východním okraji dlouhého pobřežního oblouku jako by se látka virtuálu prošoupala a pod ní bylo vidět šedivé místo, které připomínalo starou drátěnku. Z šedi v nepravidelných rozestupech zářilo matné rudé světlo.

„Hande. Co je to?“

„Co?“ Podíval se směrem, kterým jsem ukazoval. „Jo, tohle. Šedá oblast.“

„To vidím.“ Teď se zastavili i Wardaniová se Schneiderem a sledovali moji nataženou paži. „Co se tam děje?“

Ale jedna moje část nedávno sestoupila do tmavozelené sítě Carrerových holografických map a geolokační modely už hledaly odpověď. Cítil jsem, jak mi mozkovými závity proudí pramínky tušení jako suť před hlavní lavinou kamenů.

Tanja Wardaniová na to přišla ještě dřív než já.

„To je Sauberville," pronesla bezvýrazně, „že jo?"

Hand měl tolik slušnosti, že se zatvářil rozpačitě. „Přesně tak, paní Wardaniová. Naše Umělá Inteligence s padesátiprocentní pravděpodobností předpokládá, že Sauberville bude během čtrnácti dnů zničeno."

Vzduchem projel mrazivý závan a pohled, který vrhl Schneider na Wardaniovou a zpátky na mě, připomínal zásah elektrickým proudem. V Sauberville žilo sto dvacet tisíc lidí.

„Jak zničený?" zeptal jsem se.

Hand pokrčil rameny. „To záleží na tom, kdo to udělá. Jestliže se toho ujme Kartel, pravděpodobně použije jedno ze svých orbitálních děl. Bude to relativně čisté, takže to vašim přátelům v Klínu, pokud se probojovali až tak daleko, nezpůsobí žádné potíže. Jestliže útok podnikne Kemp, nebude ani tak ohleduplný, ani čistý."

„Atomovka," pronesl Schneider bezvýrazně.

„Jo." Hand opět pokrčil rameny. „Stáhne se a bude chtít celý poloostrov kontaminovat natolik, aby ho nemohl Kartel obsadit."

Přikývl jsem. „To má logiku. Totéž udělal v Soumraku."

„Zkurvenej psychouš," utrousil Schneider směrem k obloze.

Tanja Wardaniová mlčela a vypadalo to, jako by se snažila jazykem uvolnit kousek masa, který jí uvízl mezi zuby.

„Takže," Hand nasadil energický tón, „paní Wardaniová, myslím, že jste nám chtěla něco ukázat."

Wardaniová se dala do pohybu. „Je to dole na pláži," prohlásila.

Pěšina, po které jsme šli, se klikatila kolem jednoho zálivu a končila na malém převisu, který se zhroutil do kužele skalnatých úlomků, rozlévajících se po světle modrém písku. Wardaniová seskočila dolů, zkušeně se zhoupla v kolenou a pokračovala po pláži na místo, kde byly kameny mohutnější a převisy se tyčily do pětkrát větší výšky. Následoval jsem ji a s profesionální ostražitostí zkoumal pohoří za našimi zády. Skála obklopovala dlouhý, mělký

trojúhelníkovitý výklenek asi o velikosti paluby nemocničního raketoplánu, na níž jsem se seznámil se Schneiderem. Většinu plochy pokrývala hromada obrovských balvanů a rozeklaných kamenů.

Shromáždili jsme se kolem nehybné postavy Tanji Wardaniové. Stála čelem ke zřícené skále jako předsunutá hlídka.

„Tady to je.“ Kývla před sebe. „Tady jsme to pohřbili.“

„Pohřbili?“ Matthias Hand se na nás podíval s výrazem, který by možná za jiných okolností působil komicky. „Jak to myslíte, pohřbili?“

Schneider ukázal na hromadu suti a skalní stěnu za ní. „Pořádně se podívejte. Třeba vás něco napadne.“

„Vyhodili jste to do vzduchu?“

„Vrtný nálože.“ Schneider se očividně bavil. „Dva metry pod zemí, všechno vylítlo. Měl jste to vidět.“

„Vy,“ Hand ta slova pronášel, jako by je neznal, „jste to vyhodili do vzduchu?“

„Proboha, Hande!“ Wardaniová se na něj podrážděně podívala. „Kde si kurva myslíte, že jsme tu věc našli? Celej tenhle útes se na ni zřítil asi před padesáti tisíci lety, a když jsme to vykopali, pořád to fungovalo. Nemluvíme o keramickým nádobí – ale o hypertechnologii. Ta je nezničitelná.“

„Doufám, že máte pravdu.“ Hand přešel kolem hromady kamení a zíral do větších škvír. „Protože Mandragora vám za poškozený zboží dvacet milionů protektorátních dolarů nezaplatí.“

„Proč ta skála spadla?“ zeptal jsem se zničehonic.

Schneider se na mě s úsměvem otočil. „Jak sem říkal, kámo. Vrtný nálože–“

„Ne.“ Zadíval jsem se na Tanju Wardaniovou. „Myslím původně. Tohle jsou nejstarší skály na planetě. Na Severním okraji nedošlo už přes padesát tisíc let k většímu zemětřesení. A moře to rozhodně neudělalo, protože to by znamenalo, že tahle pláž vznikla propadnutím. Pak by původní konstrukci zaplavila voda, a proč by to Marťani dělali? Takže, co se tu před padesáti tisíci let stalo?“

„Jo, Tanjo,“ přikývl energicky Schneider. „Na to jsme nikdy nepřišli, co? Chci říct, že jsme o tom mluvili, ale…“

„To je dobrá poznámka.“ Matthias Hand zamyšleně mlčel a teď se opět ozval. „Jak si to vysvětlujete, paní Wardaniová?“

Archeoložka se zadívala na trojici mužů, kteří stáli kolem ní, a zajíkavě se rozesmála.

„No, ujišťuju vás, *že já to* neudělala.“

Přehlédl jsem hlouček, který jsme kolem ní bezděčně vytvořili, a porušil ho tím, že jsem se posadil na plochý skalnatý plácek. „Jo, taky bych řekl, že tenkrát jste ještě nebyla na světě. Ale měsíce jste tu kopala. Musíte o tom mít nějakou představu.“

„Jo, pověz jim o tom prosakování, Tanjo.“

„Prosakování?“ zeptal se Hand pochybovačně.

Wardaniová vrhla na Schneidera podrážděný pohled. Také se posadila na kámen a vytáhla z kabátu cigarety podezřele připomínající ty, které jsem si ráno koupil. Landfall Lights, asi to nejlepší pokouření, které jste mohli teď, když byly doutníky z Indigo City nedostupné, sehnat. Vyklepala jednu z krabičky, promnula ji v prstech a zamračila se.

„Heleďte,“ pronesla nakonec, „tahle brána se od našich technologií liší stejně jako ponorka od kánoe. Víme, co dělá, teda víme o *jedný* věci, kterou dělá. Bohužel nemáme nejmenší tušení, *jak* to dělá. Jen hádám.“

Když jí nikdo neodporoval, zvedla hlavu od cigarety a vzdychla.

„Dobře. Jak dlouho obvykle trvá hyperportace objemnýho nákladu? Mluvím o teleportačním přenosu mnoha digitalizovaných lidských bytostí. Třicet vteřin, tak nějak? Maximálně minutu? A otevřít a udržet teleportační hyperspojení zabere celou kapacitu našich nejlepších konverzních reaktorů.“ Vsunula si cigaretu do úst a přiložila její konec ke škrtátku na boku krabičky. Do vzduchu začal stoupat pramínek kouře. „A teď – když jsme bránu naposled otevřeli, viděli jsme skrz ni na opačnou stranu. Mluvím o stabilizovaným obrazu, několik metrů širokým, časově neomezeným. Z hlediska hyperportace jde o *neomezený* přenos dat obsažených v obraze, fotonový hodnoty každý hvězdy v hvězdným poli a souřadnic, který zaujímá, aktualizovanej každou vteřinu reálnýho času tak dlouho, dokud chcete mít bránu otevřenou. V našem případě to byly dva dny. Asi čtyřicet hodin, teda dva tisíce čtyři sta minut. Dvaapůltisíckrát

dýl, než trvá nejdelší teleportační hyperlinkovej přenos, kterej dokážeme uskutečnit. A brána byla celou tu dobu jen v pohotovostním režimu. Stačí vám to pro představu?“

„Spousta energie,“ pronesl Hand netrpělivě. „Takže co je s tím prosakováním?“

„No, snažím se představit si, jak by vypadala porucha takovýho systému. Když budete provádět nějakej přenos, za nějakou dobu dojde k interferenci. To je nevyhnutelnej fakt života v chaotickým kosmu. Víme, že k ní dochází při přenosu rádiových vln, ale při hyperportaci jsme se s ní zatím nesetkali.“

„Možná proto, že v hyperprostoru žádná interference není, paní Wardaniová. Tak se to aspoň píše v odborných příručkách.“

„Jo, možná.“ Wardaniová lhostejně vyfoukla kouř směrem k Handovi. „A možná proto, že jsme měli zatím štěstí. Statisticky to není nijak překvapující. Provozujeme to necelých pět set let a vzhledem k tomu, že průměrná teleportace trvá pár vteřin, no, to v dýlce vysílání moc neznamená. Ale pokud Marťani používali takovýhle brány běžně, fungovaly mnohem delší dobu než naše a vzhledem k tomu, že šlo o civilizaci s tisíciletou hypertechnologií, muselo tu a tam dojít ke zpětnýmu odrazu. Potíž je, že při energetický úrovni, o který tady mluvíme, by odraz procházející touhle bránou pravděpodobně stačil k tomu, aby rozerval kůru týhle planety.“

„Páni!“

Archeoložka na mě vrhla pohled, jenž nebyl o nic méně přezíravý než vyfouknutý kouř, kterým přešla Handovy školní vědomosti o fyzice schválené Protektorátem.

„Přesně tak,“ pronesla kysele. „Páni! Ale ty Marťani nebyli hloupý. Kdyby tahle eventualita hrozila, zabudovali by do brány pojistku proti selhání. Něco takovýho, jako je pojistka elektrická.“

Přikývl jsem. „Takže brána se při nárazu energie automaticky zavře–“

„– a pohřbí se pod pěti sty tisíci tun skály? Jako bezpečnostní opatření mi to připadá trochu kontraproduktivní, paní Wardaniová.“

Archeoložka podrážděně mávla rukou. „Neříkám, že to tak mělo dopadnout. Ale pokud byl náraz energie extrémní, pojistka možná nezafungovala natolik rychle, aby ochránila celý zařízení.“

„Nebo mohl do brány narazit mikrometeorit,“ pronesl vesele Schneider. „To je moje teorie. Tahle věc koneckonců ústí do hlubokýho vesmíru. Nedá se říct, co by tou bránou mohlo přifrčet.“

„O tom jsme už mluvili, Jane.“ Wardaniová byla nervózní, ale tentokrát jsem v jejím hlase zaslechl i podrážděnost. Ta dlouhá debata ji unavovala. „To není –“

„Je to *možný*, klidně.“

„Jo. Jen to není moc *pravděpodobný*.“ Odvrátila se od Schneidera a podívala se na mě. „Těžko říct – spousta piktogramů nepřipomínala nic, co jsem kdy viděla, a nedaly se rozluštit, ale jsem si skoro jistá, že je v bráně zabudovaná energetická brzda. Nic, co se pohybuje nad hranicí určitý rychlosti, tudy neprojde.“

„Ale jistě to nevíš,“ trucoval Schneider. „Sama jsi říkala, že bys nemohla –“

„Jo, ale je to *logický*, Jane. Člověk nevybuduje dveře do vesmíru bez nějaký pojistky proti harampádí, který tam zřejmě je.“

„Ale no *tak*, Tanjo, co třeba –“

„Poručíku Kovacsi,“ pronesl Hand nahlas, „nedoprovodil byste mě na pobřeží? Rád bych slyšel váš odborný vojenský názor na okolní oblast.“

„Jistě.“

Nechali jsme Wardaniovou se Schneiderem, aby se hašteřili mezi skalami, a vydali jsme se přes pruh namodralého písku tempem, které z větší části diktovaly Handovy boty. Zpočátku ani jeden z nás nemluvil a jediným zvukem bylo tiché křoupání našich kroků na poddajném povrchu pod nohama a lenivé šplouchání moře. Pak zčistajasna Hand pronesl:

„Pozoruhodná žena.“

Souhlasně jsem přikývl.

„Myslím tím, když přežila bez následků vládní internační tábor. To samo o sobě muselo představovat neskutečně silnou vůli. A teď, když ji čeká sekvencování…“

„Bude v pořádku,“ pronesl jsem stroze.

„Jo, o tom jsem přesvědčen.“ Krátká pauza. „Chápu, proč je do ní Schneider tak zamilovaný.“

„Myslím, že to už skončilo.“

„Opravdu?“

Znělo to pobaveně. Letmo jsem se na něj zadíval, ale tvářil se bezvýrazně a zíral na moře před sebou.

„K tomu odbornýmu vojenskýmu názoru, Hande.“

„Jistě.“ Manažer Mandragory se zastavil pár metrů od nepatrně zčeřené hladiny, což na Sanctionu IV považovali za vlny, a otočil se. Ukázal na zvrásněnou krajinu, která se nám zvedala za zády. „Nejsem voják, ale troufám si říct, že tohle není ideální místo k boji.“

„Stručně řečeno.“ Přehlédl jsem pláž od jednoho konce k druhému a marně hledal něco, co by mě potěšilo. „Tady dole jsme ideálním terčem pro každýho, kdo stojí na kopci a má něco výkonnějšího než špičatou hůl. Až k úpatí hor tu není jedinej úkryt.“

„A pak je tu moře.“

„A pak je tu moře,“ opakoval jsem zachmuřeně. „Kdyby na nás chtěl někdo zaútočit, má nás tu jako na talíři. Jestli se tu máme zdržet delší dobu, budeme potřebovat malou armádu, aby nás kryla. Teda pokud nedokážeme celou akci provést bleskurychle. Vletět dovnitř, obhlídnout loď a vrátit se.“

„Hmm.“ Matthias Hand si dřepl na bobek a zamyšleně zíral na horizont. „Mluvil jsem s právníky.“

„Vydezinfikoval jste se pak?“

„Podle vnitrokorporačních stanov je považováno vlastnictví artefaktu v neorbitálním prostoru za právoplatné pouze tehdy, pokud je do vzdálenosti jednoho kilometru od výše uvedeného artefaktu umístěna signalizační boje. V tom zákoně neexistuje žádná skulina. Jestli je na opačné straně téhle brány vesmírná loď, budeme tudy muset proletět a označit ji. A podle toho, co říká paní Wardaniová, to nějakou dobu potrvá.“

Pokrčil jsme rameny. „Takže malá armáda.“

„Malá armáda přitáhne pozornost. Ukáže se na satelitních záznamech jako hrudník holografické děvky. A to si přece nemůžeme dovolit, nebo ano?“

„Hrudník holografický děvky? Nevím, ta operace nemůže bejt tak drahá.“

Hand otočil hlavu, chvíli se na mě díval a pak se zasmál. „Vtipné. Děkuju. Ve skutečnosti si ale nemůžeme dovolit, aby nás objevil satelit, nebo ano?“

„Ne, jestli chcete exkluzivní práva.“

„Myslím, že to se rozumí samo sebou, poručíku.“ Hand se sehnul a pomalu přejel prsty po písku. „Takže musíme postupovat nenápadně a nebudit pozornost. Což naopak znamená, že se v téhle oblasti nesmí po dobu naší návštěvy objevit vojsko.“

„Jestli to chceme přežít, pak ne.“

„Jo.“ Hand se nečekaně zhoupl na podpatcích a posadil se. Opřel si předloktí o kolena a vypadalo to, že po něčem pátrá na obzoru. V tmavém obleku s bílým límečkem vypadal jako grafika jedné z millsportských absurdistických škol.

„Povězte mi, poručíku,“ pronesl nakonec, „dejme tomu, že můžeme ten poloostrov vyčistit… Jaký je podle vašeho profesionálního názoru nejnižší počet podpůrného týmu pro tuhle akci? Kolik lidí nám stačí?“

Zamyslel jsem se nad tím. „Jestli budou dobrý, specialisti, ne jen standardní námořní pěšáci, řekněme šest. Pět, pokud použijeme Schneidera jako pilota.“

„No, nepřipadá mi jako člověk, který zůstane doma, zatímco se budeme starat o jeho investici.“

„Ne.“

„Řekl jste specialisté. Měl jste na mysli nějakou konkrétní odbornost?“

„Ani ne. Možná pyrotechnici. Ta halda kamení vypadá dost bytelně. A nevadilo by, kdyby jich pár umělo řídit raketoplán, čistě pro případ, že by se Schneiderovi něco stalo.“

Hand otočil hlavu a podíval se na mě. „Je to pravděpodobné?“

„Kdo ví?“ Pokrčil jsem rameny. „Vesmír je nebezpečnej.“

„Aha.“ Hand se opět zadíval na místo, kde se moře setkávalo s nerozhodnutým osudem šedivého Sauberville. „Asi se budete chtít jejich výběru osobně zúčastnit.“

„Ne, nechám to na vás. Ale chci vidět každýho, koho vyberete, a chci mít právo veta. Máte představu, kde ty specialisty seženete? Chci říct tak, aby si toho nikdo nevšiml."

Chvíli jsem měl dojem, že mě neslyšel. Zdálo se, že ho pohled na horizont zcela pohltil. Pak se zavrtěl a usmál se.

„V těchhle těžkých dobách," zamumlal, téměř jakoby pro sebe, „by neměl být problém najít vojáky, kteří nikomu nebudou chybět."

„To rád slyším."

Opět se na mě podíval a na tváři měl stále stejný úsměv.

„Uráží vás to, Kovacsi?"

„Myslíte si, že bych byl poručíkem Carrerova Klínu, kdybych se tak snadno urazil?"

„Nevím." Hand se opět zadíval na horizont. „Zatím jste samé překvapení. A slyšel jsem, že se Vyslanci umějí dokonale ovládat."

Takže.

Necelé dva dny od naší schůzky v aukční síni a Hand už pronikl do paměti Klínu a prolomil ochranu, kterou Carrera uvalil na mou minulost Vyslance. Právě mi to dal najevo.

Posadil jsem se do namodralého písku vedle něho a také upřel oči na obzor.

„Už nejsem Vyslanec."

„Ne. To jsem pochopil." Nepodíval se na mě. „Už nejste Vyslanec, už nejste v Carrerově Klínu. Tahle neochota sdružovat se hraničí s patologií, poručíku."

„Nehraničí s ničím."

„Vidím, že se vynořují důkazy o vašem harlanském původu. *Nevyhnutelné zlo masy lidí*, neříkala tomu Quell takhle?"

„Nejsem quellista, Hande."

„Samozřejmě že ne." Vypadalo to, že se manažer Mandragory baví. „Ale to byste pak musel být součástí nějaké skupiny. Povězte mi, Kovacsi, nenávidíte mě?"

„Zatím ne."

„Opravdu? Překvapujete mě."

„No, jsem samý překvapení."

„Opravdu vůči mně necítíte po té malé rozepři s Dengem a jeho komandem nevraživost?"

Znovu jsem pokrčil rameny. „Dělali jen svou práci.“

„Ale já je poslal.“

„To jen dokazuje nedostatek představivosti.“ Povzdychl jsem si. „Heleďte, Hande. Věděl jsem, že *někdo* v Mandragoře pošle komando, protože takhle podobný organizace fungujou. Nabídka, kterou jsme vám poslali, byla prakticky výzva, aby přišli. Mohli jsme jednat opatrněji, snažit se s váma spojit oklikou, ale neměli jsme čas. Takže jsem místnímu překupníkovi zamával návnadou před nosem a skončilo to přestřelkou. Nenávidět vás za to by bylo jako nenávidět pěst toho mizery za ránu, před kterou jsem uhnul. Posloužilo to svýmu účelu a teď jsme tady. Nechovám k vám osobní nenávist, protože jste mi k tomu zatím nedal důvod.“

„Ale nenávidíte Mandragoru.“

Potřásl jsem hlavou. „Nemám energii nenávidět korporace, Hande. Kde bych měl začít? A jak říká Quell, *rozřízni nemocné srdce korporace a co se vyvalí ven?*“

„Lidi.“

„Přesně tak. Lidi. Jsou to všechno lidi. Lidi a jejich blbý, zkurvený skupiny. Ukažte mi konkrétního člověka, jehož rozhodnutí mi ublížilo, a já mu rozdrtím bázi na prach. Ukažte mi skupinu s cílem mi ublížit, a když budu moct, všechny je sejmu. Ale nečekejte, že budu marnit čas abstraktní nenávistí.“

„Jak jste rozumný.“

„Vaše vláda by to nazvala protispolečenskou poruchou a internovala by mě za to.“

Hand se usmál. „Moje vláda ne. My ty šašky jen využíváme, než se Kemp uklidní.“

„Proč se tím obtěžujete? Copak nemůžete rovnou jednat s Kempem?“

Nedíval jsem se na něj, ale cítil jsem, že mě po těch slovech přejel pohledem. Dal jsem mu čas, aby mohl zformulovat odpověď, se kterou bude spokojený.

„Kemp je bojovník za lidská práva,“ pronesl nakonec. „Obklopil se lidmi, kteří jsou stejní jako on. A tihle lidé většinou nic nechápou, dokud nejsou úplně na dně. Než s kempisty zasedneme k jednacímu stolu, musíme je krvavě a jednoznačně porazit.“

Usmál jsem se. „Takže jste to zkusili.“

„To jsem neřekl.“

„Ne, neřekl.“ Našel jsem v písku fialový oblázek a hodil ho do zčeřené vody před námi. Nejvyšší čas změnit téma. „Taky jste neřekl, kde chcete sehnat ty specialisty.“

„Zkuste hádat.“

„Na Trhu duší?“

„Vadí vám to?“

Zavrtěl jsem hlavou, ale něco ve mně udusilo objektivitu jako tvrdošíjné uhlíky.

„Mimochodem.“ Hand se otočil a zadíval se na hromadu kamení. „Mám pro ten zřícený útes jiné vysvětlení.“

„Takže vy tomu mikrometeoritu nevěříte?“

„Spíš věřím té rychlostní brzdě paní Wardaniové. Má to logiku. Stejně jako její teorie o pojistce, do jisté míry.“

„A to?“

„Kdyby rasa tak vyvinutá jako Marťané vybudovala pojistku, spolehlivě by fungovala. Neselhala by.“

„Ne.“

„Takže zůstává jedna otázka. Proč se tenhle útes před padesáti tisíci let zhroutil? Nebo spíš proč ho někdo *odstřelil?*“

Zašátral jsem po dalším oblázku. „Jo, napadlo mě to.“

„Otevřené dveře do každé existující soustavy souřadnic přes meziplanetární, možná dokonce mezihvězdné vzdálenosti. To je nebezpečné, teoreticky i prakticky. Nelze říct, co by takovými dveřmi mohlo přijít. Duchové, vetřelci, příšery s půlmetrovými tesáky.“ Zadíval se na mě. „Dokonce quellisté.“

Někde za sebou jsem našel druhý, větší oblázek.

„To by *bylo* špatný,“ souhlasil jsem a hodil oblázek daleko do moře. „Konec civilizace, jak víme.“

„Přesně tak. Něco, co Marťany nepochybně také napadlo a proč to postavili. Spolu s energetickou brzdou a bezpečnostní pojistkou by to pravděpodobně představovalo ochranný systém pro nepředvídatelné události – kdyby se třeba takové příšery s půlmetrovými tesáky objevily.“

Hand odněkud vylovil oblázek a také ho mrštil do vody. Na to, že seděl, to byl dobrý hod, ale na hladině stejně vzniklo méně vlnek, než vytvořil můj druhý kámen.

Neurachemické pouzdro, které nechal Klín vyrobit na zakázku – to lze jen těžko porazit. Hand zklamaně mlaskl.

„Tohle je ochranný systém pro nepředvídatelné události," pronesl jsem. „Pohřbít bránu pod půl milionu tun kamení."

„Jo." Pořád zamračeně zíral na místo, kam dopadl oblázek, a pozoroval, jak se jeho kruhy prolínají s mými. „Člověka napadne, čemu se asi snažili zabránit v průchodu branou, že?"

Kapitola jedenáct

„Vám se líbí, že jo?“

Tohle obvinění mi vmetla do tváře v matném světle tlumeně osvětlené barové desky. Z reproduktorů, které se nacházely nízko nad našimi hlavami, se linula dráždivě sladká hudba. U lokte se mi jako velký komatózní brouk krčila rezonanční rušička, kterou, jak Hand vyžadoval, jsme s sebou neustále nosili. Blikalo na ní jasně zelené provozní světlo, ale očividně nedokázala odhlučnit okolní rámus. Škoda.

„Kdo?“ zeptal jsem se a otočil se k Wardaniové.

„Nedělejte ze sebe hlupáka, Kovacsi. Ten slizkej hajzl v obleku. Děsně se vám líbí.“

Usmál jsem se. Jestli archeologické přednášky Tanji Wardaniové ovlivnily během jejich předchozího vztahu způsob, jakým se vyjadřoval Schneider, vypadalo to, že pilot jí nezůstal nic dlužen.

„Je naším sponzorem, Wardaniová. Co chcete, abych dělal? Mám na něj každých deset minut plivnout, abych nám všem připomněl, jak ho morálně převyšujeme?“ Významně jsem zatahal za nárameník uniformy Klínu, kterou jsem měl na sobě. „Jsem nájemnej zabiják, tady Schneider je zběh a vy, ať jsou vaše hříchy jakýkoli, jste s náma za lístek na jinej svět a celoživotní vstupenku do všech zábavních zařízení vládnoucí elity v Latimer City zapletená do prodeje největšího archeologickýho nálezu tisíciletí.“

Škubla sebou.

„Snažil se nás zabít.“

„No, vzhledem k výsledku bych mu to odpustil. Ukřivděně by se mělo cítit Dengovo komando.“

Schneider se rozesmál, ale když na něj Wardaniová vrhla mrazivý pohled, zmlkl.

„Jo, to je pravda. Poslal ty chlápky na smrt a teď kšeftuje s člověkem, kterej je zabil. Je to hajzl.“

„Jestli je poslat na smrt osm chlapů to nejhorší, co kdy Hand provedl,“ pronesl jsem drsněji, než jsem měl v úmyslu, „pak je mnohem lepší než já. Nebo všichni ostatní, se kterýma jsem se v poslední době setkal.“

„Vidíte. Hájíte ho. Nenávist, kterou cítíte sám k sobě, používáte k tomu, abyste ho nemusel hodnotit a morálně odsoudit.“

Pronikavě jsem se na ni zadíval, pak jsem dopil panáka a s přehnanou opatrností položil sklenici na stůl.

„Vím,“ pronesl jsem klidně, „čím jste nedávno prošla, Wardaniová. Proto vás beru s rezervou. Ale nejste odbornice na to, co se mi odehrává v hlavě, takže bych ocenil, kdybyste si nechala svoje zkurvený psychochirurgický kecy pro sebe, jasný?“

Wardaniová uraženě stiskla rty. „Faktem zůstává –“

„Ale no tak.“ Schneider se naklonil přes Wardaniovou s láhví rumu a dolil mi skleničku. „Tohle má bejt oslava. Jestli chcete válčit, jeďte na sever, kde je to populární. Já právě tady a právě teď slavím, že už nikdy nebudu muset zpátky do války, a vy dva mi to kazíte. Tanjo, co kdybys –“

Pokusil se Wardaniové nalít, ale hranou ruky skleničku odstrčila. Dívala se na něj s takovým pohrdáním, až jsem sebou škubl.

„Na ničem jiným ti nezáleží, Jane, co?“ pronesla tiše. „Jde ti jen o to, abys odsud vypadl s hromadou prachů na účtu. Rychlá, krátká, snadná cesta k tomu, aby ses mohl povalovat u bazénu na střeše mrakodrapu. Co se to s tebou stalo, Jane? Chci říct, žes byl vždycky povrchní, ale…“

Bezmocně mávla rukou.

„Díky, Tanjo.“ Schneider do sebe obrátil skleničku, a když jsem opět spatřil jeho tvář, vztekle se usmíval. „Máš pravdu, neměl bych bejt tak sobeckej. Měl jsem u Kempa ještě nějakou dobu zůstat. Koneckonců, co horšího se může stát?“

„Nebuď směšnej.“

„Ne, opravdu. Teď je mi to všechno mnohem jasnější. Takeshi, řekněte Handovi, že jsme si to rozmysleli. Vrátíme se zpátky do války, ta je mnohem *důležitější*.“ Ukázal prstem na Wardaniovou. „A

ty, ty se můžeš vrátit do lágru, ze kterýho jsme tě vytáhli, protože bych tě nerad o to vznešený utrpení připravil.“

„Vytáhli jste mě z lágru, protože jste mě potřebovali, Jane, tak laskavě nepředstírej něco jinýho.“

Rozmáchl se dřív, než mi došlo, že ji chce praštit. Díky bleskurychle reagujícímu neurachemu jsem mu v tom stačil zabránit, ale musel jsem se natáhnout přes Wardaniovou a ramenem jsem ji srazil ze židle. Slyšel jsem, jak při pádu na podlahu vyjekla. Její sklenička se převrhla a rozlila se po barové desce.

„To by stačilo,“ řekl jsem tiše Schneiderovi. Jednou rukou jsem mu tiskl předloktí k baru a druhá, volně sevřená v pěst, se mi vznášela u levého ucha. Byl jsem u něj natolik blízko, abych si všiml, že se mu v očích lesknou slzy. „Myslel jsem, že už nechcete bojovat.“

„Jo,“ přisvědčil zastřeným hlasem a odkašlal si. „Jo, přesně tak.“

Když jsem ucítil, že se zklidnil, pustil jsem ho. Otočil jsem se a spatřil Wardaniovou, jak zvedá židli a sebe z podlahy. Několik hostů u stolů za jejími zády stálo a nejistě nás pozorovali. Zadíval jsem se na ně a všichni se chvatně posadili. Nápadně zjizvená mariňačka v jednom rohu stála déle než ostatní, ale nakonec se posadila i ona, protože neměla chuť dostat se do konfliktu s příslušníkem Klínu. Za sebou jsem spíš cítil než viděl barmana, jak utírá rozlité pití. Opřel jsem se o čistou desku.

„Myslím, že by bylo lepší, kdybysme se všichni zklidnili, souhlas?“

„Jsem pro.“ Archeoložka zvedla svoji stoličku. „To vy jste mě shodil. Vy a váš kolega.“

Schneider odzátkoval láhev a nalil si dalšího panáka. Vypil ho a prázdnou skleničkou ukázal na Wardaniovou.

„Chceš vědět, co se se mnou stalo, Tanjo? Chceš –“

„Mám pocit, že mi to chceš říct.“

„– to fakt vědět? Viděl jsem umřít šestiletou holčičku. Zkurvenej šrapnel. Zkurvený zranění, za který jsem mohl já, protože se schovávala v zkurveným bunkru, do kterýho jsem naházel zkurvený granáty.“ Zamrkal a znovu si nalil trochu rumu do skleničky. „Už

nikdy se na nic takového dívat nehodlám. Chci pryč, za každou cenu. Ať ti připadám sebevíc *povrchní.* Jen pro tvoji informaci.“

Několik vteřin se díval ze mě na Tanju a zase zpátky, jako by si nedokázal vybavit, kdo jsme. Pak slezl ze stoličky, zamířil ke dveřím a vyšel z baru. Jeho poslední sklenička zůstala stát nevypitá na tlumeně osvětlené barové desce.

„Kurva,“ hlesla Wardaniová. Zírala do své prázdné sklenice, jako by byla na dně úniková dvířka.

„Jo.“ Neměl jsem v úmyslu jí s tímhle pomoct.

„Myslíte, že bych za ním měla jít?“

„Ne, ani ne.“

Postavila skleničku na bar a zašátrala po cigaretách. Z kapsy vytáhla krabičku Landfall Lights, které jsem si všiml ve virtuálu, a mechanicky z ní jednu vytáhla. „Nechtěla jsem…“

„Ne, myslel jsem si to. A on taky nechtěl. Byl pod parou. Nelamte si s tím hlavu. S největší pravděpodobností v sobě tuhle vzpomínku potlačuje od chvíle, kdy se to stalo. Jen jste ho vyprovokovala k tomu, aby ji ze sebe dostal ven. Možná je to tak lepší.“

Zapálila si cigaretu a přes kouř se na mě podívala. „Vás se už takový věci nedotýkají?“ zeptala se. „Jak dlouho trvá, než člověk takhle otupí?“

„To souvisí s výcvikem Vyslance. Je to jejich specialita. Jak dlouho je nesmyslná otázka. Je to systém. Psychodynamický inženýrství.“

Tentokrát se na stoličce otočila a zírala přímo na mě. „Copak vás to nikdy neštvalo? Že vás takhle zmrzačili?“

Natáhl jsem se pro láhev a oběma nám nalil. Nebránila mi v tom. „Když jsem byl mladší, nevadilo mi to. Ve skutečnosti jsem si myslel, že je to skvělý. Vlhkej testosteronovej sen. Víte, než jsem se stal Vyslancem, sloužil jsem v klasický armádě a byl jsem na podobný softwary zvyklej. Tenhle mi jen připadal o třídu lepší. Brnění pro duši. A než jsem natolik zmoudřel, abych si myslel něco jinýho, už mi ta úprava zůstala.“

„Vy se toho nemůžete zbavit? Tý úpravy?“

Pokrčil jsem rameny. „Většinu času nechci. To je podstata dobrý úpravy. A tohle je vynikající výrobek. Funguju líp, když s ní vycházím. Válčení je těžká práce a vyčerpává mě. Odkud máte ty cigarety?“

„Tyhle?“ Nepřítomně se zadívala na krabičku. „Ach, myslím, že od Jana. Jo, dal mi je on.“

„To od něho bylo hezký.“

Pokud si všimla mého sarkasmu, nereagovala na něj. „Chcete jednu?“

„Proč ne? Jak to tak vypadá, už tohle pouzdro nebudu dlouho potřebovat.“

„Fakt si myslíte, že se dostaneme až do Latimer City.“ Sledovala, jak vyklepávám cigaretu a zapaluju si ji. „Věříte Handovi, že dohodu dodrží?“

„Nemá nejmenší důvod nás podfouknout.“ Vydechl jsem a zíral, jak se kouř vzdaluje přes barovou desku. Nečekaně se mě zmocnil intenzivní pocit, že něco zmizelo, pocit bezejmenné ztráty. Snažil jsem se najít slova, která by to všechno opět spojila dohromady. „Peníze už odešly, Mandragora je nemůže dostat zpátky. Takže jestli nás vyšachujou, Hand ušetří jedině částku za hyperportaci a tři konfekční pouzdra. A navíc se už navždycky bude muset bát odvetnejch opatření.“

Wardaniová upřela pohled na rezonanční rušičku na baru. „Víte určitě, že je čistá?“

„Ne. Koupil jsem ji od nezávislý dealerky, ale doporučila mi ji Mandragora, takže podle mě může bejt klidně napíchnutá. Ale to je fuk. Jsem jedinej člověk, kterej ví, v čem ty odvetný opatření spočívají, a o tom vám nehodlám vyprávět.“

„Díky.“ V hlase neměla ani stopu ironie. V internačním táboře člověk pochopí, jak je dobré nic nevědět.

„Rádo se stalo.“

„A co když se nás pak pokusí umlčet?“

Rozhodil jsem ruce. „Proč? Mandragora nemá na mlčení zájem. Tohle bude ten největší kšeft, jakej kdy jediná korporace uzavřela. Budou chtít, aby se to rozkřiklo. Jakmile Mandragora schová vaši vesmírnou loď někam do bezpečí, zašle tu informaci do počítače

každý větší korporace na Sanctionu. Hand toho využije, aby se stali členy Kartelu a pravděpodobně získali křeslo v Protektorátní obchodní radě. Mandragora se přes noc stane velkou rybou. My v těch událostech budeme hrát naprosto nulovou roli.“

„Máte to všechno promyšlený, co?“

Znovu jsem pokrčil rameny. „Není to nic, o čem bysme nemluvili.“

„Ne.“ Udělala rukou drobné, podivně bezmocné gesto. „Prostě jsem si jen nemyslela, že vám bude ten korporační hajzl tak sympatickej.“

Povzdychl jsem si.

„Heleďte, můj názor na Matthiase Handa není podstatnej. Udělá to, co chceme, aby udělal. Na ničem jiným nezáleží. Zaplatili nám, jsme ve hře a Hand je trochu větší osobnost než průměrnej korporační manažer, což beru jako požehnání. Líbí se mi dost na to, abych s ním vycházel po dobrým. Jestli se nás pokusí podrazit, bez problémů mu proženu bází elektrickej výboj. Tak, je to ode mě náležitě objektivní?“

Wardaniová zaťukala na rušičku. „Radši doufejte, že to není napíchnutý. Jestli vás Hand poslouchá…“

„No,“ natáhl jsem se přes ni a zvedl Schneiderova nedotčeného panáka, „jestli poslouchá, pravděpodobně si o mně myslí něco podobnýho. Takže na zdraví, Hande, jestli mě slyšíte. Na nedůvěru a vzájemný zastrašování.“

Obrátil jsem rum do sebe a sklenici postavil na rušičku dnem vzhůru. Wardaniová obrátila oči v sloup. „Skvělý. Politika zoufalství. Přesně to, co potřebuju.“

„To, co potřebujete,“ pronesl jsem a zívl, „je trocha čerstvýho vzduchu. Nechcete se projít k Věži? Jestli teď vyrazíme, měli bysme to stihnout do zákazu vycházení.“

„Myslela jsem, že v tomhle oblečení není zákaz vycházení problém.“

Podíval jsem se na černou uniformu a přejel po ní konečky prstů. „Asi ne, ale teď bysme na sebe neměli zbytečně upozorňovat. A kromě toho, když člověk narazí na automatický bezpečnostní čidlo,

přístroje můžou mít na tyhle věci úplně jinej názor. Radši nebudeme riskovat. Takže chcete se projít?“

„Budete mě držet za ruku?“ Měl to být vtip, ale nepodařil se. Oba jsme vstali a nemotorně se snažili jeden druhému uhnout z cesty.

Ten okamžik mezi námi klopýtal jako opilec.

Otočil jsem se, abych zamáčkl cigaretu.

„Jistě,“ odpověděl jsem co nejlehčím tónem. „Je tam tma.“

Zasunul jsem rušičku do kapsy, a současně si ukradl zpátky svoje cigarety, ale moje slova napětí nerozptýlila. Místo toho tam visela jako následný vjem po laserové palbě.

Je tam tma.

Venku jsme si oba pro jistotu nacpali ruce do kapes.

Kapitola dvanáct

Ve třech nejvyšších poschodích Věže Mandragora sídlilo vedení. Přístup zdola neexistoval a na střeše se nacházel několikaúrovňový komplex zahrad a kaváren. Elektrická clona bránící průchodu slunečních paprsků zde udržovala po celý den příjemnou teplotu a ve třech kavárnách jste si mohli dát v jakoukoli hodinu snídani. Dorazili jsme tam v poledne, a když se v kavárně objevil dokonale oblečený Hand, právě jsme dojídali. Pokud náš včerejší rozhovor o své povaze vyslechl, nezdálo se, že by ho vyvedl z míry.

„Dobré ráno, paní Wardaniová. Pánové. Věřím, že váš včerejší flám ve městě za to riziko stál."

„Měl svý kouzlo." Natáhl jsem ruku, a aniž jsem se podíval na své společníky, nabodl jsem na vidličku další sousto. Wardaniová se od chvíle, kdy se posadila, schovávala za slunečními brýlemi a Schneider soustředěně zíral na sedlinu v kávovém šálku. Moc jsme nemluvili. „Posaďte se a poslužte si."

„Děkuju." Hand odsunul židli a pohodlně se na ní uvelebil. Při bližším pohledu jsem si všiml, že má unavené kruhy pod očima. „Už jsem snídal. Paní Wardaniová, základní součástky z vašeho seznamu už dorazily. Nechal jsem je odnést k sobě do kanceláře."

Archeoložka přikývla a zvedla obličej ke slunci. Když bylo zřejmé, že k tomu nic nedodá, Hand se podíval na mě a tázavě vytáhl obočí. Lehce jsem zavrtěl hlavou.

Neptej se.

„Mohli bychom začít s výběrem specialistů, poručíku, pokud –"

„Dobře." Spláchl jsem jídlo douškem čaje a vstal. Atmosféra kolem stolu mě začínala znervózňovat. „Pojďme."

Nikdo nepromluvil. Schneider dokonce ani nezvedl hlavu, ale černé brýle Wardaniové sledovaly můj odchod přes terasu jako lhostejné hledáčky čidel.

Svezli jsme se ze střechy užvaněným výtahem, který nám hlásil každé poschodí, jímž jsme projížděli, a cestou nám nastínil několik současných projektů Mandragory. Hand i já jsme mlčeli. Když se o necelých třicet vteřin později dveře v přízemí rozestoupily, spatřil jsem halu s nízkým stropem a stěnami z drsného tvrzeného skla. Osvětlovací panely vrhaly na sklo namodralou záři a skvrnka ostrého světla na opačné straně rozlehlého prostoru naznačovala, kde se nachází východ. Proti výtahu parkoval letoun nepopsatelné slámové barvy. Očividně na nás čekal.

„Pole Thaisawasdi," oznámil Hand, když se naklonil k řidičově přepážce. „Trh duší."

Brumlání motoru se změnilo v pravidelné vrčení. Nastoupili jsme dovnitř, a když se letoun zvedl a otočil se jako pavouk na vlákně, pohodlně jsme se uvelebili na sedadlech. Cestou k východu jsem skrz nepolarizované sklo přepážky přes oholenou hlavu řidiče sledoval světlou skvrnku, která se postupně zvětšovala. Pak kolem nás explodovalo světlo a s kroužením jsme začali stoupat k opuštěné, blankytně modré obloze nad Landfallem. Po neduživých slunečních paprscích na střeše, zmírněných clonou, jsem z toho měl obrovskou radost.

Hand se dotkl tlačítka na dveřích a přepážka zmodrala.

„Včera večer vás sledovali," oznámil věcně.

Podíval jsem se na něj. „Proč? Jsme na stejný straně, nebo ne?"

„My to nebyli." Udělal netrpělivé gesto. „Tedy… taky jsme vás samozřejmě sledovali, ze vzduchu, a tak jsme je objevili. Ale o tom mluvit nechci. Šlo o běžné satelitní sledování. Schneider a vy s Wardaniovou jste šli domů každý zvlášť – což mimochodem nebylo moc rozumné – a někdo se na vás pověsil. Jeden sledoval Schneidera, ale stáhnul se. Pravděpodobně jakmile zjistil, že Wardaniová zůstala v baru. Ti druzí vás doprovodili až k Find Alley, skoro k mostu."

„Kolik jich bylo?"

„Tři. Dva lidi a jeden, podle toho, jak se pohyboval, vojenský cyborg."

„Sebrali jste je?"

„Ne.“ Hand zaťukal lehce sevřenou pěstí na okno. „Přístroj, kterým jsme vás sledovali, měl v parametrech jen obranu a záchranu. Než jsme si jich všimli, dorazili k latimerskému kanálu, a než jsme se tam *dostali*, byli pryč. Hledali jsme je, ale…“

Rozhodil ruce. Únava kolem očí měla svůj důvod. Byl celou noc vzhůru a snažil se chránit svou investici.

„Čemu se smějete?“

„Promiňte. Jen mě to dojalo. Obrana a záchrana, co?“

„Ha ha.“ Zíral na mě, dokud jsem se nepřestal usmívat. „Takže, nechcete mi k tomu něco říct?“

Vybavil se mi velitel tábora a jeho poznámka, že se někdo pokusil dostat Tanju Wardaniovou z tábora před námi. Zavrtěl jsem hlavou.

„Určitě?“

„Hande, uvažujte. Kdybych věděl, že mě někdo sleduje, myslíte, že by na tom teď byli líp než Deng a jeho zabijáci?“

„Takže kdo to tedy byl?“

„Právě jsem vám řekl, že nevím. Že by nějaký pobudové?“

Utrápeně si mě změřil. „Pobudové, kteří sledují příslušníka Carrerova Klínu?“

„Fajn, možná šlo o územní záležitost. Máte přece v Landfallu nějaký gangy, nebo ne?“

„Kovacsi, prosím vás. Myslím to vážně. Jestli to byli takoví amatéři, jak velká je pravděpodobnost, že byste si jich nevšiml?“

Povzdychl jsem si. „Moc velká ne.“

„Přesně tak. Takže kdo jiný se snaží ukrojit si kus našeho koláče?“

„Nevím,“ přiznal jsem sklíčeně.

Zbytek letu proběhl v tichu.

Konečně se letoun naklonil a já se podíval z okna. Spirálovitě jsme klesali k něčemu, co vypadalo jako špinavá ledová pokrývka posetá použitými láhvemi a plechovkami. Zamračil jsem se a zaostřil neurachemické vidění.

„Tohle jsou původní –?“

Hand přikývl. „Některé z nich ano. Ty velké. Zbytek jsou konfiskáty z doby, kdy trh s artefakty upadl. Jakmile si nemůžete

zaplatit přistávací místo, zabaví vám plavidlo a dopraví ho sem, dokud to neuděláte. Samozřejmě vzhledem k tomu, jak trh fungoval, se jen málokdo obtěžoval svoje dluhy zaplatit, takže sem nastoupili zaměstnanci letištní správy a plazmovými frézami je vyřadili z provozu.“

Blížili jsme se k prvním kolonizátorským lodím. Člověk měl pocit, jako když letí přes obrovský spadlý strom. Na jednom konci trčela z trupu pohonná zařízení, která dopravila plavidlo přes daleký vesmírný prostor mezi Latimerem a Sanctionem IV. Připomínala větve zabořené do přistávací plochy pod sebou a ve vějíři se tyčila proti modré obloze. Loď se už nikdy ze země nezvedla, protože se s ní počítalo pouze na cestu jedním směrem. Vesmírný koráb, který asi před sto lety smontovali na orbitě kolem Latimeru výlučně k dlouhému letu mezihvězdným prostorem a jedinému přistání na místě určení, při přistání spálil svůj antigravitační systém. Výbuch repulzních trysek roztavil pouštní písek a kolem lodi vznikla skleněná plocha oválného tvaru. Tu posléze technici propojili s podobnými oválnými plochami, jež po sobě zanechaly jiné lodě, a tak vytvořili Pole Thaisawasdi, které rodící se kolonii sloužilo prvních deset let jejího života.

Než korporace začaly stavět vlastní soukromá letiště s přidruženými komplexy, lidé plavidla zcela zdevastovali – původně je využívali k přežití, poté jako zdroj ušlechtilých slitin a těžkého zařízení. Na Harlanově světě jsem navštívil několik lodí původní flotily Konrada Harlana, a ty neměly dokonce ani paluby. Zbyly po nich kovové vrásy, které se v mnoha řadách nad sebou táhly po vnitřní stěně trupu. Pouze samotné trupy zůstaly nedotčené, snad z nějaké absurdní úcty, která v dřívějších dobách vedla následující generace k tomu, aby zasvětily svůj život stavbě katedrál.

Letoun přeletěl páteř lodi a měkce přistál ve stínu, který plavidlo vrhalo na zem. Vystoupili jsme do nečekané zimy a ticha, které rušily jen šepot větru prohánějícího se po skleněné pláni a slabé hlasy z nitra trupu.

„Tudy.“ Hand kývl na zaoblenou slitinovou stěnu před námi a dlouhými kroky zamířil k trojúhelníkovitému otvoru nákladního prostoru, který se nacházel těsně nad úrovní okolí. Přistihl jsem se,

že konstrukci bezděčně zkoumám a hledám výhodně položená místa pro odstřelovače. Pak jsem ten reflex podrážděně potlačil a vydal se za ním. Poryvy větru mi ve výši kolen úslužně umetaly z cesty odpadky.

Zblízka byl otvor nákladního prostoru obrovský, v nejvyšším místě měřil několik metrů a u základny byl natolik široký, aby do něj mohl vjet nosič s bombou. Jeho dveře měly dvojí funkci; při letu plnily úlohu poklopu a teď sloužily jako nákladní rampa a dřepěly na masivních hydraulických hýždích, které nebyly již desítky let v provozu. Horní okraj otvoru lemovaly holografické obrazy, které pravděpodobně znázorňovaly buď Marťany, nebo anděly v letu.

„Umění z vykopávek," prohodil Hand opovržlivě. Prošli jsme otvorem a ocitli se v klenutém prostoru, který tonul v šeru.

Kolem se vznášela stejná atmosféra zmaru, jakou jsem viděl na Harlanově světě, ale tenhle prostor byl na rozdíl od dokonale vyčištěných vraků harlanské flotily plný barev a zvuků. K trupu a tomu, co zůstalo z hlavní paluby byly zdánlivě bez jakéhokoli řádu přilepené nebo zavěšené boxy vyrobené z pletiva a plastu v jasných základních barvách, takže to vypadalo, jako by původní konstrukci napadla kolonie jedovatých hub. Všechno propojovaly krátké úseky lodních schůdků a žebříků ze svařených vzpěr. Záři lamp a osvětlovacích panelů zesilovaly další, porůznu roztroušené holografické artefakty. Z reproduktorů o velikosti beden, připevněných k trupu, nepředvídatelně kvílela a duněla hudba. Vysoko nad tím vším někdo udělal do trupu metr široké díry, takže do přítmí uvnitř pronikaly šikmé paprsky jasného slunečního světla.

Na místě, kam dopadal nejbližší paprsek, stál vysoký člověk v otrhaném oblečení. Tvář posetou krůpějemi potu zvedal ke světlu, jako by to byla teplá sprcha. Na hlavě měl naražený ošoupaný černý cylindr a jeho vyzáblou postavu zahaloval stejně obnošený dlouhý, černý plášť. Když uslyšel naše kroky, otočil se. Ruce měl zkřížené na hrudi.

„Pánové," zabublal umělým hlasem, který vycházel z nápadného přístroje na zjizveném krku, „dorazili jste právě včas. Semetaire, jméno mé. Vítejte na Trhu duší."

Vyjeli jsme na hlavní palubu, abychom sledovali začátek akce.

Když jsme vyšli z výtahu, Semetaire ustoupil stranou a máchl paží v roztrhaném oblečení.

„Prosím," pronesl.

Na palubě couval kolejnicový nakladač a ve vysoko zdvižených pohyblivých ramenech držel malý kontejner. Zatímco jsme ho sledovali, kontejner se naklonil dopředu a za zvuků připomínajících krupobití se začaly přes okraj hrnout drobné předměty, které dopadaly na palubu a znovu vyskakovaly do vzduchu.

Korové báze.

Bez aktivovaného neurachemického vidění těžko říct, ale většina z nich vypadala příliš objemně na to, aby byly čisté. Příliš objemně a příliš nažloutle s úlomky kosti a páteřní tkáně, které kov stále obalovaly. Kontejner se naklonil ještě víc a pramínky se změnily v příval kovových valounků. Nakladač dál couval a nechával za sebou vysokou, širokou stezku plíšků. Krupobití zesílilo v rychlé, zuřivé bubnování, ale jakmile pokračující vodopád bází začal dopadat na haldy, které již pokrývaly podlahu, okamžitě se zmírnilo.

Kontejner byl obrácený dnem vzhůru, prázdný. Rámus ustal.

„Hotovo," poznamenal Semetaire, který nás vedl kolem hromad bází. „Většina pochází z náletu na Suchindu, civilisti a vojáci, ale stejně tak tu najdete oběti rychlýho nasazení. Sbíráme je po celým východě. Někdo špatně stanovil Kempovy pozice."

„Ne poprvý," zamumlal jsem.

„Doufejme, že ani naposledy," Semetaire se shýbl a nabral si do dlaní plnou hrst korových bází. Tu a tam je jako nažloutlá jinovatka pokrývaly zbytky kostí. „Jen málokdy je tak dobrá úroda."

V mizerně osvětlené hale něco zavrzalo a zarachotilo. Prudce jsem zvedl hlavu a pátral po příčině.

Kolem velké hromady se pohybovali obchodníci s lopatami a kbelíky a strkali se lokty o lepší místo. Jak se kov zakusoval do haldy, vydával skřípavý, vrzavý zvuk a každý obsah lopaty zarachotil ve kbelíku jako štěrk.

Všiml jsem si, že navzdory všemu tomu strkání o lepší přístup k hromadě se Semetairovi obloukem vyhýbají. Zadíval jsem se na postavu v cylindru, která se přede mnou skláněla, a její zjizvená tvář se roztáhla do širokého úsměvu, jako by na sobě můj pohled cítila.

Pomocí vylepšeného periferního vidění jsem sledoval, jak stále s mírným úsměvem na rtech roztáhla prsty a nechala báze proudit zpátky na hromadu. Když měla ruce opět prázdné, otřela si dlaně o sebe a vstala.

„Většina je prodává brutto," utrousil. „Je to levný a jednoduchý. Promluvte si s nima, jestli chcete. Další vybírají pro svý zákazníky civilisty, plevy z vojenskýho zrna, a cena je pořád nízká. Možná to bude pro vaše potřeby stačit. Nebo budete možná potřebovat Semetaira."

„Mluvte k věci," vyštěkl Hand stroze.

Všiml jsem si, že muž v černých hadrech nepatrně přimhouřil pod ošoupaným cylindrem oči, ale ten drobný záblesk hněvu se v jeho hlase nijak neprojevil. „Víte, pane," pronesl zdvořile, „je to vždycky stejný. Jde o to, co chcete. Semetaire prodává pouze to, po čem jeho zákazníci touží. Po čem toužíte *vy?* Vy a váš vlčák z Klínu?"

Ucítil jsem, že mi tělem projelo rtuťovité zachvění neurachemu. Neměl jsem na sobě uniformu. Ať už měl tenhle chlápek v sobě jakýkoli software, bylo to něco víc než jen vylepšené periferní vidění.

Hand pronesl něco jazykem s krátkými slabikami, který jsem neznal, a levou rukou udělal drobné gesto. Semetaire ztuhl.

„Hrajete nebezpečnou hru," dodal manažer Mandragory tiše. „Dejte si na mě pozor, jasné?"

Semetaire chvíli nehybně stál a pak se opět široce usmál. Když oběma rukama současně zajel do otrhaného kabátu, zjistil, že se z asi pěticentimetrové vzdálenosti dívá do hlavně kalašnikovu. Moje levá paže ji tam automaticky umístila.

„Pomalu," poradil jsem mu.

„Všechno je O.K., Kovacsi," uklidnil mě Hand, ale oči stále upíral na Semetaira. „Právě jsme uzavřeli příměří."

Semetairův úsměv naznačoval, že to není pravda, ale opatrně vytáhl ruce zpod kabátu. V každé dlani svíral něco, co vypadalo jako bronzový krab. Pohlédl z jedné řady členitých, chvějících se nohou na druhou a pomalu se odtáhl od hlavně. Pokud měl strach, nedal ho najevo.

„Po čem toužíš ty, kámo?“

„Řekni mi tak ještě jednou a donutíš mě stisknout tuhle spoušť.“

„Nemluví s vámi, Kovacsi.“ Hand nepatrně kývl na kalašnikov a já ho sklonil. „Specialisti, Semetaire. Čerstvě po smrti, ne déle než měsíc. A spěcháme. Bereme všechno, co máte na skladě.“

Semetaire pokrčil rameny. „Nejnovější přírůstky jsou tady,“ oznámil a hodil na hromadu bází oba kraby, kteří po ní začali čile šplhat a drobnými kusadly zvedali jeden kovový váleček za druhým, přidrželi si ho pod modře zářícími čočkami a pak ho odložili. „Ale jestli vás tlačí čas…“

Otočil se a zavedl nás do skrovně zařízeného boxu, kde se nad pracovním stolem hrbila hubená žena stejně bledá, jako byl Semetaire snědý, a z mělké misky bází odstraňovala úlomky kostí. Tiché, pronikavé lupnutí, jak se páteř odloučila, tvořilo sotva slyšitelný kontrapunkt hlasitému skřípění lopat a rachocení kbelíků za našimi zády.

Semetaire promluvil na ženu jazykem, který před chvíli použil Hand, a ta se unaveně zvedla od čisticích nástrojů. Z police v zadní části boxu zvedla plechovku z matného kovu a přinesla ji k nám. Zvedla ji do úrovně očí, prohlédla si ji, jedním nesmírně dlouhým, černě nalakovaným nehtem poklepala na symbol, který byl na ní vyrytý, a něco odpověděla.

Pohlédl jsem na Handa.

„Ogonský výběr,“ prohlásil bez stopy ironie. „Špičkoví válečníci.“

Semetaire kývl a žena položila plechovku na pracovní desku. Z jedné strany stolu přinesla misku s parfémovanou vodou, ve které si opláchla ruce a zápěstí. Fascinovaně jsem sledoval, jak položila vlhké prsty na víko plechovky, zavřela oči a vyslovila další sérii rytmických zvuků. Pak oči otevřela a otočila víkem.

„Kolik kilo chcete?“ zeptal se Semetaire s nevhodným pragmatismem vzhledem k té projevované úctě.

Hand se natáhl přes stůl a vytáhl z plechovky hrst bází. Stříbrně se mu leskly v dlani.

„Kolik si za ně představujete?“

„Sedmdesát devět padesát za kilo.“

Manažer zavrčel. „Když jsem tu byl posledně, Pravet mi je prodal za čtyřicet sedm padesát a ještě se za to omlouval.“

„Tolik se platí za šmejd, a vy to víte.“ Semetaire s úsměvem zavrtěl hlavou. „Pravet obchoduje s netříděným materiálem, a většinou ho nemá dokonce ani očištěnej. Jestli chcete marnit svůj cennej korporační čas na odstraňování kostní tkáně z hromady bází civilistů a obyčejných odvedenců, pak se běžte handrkovat s Pravetem. Tohle je očištěná špičková třída a za ty prachy stojí. V tomhle směru bysme neměli vzájemně plejtvat časem.“

„Dobře.“ Hand vážil v dlani hrst životů v kapslích. „Beru v úvahu vaše náklady. Šedesát tisíc na ruku. A víte, že se jednou vrátím.“

„Jednou,“ protáhl Semetaire, jako by si to slovo vychutnával. „Jednou Joshua Kemp možná svrhne na Landfall atomovku. Jednou možná budeme všichni mrtvý.“

„Možná.“ Hand vhodil báze zpátky do plechovky. Zacinkaly, jako když se vrhnou kostky. „A někteří z nás dřív než ostatní, pokud budou šířit protikartelové výroky o vítězství kempistů. Za to bych vás mohl dát zavřít, Semetaire.“

Bledá žena za pracovním stolem sykla a zvedla ruku, aby nakreslila symboly do vzduchu, ale Semetaire na ni něco vyštěkl a žena přestala.

„K čemu by bylo, kdybyste mě nechal zavřít?“ zeptal se klidně, sáhl do plechovky a vytáhl z ní blýskající se bázi. „Jen se na to podívejte. Beze mě byste se musel vrátit k Pravetovi. Sedmdesát.“

„Šedesát sedm padesát a udělám z vás hlavního dodavatele Mandragory.“

Semetaire překulil bázi mezi prsty, očividně přemýšlel. „Tak dobře,“ pronesl nakonec. „Šedesát sedm padesát. Ale tahle cena platí pro minimální odběr. Pět kilo.“

„Dohodnuto.“ Hand vytáhl kreditní kartu s holografickými znaky Mandragory. Když ji podal Semetairovi, nečekaně se usmál. „Stejně jsem přišel pro deset. Připravte mi je.“

Semetaire vhodil bázi zpátky do plechovky a kývl na bledou ženu, která vytáhla zpod pracovního stolu váhy. Naklonila plechovku, uctivě do ní sáhla rukou a každou hrst bází, kterou

nabrala, opatrně položila na misku vah. Ve vzduchu nad zvětšující se hromádkou blikaly ozdobné fialové číslice.

Koutkem oka jsem zachytil pohyb u vchodu a rychle se otočil.

„Nález,“ pronesl vesele Semetaire a usmál se.

Z hromady slezl jeden krab, a když docupital k Semetairovým nohám, začal se mu soukat po nohavici nahoru. Jakmile dorazil k opasku, Semetaire ho uchopil do ruky a druhou mu něco doloval z kusadel. Pak kraba hodil na zem. Když krab ucítil, že letí, přitáhl si nohy k tělu, takže v okamžiku, kdy dopadl na podlahu, vypadal jako šedivý oblázek, který nadskočil, překulil se a vzápětí se zastavil. O chvilku později opatrně roztáhl nohy, nadzvedl se a rychle odběhl.

„Ale to se podívejme.“ Semetaire třel mezi prsty a palcem bázi pokrytou tkání a čím dál víc se usmíval. „Vidíš, vlčáku z Klínu. Vidíš? Vidíš, jak ta nová sklizeň začíná?“

Kapitola třináct

Umělá Inteligence Mandragory kontrolovala báze vojáků, které jsme koupili, v trojrozměrném dekódovacím přístroji a třetího okamžitě odepsala jako nenapravitelně psychicky poškozeného. Nemělo smysl s ním mluvit. Kdybychom ho oživili ve virtuálu, jen by neartikulovaně vřískal.

Hand to přešel s pokrčením ramen.

„To je běžné," prohlásil. „Vždycky je nějaký odpad, ať to koupíte od kohokoli. Na ostatní použijeme psychochirurgickou čtečku snů. Tím bychom měli získat užší seznam, aniž bychom museli někoho z nich skutečně oživit. Tohle jsou požadované parametry."

Zvedl jsem ze stolu potištěnou stránku a přejel ji pohledem. Na opačné straně zasedací místnosti se na nástěnné obrazovce odvíjely údaje vojáků.

„Zkušenosti ze silně radioaktivně zamořených oblastí?" Podíval jsem se na manažera Mandragory. „Neměl bych o tom něco vědět?"

„Ale no tak, Kovacsi. Právě se to dozvídáte."

„Já…" Exploze zasáhne do hor. Vyžene stíny z roklí, které tak pronikavé světlo neviděly už geologickou věčnost. „Doufal jsem, že to tak nedopadne."

Hand studoval desku stolu, jako by potřebovala přeleštit. „Musíme poloostrov vyčistit," pronesl opatrně. „Do konce týdne bude prázdný. Kemp se stahuje. Říkejte tomu šťastná náhoda."

Jednou jsem při obhlídce hřebenu na příkře se svažující páteři Dangreku zahlédl v dálce Sauberville, jak se třpytí v odpoledním slunci. Na bližší zkoumání to bylo moc daleko – dokonce i s neurachemem vytočeným na maximum vypadalo město jako stříbrný náramek na mělčině. Vzdálené a nesouvisející s ničím lidským.

Pohlédl jsem přes stůl na Handa.

„Takže všichni umřeme."

Pokrčil rameny. „Zdá se, že je to nevyhnutelné. Když tam půjdeme tak brzy po výbuchu. Chci říct, že můžeme pro náš tým použít vysoce odolné klony, a protiradiační léky nás udrží celou dobu naživu, ale nakonec…“

„Jo, nakonec si v Latimer City natáhnu pouzdro vyrobený na zakázku.“

„Přesně tak.“

„Jakej druh pouzder odolných proti radiaci máte na mysli?“

Opět pokrčil rameny. „Ještě přesně nevím, budu si o tom muset promluvit s odborníky. Pravděpodobně Maori. Proč, máte o ně zájem?“

Cítil jsem, že se mi bioplátky pouzdra Khumalo v dlaních stáhly, jako by se zlobily, a zavrtěl jsem hlavou.

„Nechám si to, co mám, díky.“

„Vy mi nevěříte?“

„Teď, když jste se o tom zmínil, ne. Ale o to nejde.“ Zabodl jsem si palec do hrudníku. „Tohle se vyrábí speciálně pro Klín. Khumalo Biosystems. Nic lepšího neexistuje.“

„A odolnost vůči radiaci?“

„Vydrží natolik dlouho, abysme udělali to, co potřebujeme. Něco mi řekněte, Hande. Co těm vojákům do budoucnosti nabídnete? Kromě novýho pouzdra, který radiaci možná neodolá? Co s nima bude, až s tím skončíme?“

Hand se po té otázce zamračil. „No, zaměstnání.“

„To měli. Podívejte, kam je přivedlo.“

„Zaměstnání *v Landfallu*.“ Zdálo se, že ho můj výsměch z nějakého důvodu popudil. Nebo to možná bylo něco jiného. „Smluvní bezpečnostní služba pro Mandragoru, záruka do konce války nebo na pět let, podle toho, co bude trvat déle. Vyhovuje to vašim názorům quellisty, anarchisty a utlačovaného?“

Vytáhl jsem obočí.

„To jsou tři *velice* tence spojené filozofie, Hande, a já skutečně žádnou z nich neschvaluju. Ale když se ptáte, jestli to zní jako dobrá alternativa pro smrt, řekl bych, že ano. Kdybych byl na jejich místě, pravděpodobně bych to za tu cenu chtěl.“

„Vyslovení důvěry,“ opáčil Hand ironicky. „Jak uklidňující.“

„Samozřejmě za předpokladu, že bych neměl v Sauberville přátele a příbuzný. Možná byste si to měl ověřit.“

Podíval se na mě. „Žertujete?“

„Na tom, že někdo vymaže z povrchu planety celý město, nic humorného nevidím.“ Pokrčil jsem rameny. „Rozhodně ne teď. Možná je to jen můj problém.“

„Takže vystrkujou růžky morální pochybnosti, že?“

Usmál jsem se. „Neblázněte, Hande, jsem voják.“

„Jo, možná byste na to neměl zapomínat. A nevylévejte si na mě svoje frustrace, Kovacsi. Jak už jsem řekl, já ten útok na Sauberville nenaplánoval. Je to náhoda.“

„Není.“ Hodil jsem seznam zpátky na stůl a snažil se nepředstavovat si, že je to granát. „Takže pokračujeme. Za jak dlouho s tím bude čtečka hotová?“

Podle psychochirurgů jednáme ve snu v souladu se svým skutečným já víc než za jiné situace, včetně agónie orgasmu a okamžiku naší smrti. Možná to vysvětluje, proč většina toho, co děláme v reálném životě, vypadá tak nelogicky.

Sen v každém případě slouží k rychlému psychologickému vyhodnocení.

Čtečka snů, kombinovaná v srdci Umělé Inteligence Mandragory s požadovanými parametry a kontrolou eventuálních příbuzných v Sauberville, projela zbývajících sedm kilogramů funkční lidské psychiky za necelé čtyři hodiny. Nabídla nám tři sta osmdesát sedm možností, z nichž nejlepší hodnocení jich mělo dvě stě dvanáct.

„Teď je probudíme,“ pronesl Hand, který projížděl profily na obrazovce, a zívl. Cítil jsem, že i mně se napjaly svaly na čelisti.

Zatímco čtečka pracovala, ani jeden z nás, možná kvůli vzájemné nedůvěře, neopustil zasedací místnost a potom, co jsme podrobněji probrali Sauberville, jsme si skoro neměli co říct. Ze soustředěného sledování odvíjejících se dat mě pálily oči, údy mě brněly touhou po protažení a došly mi cigarety. Bojoval jsem se zívnutím.

„Opravdu musíme mluvit se všema?“

Hand zavrtěl hlavou. „Ne, nemusíme. V přístroji je instalována moje virtuální verze. Pošlu ji tam, aby vybrala nejlepších patnáct. Tedy pokud mi natolik věříte.“

Vzdal jsem to a nakonec jsem dlouze zívl.

„Věřím. Nezajdeme si na kafe?“

Zamířili jsme na střechu.

Na střeše Věže se den zbarvil do temně modrého pouštního soumraku. Na východě se na nekonečné, tmavnoucí obloze nad Sanctionem IV objevily hvězdy. Na západním horizontu to vypadalo, jako by tíha blížící se noci vymačkávala zpod tenkých proužků mraku poslední sluneční šťávu. Clony se nacházely o něco níž a propouštěly většinu večerního tepla a slabý větřík ze severu.

Rozhlédl jsem se po zaměstnancích Mandragory roztroušených na terase, kterou Hand vybral. Ve dvojicích nebo malých hloučcích seděli u barů a stolů a tiše, důvěrně spolu hovořili. Amanglický korporační standard tu a tam prokládaný místní thajštinou a francouzštinou. Vypadalo to, že si nás nikdo nevšímá.

Ten jazykový mix mi něco připomněl.

„Povězte mi, Hande.“ Otevřel jsem novou krabičku Landfall Lights a jednu si zapálil. „Co to bylo dneska na tom trhu za hatmatilku? Ten jazyk, kterým jste spolu mluvili, ty zvláštní gesta.“

Hand se napil kávy a postavil šálek na stůl. „Vy jste to nepoznal?“

„Vúdú?“

„Dalo by se to tak vyjádřit.“ Jeho dotčený výraz mi naznačil, že by to tak nevyjádřil ani za milion let. „I když už několik století se tomu takhle neříká. Ani se tomu tak neříkalo kdysi. Stejně jako většina lidí, kteří o tom nic nevědí, to příliš zjednodušujete.“

„Myslel jsem, že takový je každý náboženství. Zjednodušení kvůli hlupákům.“

Usmál se. „Pokud je to tak, pak jsou hlupáci v převaze, nebo ne?“

„Vždycky jsou v převaze.“

„No, možná.“ Hand se opět napil kávy a zamyšleně mě studoval přes okraj šálku. „Opravdu tvrdíte, že nemáte žádného boha? Žádnou

vyšší moc? Harlanité jsou většinou šintoisté, nemám pravdu? Jste šintoista, nebo se hlásíte k nějaké křesťanské odnoži?“

„Nejsem ani jedno z toho,“ odpověděl jsem bezvýrazně.

„Vy tedy nemáte žádné útočiště před příchodem noci? Žádného spojence, když nezměrnost světa tlačí na páteř vaší bezvýznamné existence jako kamenný sloup o výšce tisíc metrů?“

„Byl jsem v Inneninu, Hande.“ Odklepl jsem popel z cigarety a vrátil mu úsměv, který tak zřídka používal. „V Inneninu jsem slyšel vojáky se stejně vysokými sloupy na zádech, jak volají celou řadu vyšších mocí. Pokud jsem si všiml, žádná se neukázala. Bez takových spojenců dokážu žít.“

„Bohu nemůžeme nic nařizovat.“

„Evidentně ne. Vyprávějte mi o Semetairovi. O tom cylindru a kabátu. Stylizuje se, že?“

„Jo.“ Tentokrát jsem v jeho hlase zaslechl hluboké znechucení. „Vybral si roli Ghedeho, v tomhle případě pána mrtvých –“

„Moc vtipný.“

„– aby ovládl slabomyslnější konkurenty. Pravděpodobně se mu to moc nedaří, i když má v duchovní sféře jistý vliv, ale rozhodně ne takový, aby vzýval tuhle postavu. Já jsem poněkud…“ usmál se na mě, „řekněme, uznávanější. Jen jsem mu to dal najevo tím, že jsem mu, jak by se asi dalo říct, předložil svoje pověřovací listiny a naznačil mu, že považuji jeho jednání za nechutné.“

„To je divný, že se tenhle Ghede neobjevil, aby mu naznačil totéž, že?“

Hand vzdychl. „Ve skutečnosti je velice pravděpodobné, že Ghede, stejně jako vy, bere tuhle situaci s humorem. Na tak moudrého boha se dá lehce pobavit.“

Předklonil jsem se a hledal v jeho tváři nějaké stopy ironie. „Vy tomu blábolu věříte, co? Myslím, vážně?“

Manažer Mandragory mě chvíli pozoroval, pak zaklonil hlavu a ukázal na oblohu nad námi.

„Podívejte se na to, Kovacsi. Pijeme kávu tak daleko od Země, že se člověk musí hodně snažit, aby rozeznal na noční obloze Slunce. Zanesl nás sem vítr vanoucí v dimenzi, kterou nemůžeme vidět ani se jí dotknout. Uložili nás jako sny do mozku stroje, který má oproti

našim mozkům tak rozvinuté myšlení, že bychom ho mohli klidně nazvat bohem. Vzkřísili nás v pouzdrech, která nejsou naše a vyrostla v tajné zahradě mimo tělo smrtelné ženy. To jsou *fakta* naší existence, Kovacsi. V čem jsou tedy jiná nebo méně záhadná než víra, že existuje jiné království, kde mrtví žijí ve společnosti bytostí, které nás natolik převyšují, že je *musíme* nazývat bohy?“

Zadíval jsem se jinam, protože mě zanícení v Handově hlase uvedlo do rozpaků. Náboženství je směšné a na ty, kteří mu propadnou, má nepředvídatelný vliv. Zamáčkl jsem cigaretu a pečlivě vybíral slova.

„No, rozdíl je v tom, že fakta naší existence si nevysnila partička ignorantských kněží stovky let předtím, než někdo opustil planetu Zemi nebo vyrobil něco, co připomínalo stroj. Po důkladné úvaze bych řekl, že realitě kolem nás odpovídají lépe než vaše duchovní království.“

Hand se usmál, zřejmě ho to neurazilo. Zdálo se, že se baví. „To je omezený názor, Kovacsi. Všechny církve samozřejmě vznikly v předindustriálních dobách, ale víra je metafora a kdo ví, jak se tahle fakta do metafor dostala, odkud a jak dlouho jim to trvalo. Kráčíme mezi troskami civilizace, která zřejmě měla božské síly tisíce let předtím, než jsme dokázali chodit vzpřímeně. Kolem vašeho domova, Kovacsi, krouží andělé s planoucími meči –“

„Páni!“ Zvedl jsem ruce s dlaněmi obrácenými vzhůru. „Zastavme se na chvíli u týhle metafory, ano? Harlanův svět má systém orbitálních bojových stanic, který Marťani po svým odchodu zapomněli vyřadit z provozu.“

„Ano.“ Hand mávl netrpělivě rukou. „Orbity vybudované z nějaké látky, která odolává všem pokusům ji prozkoumat, orbity, které by dokázaly srovnat se zemí město nebo horu, nicméně neničí nic jiného než plavidla, která se snaží vzlétnout do nebes. Co jiného to je než andělé?“

„Kurva, je to stroj, Hande. S naprogramovanýma parametrama, který pravděpodobně vycházejí z nějakýho planetárního konfliktu –“

„Víte to určitě?“

Teď se ke mně naklonil přes stůl. Rozhovor mě tak strhl, že jsem začal napodobovat jeho pohyby.

„Byl jste někdy na Harlanově světě, Hande? Ne, myslel jsem si to. No, já tam vyrostl a říkám vám, že orbity nejsou o nic záhadnější než jiný marťanský artefakty –“

„Cože, o nic záhadnější než songspiry?“ zasyčel. „Kamenné stromy, které zpívají při východu a západu slunce? O nic záhadnější než brána, která se jako dveře ložnice otevírá do–“

Okamžitě se odmlčel a rozhlédl se. Tvář mu zrudla rozčilením, že se málem prořekl. Opřel jsem se a usmál se na něj.

„Obdivuhodný zanícení, na někoho v tak drahým obleku. Takže se mi snažíte namluvit, že Marťani jsou bohové vúdú. Je to tak?“

„Nesnažím se vám namluvit nic,“ zamumlal a napřímil se. „A Marťani do tohoto světa zapadají naprosto logicky. Nemusíme se vracet na místa původu, abychom je vysvětlili. Jen se vám snažím ukázat, jak omezený je váš názor na svět, když nepřijmete zázrak.“

Přikývl jsem.

„To jste hodnej.“ Namířil jsem na něj prst. „Prokažte mi ale laskavost, Hande. Až dorazíme tam, kam máme namířeno, nechte si tyhle kecy pro sebe, ano? Budu mít dost starostí i bez těch vašich nesmyslů.“

„Věřím jen tomu, co jsem viděl,“ pronesl upjatě. „Viděl jsem Ghedea a Carrefoura, jak kráčejí mezi námi v lidské podobě, slyšel jsem jejich hlasy promlouvat ústy hougana, *přivolal jsem* je.“

„Jo, fajn.“

Pátravě se na mě zadíval a jeho uražené přesvědčení se pomalu měnilo v něco jiného. Uvolnil se a tiše zamumlal: „Je to zvláštní, Kovacsi. Vaše víra je stejně hluboká jako moje. Nechápu jen, proč tak zoufale potřebujete nevěřit.“

Než jsem na tu otázku odpověděl, téměř minutu mezi námi visela ve vzduchu. Ševel u okolních stolů se utišil, a dokonce i vítr ze severu jako by zatajil dech. Pak jsem se předklonil a promluvil spíš proto, abych rozptýlil laserem zalitou vzpomínku v hlavě, než abych něco řekl.

„Mýlíte se, Hande,“ pronesl jsem tiše. „Strašně rád bych všem těm vašim blábolům věřil, strašně bych chtěl umět přivolat někoho, kdo je zodpovědnej za tenhle zkurvenej svět. Protože pak bych ho mohl zabít. Pomalu.“

Handovo virtuální já nechalo na seznamu jedenáct kandidátů. Trvalo to skoro tři měsíce. Vzhledem k tomu, že Umělá Unteligence běžela na nejvyšší výkon, tedy třistapadesátkrát urychlovala reálný čas, celý proces skončil krátce před půlnocí.

Do té doby se naše vášnivá debata na střeše zklidnila; zpočátku jsme si vyměňovali názory, bavili se o věcech, které jsme viděli a udělali, jež podpořily náš soukromý pohled na svět, a posléze jsme naše stále vágnější postřehy o životě prokládali dlouhým mlčením, během něhož jsme zírali přes ochranné valy Věže do nehostinné noci.

Handův kapesní pager narušil poklidnou atmosféru jako zvuk roztříštěného skla.

Zvedli jsme se a jeli se podívat dolů na výsledek. V pronikavém osvětlení uvnitř Věže jsme oslněně mrkali a zívali. O necelou hodinu později, když se překulila půlnoc a začal nový den, jsme vypnuli Handovo virtuální já a stáhli se do přístroje místo něho.

Konečný výběr.

Kapitola čtrnáct

Ve vzpomínkách se mi vracejí jejich tváře.

Ne tváře krásných bojových pouzder Maori odolných proti radiaci, které dostali kvůli Dangreku a doutnajícím troskám Sauberville, místo nich jsem viděl tváře, které jim patřily před smrtí. Tváře, které získal Semetaire a prodal je zpátky do válečného zmatku. Tváře, které si sami pamatovali, tváře, které mi předvedli v neškodné virtualitě hotelového pokoje, když jsem je spatřil poprvé.

Tváře mrtvých.

Ole Hansem

Absurdně bledý běloch, krátké vlasy bílé jako sníh, oči modré jako číslice na lékařském zařízení v klidovém stavu. Přiletěl z Latimeru s první vlnou spojeneckých vojenských posil v době, kdy si všichni mysleli, že Kemp za půl roku zmizí v propadlišti dějin.

„Nerad bych šel znovu do pouště.“ Na čele a lícních kostech měl stále rudé spáleniny od slunce. „Protože jestli bych měl, můžete mě vrátit zpátky do krabice. Ten buněčnej melanin svědí jako čert.“

„Tam, kam jedeme, je zima,“ ujistil jsem ho. „Nejteplejc asi jako v Latimer City v zimě. Víte, že je vaše posádka mrtvá?“

Přikývl. „Viděl jsem záblesk z helikoptéry. To je poslední, co si pamatuju. Ničivá bomba. Řekl jsem jim, aby tu svini odpálili tam, kde leží. Tyhle věci neukecáte. Jsou moc tvrdohlavý.“

Hansen byl členem pyrotechnické jednotky zvané Jemný dotek. Slyšel jsem o nich v Klínu. Měli pověst, že se většinou nepletou. Měli.

„Budou vám chybět?“

Hansen se otočil a zadíval se přes virtuální hotelový pokoj na stůl s občerstvením. Pak pohlédl zpátky na Handa.

„Můžu?“

„Poslužte si.“

Vstal a přistoupil k baterii lahví, jednu z nich si vybral a nalil si do sklenice jantarovou tekutinu, až skoro přetékala před okraj. Zvedl ji naším směrem. Rty měl sevřené, v modrých očích pronikavý pohled.

„Na Jemnej dotek, ať jsou jejich rozpadlý atomy kdekoli. Epitaf: Kdyby poslouchali zkurvený rozkazy, byli by tady.“

Jediným pohybem do sebe sklenici obrátil, hlasitě vydechl a mrštil sklenicí na opačnou stranu místnosti. S tichým žuchnutím dopadla na koberec a dokutálela se ke stěně. Hansen se vrátil ke stolu a posadil se. V očích měl slzy, ale podle mě za ně mohl alkohol.

„Nějaký další otázky?“ zeptal se opileckým hlasem.

Yvette Cruickshanková:

Dvacet let, pleť tak černá, že vypadala téměř modrá, profil, který patřil někam na přední masku stíhačky, hříva dredů splývajících na záda z ohonu, který trčel ve výši pěsti nad lebkou, ověšená nebezpečně vyhlížející kovovou bižuterií a párem náhradních zelenočerných zástrček. Ve zdířkách u základny lebky byly tři další.

„Na co to je?“ zeptal jsem se jí.

„Jazyky, thajština a mandarínština, šotokan devátej dan,“ přejela prsty po cedulkách označených Braillovým písmem způsobem, který naznačoval, že by to pravděpodobně dokázala poraněná, slepá a pod palbou. Zdravotnice.

„A ty ve vlasech?“

„Satelitní navigační rozhraní a housle.“ Usmála se. „Tu v poslední době moc nevyužívám, ale jsem šťastná, že ji mám.“ Náhle se zarazila. Kousl jsem se do rtu. „Byla jsem.“

„Během minulého roku jste sedmkrát žádala o místo v jednotce rychlého nasazení,“ pronesl Hand. „Proč?“

Vrhla na něj překvapený pohled. „Na to jste se mě už ptal.“

„Já ne.“

„Ach, chápu. Duch v přístroji. No, jak už jsem řekla. Bližší cíl, větší vliv na výsledek boje, lepší hračky. Víte, když jsem to řekla minule, víc jste se usmíval.“

Jiang Jianping:

Bledé asijské rysy, inteligentní oči, lehký úsměv na rtech. Člověk měl dojem, že přemítá nad nějakou zábavnou anekdotou, kterou právě vyslechl. Kromě ztvrdlých hran rukou a uvolněného postoje pod černou kombinézou vojáka ničím nepřipomínal. Vypadal spíš jako mírně unavený učitel než někdo, kdo zná padesát sedm různých způsobů, jak vyřadit z provozu lidské tělo.

„Tahle expedice," zamumlal, „očividně s válkou nesouvisí. Jde o obchodní záležitost, že?"

Pokrčil jsem rameny. „Celá válka je obchodní záležitost, Jiangu."

„Když tomu věříte."

„Vy tomu taky věříte," pronesl Hand vážně. „Mám přístup k vládním hlášením na nejvyšší úrovni a něco vám řeknu. Bez Kartelu by kempisti byli vloni v zimě v Landfallu."

„Jo. Bojoval jsem, abych tomu zabránil." Založil si ruce v podpaží, „Umřel jsem, abych tomu zabránil."

„Fajn," opáčil Hand stroze. „Vyprávějte nám o tom."

„Na tuhle otázku jsem vám už odpověděl. Proč ji opakujete?"

Manažer Mandragory si promnul oko.

„To jsem nebyl já, ale virtuální konstrukt. Neměli jsme čas projít si informace, takže prosím."

„Stalo se to při nočním přepadení na danangský pláni. Šlo o mobilní vysílací stanici, kterou kempisti řídili bombardování."

„Vy jste se ho zúčastnil?" S novou úctou jsem se podíval na ninju před sebou. Přepadení kempistických komunikačních systémů bylo jediným skutečným úspěchem na danangském bojišti, kterým se mohla vláda za posledních osm měsíců pochlubit. Znal jsem vojáky, kterým tahle operace zachránila život. V době, kdy byla moje četa drcena na Severním okraji, propagandistické stanice neustále vytrubovaly zprávy o strategickém vítězství.

„Dokonce jsem měl tu čest být velitelem komanda."

Hand se podíval na dlaň, kde se mu jako nějaká pohyblivá kožní choroba odvíjely údaje. Zázrak techniky. Virtuální hračky.

„Vaše komando dosáhlo svých cílů, ale když se kempisté stáhli, přišel jste o život. Jak k tomu došlo?"

„Udělal jsem chybu.“ Jiang ta slova pronesl se stejným znechucením, jako vyslovoval Kempovo jméno.

„Jakou?“ Ještě nikdy jsem se nesetkal s člověkem, který by měl tak málo taktu jako manažer Mandragory.

„Když stanice vyletěla do vzduchu, myslel jsem si, že budou automatický bezpečnostní systémy vyřazený z provozu. Nebyly.“

„Páni.“

Letmo se na mě podíval.

„Moje komando se nemohlo stáhnout bez krytí. Zůstal jsem vzadu.“

Hand přikývl. „Obdivuhodné.“

„Byla to moje chyba. A byla to jen malá oběť za to, že jsme zastavili postup kempistů.“

„Vy nemáte kempisty moc v lásce, co, Jiangu?“ poznamenal jsem. Vypadalo to, že tu máme jejich zarputilého odpůrce.

„Kempisti hlásají revoluci,“ odsekl opovržlivě, „ale co se změní, když Sanction ovládnou?“

Poškrábal jsem se na uchu. „No, podle mě bude na veřejných prostranstvích mnohem víc soch Joshuy Kempa. Kromě toho pravděpodobně nic.“

„Přesně tak. A kvůli tomu obětují tolik stovek tisíc životů?“

„Těžko říct. Poslyšte, Jiangu, my nejsme kempisti. Když dostaneme to, co chceme, můžu vám slíbit, že vláda udělá všechno pro to, aby Kemp Sanction nikdy neovládl. Stačí?“

Položil dlaně na stůl a chvíli je studoval.

„Mám na vybranou?“ zeptal se.

Ameli Vongsavathová:

Úzká tvář s orlím nosem a pletí jako zašlá měď. Na hlavě odrůstající úhledný pilotní účes s černými proužky heny. Vzadu jí pramínky vlasů téměř zakrývaly stříbrné zdířky, do nichž se zasouvaly letové symbiontické kabely. Na lícní kosti pod levým okem černě vytetované křížkové šrafování, kterým dovnitř proudily informace z počítače. Zatímco tohle oko bylo průzračně šedivé, pravá panenka měla tmavohnědou barvu.

„Nemocniční rezervy,“ pronesla, když si všimla mého pohledu. „Vloni jsem dostala zásah nad Bootkonaree Town a zničilo mi to počítač. Na orbitě mě dali dohromady.“

„Vy jste doletěla zpátky se zničeným počítačem?“ zeptal jsem se skepticky. Přetížení sítě muselo rozdrtit všechny obvody v lícní kosti a v okruhu deseti centimetrů spálit okolní tkáň. „Co se stalo s autopilotem?“

Ušklíbla se. „Usmažil se.“

„Jak jste v tom stavu dokázala řídit?“

„Vypnula jsem počítač a pilotovala ručně. Používala jsem jen základní přístroje. Byla to Lockheed Mitoma – dá se s ní letět i bez počítače.“

„Ne, myslel jsem, jak jste dokázala řídit ve stavu, v kterým jste byla *vy*.“

„Aha.“ Pokrčila rameny. „Mám vysokej práh bolesti.“

Fajn.

Luc Deprez:

Vysoký, s neupravenými pískovými vlasy, delšími, než bylo ve válce rozumné. Ostře řezaná bělošská tvář, dlouhý, úzký nos, vystouplá čelist, zvláštně zelené oči. S hlavou na stranu, jako by nás v tom světle nedokázal dobře rozeznat, se pohodlně rozvaloval ve virtuálním křesle.

„Takže,“ dlouhou paží zvedl ze stolu moje Landfall Lights a vyklepal z krabičky jednu cigaretu, „chcete mi konečně něco říct o týhle štaci?“

„Ne,“ odpověděl Hand. „Dokud nebudete na palubě, jsou veškeré informace tajné.“

Deprez potáhl z cigarety a chraplavě se zasmál. „Přesně tohle jste mi řekl minule. A já se stejně jako minule ptám, s kým mám sakra tu čest, kámo. Jestli mě nechcete najmout, vrátím se zpátky do plechovky, jasný?“

„Přesto…“

„Fajn. Takže chcete se mě na něco zeptat?“

„Vyprávějte nám o svý poslední přepadový akci,“ navrhl jsem.

„To je tajný.“ Chvíli studoval naše kamenné obličeje. „Hele, to byl fór. Všechno už jsem vyklopil vašemu parťákovi. Copak vám nepodal hlášení?“

Zaslechl jsem Handa, jak tiše vzdychl.

„To byl konstrukt,“ pronesl jsem spěšně. „Slyšíme to poprvý. Povězte nám to znovu.“

Deprez pokrčil rameny. „Jasně, proč ne. Přepadli jsme jednoho Kempova velitele sektoru. Přímo v jeho letounu.“

„Byla akce úspěšná?“

Zazubil se na mě. „Řekl bych, že jo. Dostali jsme ho. Uřízli jsme mu hlavu.“

„Jen mě to tak napadlo, když jste při tom umřeli.“

„To byla smůla. Ten hajzl měl otrávenou krev. Jed působil pomalu. Přišli jsme na to až ve vzduchu cestou zpátky.“

Hand se zamračil. „Krev vás potřísnila?“

„Ne, kámo.“ Přes ostře řezanou tvář mu přeletěl výraz bolesti. „Krev z krkavice zasáhla moji parťačku. Přímo do očí.“ Vyfoukl kouř do vzduchu. „Průser, řídila letadlo.“

„Aha.“

„Narazili jsme do budovy.“ Znovu se zazubil. „*Tohle* bylo rychlý.“

Markus Sutjiadi:

Krásný, s dokonalými rysy, které by mohly konkurovat Lapinee. Mandlové oči, rovná ústa, obličej ve tvaru rovnoramenného trojúhelníku se zaoblenými vrcholy, které tvořily pevnou bradu a široké čelo, rovné černé vlasy. Tvář měl podivně nehybnou, jakoby lhostejnou po požití drogy. Sálala z ní však skrytá energie. Byla to tvář krasavce, který hrál v poslední době příliš často poker.

„Páni!“ Nedokázal jsem se ovládnout.

Mandlové oči se téměř nepohnuly.

„Soud proti vám vznesl závažná obvinění,“ pronesl Hand a vrhl na mě káravý pohled.

„Ano.“

Chvíli jsme čekali, ale Sutjiadi si očividně myslel, že k tomu není co dodat. Začal se mi líbit.

Hand mávl rukou jakou kouzelník a ve vzduchu přímo u jeho roztažených prstů se objevila obrazovka. *Další* zkurvený zázrak techniky. Povzdychl jsem si a sledoval, jak se vedle biologických údajů objevuje hlava a ramena ve stejné uniformě, jakou jsem měl na sobě. Tu tvář jsem znal.

„Tohoto muže jste zavraždil," pronesl Hand chladně. „Nechtěl byste mi vysvětlit proč?"

„Ne."

„To není třeba." Ukázal jsem na obličej na obrazovce. „Doga Veutina nenáviděla spousta lidí. Jen mě zajímá, *jak* se vám ho podařilo zabít."

Tentokrát jeho pohled trochu oživl a zmateně se zadíval na odznaky na mé uniformě.

„Střelil jsem ho do týla."

Přikývl jsem. „Je opravdu mrtvej?"

„Jistě. Použil jsem Sunjet na plnej výkon."

Hand lusknutím prstů odčaroval obrazovku. „Vězeňský raketoplán možná vyletěl do vzduchu, ale Klín se domnívá, že vaše báze pravděpodobně přežila. Vypsali na ni odměnu. Pořád vás chtějí oficiálně popravit." Vrhl na mě pohled stranou. „Jak jsem pochopil, je to dost odporná záležitost."

„Jo, to je." Za tu dobu, co jsem sloužil v Klínu, jsem už několik takových poprav viděl. Trvají neskutečně dlouho.

„Nemám v úmyslu vás Klínu předat," pokračoval Hand, „ale nemůžu tuhle expedici ohrozit kvůli chlápkovi, který odmítá plnit rozkazy. Musím vědět, co se stalo."

Sutjiadi na mě upřel tázavý pohled. Nenápadně jsem přikývl.

„Přikázal mi, abych zlikvidoval svý muže," pronesl napjatě.

Opět jsem přikývl, tentokrát sám pro sebe. Likvidace byla, podle toho, co se povídalo, jedním z Veutinových oblíbených způsobů spolupráce s místními jednotkami.

„A proč?"

„Kurva, Hande!" vybuchl jsem a otočil se na židli. „Copak jste ho neslyšel? Veutin mu přikázal, aby zlikvidoval vlastní lidi, a on to neudělal. Takový nesplnění rozkazu dokážu akceptovat."

„Za jistých okolností –"

„Marníme čas,“ vyštěkl jsem a otočil se zpátky k Sutjiadimu. „Kdybyste se znovu ocitl ve stejný situaci, udělal byste něco jinak?“

„Ano.“ Zazubil se na mě. Nejsem si jistý, jestli se tomu dalo říct úsměv. „Nastavil bych si Sunjet na paprsek se širokým rozptylem. Tak bych spálil celej jeho oddíl, takže by mě nemohli zatknout.“

Letmo jsme se zadíval na Handa. Vrtěl rezignovaně hlavou a rukou si zakrýval oči.

Sun Lipingová:

Tmavé mongolské oči ukryté v záhybech kůže na vysokých, širokých lícních kostech. Ústa s lehce svěšenými koutky, které mohly být důsledkem lítostivého smíchu. Jemné rysy v opálené tváři a hustá hříva černých vlasů přehozených přes jedno rameno, které držel na místě velký stříbrný generátor statické energie. Obklopovala ji stejně tak neotřesitelná aura klidu.

„Vy jste spáchala sebevraždu?“ zeptal jsem se pochybovačně.

„To mi řekli.“ Svěšené koutky se v pokřiveném úsměvu otočily vzhůru. „Vzpomínám si, že jsem stiskla spoušť. Člověka potěší, když zjistí, že v tom stresu neminul cíl.“

Kulka z pistole se zavrtala pod čelist na pravé straně, proletěla středem mozku a cestou z lebky vyrvala na temeni obdivuhodně symetrickou díru.

„Na tu vzdálenost není možný minout,“ prohlásil jsem drsně.

Ani nemrkla.

„Ale stát se to může,“ pronesla vážně.

Hand si odkašlal. „Mohla byste nám říct, *proč* jste to udělala?“

Zamračila se. „Zase?“

„Tamto byl konstrukt,“ ucedil Hand se zaťatými zuby, „ne já.“

„Aha.“

Oči jí přejely ze strany na stranu a nahoru a hledaly, jak jsem usoudil, periferní sítnicový displej. Ve virtualitě fungoval vnitřní hardware pouze manažerovi Mandragory, ale Sun nepřekvapilo, že nedostala žádnou odpověď, takže možná jen staromódním způsobem vzpomínala.

„Šlo o eskadru automatizovaných opancéřovaných vozidel. Pavoučí tanky. Snažila jsem se zjistit jejich technický údaje, ale do

řídících systémů byla nainstalovaná virová past. Rawlingská varianta, myslím.“ Opět se lehce ušklíbla. „Jak asi chápete, neměla jsem čas si to ověřit, takže to nevím jistě. V každým případě jsem se nestihla odpojit. Vir už do mě stačil proniknout a v době, která mi zbejvala, než mě kontaminuje celou, jsem dokázala vymyslet jen jediný řešení.“

„Velice působivé,“ prohlásil Hand.

Když jsme skončili, vrátili jsme se na střechu, abychom si pročistili hlavu. Opřel jsem se o zábradlí a díval se na ztichlý Landfall, ve kterém panoval zákaz vycházení. Hand zatím odešel pro kávu. Terasy za mými zády byly opuštěné a roztroušené židle a stolky připomínaly hieroglyfický vzkaz, který kdosi zanechal pro oči na orbitě. Když jsme byli dole, ochladilo se a teď jsem se ve studeném větru třásl zimou. Vybavila se mi slova Sun Lipingové.

Rawlingská varianta.

Šlo o Rawlingský virus, který zabil inneninské předmostí. Přiměl Jimmyho de Soto, aby si před smrtí vyrval oko z jamky. Tehdy nejmodernější vynález, nyní levný armádní přebytek. Jediný virový software, který si mohly Kempovy zle postižené vojenské jednotky dovolit.

Časy se mění, ale hybné síly trhu jsou věčné. Dějiny se odvíjejí, skutečná smrt zůstává.

My, co jsme zbyli, musíme jít dál.

Hand se omluvně vrátil s plechovkami kávy z automatu. Jednu mi podal a opřel se o zábradlí vedle mě.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se po chvíli.

„Podle mě chutná jako splašky.“

Tiše se zasmál. „Co si myslíte o našem týmu?“

„Na tu práci stačí.“ Napil jsem se kávy a přemítavě se zadíval na město pod sebou. „Z toho ninji nadšenej nejsem, ale umí spoustu užitečnejch věcí a zdá se, že je ochotnej nechat se při plnění povinností zabít, což je u vojáka vždycky velká přednost. Za jak dlouho budou připravený klony?“

„Za dva dny. Možná za jeden.“

„Dvakrát dýl bude trvat, než si vojáci na nový pouzdro zvyknou. Nemůžeme je stáhnout ve virtuálu?“

„Nevidím důvod, proč ne. Umělá Inteligence Mandragory dokáže podle původních údajů v biolaboratorních přístrojích vytvořit stoprocentně přesnou napodobeninu každého klonu. Při pětatřicetinásobném zrychlení reality si může tým zvykat v dangrekském konstruktu na nová pouzdra celý měsíc, přestože ve skutečnosti to bude trvat jen pár hodin.“

„Fajn,“ pronesl jsem a přemítal, proč mi to fajn nepřipadá.

„Já osobně mám výhrady k Sutjiadimu. Nejsem přesvědčený, že takový člověk bude spolehlivě plnit rozkazy.“

Pokrčil jsem rameny. „Tak z něho udělejte velitele.“

„To myslíte vážně?“

„Proč ne? Má na to kvalifikaci – má hodnost i zkušenosti. Zdá se, že mu na jeho lidech záleží.“

Hand neodpověděl. Přes půlmetrovou vzdálenost, která nás dělila, jsem vycítil, že se mračí.

„Děje se něco?“

„Nic.“ Odkašlal si. „Já jen… myslel jsem si… že jím budete chtít velet vy.“

Znovu jsem viděl četu, když jí nad hlavou vybouchla bomba. Oslňující záblesk, exploze a pak střepiny s dychtivým syčením kličkující skrz oponu deště, která se blýskala jako rtuť. V pozadí práskání výstřelů, jako by se něco trhalo.

Výkřiky.

Neusmíval jsem se, ale zřejmě to tak vypadalo.

„Co vás tak pobavilo?“

„Četl jste mý záznamy, Hande?“

„Jo.“

„A přesto si myslíte, že chci tomu týmu velet. Copak jste kurva cvok?“

Kapitola patnáct

Káva mě držela na nohou.

Hand šel do postele nebo do nějaký plechovky, do který lezl, když ho Mandragora nepotřebovala, takže jsem zůstal sám. Pátral jsem na obloze po Solu a našel ho, jak bliká na východě na vrcholku souhvězdí, které místní lidé nazývali Paleček. Znovu se mi vybavila Handova slova.

… Tak daleko od Země se člověk musí hodně snažit, aby rozeznal na noční obloze Slunce. Zanesl nás sem vítr vanoucí v dimenzi, kterou nemůžeme vidět ani se jí dotknout. Uložili nás jako sny do mozku stroje…

Podrážděně jsem je vypudil z hlavy.

Já se tam nenarodil. Země pro mě není domovem o nic víc než Sanction IV, a pokud mi táta někdy mezi záchvaty opileckého násilí Slunce ukázal, nepamatoval jsem si to. Jestliže pro mě měl ten světelný bod zvláštní význam, vymazal jsem ho z paměti. A tady odtud člověk dokonce ani neviděl hvězdu, kolem které obíhal Harlanův svět.

Možná právě to je ten problém.

Nebo jde možná o to, že jsem tam byl, v tom legendárním domově lidské rasy, a teď, když jsem se díval na oblohu, dokázal jsem si představit planetu otáčející se jedinou astronomickou jednotku od té mihotající se hvězdy, město u moře, které s příchodem noci mizí ve tmě a za úsvitu se znovu vynořuje, někde zaparkovaný hlídkový letoun a jistou policistku, která popíjí kávu o nic lepší, než je ta moje, a možná myslí…

To by stačilo, Kovacsi!

Pro tvou informaci, světlo, které pozoruješ, opustilo Zemi padesát let předtím, než se ta policistka narodila. A tomu pouzdru, o kterém fantazíruješ, je teď kolem šedesáti, pokud ho vůbec ještě nosí. Nech to plavat.

Ach, jo.

Dopil jsem zbytek kávy ze dna a ušklíbl se, protože byla odporně studená. Na východě se rozednívalo a mě zničehonic přepadla neovladatelná touha, abych tu, až přijde úsvit, nebyl. Nechal jsem stát plechovku od kávy na zábradlí a prokličkoval mezi roztroušenými židlemi a stolky k nejbližším výtahům.

Výtah mě svezl o tři patra níž k mému apartmánu. Cestou mírně se stáčející chodbou jsem nikoho nepotkal. Právě když jsem vytahoval ze dveří sítnicovou čtečku na tenoučkém kabelu, zaslechl jsem strojově tiché kroky. Přitiskl jsem se zády k protější stěně a pravou rukou sáhl po mezifázové zbrani, kterou jsem stále ze zvyku nosil zastrčenou vzadu za opaskem.

Vyděsil jsem se.

Jsi ve Věži Mandragora, Kovacsi. Na podlaží vyhrazeném nejvyšším manažerům. Dokonce ani prach se sem nedostane bez povolení. Seber se, kurva.

„Kovacsi?“

Hlas Tanji Wardaniové.

Namáhavě jsem polknul a odlepil se od zdi. Wardaniová se vynořila ze zatáčky, zastavila se a nejistě se na mě zadívala.

„Promiňte, vyděsila jsem vás?“

„Ne.“ Znovu jsem natáhl ruku k sítnicové čtečce, která se, když jsem sáhl po kalašnikovu, svinula zpátky do dveří.

„Byl jste celou noc vzhůru?“

„Jo.“ Umístil jsem si čtečku k oku a dveře se otevřely. „A vy?“

„Víceméně. Na pár hodin se mi podařilo usnout, ale…“ pokrčila rameny. „Jsem příšerně nervózní. Už jste skončili?“

„Myslíte s náborem?“

„Jo.“

„Jo.“

„Jaký jsou?“

„Dost dobrý.“

Dveře omluvně zacinkaly, aby upozornily, že dosud nikdo nevešel dovnitř.

„Nemáte –“

„Nechcete –“ ukázal jsem rukou.

„Díky.“ Nemotorně se pohnula a vešla do pokoje přede mnou.

Apartmá mělo skleněné stěny, které byly při mém odchodu částečně průhledné. Světla velkoměsta zářila na kouřovém povrchu jako těla ryb lesknoucích se v rybářských sítích millsportského trauleru. Wardaniová se zastavila uprostřed rafinovaně zařízeného obývacího pokoje a otočila se.

„Já –“

„Posaďte se. Ty fialový předměty jsou křesla.“

„Díky, pořád ještě jsem si nezvykla na –“

„Nejmodernější zařízení.“ Sledoval jsem, jak se uvelebila na kraji jednoho modulu, a ten se marně snažil zvednout a vytvarovat se kolem jejího těla. „Dáte si něco k pití?“

„Ne. Díky.“

„Opiovou dýmku?“

„Bože, to už vůbec ne.“

„Tak co říkáte přístrojům?“

„Jsou dobrý.“ Přikývla spíš pro sebe, než pro někoho jiného. „Jo. Dost dobrý.“

„Fajn.“

„Myslíte, že už brzy vyrazíme?“

„Já –“ Přemohl jsem záblesk únavy, který se mi mihl před očima, zamířil jsem k dalšímu sedáku a okázale se na něj posadil. „Čekáme, až bude nahoře čistej vzduch. Vždyť víte.“

„Jo.“

Také jsem se odmlčel.

„Myslíte, že to udělají?“

„Kdo? Kartel?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Pokud nebude muset, tak ne. Ale Kemp asi jo. Heleďte, Tanjo. Možná k tomu vůbec nedojde. Ale ať se to stane, nebo ne, nikdo z nás to nemůže nijak ovlivnit. Na takovou intervenci je už pozdě. Tak funguje válka. Jeden člověk nic neznamená.“

„Co to je? Nějakej quellistickej epigram?“

Usmál jsem se. „Volně parafrázován. Chcete vědět, co říkala Quell o válce? O všech násilných konfliktech?“

Neklidně se zavrtěla. „Ani ne. Tak dobře. Povězte mi to. Proč ne. Vyprávějte mi něco, co jsem ještě neslyšela.“

„Tvrdila, že války jsou záležitostí hormonů. Převážně mužských hormonů. Nejde o vítězství nebo prohru, ale o hormonální vybití. Než se stáhla do ilegality, napsala o tom báseň. Počkejte –“

Zavřel jsem oči a vzpomínal na Harlanův svět. Bezpečný dům v horách nad Millsportem. V rohu ukradené biozboží, ve vzduchu vznášející se vůně opia a oslavy po úspěšné akci. Jalové debaty o politice s Virginií Vidaurovou a jejím týmem, nechvalně proslulými Modrými broučky. Quellistické citáty a poezie poletující sem a tam.

„Bolí vás něco?“

Otevřel jsem oči a vrhl na ni vyčítavý pohled. „Tanjo, napsala ty věci převážně v stripjapu. To je harlanskej obchodní jazyk – vám by zněl jako drmolení. Snažím se vybavit si amanglickou verzi.“

„No, vypadá to dost bolestivě. Kvůli mně se netrapte.“

Zvedl jsem ruku. „Zní to takhle:

Muži v pouzdru;
Zastav své hormony
Nebo se jich zbav v křečích
Jiného druhu
(Ujistíme tě – to množství je dost velké)
Vybuzená
Pýcha ve tvé schopnosti
Tě zradí, pošle do pekel tebe
A všechno, čeho se dotýkáš
(Ujistíš nás – ta cena byla dost malá)“

Opřel jsem se. Tanja si pohrdavě odfrkla.

„Trošku divný postoj od revolucionářky. Copak nevedla nějaký krvavý povstání? Boj na život a na smrt proti protektorátní tyranii nebo tak něco?“

„Jo. Ve skutečnosti vedla několik krvavých povstání. Ale neexistuje důkaz, že skutečně umřela. Zmizela při poslední bitvě o Millsport. Její báze se nikdy nenašla.“

„Fakt si nedokážu představit, jak touhle básničkou boří brány Millsportu.“

Pokrčil jsem rameny. „Ve skutečnosti nikdy nezměnila názor na kořeny násilí, dokonce ani v jeho samotném centru. Podle mě si prostě uvědomila, že je nevyhnutelný. Jen změnila způsob boje.“

„To nemá s filozofií moc společného.“

„Ne, nemá. Ale quellismus neměl nikdy dogmata. Jediný krédo, jakým se kdy Quell řídila, bylo: *Přijmi fakta.* Chtěla ho mít vytesané na náhrobku. *Přijmi fakta.* To znamenalo, že se jim má čelit kreativně, ne je ignorovat nebo se snažit předstírat, že jde o nějakou historickou nepříjemnost. Vždycky tvrdila, že člověk nemůže válku řídit. Dokonce i když jednu zahájila.“

„Připadá mi to trochu poraženecký.“

„Ale vůbec ne. Člověk prostě akceptuje nebezpečí. Přijímá fakta. Nezačínej války, pokud se jim můžeš vyhnout. Protože jakmile to jednou uděláš, vymkne se ti to z rukou. Nikdo nemůže dělat nic jiného než snažit se přežít období, než se hormony vybijí. Držet se bouchačky a ve zdraví vyváznout. Zůstat naživu a čekat, až to skončí.“

„Možná.“ Zívla a podívala se z okna. „Já čekám nerada, Kovacsi. Člověk by si myslel, že mě z toho archeologie vyléčí, ale není to pravda.“ Roztřeseně se zasmála. „Archeologie a lág–“

Prudce jsem vstal. „Nezakouříme si opium?“

„Ne.“ Nepohnula se, ale hlas měla rozhodný. „Nepotřebuju na nic zapomenout, Kovacsi. Potřebuju –“

Odkašlala si.

„Potřebuju, abyste pro mě něco udělal. Se mnou. To, co jste se mnou udělal, myslím předtím,“ podívala se na ruce, „na mě zapůsobilo způsobem, kterej… kterej jsem nečekala.“

„Aha.“ Znovu jsem se posadil. „Tohle.“

„Jo, tohle.“ V hlase jí teď probleskl hněv. „Podle mě je to logický. Při tom procesu se uzdravujou emoce.“

„Jo, máte pravdu.“

„Jo, mám pravdu. No, mám jednu emoci, kterou teď potřebuju vrátit tam, kam patří, a opravdu neznám jinej způsob, jak to udělat, než si s váma zašoustat.“

„Nejsem si jistej, že –“

„Mně je to fuk," pronesla tvrdě. „Změnil jste mě. *Opravil* jste mě." Ztišila hlas. „Asi bych vám za to měla bejt vděčná, ale není to tak. Necítím se vděčná, cítím se *opravená.* Za tuhle moji nevyrovnanost můžete vy, a já teď chci ten kousek svýho já zpátky."

„Heleďte, Tanjo, opravdu nejste v takovým stavu –"

„Ale no tak." Pousmála se. „Chápu, že právě teď nejsem moc přitažlivá, možná až na –"

„Tak jsem to nemyslel –"

„– pár cvoků, který rádi šoustají vychrtlý puberťačky. Ne, musíme to *opravit.* Musíme kvůli tomu do virtuálu."

Snažil jsem se zahnat ochromující pocit nereálnosti. „Vy to chcete udělat *teď*?"

„Jo, chci." Další letmý úsměv. „Nemůžu kvůli tomu spát, Kovacsi. A právě teď spát potřebuju."

„Máte na mysli konkrétní místo?"

„Jo." Připomínalo to dětské hecování.

„Takže kde to přesně je?"

„Dole." Vstala a podívala se na mě. „Víte, na chlapa, kterej si jde právě zašoustat, máte moc otázek."

Dole bylo patro nacházející se asi v polovině Věže, které výtah ohlásil jako relaxační zónu. Dveře se otevřely do rozlehlého fitness centra, jehož posilovací stroje připomínající hmyz působily v neosvětleném šeru výhružným dojmem. Vzadu jsem zahlédl šikmá lehátka asi deseti virtuálních stojanů.

„Budeme to dělat tady?" zeptal jsem se stísněně.

„Ne. Vzadu jsou uzavřený kóje. *Pojďte*."

Prošli jsme lesem nehybných strojů, nad a mezi nimiž blikala světla, a když jsme je minuli, zase zhasla. Sledoval jsem to dění z neurastenické jeskyně, která kolem mě rostla jako korál od chvíle, kdy jsem sestoupil ze střechy. Takhle se někdy člověk cítí, když stráví dlouhou dobu ve virtualitě. Tenhle nekonkrétní pocit otupělosti, zneklidňující dojem, že realita už není tak ostrá, přechodný zmatek, který téměř hraničí s šílenstvím, míváte v hlavě po odpojení.

Rozhodně by se neměl léčit dalším pobytem ve virtualitě.

Vzadu bylo devět uzavřených kójí, modulární puchýře vystupující ze stěny pod příslušným číslem. Sedmá a osmá kóje byly pootevřené a zevnitř vycházela tlumená záře. Wardaniová zastavila před sedmičkou a otevřela dvířka dokořán. V otvoru se objevilo příjemné oranžové světlo vyladěné na hypnotickou frekvenci. Neoslňovalo. Tanja se otočila a podívala se na mě.

„Tuhle si vezmu já," pronesla. „Osmička je synchronizovaná. Stačí stisknout tlačítko ‚konsensuální'."

A zmizela do teplého oranžového světla.

Stěny a dveře modulu osm pokrývaly empatistické psychogramové kresby, které v hypnotizujícím světle vypadaly jako náhodný shluk šmouh a puntíků. Na druhé straně, stejný dojem mám z většiny empatistického umění v jakémkoli světle. Vzduch byl příjemně vlahý a vedle pohodlné pohovky stál pokroucený kovový věšák na odložené šaty.

Svlékl jsem se a uvelebil se na pohovce. Pak jsem si připevnil na hlavu elektrody, a když se objevilo menu, stiskl jsem blikající konsensuální kosočtverec. Ještě než systém naskočil, vzpomněl jsem si, že musím vypnout kontrolku zpětné fyzické vazby.

Oranžové světlo houstlo a postupně získávalo konzistenci mlhy, ve které plavaly psychogramové šmouhy a puntíky jako složité rovnice, nebo snad nějaký druh vodních organismů. Na okamžik mi blesklo hlavou, jestli chtěl umělec vyvolat některou z těchto představ – empatisté jsou zvláštní cháska – a pak oranžová záře začala mizet a trhat se jako pára a najednou jsem stál v obrovském tunelu z černých kovových desek s průduchy, osvětleném pouze řadami blikajících červených diod, které se v obou směrech ztrácely v dálce.

Z průduchu přede mnou tryskala další oranžová mlha a postupně se z ní formovala ženská postava. Fascinovaně jsem pozoroval, jak se z nejasného obrysu začíná vynořovat Tanja Wardaniová. Zpočátku ji tvořil pouze mihotající se oranžový kouř, který ji pak zdánlivě zahaloval od hlavy k patám, posléze jí zakrýval tělo pouze tu a tam a nakonec, když zmizely jeho poslední zbytky, tam stála naprosto nahá.

Pohlédl jsem na sebe a zjistil, že jsem na tom stejně jako ona.

„Vítej na nákladní palubě."

Znovu jsem vzhlédl a okamžitě mi blesklo hlavou, že na sobě už zapracovala. Většina konstruktů využívá představy, které o sobě máme uložené v paměti spolu s podprogramy, jež nám brání v přílišné idealizaci sebe sama – většinou člověk vypadá podobně jako ve skutečnosti, jen hubenější o pár kil a možná o jeden dva centimetry vyšší. Verze Tanji Wardaniové, na kterou jsem se díval, tyhle nesrovnalosti postrádala – místo toho z ní vyzařovalo zdraví, které se jí zatím v reálném světě nepodařilo získat zpátky, nebo spíš zmizel výraz únavy a vyčerpání. Oči neměla tak zapadlé, lícní a klíční kosti tolik vystouplé. Pod lehce svěšenými ňadry jsem spatřil žebra, ale byla mnohem zaoblenější, než vypadala pod volným oblečením, které nosila.

„V táboře moc zrcadel nebylo," pronesla, jako by mi dokázala číst myšlenky. „Jen u výslechu. A po nějaký době se na sebe člověk snaží v oknech, kolem kterých chodí, nedívat. Asi pořád vypadám mnohem hůř, než si myslím. Hlavně po tý tvý rychlý opravě."

Nedokázal jsem na to najít vhodnou odpověď.

„Ty, na druhý straně…" Udělala krok dopředu, natáhla ruku a uchopila mě za penis. „Ale podívejme se, co to tu máš."

Skoro okamžitě jsem měl erekci.

Možná to bylo zakódované v systému, možná jsem jen už dlouho s nikým nespal. Nebo jsem se už nemohl dočkat, až se spojím s tímhle tělem s lehkými známkami strádání. Natolik výraznými, aby rafinovaně lákaly k zneužití, ale zase ne tolik, aby odpuzovaly. *Cvoci, který rádi šoustají vychrtlý puberťačky?* Nechápu, jak by mohlo být bojové pouzdro takhle vyladěné. Nebo jakékoli mužské pouzdro, když na to přijde. Zalov v hlubinách hormonální podstaty, kde jsou násilí, sex a moc nerozlučně propleteny. Tam dole je temné, komplikované místo. Nelze říct, co člověk vytáhne, jakmile je začne zkoumat.

„Je to dobrý," šeptla náhle těsně u mého ucha. Nepustila mě. „Ale tolik si nezasloužím. Nedbáš o sebe, vojáku."

Rozevřela druhou ruku a přejela mi dlaní od kořene penisu k hrudnímu koši, aby jako smirkovým papírem odstranila vrstvu tuku, která začala sílit na břišní muskulatuře mého pouzdra vypěstovaného v tanku. Pohlédl jsem dolů a s lehkým šokem jsem zjistil, že část

tuku se skutečně začala pod roztaženou dlaní odlupovat a mizet. Cítil jsem, že mi do svalů proudí podobné teplo jako z whisky procházející útrobami.

Zázázrak techniky, podařilo se mi vydechnout v křeči, když mi to jednou rukou dělala a druhou mi jemně přejížděla od třísel k žebrům.

Chtěl jsem ji obejmout, ale couvla.

„Ne.“ Udělala ještě jeden krok dozadu. „Ještě nejsem připravená. Podívej se na mě.“

Zvedla obě ruce a sevřela si prsa v dlaních. Hranami zápěstí je zvedla nahoru a pak je nechala klesnout zpátky, plnější, větší. Bradavky – neměla předtím jednu poškozenou? – byly na měděné pokožce zduřelé a vystouplé jako čokoládová poleva.

„Líbí se ti?“ zeptala se.

„Moc.“

Znovu sevřela ňadra v dlaních a pohyb zakončila kruhovou masáží. Když je nechala klesnout tentokrát, měla prsa velká jako jedna z konkubín Djoka Roespinoedjiho, vzdorujících zemské přitažlivosti. Sáhla dozadu, udělala něco podobného s hýžděmi a pak se otočila, aby mi předvedla kypré obliny, které stvořila. Potom se předklonila a roztáhla půlky od sebe.

„Lízej mě,“ pronesla s nečekanou naléhavostí.

Klekl jsem si na koleno, vtiskl obličej do mezery, vystrčil jazyk dopředu a snažil se dostat do pevně staženého svěrače. Jednou paží jsem objal dlouhé stehno, abych se podepřel, a druhou jsem sáhl nahoru. Byla už vlhká. Zepředu jsem do ní vsunul bříško palce, zezadu se jazykem propracovával do análního otvoru a současně ji uvnitř jemně masíroval krouživými pohyby. Zasténala, někde hluboko v hrdle, a pak jsme se

Přemístili

Do průzračně modré barvy. Podlaha zmizela a s ní i většina gravitace. Škubnul jsem sebou a palec mi vyklouzl z otvůrku. Wardaniová se malátně otočila a přimkla se ke mně jako belad ke skále. Ta tekutina nebyla voda; naše těla po sobě hladce klouzala a dýchalo se mi, jako by to byl tropický vzduch. Zhluboka jsem ho vtáhl do sebe, protože Wardaniová sklouzla dolů, při tom mě lehce

kousala do hrudníku a do břicha a nakonec sevřela rukama a ústy můj vztyčený penis.

Dlouho jsem nevydržel. Zatímco jsem se vznášel v nekonečné modři a Tanja Wardaniová se mi přifouknutými ňadry tiskla ke stehnům, bradavkami mi přejížděla po kluzké pokožce nahoru a dolů, ústy mě sála a obemknutou rukou vzrušovala, všiml jsem si světelného zdroje nad námi. Ale to už se mi začaly napínat svaly na šíji, hlava zaklánět dozadu a rozechvělé nervy se chystaly ke konečnému orgastickému výstřiku.

V konstruktu byl zabudován zpomalený vibrační efekt. Ejakuloval jsem přes půl minuty.

Když jsem končil, Tanja Wardaniová kolem mě pomalu proplula vzhůru; vlasy se jí vznášely kolem obličeje a spolu s bublinkami jí z koutků úsměvu vycházely pramínky semene. Vyrazil jsem dopředu, chytil ji za stehno a stáhl ji k sobě.

Jakmile jsem do ní vsunul jazyk, napjala se a z úst jí vyšly další bubliny. V tekutině jsem zachytil rezonanci jejího zasténání jako vibrace tryskových motorů v žaludku a cítil jsem, že mám opět erekci. Přitiskl jsem jazyk do otvůrku ještě hlouběji. Úplně jsem zapomněl dýchat a pak jsem zjistil, že vlastně dýchat nepotřebuju. Wardaniová se zmítala stále dychtivěji a obemkla mě nohama, aby se udržela na místě. Chytil jsem ji za hýždě, pevně je sevřel a zabořil obličej do záhybů kundičky. Pak jsem do ní zezadu vsunul palec a začal jím znovu krouživě pohybovat stejně jako jazykem. Oběma rukama mi obemkla hlavu a pevně si k sobě přitiskla mou tvář. Začala se třást a její sténání se změnilo v dlouhý výkřik, který jsem slyšel v uších jako nárazy příboje. Pokračoval jsem. Wardaniová náhle ztuhla, vyjekla a pak se několik minut svíjela v milostných křečích.

Společně jsme pluli k povrchu. Za obzor zapadalo obrovské rudé, astronomicky nepravděpodobné slunce, které vrhalo na tekutinu kolem nás, náhle vyhlížející jako obyčejná voda, barevné světlo. Vysoko na východní obloze visely dva měsíce a za našimi zády narážely vlny na pláž s bílým pískem lemovanou palmami.

„Tohle je tvoje práce?“ zeptal jsem se, zatímco jsem šlapal vodu a rozhlížel se.

„Ani náhodou.“ Otřela si vodu z očí a oběma rukama si uhladila vlasy dozadu. „To je virtuální program. Odpoledne jsem se podívala, co tu mají. Proč, líbí se ti to?“

„Zatím. Ale mám pocit, že to slunce je astronomicky nesmyslný.“

„No, dejchat pod vodou se ve skutečnosti taky nedá.“

„Já nedejchal.“ Zvedl jsem ruce nad hladinu, napodobil, jak mi sevřela hlavu, a předstíral, že se dusím. „Vrátily se ti nějaký vzpomínky?“

K mému překvapení zrudla jako pivoňka. Pak se rozesmála, stříkla mi vodu do obličeje a začala plavat ke břehu. Ještě chvíli jsem šlapal vodu a taky se smál. Potom jsem vyrazil za ní.

Písek byl teplý, jemný jako pudr, a kupodivu se nám nelepil na vlhké tělo. Tu a tam spadl z palem za pláží kokosový ořech, a protože ho nikdo nesebral, rozpadl se na kousky, které odnášeli maličcí, zářivě barevní krabi.

Na pláži jsme se znovu pomilovali, Tanja Wardaniová na mně seděla a její kyprá zadnička spočívala na mých zkřížených nohou jako měkký, teplý polštářek. Zabořil jsem jí obličej do prsou, položil jí ruce na boky a lehce s ní pohyboval nahoru a dolů, až se opět začala třást. Ten třas na mě přeskočil jako nakažlivá horečka a zmítal námi oběma. Zpomalující podprogram měl zabudovaný rezonanční systém, který mezi námi předával orgasmus jako střídavý signál, sílící a ustupující, jako by měl trvat věčně.

Byla to láska. Totální vášeň, nespoutaná, čirá a vybuzená téměř k nesnesení.

„Tys vypnul zpětnou fyzickou vazbu?“ zeptala se mě pak trochu udýchaně.

„Jasně. Myslíš, že chci tohle všechno absolvovat a vyjít z toho *pořád* plnej semene a nevybitých hormonů?“

„*Absolvovat?*“ Rozzuřeně zvedla hlavu z písku.

Usmál jsem se. „Jasně. Jsme tu kvůli *tobě,* Tanjo. Nebyl bych tu, kdyby – Sakra, neházej na mě písek!“

„Ty zkurvenej –“

„Hele –“

Jednou paží jsem odrazil plnou hrst písku a strčil Tanju do příboje. Se smíchem se překulila na záda. Zatímco se snažila postavit, zaujal jsem bojový postoj Mickyho Nozawy. Scéna z *Varovných pěstních démonů.*

„Neopovažuj se mě dotknout, ženská."

„Připadá mi, že chceš přesnej opak," prohlásila, zatřepala hlavou a ukázala na mě.

Měla pravdu. Pohled na virtuálně vylepšené tělo poseté korálky vody mě znovu vzrušil a žalud se mi už plnil krví jako zrající švestka na zrychlených záběrech.

Spustil jsem ruce připravené k zápasu a rozhlédl se kolem. „Víš, ať je to program, nebo ne, je zatraceně dobrej, Tanjo."

Pokrčila rameny. „Riskla jsem to. Nechceš to zkusit zase ve vodě? Nebo ve vodopádu. Určitě mezi palmama nějakej bude."

„To zní slibně."

Cestou kolem krajní řady palem s obrovskými falickými kmeny, které trčely z písku jako šíje dinosaurů, jsem zvedl čerstvě spadlý kokosový ořech. Krabi se komickou rychlostí rozprchli a zavrtali se do písku, z něhož opatrně vystrkovali oči na stopkách. Převracel jsem ořech v rukou. Při dopadu na zem se z něj vyštípl kousek zelené skořápky, takže jsem viděl měkké, krvavě rudé maso uvnitř. Dobrá trefa. Palcem jsem protrhl blánu, uchopil ořech oběma rukama a napil se. Mléko bylo neuvěřitelně studené.

Další dobrá trefa.

Na půdě v lese nebyly žádné ostré klacíky ani hmyz. Před námi se s průzračnou zřetelností ozývalo šumění a šplouchání vody. Mezi palmovými kmeny se vinula pěšina směrem k vodopádu. Kráčeli jsme ruku v ruce pod střechou deštného pralesa plnou zářivě zbarvených ptáků a opiček, kteří vydávali podezřele harmonické zvuky.

Vodopád měl dvě kaskády. V dlouhém sloupci přitékal do široké nádrže, odkud se řítil mezi kameny a peřejemi do dalšího malého jezírka s menším spádem. Zastavil jsem se před Tanjou na vlhkých kamenech na okraji druhého jezírka, založil si ruce v bok a zadíval se na hladinu. S úsměvem jsem čekal, co udělá. Byl to ideální okamžik, aby mě strčila do vody.

Nic se nestalo.

Otočil jsem se a zjistil, že se lehce chvěje.

„Co je, Tanjo?“ Vzal jsem její obličej do dlaní. „Seš v pořádku? Co se děje?“

Ale věděl jsem, co se *kurva* děje.

Uzdravování je navzdory technikám Vyslance složitý, zdlouhavý proces a pokazí se, ani nevíte jak.

Ten *zkurvenej* tábor.

Lehké vzrušení vyprchalo; zmizelo z mého systému jako sliny, když se zakousnete do citronu. Projel mnou vztek.

Tahle *zkurvená* válka.

Kdybych tu měl uprostřed vší téhle rajské krásy Isaaca Carreru a Joshuu Kempa, vyrval bych jim holýma rukama vnitřnosti z těla, svázal je dohromady a skopl bych je do jezírka, aby se utopili.

V téhle vodě se nemůžeš utopit, ušklíbla se jedna moje část, která nikdy nezavře klapačku, arogantní kontrolka Vyslance. *V téhle vodě můžeš dýchat.*

Lidi jako Kemp a Carrera třeba ne.

Jo, dobře.

Místo toho jsem objal Tanju Wardaniovou kolem pasu, přitiskl ji k sobě a strhl jsem ji s sebou do jezírka.

Kapitola šestnáct

Probral jsem se s nakyslou vůní v nose a břichem pokrytým čerstvým, lepkavým semenem. Varlata mě bolela, jako by mě do nich někdo kopl. Obrazovka nade mnou byla prázdná, přešla do pohotovostního režimu. V rohu pulzoval čas. Byl jsem ve virtuálu necelé dvě minuty reálného času.

Omámeně jsem se posadil.

„Šoustej mě.“ Odkašlal jsem si a rozhlédl se. Z válce za pohovkou visela samozvlhčovací utěrka, zřejmě právě za tímto účelem. Kus jsem odtrhl, otřel se a při tom se snažil vyhnat z hlavy vzpomínky na virtuál.

Jakmile se Wardaniová přestala třást, šoustali jsme v jezírku.

Znovu jsme šoustali na pláži.

Šoustali jsme opět na nákladní palubě, abychom využili poslední šanci před návratem do skutečného světa.

Utrhl jsem další kus utěrky, otřel si obličej a promnul si oči. Pomalu jsem se oblékl, zasunul si za opasek pistoli, a když se hlaveň dotkla citlivých třísel, prudce jsem sebou škubl. Na stěně kóje jsem našel zrcadlo, zadíval se do něj a snažil se ujasnit si, co se mi přihodilo.

Psycholepidlo Vyslance.

Použil jsem ho na Wardaniovou, aniž bych si to skutečně uvědomil, a teď je zase v pořádku. Přesně to jsem chtěl. Závislost byla jako vedlejší efekt téměř nevyhnutelná, no a co? Na takových věcech u Vyslanců při obvyklém průběhu událostí moc nezáleželo – v boji máte plnou hlavu jiných starostí, a než se z toho stal problém, kterým se musel objekt zabývat, často jste se do té doby přesunuli na jiné místo. Obyčejně však nedošlo k podobné regenerační očistě, kterou si Wardaniová sama naordinovala a pak si ji vynutila.

Nedokázal jsem odhadnout, co bude dál.

Ještě nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. Dokonce jsem to ani nikdy *neviděl.*

Naopak jsem nedokázal zjistit, co k ní teď cítím já.

A když jsem se na sebe díval do zrcadla, nebylo mi to o nic jasnější.

Pokrčil jsem rameny, usmál se a vyšel z kóje mezi nehybné posilovací stroje, které tonuly v šeru těsně před úsvitem. Wardaniová už na mě čekala u jednoho zvednutého poklopu a

Nebyla sama.

Omámeným nervovým systémem mi nekonečně pomalu projela děsivá myšlenka a pak se mi do zad zabořila hlaveň Sunjetu, kterou jsem spolehlivě poznal podle vystouplého tvaru.

„Pozor na prudký pohyby, kámo," pronesl hlas s cizím akcentem, v němž jsem i přes deformátor hlasu zaslechl rovníkový přízvuk, „nebo tobě i tvý kočce nevystřelím mozek z hlavy."

S profesionální zručností mi z opasku vytáhl kalašnikov a odhodil ho na opačný konec místnosti. Zaslechl jsem tiché cinknutí, jak dopadl na koberec a sklouzl po něm.

Snaž se ho identifikovat.

Rovníkový přízvuk.

Kempisti.

Podíval jsem se na Wardaniovou, na její podivně ochablé paže a postavu, která jí tiskla k šíji menší blaster. Chlápek měl na sobě přiléhavou černou kombinézu a na hlavě masku s průhledným plastovým krytem, který se na obličeji, až na dva malé modře zbarvené průhledy na očích, v nepravidelných intervalech vlnil a soustavně zkresloval jeho rysy.

Na zádech měl ruksak, který zřejmě obsahoval výstroj, pomocí níž se dostali dovnitř.

Zkurvená špičková technika.

„Už jste *skoro* mrtvý," pronesl jsem a snažil se o pobavený tón.

„*Móóóc* vtipný, kámo." Ten, který mě držel v šachu, mi škubnul paží a otočil mě k sobě, takže jsem se díval přímo na skloněnou hlaveň Sunjetu. Stejné oblečení, stejná vlnící se plastová maska. Stejný černý ruksak. Za jeho zády jsem spatřil dvě další naprosto stejné postavy, které střežily zadní část místnosti. V rukou svíraly s

předstíranou nedbalostí Sunjet. Moje naděje se zhroutily jako řada vypnutých diodových obrazovek.

Hraj o čas.

„Kdo vás poslal?“

„Do toho ti nic není!“ odsekl mluvčí hlasem, jehož ostrost se neustále měnila. „Jde nám o ni, ty seš jen pochodující uhlík. Zavři hubu, nebo tě s sebou vezmeme taky. Jestli mě budeš prudit, našiju to do tebe, abych viděl, jak ti z hlavy vyletí ty tvoje vyslanecký šedivý buňky. Jasný?“

Přikývl jsem a marně se snažil zbavit postkoitální malátnosti, která mi zaplavila systém. Nepatrně jsem změnil postoj…

„Fajn, teď nastav ruce.“ Chlapík sáhl levičkou k opasku a vytáhl kontaktní paralyzér. Namířený Sunjet v pravé ruce se mu ani jedinkrát nezachvěl. Maska se zvlnila v napodobenině úsměvu. „Samozřejmě jednu po druhé.“

Zvedl jsem levou paži a natáhl ji k němu. Za zády jsem s bezmocným vztekem sevřel pravou ruku tak silně, že se mi dlaň zkrabatila.

K zápěstí se mi blížil šedivý přístroj s mrkajícím světýlkem. Musí se Sunjetem uhnout, protože až z paralyzéru vyšlehne výboj, moje ochromená paže na něj dopadne jako kladivo…

Teď. Bylo to tak tiché, že i neurachem to stěží rozeznal. Slaboučké hvízdnutí klimatizovaným vzduchem.

Z paralyzéru vyšel výboj.

Žádná bolest. Chlad. Lokální verze paprskového paralyzéru. Paže mi klesla jako mrtvá ryba, a přestože uhnul se Sunjetem na stranu, minula ho jen o vlásek. Lehce ucuknul, ale uvolněně. Maska se ušklíbla.

„Fajn. Teď tu druhou.“

Usmál jsem se a střelil ho –

Gravitační mikrotechnika – průlom ve zbrojařském průmyslu, který vzešel z dílny Kalašnikova.

– od boku třikrát do hrudníku. Doufal jsem, že kulky provrtají neprůstřelnou vestu, kterou měl na sobě, a zasáhnou ruksak na zádech. Krev –

Na krátkou vzdálenost míří mezifázová zbraň Kalašnikov AK59 přímo do implantované báze z bioslitiny.

– prosákla kombinézu a postříkala mi obličej. Zavrávoral. Sunjet se zakýval jako káravý prst. Jeho kolegové –

Generátor v deseti vteřinách odpálí téměř nehlučně celý obsah.

– to ještě nezjistili. Vystřelil jsem na ty dva za jeho zády a jednoho z nich jsem pravděpodobně zasáhl. Okamžitě se stáhli do úkrytu. Začali po mně pálit, ale kulky létaly daleko ode mě.

Otočil jsem se, ochromená paže mi bezvládně visela podél těla, a podíval se na Wardaniovou a jejího věznitele.

„Kurva, to ne, já –“

A prostřelil mu vlnící se plastovou masku.

Výstřel ho odhodil tři metry dozadu do pavoučí náruče šplhacího přístroje, kde zůstal viset, ochablý a nepoužitelný.

Wardaniová se svezla k zemi jako hadrová panenka. Vrhl jsem se na koberec, protože se na mě sesypala další sprška kulek. Leželi jsme těsně vedle sebe.

„Seš v pořádku?“ sykl jsem.

Přikývla. Tvář tiskla k podlaze a ramena se jí cukala, jak se marně snažila pohnout paralyzovanými pažemi.

„Fajn. Zůstaň tady.“ Nadzvedl jsem se a pátral v džungli přístrojů po dvou zbývajících kempistech.

Nebylo po nich ani vidu ani slechu. Mohli se schovávat kdekoli. A čekat, až se jim dostanu do hledáčku.

Do prdele.

Zalehl jsem za zhroucenou postavu velitele komanda, na batoh. Dva výstřely ho rozpáraly a dírami v látce trčely trosky výstroje.

Bezpečnostní zařízení Mandragory se probudilo k životu.

Světla se rozzářila. Na střeše se rozječely sirény a z průduchů ve stěnách vylétl hmyzí roj nanokoptér. Zakroužily nad námi, zamrkaly korálkovýma očima a pak nás minuly. O několik metrů dál zaútočily na mezeru mezi posilovacími stroji.

Ozvaly se výkřiky.

Vzduch rozčísl nekoordinovaný výstřel ze Sunjetu. Nanokoptéry, které zasáhl, vzplály a zřítily se k zemi jako hořící můry. Ostatní zesílily laserovou palbu.

Výkřiky se změnily ve vzlykání. K místu, kde jsem ležel, zavanul odporný pach spáleného masa. Jako bych se vrátil domů.

Roj nanokoptér ukončil útok a lhostejně odletěl. Vzlykání utichlo.

Rozhostilo se ticho.

Wardaniová vedle mě přitáhla kolena pod sebe, ale nedokázala se napřímit. V zotavujícím se těle neměla žádnou sílu. Zoufale se na mě podívala. Opřel jsem se o fungující paži a pomalu vstal.

„Zůstaň tady. Hned se vrátím."

Automaticky jsem šel zkontrolovat mrtvoly a cestou se vyhýbal zbloudilým nanokoptérám.

Masky ztuhly v překvapených šklebech, ale plast se stále v nepravidelných intervalech vlnil. Zatímco jsem studoval ty dva, které zabily nanokoptéry, něco jim prasklo v zátylku a začal z nich stoupat kouř.

„Kurva!"

Doběhl jsem zpátky k muži, kterého jsem střelil do obličeje, tomu, který se zhroutil na posilovací stroj, ale uviděl jsem totéž. Spodní část lebky už byla zuhelnatělá a rozcupovaná a hlava se lehce opírala o jednu z příček šplhacího zařízení, kterou nezasáhlo laserové bombardování nanokoptér. Pod úhledným otvorem, který jsem mu udělal ve středu čelního krytu, se na mě neupřímně usmívaly pootevřené rty.

„Kurva!"

„Kovacsi."

„Jo, promiň." Zasunul jsem zbraň a prudkým pohybem pomohl Wardaniové na nohy. Na opačné straně místnosti se otevřel výtah a vyřítila se z něj jednotka ozbrojené bezpečnostní služby.

Povzdychl jsem si. „Už je to tady."

Zahlédli nás. Velitelka jednotky na nás namířila Master.

„Ani hnout! Ruce nahoru!"

Zvedl jsem fungující paži. Wardaniová pokrčila rameny.

„Myslím to vážně!"

„Jsme raněný," zavolal jsem zpátky. „Kontaktní paralyzér. A všichni ostatní jsou mrtvý, totálně. Ty chlápci měli bezpečnostní báze. Je po všem. Běžte vzbudit Handa."

Hand to přijal celkem vzato dobře. Nařídil jim, aby jedno tělo obrátili, přidřepl si k němu a kovovou jehlou dloubl do zuhelnatělé páteře.

„Molekulární acidová plechovka," pronesl zamyšleně. „Loňský výrobek Shorn Biotech. Netušil jsem, že to už kempisti mají."

„Mají všechno, co vy, Hande. Jen toho mají mnohem míň, to je všechno. Nastudujte si vašeho Brankovitche. ‚Teorie doporučující státní subvenci válečných trhů'."

„Jo, díky, Kovacsi." Hand si promnul oči. „Já už doktorát z válečných investic mám. Skutečně tenhle seznam četby talentovanýho amatéra nepotřebuju. Ale rád bych věděl, co jste tady vy dva tahle brzo ráno dělali?"

Vyměnil jsem si pohled s Wardaniovou. Pokrčila rameny.

„Šoustali jsme," pronesla.

Hand zamžikal.

„Aha," hlesl. „Už."

„To mělo znamenat, ž–"

„Kovacsi, prosím. Bolí mě z vás hlava." Vstal a kývl na velitelku forenzního týmu, která přešlapovala opodál. „Dobře, odneste je odtud. Zjistěte, jestli jejich tkáň odpovídá těm cárům, který jsme získali ve Find Alley a u kanálu. Složka c_{22}imh, centrála vám dá kódy."

Všichni jsme sledovali, jak nakládají mrtvé na nosítka a odvážejí je k výtahům. Hand se přistihl, že si zastrkuje jehlu zpátky do saka, a podal ji poslednímu členovi forenzního týmu. Nepřítomně si o sebe otřel konečky prstů.

„Někdo vás chce zpátky, paní Wardaniová," pronesl.

„Někdo, kdo má informace. Soudím, že samo o sobě by mě to mělo ujistit, že jste skutečně cenná."

Wardaniová se ironicky uklonila.

„Někdo, kdo má navíc kontakty v budově," dodal jsem vážně. „Ani s ruksakem plným speciální výstroje není možný dostat se sem bez pomoci. Máte mezi sebou zrádce."

„Jo, vypadá to tak."

„Koho jste poslal na ty chlápky, který nás předevčírem sledovali z baru?“

Wardaniová se na mě vyděšeně podívala.

„Někdo nás sledoval?“

Ukázal jsem na Handa, „Tvrdí, že jo.“

„Hande?“

„Ano, paní Wardaniová, je to pravda. Sledovali vás až k Find Alley.“ Znělo to nesmírně unaveně a vrhl na mě defenzivní pohled. „Myslím, že to byl Deng.“

„Deng? To myslíte vážně? Sakra, jak dlouho necháte v klidu lidi, který umřeli při výkonu služby, než je nacpete zpátky do pouzder?“

„Deng měl zmražený klon,“ odsekl. „To je pro velitele bezpečnostních akcí standardní, a než jsme ho stáhli, dostal týden ve virtualitě, kde prošel terapií a odpočinul si. Byl schopen služby.“

„Opravdu? Tak proč se ho nezeptáte?“

Vzpomněl jsem si, co jsem mu řekl v konstruktu na Identifikaci a odhad škod. *„Lidi, pro který pracuješ, by prodali vlastní děti do bordelu, kdyby za to měli dostat do rukou to, co jsem jim dneska večer nabídl. A navíc, kámo, na tobě nezáleží.“*

Když je člověk právě zabit, ocitne se v křehkém duševním rozpoložení, které nezasvěcení neznají. Díky němu člověk snadno podlehne sugesci. A Vyslanci jsou mistři v přesvědčování.

Hand otevřel svůj audiotelefon.

„Vzbuďte prosím Denga Zhao Juna, prosím.“ Čekal. „Aha, dobře, zkuste to ještě jednou.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ten mizera, co, Hande? Sotva stačil překonat trauma ze smrti, a vy ho nasadíte na *stejnej případ?* No tak, položte ten telefon. Je pryč. Zradil vás a vypařil se.“

Hand zaťal čelist, ale telefon z ucha nesundal.

„Hande, prakticky jsem mu *řekl,* aby to udělal.“ Nevěřícně se na mě zadíval. „Jo, jen to povězte. Obviňte mě, jestli se vám uleví. Řekl jsem mu, že Mandragoře na něm ani za mák nezáleží, a vy jste to dokázal tím, že jste s námi uzavřel obchod. A pak ho vyšlete na sledovačku, jen abyste ho v tom utvrdil.“

„*Zatraceně,* já na vás Denga neposlal, *Kovacsi*.“ Silou vůle ovládal svůj vztek. Na ruce s telefonem mu zbělaly klouby. „A vy jste neměl *právo* mu něco říkat. A teď *kurva* sklapněte! *Ano,* ano, tady je Hand.“

Chvíli poslouchal. Odpovídal jednoslabičně, kysele. S cvaknutím telefon položil.

„Deng včera vpodvečer opustil ve svém vozidle Věž. Krátce před půlnocí zmizel v jednom nástupním středisku.“

„Na zaměstnance není v dnešní době spolehnutí, co?“

„Kovacsi!“ Manažer Mandragory vymrštil ruku, jako by mě chtěl chytit pod krkem. Oči se mu blýskaly vztekem. „Už o tom nechci slyšet, jasný? Nechci o tom slyšet.“

Pokrčil jsem rameny.

„Nikdo o tom nechce nikdy slyšet. Proto se tyhle věci stávají.“ Hand tiše vydechl.

„V pět ráno s vámi nehodlám řešit zaměstnanecké záležitosti, Kovacsi.“ Otočil se na podpatku. „To, co jste tu vy dva dneska dělali, si radši nechte pro sebe. V devět se stáhneme do dangrekského konstruktu.“

Pohlédl jsem na Wardaniovou a ta se na mě usmála. Bylo to dětinsky nakažlivé a měl jsem pocit, jako bychom se za Handovými zády chytili za ruce.

Po deseti krocích se Hand zastavil. Jako by to vycítil.

„Mimochodem.“ Obrátil se k nám. „Kempisté před hodinou shodili na Sauberville atomovou bombu. Vysoká ráže, sto procent obětí.“

Když od mě Wardaniová odtrhla pohled, všiml jsem si, že se jí zablýsklo v očích. Zadívala se do prázdna před sebe. Rty měla pevně stisknuté.

Hand tam stál a sledoval to.

„Myslel jsem si, že byste to měli vědět,“ dodal.

Kapitola sedmnáct

Dangrek.

Obloha vypadala jako stará džínovina, vybledlá modrá miska protkaná nitkami bílého oblaku. Sluneční světlo, které jím pronikalo, bylo tak ostré, že jsem musel přivřít oči. Na odhalenou pokožku mi dopadaly teplé paprsky. Od minula se trochu zvedl vítr od západu a z okolní vegetace se zvedaly černé obláčky radioaktivního spadu.

Sauberville na mysu stále hořel. Kouř se plazil k vyšisované obloze jako šmouhy po silně umaštěných prstech.

„Seš na sebe hrdej, Kovacsi?“ zašeptala mi Tanja Wardaniová do ucha, když prošla kolem mě, aby měla z vyššího místa na svahu lepší výhled. Byla to první slova, která mi řekla od chvíle, kdy nám Hand tu novinu oznámil.

Vydal jsem se za ní.

„Jestli máš námitky, sděl je Joshuovi Kempovi,“ řekl jsem jí, když jsem ji dohonil. „A navíc, netvař se, jako by to byla novinka. Vědělas, že se to stane, stejně jako všichni ostatní.“

„Jo, jen je mi teď z toho trochu nanic.“

Nedalo se tomu uniknout. Záznam nepřetržitě přenášely všechny obrazovky po celé Věži. Jasný záblesk v tichu, který natočily kamery nějakého armádního dokumentárního týmu, a pak ten zvuk. Drmolivý komentář na pozadí sílícího dunění a zvětšující se hřibovitý mrak. Potom pečlivě sestříhané záběry.

Umělá Inteligence Mandragory to vstřebala a upravila pro naše oči. Odstranila z konstruktu rušivou šedou rozmazanost obrazu.

„Sutjiadi, ať tým zaujme pozice.“

Ze sluchátka zaduněl Handův hlas. Vyměnili jsme si pár strohých vojenských povelů a pak jsem si mikroport, který jsem měl připevněný za uchem, podrážděně strhl. Nevšímal jsem si kroků někoho, kdo se za námi plahočil do svahu, a díval jsem se na nehybnou hlavu a šíji Tanji Wardaniové.

„Myslím, že to šlo rychle," poznamenala s očima stále upřenýma na mys.

„Jak se říká v tý písničce, rychlejc to být nemohlo."

„Paní Wardaniová." Byl to Ole Hansen. Temným pohledem jeho nového pouzdra probleskovala mrazivá intenzita, která vyzařovala z jeho původních modrých očí. „Budeme se muset podívat na místo odpadu."

Zdusila něco, co mohl být smích, ale spolkla odpověď, kterou měla na jazyku.

„Jistě," pronesla místo toho. „Pojďte za mnou."

Sledoval jsem dvojici, jak schází po opačném úbočí kopce na pláž.

„Hej! Vyslanče!"

Neochotně jsem se otočil a spatřil Yvette Cruickshankovou, jak v pouzdru Maori nejistě kráčí ke mně nahoru. Přes hrudník jí visel Sunjet a na čele měla zaměřovací brýle. Čekal jsem, až ke mně dorazí. Cestou jen dvakrát klopýtla ve vysoké trávě.

„Jak se cítíte v novým pouzdru?" zavolal jsem, když podruhé zavrávorala.

„Je to –" potřásla hlavou, došla ke mně a začala znovu, „– trochu zvláštní. Víte, jak to myslím?"

Přikývl jsem. Poprvé mě přepouzdrovali před více než třiceti mými subjektivními lety a objektivně téměř před dvěma stoletími, ale člověk na to nikdy nezapomene. Počáteční šok z opětovného oživení ve vás jednou provždy zůstane.

„Navíc je odporně *bledý*," pronesla opovržlivě a štípla se do hřbetu ruky. „Copak jsem nemohla dostat takový pěkný černý pouzdro, jako máte vy?"

„Mě nezabili," připomněl jsem jí. „Kromě toho, jakmile začne působit radiace, budete ráda. To, co máte na sobě, potřebuje jen poloviční dávku léků, kterou budu muset brát já, abych mohl fungovat."

Zamračila se. „Stejně nás to nakonec všechny dostane, nemám pravdu?"

„Je to jen pouzdro, Cruickshanková."

„Máte pravdu, jen kdybyste mi mohl dát trochu tý vaší *vyrovnanosti* Vyslanče.“ Krátce se zasmála, pak štíhlou rukou nemotorně sevřela krátkou hlaveň Sunjetu a otočila ji vzhůru. Od hlavně zašilhala přímo na mě a zeptala se: „Takže myslíte, že by vás mohlo pouzdro bělošský holky, jako je tohle, přitahovat?“

Zamyslel jsem se. Bojová pouzdra Maori měla dlouhé končetiny a široký hrudník a ramena. Mnohá z nich, stejně jako tohle, pokrývala světlá pleť a těsně potom, co je vytáhli z tanku, byla její bledost ještě nápadnější, ale obličej tvořily vysoko posazené lícní kosti, oči umístěné daleko od sebe a rozšiřující se rty a nos. *Pouzdro bělošský holky* působilo dráždivě. A dokonce i v beztvaré chromokombinéze, která měnila barvu jako chameleón…

„Co kdybyste si mě přestal prohlížet,“ poznamenala Cruickshanková, „a začal radši něco dělat?“

„Omlouvám se. Jen o tý otázce přemýšlím.“

„Jo. Vykašlete se na to. Tolik mě to zas netrápí. Vy už jste tady byl, že jo?“

„Před několika měsíci.“

„Jaký to bylo?“

Pokrčil jsem rameny. „Lidi na nás stříleli. Vzduch byl plnej kousků rychle se pohybujícího kovu, který hledaly cíl. Klasická situace. Proč?“

„Slyšela jsem, že Klín dostal nakládačku. Je to pravda?“

„Z mýho pohledu to tak rozhodně vypadalo.“

„Tak jak to, že se Kemp najednou rozhodne, když vítězí, ustoupit a shodit sem atomovku?“

„Cruickshanková,“ začal jsem a pak jsem se zarazil, protože jsem nedokázal vymyslet způsob, jak proniknout pod krunýř mládí, který měla na sobě. Bylo jí dvaadvacet a jako všichni dvaadvacetiletí se domnívala, že je nesmrtelným středem tohoto vesmíru. Jistě, zabili ji, ale až dosud všechno, co se stalo, její nesmrtelnost skutečně potvrzovalo. Nenapadlo by ji, že může existovat pohled na svět, podle kterého to, co vidí, je nejen okrajové, ale téměř naprosto bezvýznamné.

Čekala na odpověď.

„Heleďte,“ pronesl jsem nakonec. „Nikdo mi neřekl, za co tady bojujeme, a podle toho, co jsme dostali ze zajatců, který jsme vyslýchali, bych řekl, že to nevěděli ani oni. Už dávno jsem si přestal myslet, že má tahle válka logiku, a jestli ji chcete přežít, radím vám, abyste si to přestala myslet taky.“

Vytáhla obočí; tohle mimické gesto ještě v novém pouzdře moc neovládala.

„Takže nevíte.“

„Ne.“

„Cruickshanková!“ Dokonce i v mikroportu, který jsem si strhl z ucha, jsem uslyšel tichý hlas Markuse Sutjiadiho. „Co kdybyste šla sem a vydělávala si na živobytí jako všichni ostatní?“

„Už jdu, kapitáne.“ S protaženým obličejem se na mě podívala a zamířila dolů z kopce. Po několika krocích se zastavila a otočila se.

„Hej, Vyslanče!“

„Ano?“

„To, jak dostal Klín nakládačku… To nebyla kritika. Jen jsem to slyšela.“

Její ohleduplnost mě rozesmála.

„Zapomeňte na to, Cruickshanková. Na to kašlu. Mnohem víc mě štve, že se vám nelíbilo, jak na vás hladově civím.“

Taky se usmála. „No, myslím, že na to jsem se už ptala.“ Sklopila oči a upřela mi je na rozkrok. „Co kdybych se vás na to zeptala ještě jednou?“

„Zkuste to.“

Mikroport na krku znovu zabzučel. Nasadil jsem si ho zpátky za ucho a zapnul mikrofon.

„Jo, Sutjiadi?“

„Kdyby vás to moc neobtěžovalo, *pane*,“ z posledního slova kapala ironie, „umožnil byste mým vojákům pracovat?“

„Ehm, promiňte. Už se to nestane.“

„Fajn.“

Právě jsem se chtěl odpojit, když jsem ve sluchátku zaslechl, jak Tanja Wardaniová tiše kleje.

„Kdo je to?“ vyštěkl Sutjiadi. „Sun?“

„*Kurva*, tomu nemůžu uvěřit!“

„To je paní Wardaniová, pane,“ objasnil Ole Hansen s lakonickým klidem, zatímco se v pozadí ozývaly tlumené nadávky. „Myslím, že by bylo lepší, kdybyste sem všichni přišli a podívali se na to.“

Běžel jsem za Handem na pláž a byl pár metrů za ním. Cigarety a poškozené plíce nehrály ve virtualitě roli, takže ho musel hnát dopředu strach o investici Mandragory. Velice chvályhodné. Zbytek skupiny, který si ještě nezvykl na nová pouzdra, se potácel někde vzadu za námi. K Wardaniové jsme dorazili jako první.

Našli jsme ji téměř ve stejné pozici, jako když studovala hromadu kamení při minulé návštěvě konstruktu. Chvíli jsem nedokázal poznat, na co se dívá.

„Kde je Hansen?“ zeptal jsem se jako idiot.

„Šel dovnitř,“ odpověděla a mávla rukou dopředu.

Pak jsem to uviděl. Dvoumetrový otvor ve zřícené skále, kolem něhož se povalovaly světlé pozůstatky po nedávném výbuchu, a pěšinu, která v ní mizela z dohledu.

„Kovacsi?“ zeptal se Hand s lehkou rozjařeností.

„Vidím to. Kdy jste konstrukt aktualizoval?“

Hand přistoupil blíž, aby prostudoval stopy po výbuchu. „Dneska.“

Tanja Wardaniová přikývla. „Orbitální satelitní geologickej průzkum, že?“

„Přesně tak.“

„No.“ Archeoložka se otočila a sáhla si do kapsy pro cigarety. „Pak tu nic nenajdeme.“

„Hansene!“ Hand si spojil ruce do trychtýře a zahulákal do otvoru. Očividně mu vypadlo z hlavy, že má mikroport.

„Slyším vás.“ Ve sluchátku zaduněl vzdálený hlas pyrotechnika. „Nic tu není.“

„Samozřejmě, že tam nic není,“ poznamenala Wardaniová.

„… jen kruhová plocha o průměru asi dvaceti metrů, ale ty šutry vypadají divně. Jako slitý dohromady.“

„To je improvizace,“ pronesl Hand netrpělivě do mikroportu. „Umělá Inteligence hádá, co to je.“

„Zeptejte se ho, jestli je něco uprostřed,“ požádala ho Wardaniová a snažila se ve větru vanoucím od moře zapálit cigaretu.

Hand její dotaz zopakoval. Vzápětí v sluchátku zapraskala odpověď.

„Jo, nějakej centrální balvan, možná stalagmit.“

Wardaniová přikývla. „To je vaše brána,“ prohlásila. „Pravděpodobně starý echolokační údaje, který Umělá Inteligence v poslední době stáhla z nějakýho leteckýho průzkumu území. Snaží se údaje sladit s tím, co vidí z orbity, a protože nemá důvod se domnívat, že je tam něco jinýho než kameny –“

„Někdo tu byl,“ ucedil Hand se zaťatou čelistí.

„Jo,“ Wardaniová vyfoukla kouř a ukázala před sebe, „a tamhle je ještě něco.“

O několik set metrů dál kotvila malá, otlučená rybářská loď a lehce se pohupovala v pobřežním proudu. Sítě visely přes bok, jako by chtěly prchnout pryč.

Obloha zbělela.

Nebyla to tak drsná jízda jako při návštěvě konstruktu na Identifikaci a odhad škod, ale přesto prudký návrat do reality zapůsobil na můj systém jako ledová koupel a celým tělem mi lomcovala zimnice. Otevřel jsem oči a spatřil drahé empatistické psychogramy.

„Bezva,“ zamumlal jsem, posadil se a v měkkém světle zašátral po elektrodách.

Dveře kóje se s tichým hučením otevřely. Na prahu stál Hand stále ještě s nedopnutým oblečením a obrys jeho postavy lemovala jasná světla z pozadí. Zamžikal jsem na něj.

„Bylo to *fakt* nutný?“

„Oblečte si košili, Kovacsi.“ Zatímco mluvil, zapínal si tu svou u krku. „Máme práci. Do večera chci být na poloostrově.“

„Nepřeháníte to tro–“

Už se otáčel k odchodu.

„Hande, ty vojáci si na svý pouzdra ještě nezvykli. Ne dostatečně.“

„Nechal jsem je tam,“ odsekl přes rameno. „Mají ještě dalších deset minut – to jsou dva dny virtuálního času. Pak je stáhneme

zpátky a *vyrazíme*. Jestli se někdo dostal do Dangreku před námi, bude toho příšerně litovat.“

„Pokud tam byli, když dopadla na Sauberville atomovka,“ vykřikl jsem za ním rozzuřeně, „tak toho už pravděpodobně *příšerně* litujou. Spolu se všema ostatníma.“

Slyšel jsem, jak se jeho kroky vzdalují po chodbě. Zatímco manažer Mandragory, s pečlivě zapnutou košilí a v dokonale padnoucím obleku, kráčel kupředu, pověřen náročným úkolem, já seděl do půl těla nahý v kaluži vzteku na všechny a na nikoho.

Část 3:
Rušivé elementy

Rozdíl mezi virtualitou a životem je velice prostý. V konstruktu víte, že všechno řídí všemocný přístroj. Realita tuhle jistotu nedává, takže můžete velice snadno získat chybný dojem, že vše máte pod kontrolou vy.

Quellcrist Falconerová
Etika na kraji propasti

Kapitola osmnáct

Neexistuje nenápadný způsob, jak přemístit meziplanetární koráb přes půl planety. A tak jsme se o to ani nesnažili.

Mandragora nám u suborbitální dopravní pobočky Kartelu rezervovala přednostní let a přistávací parabolu, a když se začalo odpoledne ochlazovat, vyrazili jsme na anonymní letiště na okraji Landfallu. Tam, zapuštěný v betonu, stál meziplanetární bojový raketoplán Lockheed Mitoma zářící novotou, který vypadal jako škorpion z kouřového skla, jemuž někdo utrhal klepeta. Když ho Ameli Vongsavathová spatřila, pochvalně zamručela.

„Série Omega," prohodila ke mně hlavně proto, že když jsme vystoupili z letounu, stál jsem náhodou vedle ní. Při hovoru si bezděčně upravovala vlasy, z letových symbiontických zdířek na šíji si zvedala husté černé pramínky a zpevňovala si volný drdol statickými sponkami. „Člověk by s tím děťátkem mohl letět přímo po Incorporation Boulevard a ani by neožehl stromy. Do hlavních dveří Senátu šoupnout plazmový torpéda, postavit se na ocas a bejt na orbitě dřív, než papaláši vyletí do povětří."

„Například," pronesl jsem suše. „Samozřejmě kdybyste chtěla zničit Senát, byla byste kempistka, což znamená, že byste pilotovala nějakej omlácenej starej krám jako Mowai 10. Nemám pravdu, Schneidere?"

Schneider se zazubil. „Jo, ani se mi na to nechce vzpomínat."

„Na co se vám nechce vzpomínat?" chtěla vědět Yvette Cruickshanková. „Že jste byl kempista?"

„Ne, že jsem pilotoval Mowai," odpověděl Schneider a zálibným pohledem přejel její bojové pouzdro Maori. „Bejt kempista není tak špatný. No, až na ty bojový chorály."

Cruickshanková zamrkala. „Vy jste byl fakt kempista?"

„Dělá si legraci," vysvětlil jsem a vrhl na Schneidera varovný pohled. Tentokrát tu nebyl žádný politruk, ale Jiang Jianping

kempisty podle všeho hluboce nenáviděl a nedalo se odhadnout, kolik dalších členů týmu jeho pocity sdílí. Rozvířit potenciální nepřátelství jen kvůli tomu, aby zapůsobil na atraktivní ženu, mi nepřipadalo právě rozumné.

Na druhé straně, Schneider si dneska ráno nevybil ve virtuálu hormony, takže jsem byl možná, pokud šlo o sex, celkově utlumený.

Jeden poklop Lock Mitu se nadzvedl. Vzápětí se v průlezu objevil Hand v přiléhavé chromokombinéze, která měnila barvu podle okolí a nyní přijala převažující kouřově šedé zbarvení bojové lodi. Jeho proměna poté, co se zbavil obvyklého korporačního oděvu, byla tak dokonalá, až to bylo nepříjemné, protože stejně byli oblečení i všichni ostatní.

„Vítejte na palubě," zamumlal Hansen.

Do startu zbývalo pět minut. Ameli Vongsavathová uložila letový plán do počítače raketoplánu, zapnula systémy a pak zdánlivě usnula. Ležela ve vypůjčeném pouzdře Maori s kryočapkou zásuvkami v šíji a lícní kosti a zavřenýma očima jako princezna z nějaké neznámé pohádky z období Kolonizace. Dostala snad nejtmavší a nejkřehčí pouzdro a kabely vypadaly na pokožce jako bledí červi.

Schneider na sedadle druhého pilota vrhal na její pokrývku hlavy toužebné pohledy.

„Taky dostanete příležitost," ujistil jsem ho.

„Jo, kdy?"

„Až budete milionářem na Latimeru."

Naštvaně se na mě podíval a opřel si jednu nohu o konzolu před sebou.

„Ha ha ha."

Ameli Vongsavathová se se zavřenýma očima ušklíbla. Muselo to znít, jako bych řekl *ani za milion let.* Nikdo z dangrekského týmu o té dohodě s Mandragorou nevěděl. Hand nás představil jako poradce a tak to i zůstalo.

„Myslíte, že se vejde do brány?" zeptal jsem se Schneidera, aby přestal trucovat.

Nepodíval se na mě. „Jak to mám sakra vědět?"

„Jen–"

„Pánové,“ Ameli Vongsavathová měla oči stále zavřené, „myslíte, že bych mohla mít před startem trochu klidu, prosím?“

„Jo, sklapněte, Kovacsi!“ odsekl Schneider zlomyslně. „Co kdybyste se vrátil k pasažérům?“

V hlavní kajutě zabrali sedadla vedle Wardaniové Hand se Sun Lipingovou, a tak jsem zamířil na opačnou stranu a sedl si vedle Luka Depreze. Zvláštně se na mě zadíval a pak si dál prohlížel nové ruce.

„Líbí se vám?“ zeptal jsem se ho.

Pokrčil rameny. „Jsou celkem hezký. Ale nejsem zvyklej bejt takhle *nadělanej*, víte?“

„Zvyknete si. Snažte se hodně spát.“

Znovu ten zvláštní pohled. „Zdá se, že o tom něco víte. Co jste vlastně za poradce?“

„Bejvalej Vyslanec.“

„Fakt?“ Stísněně se zavrtěl. „To je ale překvapení. Rád si o tom něco poslechnu.“

Všiml jsem si, že členové týmu, kteří mě zaslechli, zareagovali podobně. Všichni Vyslance znali. Jako kdybych byl zpátky v Klínu.

„To je dlouhej příběh. A ne moc zajímavej.“

„Zbejvá minuta do startu,“ ozval se z reproduktoru ironický hlas Ameli Vongsavathové, „a já bych ten čas ráda využila k tomu, abych vás oficiálně přivítala na palubě nejrychlejší bojový lodi *Nagini* a varovala vás, že pokud nejste připoutaný, nemůžu vám během příštích patnácti minut zaručit fyzickou integritu.“

Na obou řadách sedadel nastala horečná aktivita. Ti, kteří se už připoutali, se povzneseně usmívali.

„Myslím, že přehání,“ poznamenal Deprez, zatímco si pomalu zapínal bezpečnostní pásy. „Tyhle lodě mají dobrý kompenzátory.“

„No, člověk nikdy neví. Třeba se cestou přichomejtneme do nějaký palby z orbity.“

„Přesně tak, Kovacsi,“ podpořil mě Hansen s úsměvem. „Berme to z tý lepší stránky.“

„Jen uvažuju dopředu.“

„Bojíte se?“ zeptal se zničehonic Jiang.

„Pravidelně. A vy?“

„Strach je nepříjemnej. Člověk se ho musí naučit ovládat. Pak teprve může bejt dobrým vojákem. Když se zbaví strachu.“

„Ne, Jiangu,“ namítla Sun Lipingová vážně. „Pak může bejt mrtvej.“

Bojová loď se náhle naklonila a na břicho a hrudník mi dopadla obrovská tíha. Odkrvily se mi končetiny a nemohl jsem dýchat.

„Kurva,“ ucedil Ole Hansen skrz zaťaté zuby.

Polevilo to, až když jsme vyletěli na orbitu a něco z energie, kterou Ameli Vongsavathová napěchovala do zvedáků, se mohlo vrátit do gravitačního systému na palubě. Otočil jsem hlavu na stranu a zadíval se na Depreze.

„Tak přeháněla?“

Spatřil na kloubu ruky krev z prokousnutého jazyka a nesouhlasně se na ni zadíval. „Jo, řekl bych, že přeháněla.“

„Právě jsme dospěli na orbitu,“ oznámila nám Vongsavathová. „Je před náma přibližně šest minut bezpečnýho přesunu pod landfallským orbitálním geosynchronním deštníkem. Potom zůstaneme bez ochrany, a abych vás bezpečně dopravila na místo určení, budu muset kličkovat.“

Deprez zachmuřeně přikývl a zvedl krví potřísněný kloub. Z uličky se ozval smích.

„Hej, Hande!“ zavolala Yvette Cruickshanková. „Jak to, že Kartel nemá takovejch orbitálních deštníků pět nebo šest a tuhle zkurvenou válku neukončí?“

O kousek dál přes uličku se usmál Markus Sutjiadi, ale zůstal zticha. Letmo pohlédl na Ole Hansena.

„Hej, Cruickshanková.“ Pyrotechnik zareagoval místo něho. Tichým hlasem utrousil: „Dokážeš vůbec *vyslovit* slovo atomovka? Máš představu, jak snadnej cíl je takovej deštník z vesmíru?“

„Jo,“ odsekla tvrdohlavě Cruickshanková, „ale většina Kempových atomovek je teď na zemi, a kdyby byly deštníky nad orbitou…“

„Zkuste to vysvětlit obyvatelům Sauberville,“ prohodila Wardaniová a po těch slovech se rozhostilo ticho. Členové týmu na sebe vrhali před uličku rozpačité pohledy.

„Ten útok přišel ze země, paní Wardaniová,“ pronesl nakonec Jiang.

„Opravdu?“

Hand si odkašlal. „Popravdě řečeno, Kartel přesně neví, kolik dálkově řízených střel Kemp nad planetou pořád ještě má –“

„Neříkej!“ zavrčel Hansen.

„– ale pokusit se v tuhle chvíli rozmístit nad orbitou dostatečnou ochranu by bylo dost –“

„Prodělečný?“ zeptala se Wardaniová.

Hand se na ni nepříjemně usmál. „Nebezpečné.“

„Každou chvíli opustíme ochranný deštník,“ oznámila Ameli Vongsavathová z reproduktoru klidným hlasem průvodce. „Budeme trochu kličkovat.“

Jak se z palubních kompenzátorů přesměroval proud, ucítil se, že se mi zvýšil tlak ve spáncích. Vongsavathová se chystala na opětovný vstup do atmosféry. S orbitálním geosynchronním deštníkem za sebou už nemůžeme při návratu do válečné zóny počítat s ochranitelskou rukou, kterou nad námi držely korporace. Odteďka musíme spoléhat sami na sebe.

Vytrvale vykořisťují, prodávají a mění zemi, ale přesto si na ně člověk zvykne. Zvykne si na jejich lesklé věže a bezpečnostní nanokoptéry, na jejich kartely a orbitální deštníky, na jejich nelidskou trpělivost trvající několik století a jejich pocit, že jsou kmotry lidské rasy. Zvykne si na to, takže je jim vděčný, že mu umožňují přežívat na téhle korporační platformě, ať už jakýmkoli způsobem. Zvykne si na to, takže udělá všechno, aby se vyhnul pádu do lidského chaosu, který čeká dole.

Zvykne si, takže je jim vděčný.

Je třeba dát si na to pozor.

„Jdeme na to,“ oznámila Ameli Vongsavathová z kokpitu.

Padali jsme.

Protože palubní kompenzátory pracovaly na minimum, pád připomínal skok ve vesmíru předtím, než začne fungovat gravitační výstroj. Cítil jsem žaludek až v krku a svrběla mě zadní stěna očních bulv. Neurachem se rozmrzele přizpůsoboval nepříjemné situaci a bioslitinové plátky v rukou mě brněly. Vongsavathová nás musela

přibít k podlaze a vyždímat z hlavních pohonů všechno, co v nich bylo – a doufat, že zvítězí nad všemi kempistickými bezpečnostními systémy, které by mohly dekódovat naši letovou trasu z dopravního vysílání Kartelu.

Zdálo se, že to vyšlo.

Přistáli jsme v moři asi dva kilometry od pobřeží Dangreku. Vongsavathová schváleným vojenským způsobem použila vodu k ochlazení rozpálených povrchů. Na některých planetách proti podobné kontaminací protestují nátlakové skupiny ochránců životního prostředí, ale měl jsem nejasný dojem, že na Sanctionu IV to nikomu vadit nebude. Válka má na politiku zklidňující, zjednodušující vliv, který na politiky samotné určitě působí jako dávka betatanatinu. Člověk už nemusí tyhle záležitosti řešit a může cokoli ospravedlnit. Bojuj a vyhraj a vrať se triumfálně domů. Vedle toho všechno ostatní vybledne jako obloha nad Sauberville.

„Přistáli jsme," zazpívala Vongsavathová. „Primární pohony jsou vyřazený z provozu. K pláži se dostaneme pomocí sekundárních, ale dokud vám nedám jinej pokyn, chci, abyste zůstali na místech. Veliteli Hande, dostali jsme zprávu od Isaaka Carrery, na kterou byste se asi rád podíval."

Hand si se mnou vyměnil pohled. Sáhl dozadu a dotkl se mikrofonu v sedačce.

„Zapojte uzavřený obvod. Můj, Kovacse a Sutjiadiho."

„Rozumím."

Sundal jsem sluchátka a na obličej si nasadil masku. Na pozadí pronikavého pípání rozplétajících se šifrovacích kódů se objevil Carrera. Měl na sobě bojovou kombinézu a po čele a dolů přes tvář se mu táhla nedávno zhojená rána. Vypadal unaveně.

„Tady velitelské stanoviště Severního okraje. Volám $FAL_{931}/_{4}$. Máme informace o vašem letu a místě přistání a musíme vás varovat, že za stávajících okolností vám nemůžeme poskytnout pozemní ani vzdušnou podporu. Jednotky Klínu se stáhly zpět k Massonským jezerům, kde jsme zaujali obranné postavení. Po svržení atomové bomby očekáváme drtivou kempistickou ofenzívu, takže je to možná naposledy, kdy máte možnost komunikovat s někým mimo zasaženou zónu. Kromě těchto strategických faktorů byste měli

vědět, že Kartel rozmístil do saubervillské oblasti experimentální nanoopravné systémy. Nedokážeme odhadnout, jak budou tyto systémy reagovat na neočekávané vniknutí. Osobně bych vám radil," naklonil se na obrazovce dopředu, „abyste se na sekundární pohon stáhli co nejblíž k Massonu a počkali, až budu moct přesunout frontu zpátky na pobřeží. Nemělo by to trvat déle než dva týdny. Průzkum v zasažené zóně," přes tvář mu přeletěl znechucený výraz, jako by právě zachytil zápach hnijícího masa z vlastních ran, „nestojí za riziko, které podstupujete, ať už vám může přinést jakýkoli zisk. Pro případ, že byste se přece jen rozhodli k ústupu, připojuji vstupní kód Klínu. To je všechno, co pro vás můžu udělat. Hodně štěstí. Konec vysílání."

Stáhl jsem si masku a sundal si sluchátka. Hand mě sledoval s lehkým úsměvem v koutku úst.

„Pochybuju, že by to bylo stanovisko Kartelu. Je vždycky tak přímočarý?"

„Vždycky, když mluví s idiotem. Proto ho platí. Co to říkal o těch experimentálních –"

Hand lehce pohnul rukou, aby mě přerušil, a zavrtěl hlavou.

„Není se čeho bát. Typické zastrašování Kartelu. Chtějí tak zabránit vstupu do zakázaných zón."

„Tak byste to nazval vy?"

Hand se opět usmál. Sutjiadi mlčel, ale měl pevně stisknuté rty. Zvenku se ozvalo zakvílení motoru.

„Jsme na pláži," oznámila Ameli Vongsavathová. „Dvacet jedna celých sedm desetin kilometru od saubervillskýho kráteru. Chce někdo vidět obrázky?"

Kapitola devatenáct

Bílá pokrývka.

Když jsem stál v průlezu *Nagini* a zíral na písek, zlomek vteřiny jsem si myslel, že sněžilo.

„Racci,“ pronesl znalecky Hand, seskočil a kopl do jednoho shluku peří na zemi. „Radiace je zabila.“

Průzračné mořské vlny pokrývalo barevné harampádí.

Když koloniální lodě poprvé přistály na Sanctionu IV – a vlastně také na Latimeru a Harlanově světě – byly pro mnoho místních živočišných druhů pohromou, která musela vypadat stejně. Planetární kolonizace je vždy destruktivní proces a vyspělá technologie nezmůže nic víc, než že ho vylepší tak, aby lidem zaručila jejich obvyklé postavení na vrcholku každého ekosystému, který devastují. Tato zkáza je všudypřítomná a od chvíle, kdy se vesmírné lodě dotknou povrchu planety, nevyhnutelná.

Obrovské vesmírné koráby pomalu chladnou, ale uvnitř už panuje čilý ruch. Z kryotanků se vynořují semknuté řady klonovaných embryí a se strojovou pečlivostí jsou ukládány do rychle se zvětšujících tobolek. V tobolkách zuří bouře umělých hormonů, které vyvolávají překotný růst buněk, takže klon během několika měsíců dospěje. Do urychlené vlny, která se vyvíjela v posledních fázích mezihvězdného letu, jsou už stahovány mozky koloniální elity, jejímž úkolem je zaujmout své etablované místo ve zbrusu novém řádu. Ani zdaleka nejde o zemi neomezených možností a dobrodružství, jak se píše v kronikách.

Jinde v trupu lodi působí skutečnou škodu přístroje na úpravu životního prostředí.

Každá snaha o kolonizaci vyžaduje několik těchto Umělých Ekologických Inteligencí. Po dávných katastrofách na Marsu a Adoracionu bylo stále jasnější, že transplantovat vzorek pozemského

ekosystému do cizího prostředí není tak snadné jako lov sloního rejnoka. První kolonisté, kteří dýchali nově upravený vzduch na Marsu, během několika dní zahynuli a mnoho těch, kteří zůstali v lodi, zemřelo v souboji s hejny nenasytných broučků, které ještě nikdo nikdy neviděl. Ukázalo se, že tento brouček je velice vzdáleným potomkem pozemského roztoče, a v ekologickém chaosu vyvolaném úpravou životního prostředí se mu skvěle dařilo.

Takže zpátky do laboratoře.

Trvalo celé dvě další generace, než marťanští kolonisté konečně mohli dýchat přirozený vzduch.

Na Adoracionu to bylo ještě horší. Koloniální loď *Lorca* odletěla ze Země několik desítek let před marťanským debaklem, vyslaná k nejbližším obyvatelným světům vyznačeným na marťanských astronavigačních mapách s nadšením Molotovova koktejlu vrženého na tank. Šlo o napůl zoufalý útok na opancéřované hlubiny mezihvězdného prostoru, akt technologického vzdoru tváří v tvář skličujícím fyzikálním zákonům, které ve vesmíru vládnou, a stejně tak vzdorné víry v rozluštěné marťanské archivy. Podle toho, co se povídá, téměř každý, kdo v to uvěřil, zahynul. Dokonce ani ti, kteří přispěli svým zkopírovaným vědomím do koloniální databanky a svými geny do banky embryonální, si nedělali velké iluze ohledně toho, co jejich uložené *já* na konci cesty čeká.

Adoracion, jak naznačuje jeho jméno, jim musel připadat jako ráj. Zelenooranžový svět se vzduchem, který obsahoval přibližné stejné množství dusíku a kyslíku jako na Zemi, a mnohem příznivějším poměrem souše a vodní plochy. Vegetace, kterou mohla spásat stáda klonovaného dobytka v útrobách *Lorky*, a absence dravců, kteří by se nedali snadno zastřelit. Buď byli tito kolonisté pobožní, nebo propadli náboženství po příchodu do tohoto nového ráje, protože první, co po vylodění udělali, bylo, že vybudovali katedrálu, aby poděkovali Bohu za šťastný přílet.

Minul rok.

Hyperportace na mezihvězdné vzdálenosti byla tehdy stále v plenkách a stěží dokázala přenášet v kódovaných sekvencích ty nejjednodušší vzkazy. Zprávy, které přicházely na Zemi, připomínaly výkřiky ze zamčené místnosti v hlubinách prázdného sídla. Setkaly

se dva ekologické systémy a střetly se jako armády na bitevním poli, ze kterého nebylo úniku. Z přibližně milionu kolonistů, kteří nastoupili na palubu *Lorky*, jich přes sedmdesát procent do osmnácti měsíců po přistání zemřelo.

Zpátky do laboratoře.

Dnes jsme tento proces dovedli k dokonalosti. Dokud ekologické modulátory celý nepřátelský systém nezničí, trup lodě neopustí žádný organismus. Ven jsou vyslány automatické sondy, které novou planetu prozkoumají a odeberou vzorky. Umělá Inteligence údaje spolkne, vytvoří modelovou situaci, jak bude místní ekosystém reagovat na pozemskou přítomnost, mnohosetkrát zrychlenou oproti skutečnému času na planetě, a upozorní na možné potíže. Pro všechno, co se jeví jako problém, navrhne genotechnické nebo nanotechnické řešení a ze souvztažného celku vygeneruje kolonizační protokol. Teprve když je protokol hotový, mohou jít všichni ven.

Zjistíte, že v protokolech pro zhruba třicet kolonizovaných světů se opakovaně vynořují jisté pozemské živočišné druhy. Na Zemi projevily obdivuhodnou houževnatost – oproti člověku jsou to odolní, přizpůsobiví evoluční přeborníci. Většinou se jedná o rostliny, mikroby nebo hmyz, ale patří mezi ně i několik druhů velkých zvířat. Na prvních místech tohoto seznamu stojí ovce merino, medvědi grizzly a mořští racci. Ty je těžké vyhubit.

Hladinu kolem rybářské lodě pokrývala bílá opeřená těla. V nepřirozeném tichu na pobřeží ještě více tlumila sotva slyšitelné narážení vlnek na trup.

Loď byla poničená. Bezmocně se pohupovala na kotvách, nátěr na boku otočeném k Sauberville shořel ve větru vanoucím od výbuchu na uhel a holý kov. Exploze současně vyrazila několik oken a vypadalo to, jako by roztavila část hromady sítí na palubě. Stejně tak zuhelnatělý byl i palubní rumpál. Každý, kdo stál venku, pravděpodobně zemřel na popáleniny třetího stupně.

Na palubě nebyla žádná těla. Věděli jsme to z virtuality.

„V podpalubí taky nikdo není,“ oznámil Luc Deprez, když vystrčil hlavu z lodních schůdků uprostřed paluby. „Loď je už několik měsíců opuštěná. Možná rok. Potravu žerou brouci a krysy.“

Sutjiadi se zamračil. „Tady je nějaký jídlo?“

„Jo, spousta.“ Deprez se vytáhl na palubu a posadil se na roubení. Spodní část jeho chromokombinézy zůstala okamžik temně hnědá a pak se přizpůsobila sluncem zalitému okolí. „Vypadá to tam jak po divokým mejdanu, po kterým nikdo neuklidil.“

„Takový mejdany jsem zažila,“ prohlásila Vongsavathová.

Z podpalubí se ozvalo nezaměnitelné zasyčení Sunjetu. Sutjiadi, Vongsavathová i já jsme ztuhli. Deprez se pobaveně zazubil.

„Cruickshanková střílí krysy,“ vysvětlil. „Jsou obrovský.“

Sutjiadi zvedl zbraň a rozhlédl se po palubě. Vypadal trochu víc uvolněně, než když jsme na loď přišli. „Deprezi, kolik jich podle vás bylo?“

„Krys?“ Deprez se usmál ještě víc. „Těžko říct.“

Ovládl jsem úsměv.

„Členů posádky!“ odsekl Sutjiadi s netrpělivým gestem. „Kolik jich bylo, *seržante?*“

Deprez pokrčil rameny. Tohle zneužití hodnosti na něj neudělalo žádný dojem. „Nejsem kuchař, *kapitáne.* Těžko říct.“

„Já bejvala kuchař,“ prohlásila Ameli Vongsavathová nečekaně. „Zajdu se dolů podívat.“

„Zůstanete tady.“ Sutjiadi zamířil k zábradlí a cestou odkopl mrtvolku racka. „Odteď bych rád, abyste míň žertovali a víc plnili rozkazy. Můžete začít tím, že vytáhnete tuhle síť. Deprezi, vy se vrátíte dolů a pomůžete Cruickshankový s těma krysama.“

Deprez si povzdychl a odložil Sunjet. Vytáhl z opasku starobyle vyhlížející pistoli, nabil ji a zamířil s ní k obloze.

„V tom jsem profík,“ pronesl záhadně, a zatímco držel ruku s pistolí vysoko nad hlavou, přehoupl se zpátky na schůdky.

V mikroportu zapraskalo. Sutjiadi sklonil hlavu a poslouchal. Připevnil jsem si zařízení za ucho.

„… je zabezpečenej.“ Byl to hlas Sun Lipingové. Sutjiadi jí svěřil velení nad druhou polovinou týmu a poslal ji spolu s Handem,

Wardaniovou a Schneiderem, s civilisty, které očividně považoval v nejlepším případě za zdroj iritace, v nejhorším za přítěž, na pláž.

„Jak zabezpečenej?“ vyštěkl.

„Kolem pláže jsme rozmístili obvodový bezpečnostní systémy. Základna o šíři pět set metrů, oblouk sto osmdesát stupňů. Měly by zachytit všechno, co přijde z vnitrozemí nebo v obou směrech po pláži.“ Sun se na okamžik omluvně odmlčela. „Aktivuje se na základě vizuálního vjemu, ale má dosah do vzdálenosti několika kilometrů. Víc udělat nemůžeme.“

„Co, ehm, cíl naší mise?“ zeptal jsem se. „Je v pořádku?“

Sutjiadi si pohrdavě odfrkl. „Je vůbec tam?“

Střelil jsem po něm pohledem. Sutjiadi si myslel, že jsme na lovu duchů. Vylepšené psychické vnímání Vyslance četlo v jeho chování jako v otevřené knize. Myslel si, že brána Wardaniové je archeologický výmysl, založený na nějaké vágní teorii a přibarvený tak, aby na něj Mandragora skočila. Myslel si, že Hand koupil vrak vesmírné lodi, ale korporační chamtivost se té myšlenky chytila a snažili se být u toho jako první. Myslel si, že jakmile tým přijede na místo, vyjde pravda najevo. Při poradě v konstruktu toho moc nenamluvil, ale celou dobu z něho čišela nedůvěra.

Nemohl jsem mu to mít za zlé. Podle chování týmu jsem usoudil, že dobrá polovina si myslí totéž. Kdyby jim Hand nenabídl tak výhodný kontrakt, který jim umožnil vyhnout se návratu do války, pravděpodobně by se mu vysmáli do obličeje.

Zhruba před měsícem jsem se já sám málem vysmál Schneiderovi.

„Jo, je tady,“ pronesla Sun zvláštním hlasem. Ona podle mě k pochybovačům nikdy nepatřila, ale teď jsem v jejím tónu zachytil nábožnou úctu. „Ještě nikdy jsem nic takovýho neviděla.“

„Sun? Je to otevřený?“

„Pokud víme, tak ne, poručíku Kovacsi. Jestli chcete znát podrobnosti, měl byste se radši zeptat paní Wardaniový.“

Odkašlal jsem si. „Wardaniová? Seš tam?“

„Nemám čas,“ pronesla napjatým hlasem. „Co jste zjistili na lodi?“

„Zatím nic.“

„Dobře. My taky nic. Konec.“

Znovu jsem pohlédl na Sutjiadiho. S nečitelným výrazem na tváři Maori pouzdra zíral před sebe. Zavrčel jsem, strhl mikroport a šel zjistit, jak funguje palubní naviják. Za zády jsem slyšel, jak volá Hansena, aby mu podal průběžné hlášení.

Naviják se moc nelišil od nakladače vesmírného raketoplánu a s pomocí Vongsavathové se mi podařilo zařízení zprovoznit, ještě než Sutjiadi hovor ukončil. Došel k nám právě v okamžiku, kdy se rameno hladce otočilo a spustilo drapák k prvnímu zdvihu.

Vytáhnout sítě bylo složitější. Trvalo nám dobrých dvacet minut, než jsme je zachytili. Do té doby Cruickshanková s Deprezem dolovili krysy a připojili se k nám. Ani pak nebylo snadné dostat sítě nasáklé vodou přes bok lodě na palubu. Ani jeden z nás o rybaření nic nevěděl a bylo zřejmé, že člověk k tomu povolání potřebuje jisté zkušenosti, které jsme neměli. Podjížděly nám nohy a padali jsme jeden přes druhého.

Ukázalo se, že to stálo za to.

V posledních záhybech, které jsme vytáhli na palubu, jsme našli zbytky dvou těl. Až na stále lesklý řetěz, který měly mrtvoly omotaný kolem kolen a hrudníku, byly nahé. Ryby je ohlodaly na kost, takže vypadaly jako obalené voskovaným plátnem. Lebky s prázdnými očními důlky se k sobě v zavěšené síti nakláněly jako hlavy opilců, kteří se smějí povedenému vtipu. Ochablé šíje a široké úsměvy.

Několik minut jsme si je prohlíželi.

„Dobrej odhad,“ prohodil jsem k Sutjiadimu.

„Logická úvaha.“ Přistoupil blíž a zamyšleně se zadíval na ohlodané kosti. „Svlíkli je a vpletli do sítě. Ruce a nohy a konce těch dvou řetězů. Ať to udělal kdokoli, nechtěl, aby je někdo našel. Nedává to moc smysl. Proč ty těla ukrejvat, když sem mohl kdokoli ze Sauberville pro tu loď přiject?“

„Jo, ale nikdo to neudělal,“ poznamenala Vongsavathová.

Deprez se otočil, zaclonil si oči a zadíval se k obzoru, kde stále doutnal Sauberville. „Kvůli válce?“

Vybavil jsem si data nedávných událostí a počítal zpátky. „Před rokem nebyla tak daleko na západě, ale začínala dole na jihu.“ Kývl

jsem směrem ke spirálám kouře. „Báli by se. Sotva by sem pluli kvůli něčemu, co by vyvolalo palbu z orbity. Nebo možná něčemu podminovanýmu, co by mohlo vyvolat bombardování. Vzpomínáte si na Bootkinaree Town?“

„Živě,“ přisvědčila Ameli Vongsavathová a přitiskla si prsty na levou lícní kost.

„Stalo se to asi před rokem. Bylo to ve všech zprávách. O tý nákladní lodi v přístavu. Na planetě nebyl jedinej civilní záchranářskej tým, kterej by nepřijel na pomoc.“

„Tak proč teda ty chlápky schovali do vody?“ zeptala se Cruickshanková.

Pokrčil jsem rameny. „Chtěli, aby zmizeli z očí. Aby je nebylo možný vystopovat satelitem a identifikovat. Ty těla by tehdy *možná* spustily místní vyšetřování. V době, než se věci v Kempopolisu vymkly kontrole.“

„V Indigo City,“ podotkl Sutjiadi kousavě.

„Jo, ať vás neslyší Jiang, jak tomu říkáte,“ usmála se Cruickshanková. „Málem mě uškrtil, když jsem prohlásila, že Danang byl teroristickej útok. A já to kurva myslela jako poklonu!“

„To je fuk,“ pokračoval jsem a obrátil oči v sloup. „Jde o to, že bez těl je to jen rybářská loď, se kterou se někdo nevrátil. Nad tím se na začátku celosvětový revoluce nikdo nepozastaví.“

„Pozastaví, kdyby si tu loď najali v Sauberville.“ Sutjiadi potřásl hlavou. „Nebo dokonce koupili. Je to pořád místní záležitost. Kdo byli ty chlápci? Není to ten starej Changův trauler? No tak, Kovacsi, je to jen několik desítek kilometrů odsud.“

„Proč by měla bejt ta loď odtud?“ Ukázal jsem na klidný oceán. „Na týhle planetě byste mohli plout na takovýhle lodi celou cestu z Bootkinaree a ani jednou si nevylejt kafe.“

„Jo, ale ty těla byste mohl před satelitama schovat tak, že je nacpete spolu s dalšíma věcma do kuchyně,“ namítla Cruickshanková. „To nedává smysl.“

Luc Deprez natáhl ruku a lehce se sítí pohnul. Lebky se překulily na opačnou stranu. „Báze jsou pryč,“ pronesl. „Hodili je do vody, aby schovali zbytek jejich totožnosti. Podle mě je to rychlejší než je nechat krysám.“

„To záleží na krysách.“

„Co vy o tom víte?“

„Možná to byl pohřeb,“ prohodila Ameli Vongsavathová.

„V *síti?*“

„Marníme čas,“ pronesl Sutjiadi hlasitě. „Deprezi, spusťte je na palubu, zabalte je a odneste je někam, kde je krysy nenajdou. Až se vrátíme na *Nagini*, provedeme ohledání těl. Vongsavathová a Cruickshanková, vy tuhle loď prohledáte od předku po zadek. Hledejte cokoli, co by nám mohlo prozradit, co se tady odehrálo.“

„Říká se od přídě po záď,“ opáčila škrobeně Vongsavathová.

„To je fuk. Cokoli, co by nám mohlo něco prozradit. Šaty, který měli ty dva na sobě, nebo…“ Potřásl hlavou, protože ho nevysvětlitelný nález vyvedl z míry. „Cokoli. Všechno. Pusťte se do toho. Poručíku Kovacsi, vy pojďte se mnou. Chci zkontrolovat obvodovou ochranu.“

„Jistě.“ Přijal jsem tu lež s lehkým úsměvem.

Sutjiadi nechtěl zkontrolovat ochranu. Viděl hlášení Sun a Hansena stejně jako já. Nikdo po nich nemusel práci kontrolovat.

Nechtěl se podívat na ochranu.

Chtěl vidět bránu.

Kapitola dvacet

Schneider ji několikrát popsal. Wardaniová mi ji jednou za klidné chvilky u Roespinoedjiho nakreslila. V obchodě na Angkor Road nám vytvořili z údajů Wardaniové trojrozměrný grafický obraz pro Mandragoru. Hand později tento obraz zvětšil na konstrukt skutečné velikosti, který jsme mohli ve virtuálu obejít.

Nic z toho se bráně ani zdaleka nepodobalo.

Stál jsem v jeskyni vytvořené lidskýma rukama, která vypadala jako nějaká vertikálně protažená vize z dimenzionalistické školy, jakýsi element z děsivých technovojenských krajin Mhlonga nebo Osupile. Konstrukci pokrývaly *vrásy*, které připomínaly šest sedm metrů dlouhé vampýry nosaté slisované do obranné rojnice. Nikde jsem nespatřil průchod, který slovo „brána“ evokuje. V slabém světle, které pronikalo puklinami v balvanech nahoře, se zdálo, jako by byla celá věc shrbená a tiše vyčkávala.

Brána měla trojúhelníkovou základnu o délce zhruba pěti metrů, i když spodní okraje spíš než geometrický tvar připomínaly něco, co vrůstalo do země jako kořeny stromů. Byla vytvořena ze slitiny, kterou jsem už kdysi viděl na marťanských stavbách, jejíž tmavý povrch na dotek připomínal žulu nebo onyx a měl lehký statický náboj. Matné, zelenorudé obvodové desky kolem spodní části konstrukce pokrývaly zvláštní, nepravidelné vlny, jež však nikdy nesahaly výš než metr a půl nad zem.

Směrem nahoru ztrácely symboly soudržnost a sílu – mizely, rozpíjely se, a dokonce i rukopis jako by byl nejistější. Jako kdyby se, jak později prohlásila Sun, marťanští písaři báli pracovat příliš blízko toho, co na podstavci sestrojili.

Směrem vzhůru připomínala konstrukce tělo tahací harmoniky a její vrchol tvořila krátká špička. Zakalený povrch slitiny byl v dlouhých záhybech téměř průhledný a uvnitř jako by se tato

geometrie nějakým nedefinovatelným způsobem dál skládala do sebe. Když se na to člověk dlouho díval, začaly ho bolet oči.

„Už tomu věříte?“ zeptal jsem se Sutjiadiho, který stál vedle mě. Chvíli mlčel, a když konečně odpověděl, měl v hlase stejné ochromení jako před chvílí Sun Lipingová ve vysílačce.

„Není to v klidu,“ pronesl tiše. „Pohybujete se to. Jako by se to otáčelo.“

„Možná jo,“ prohlásila Sun, která nás doprovodila. Zbytek týmu zůstal dole u *Nagini*. Zdálo se, že nikdo netouží trávit čas uvnitř nebo v blízkosti jeskyně.

„Jde zřejmě o hyperprostorovej kanál,“ poznamenal jsem a udělal krok stranou, abych se vymanil ze strnulosti, kterou ve mně cizí geometrie vyvolávala. „Jestli odtud udržuje spojení, pak se asi pohybuje v hyperprostoru, i když je zavřená.“

„Nebo vysílá signály,“ prohodila Sun. „Jako maják.“

Padla na nás stísněnost.

Ucítil jsem ji ve stejném okamžiku, kdy jsem si všiml, že Sutjiadimu zacukalo v obličeji. To, že jsme byli tady, na nechráněném výběžku pevniny, bylo už dost špatné i bez toho, že věc, kterou jsme přišli otevřít, možná vysílá signály do dimenze, o níž jsme měli jako živočišný druh jen velice matnou představu.

„Budeme tu potřebovat nějaký osvětlení,“ prohlásil jsem.

Kouzlo se zlomilo. Sutjiadi zamrkal a zadíval se na sluneční paprsky, které sem pronikaly škvírami mezi kameny. Blížil se večer a světlo viditelnou rychlostí šedivělo.

„Budeme to muset vyhodit do vzduchu,“ pronesl.

Vyměnil jsem si se Sun vyděšený pohled.

„Co budeme muset vyhodit do vzduchu?“ zeptal jsem se opatrně.

Sutjiadi máchl rukou. „Skálu. *Nagini* má ultravibrační děla pro pozemní útok. Hansen by měl dostat celou tu věc ven z jeskyně bez jedinýho škrábnutí.“

Sun si odkašlala. „S tím podle mě nebude velitel Hand souhlasit, pane. Nařídil mi, abysme tu do setmění rozmístili reflektory. A paní Wardaniová mě požádala, abysme tu nainstalovali monitorovací systém, aby mohla na bráně pracovat přímo z –“

„Dobře, poručíku. Děkuju.“ Sutjiadi se naposledy rozhlédl po jeskyni. „Promluvím si s velitelem Handem.“

Vypochodoval ven. Podíval jsem se na Sun a mrkl na ni.

„Ten rozhovor chci slyšet,“ pronesl jsem.

Když jsme se vrátili k *Nagini*, Hansen, Schneider a Jiang měli plné ruce práce se stavbou první buňky. Hand stál v rohu nákladního prostoru raketoplánu a sledoval, jak Wardaniová, která seděla se zkříženýma nohama na zemi, něco skicuje na paměťovou desku počítače. Na tváři měl fascinovaný výraz a vypadal náhle mnohem mladší, než ve skutečnosti byl.

„Nějaký problém, kapitáne?“ zeptal se, když jsme vyšli po rampě nahoru.

„Chci tu věc,“ pronesl Sutjiadi a ukázal palcem přes rameno, „dostat ven. Abychsme na ni viděli. Řeknu Hansenovi, aby tu skálu odstranil ultravibračním dělem.“

„Nepřichází v úvahu.“ Hand opět pohlédl na počítač a dál pozoroval archeoložku při práci. „V téhle fázi nemůžeme odhalení brány riskovat.“

„Nebo její zničení,“ prohlásila ostře Wardaniová.

„Nebo její zničení,“ přisvědčil manažer Mandragory. „Bohužel, váš tým bude muset pracovat v jeskyni, kapitáne. Určitě vám tam nic nehrozí. Vzpěry, kterými ji zabezpečili předchozí návštěvníci, vypadají pevně.“

„Já ty vzpěry viděl,“ opáčil Sutjiadi. „Epoxidový lepidlo trvalou konstrukci nenahradí, ale –“

„Seržant Hansen tvrdí, že je to spolehlivé!“ odsekl Hand s lehkou podrážděností. „Ale pokud jste jiného názoru, zpevněte prosím stávající výztuže tak, aby splňovaly vaše představy.“

„Chtěl jsem říct,“ odpověděl klidně Sutjiadi, „že nejde o výztuž. Nemám strach, že by se jeskyně zhroutila. Vážně se obávám toho, co je v jeskyni.“

Wardaniová zvedla hlavu od počítače.

„To je skvělý, kapitáne,“ pronesla veselým tónem. „Za necelých čtyřiadvacet hodin reálnýho času jste dospěl od zdvořilý nedůvěry k vážný obavě. Čeho přesně se obáváte?“

Sutjiadi vypadal stísněně.

„Tý věci," odpověděl. „Tvrdíte, že je to brána. Můžete mi dát nějakou záruku, že skrz ni něco neprojde sem?"

„Ne, to nemůžu."

„Máte vůbec představu, *co* by skrz ni mohlo projít?"

Wardaniová se usmála. „Ne, to nemám."

„Pak lituju, paní Wardaniová. Z vojenskýho hlediska je nezbytný, abysme na ni celou dobu mířili těžkýma zbraněma raketoplánu."

„Tohle není vojenská operace, kapitáne," namítl Hand, už zjevně znuděný. „Myslel jsem, že jsem to během informativní schůzky jasně vysvětlil. Jde o komerční expedici a její specifika vyžadují, aby ta věc, dokud si ji smluvně nezajistíme, nebyla vidět ze vzduchu. Podle Inkorporační dohody k tomu dojde v okamžiku, až to, co je na druhé straně brány, označíme bójí jako vlastnictví Mandragory."

„A když se brána rozhodne otevřít dřív, než budeme připravený, a projde jí něco nepřátelskýho?"

„Něco nepřátelskýho?" Wardaniová odsunula paměťovou desku počítače. Očividně ji to pobavilo. „Co například?"

„To dokážete odhadnout lépe vy než já, paní Wardaniová," opáčil Sutjiadi škrobeně. „Mně jde čistě o bezpečnost týhle expedice."

Wardaniová si vzdychla.

„Nebyli to upíři, kapitáne," pronesla unaveně.

„Prosím?"

„Marťani. Nebyli to upíři. Ani démoni. Jen technologicky vyspělá rasa s křídly. To je všechno. Na druhý straně tý věci není nic," namířila prst na skálu, „co bysme za několik tisíc let neuměli sami sestrojit. Teda když dokážeme kontrolovat svoje militaristický sklony."

„Chcete mě urazit, paní Wardaniová?"

„Přeberte si to, jak chcete, kapitáne. Všichni už pomalu umíráme na radiaci. Včera několik desítek kilometrů od nás zahynulo sto tisíc lidí. Vinou vojáků." Hlas jí začal rozechvěle stoupat. „Na dalších šedesáti procentech povrchu týhle planety máte skvělý vyhlídky, že zemřete rychlou, násilnou smrtí. Zabije vás voják. Když projevíte

odlišnej politickej názor, v internačních táborech vás umučí hladem nebo utlučou k smrti. Opět vojáci. Mám pokračovat, nebo jsem vám svý chápaní militarismu dostatečně vysvětlila?“

„Paní Wardaniová,“ Hand měl v hlase napětí, které jsem tam nikdy předtím neslyšel. Hansen, Schneider a Jiang pod rampou přestali pracovat a zadívali se naším směrem. „Myslím, že jsme se uhnuli od tématu. Bavili jsme se o bezpečnosti.“

„Opravdu?“ Wardaniová se roztřeseně zasmála a klidnějším hlasem pokračovala: „Milý kapitáne, ráda bych vám sdělila, že už sedmdesát let pracuju jako archeoložka. Nikdy jsem nenarazila na žádnej důkaz, kterej by naznačoval, že by nám od Marťanů hrozilo větší nebezpečí než od války, kterou lidi jako vy na Sanctionu rozpoutali. Až na radioaktivní spad ze Sauberville jste v tuhle chvíli u týhle brány pravděpodobně v menším ohrožení než kdekoli jinde na severní polokouli.“

Rozhostilo se krátké ticho.

„Co kdybyste namířili děla na vchod do jeskyně?“ navrhl jsem. „Výsledek bude stejnej. Vzhledem k monitorovacímu systému vlastně ještě lepší. Jestli se objeví příšery s půlmetrovýma tesákama, můžeme na ně jeskyni odpálit.“

„Dobrý nápad.“ Hand se nenuceně přesunul mezi Wardaniovou a Sutjiadiho. „To mi připadá jako nejlepší kompromis, co říkáte, kapitáne?“

Sutjiadi si změřil Handa a dovtípil se, co se od něho očekává. Zasalutoval a otočil se k odchodu. Když kolem mě na rampě procházel, letmo se na mě zadíval. Jeho předchozí kamenný výraz zmizel. Vypadal zrazeně.

Člověk objeví nevinnost na nejpodivnějších místech.

Na konci rampy zachytil nohou o tělo uhynulého racka a lehce zavrávoral. Odkopl chuchvalec peří a spolu s ním sprškou tyrkysového písku.

„Hansene!“ vyštěkl podrážděně. „Jiangu! Odkliďte ten bordel z pláže. V okruhu dvou set metrů kolem lodi bude čisto.“

Ole Hansen vytáhl obočí a ironicky zasalutoval. Sutjiadi se nedíval – rychlým krokem už mířil k vodě.

Něco nebylo v pořádku.

* * *

Hansen s Jiangem použili k úklidu pohon dvou gravitačních motorek a proudem vzduchu, který ve výši kolen vytvořil bouři peří a písku, odstranili těla racků z okolí lodě. Na místě, které kolem *Nagini* vyčistili, rychle rostl tábor, jehož výstavba se ještě urychlila po návratu Depreze, Vongsavathové a Cruickshankové z trauleru. Než se úplně setmělo, na písku kolem lodi stálo v těsném kruhu pět obytných buněk. Měly stejnou velikost, pokrývala je vrstva chrómu měnícího barvu podle okolí a kromě malých světélkujících číslic nad dveřmi se podobaly jedna druhé jako vejce vejci. V každé buňce se nacházely dvě místnosti s palandami, které oddělovala společná obytná místnost, ale dvě buňky obsahovaly pouze ložnici s jedním lůžkem a ve zbývajícím prostoru vznikla zasedací místnost a laboratoř Tanji Wardaniové.

Našel jsem v ní archeoložku, která se opět skláněla nad počítačem.

Dveře čerstvě vyříznuté laserem, zavěšené na epoxidových svarech, které stále lehce voněly pryskyřicí, byly dokořán. Opřel jsem se o zárubeň a naklonil se dovnitř.

„Nějaký přání?“ zeptala se, aniž zvedla hlavu od práce.

„To jsem já.“

„Já vím, že seš to ty, Kovacsi. Co chceš?“

„Abys mě pozvala dovnitř.“

Přestala pracovat, vzdychla si, ale stále se na mě nepodívala.

„Už nejsme ve virtualitě, Kovacsi. Já –“

„Nepřišel jsem si s tebou zašoustat.“

Zaváhala a zadívala se mi do očí. „To je dobře.“

„Takže můžu dovnitř?“

„Jak chceš.“

Prošel jsem vstupním otvorem a kolem sjetin, které ze sebe vychrlil počítač, jsem zamířil ke stolu, za nímž seděla. Všechny sjetiny obsahovaly různé verze jedné věci – výseky technopiktogramů s naškrábanými poznámkami. Sledoval jsem, jak popisuje nákres, který měla před sebou.

„Jak to jde?“

„Pomalu.“ Zívla. „Pamatuju si mnohem míň, než jsem si myslela. Některý sekundární konfigurace budu muset od začátku předělat.“

Opřel jsem se o hranu stolu.

„Jak dlouho ti to bude trvat?“

Pokrčila rameny. „Několik dní. Pak to musím nechat prověřit.“

„Takže to vidíš na jak dlouho?“

„Celou tu věc, primární i sekundární konfigurace? Nevím. Proč? Už tě svědí kostní dřeň?“

Podíval jsem se otevřenými dveřmi tam, kde vrhal požár Saubervillu matně rudou záři na noční oblohu. Tak brzy po výbuchu a tak blízko od jeho centra tu budou základní prvky v hojném počtu. Stroncium$_{90}$, jód$_{131}$ a všichni jejich početní kamarádi, jako metatanatinem zdrogovaná partička dědiců Harlanovy rodiny, která okupuje přístavní hráz v Millsportu. V nestabilním subatomickém obalu, který připomíná kůži pantera močálového, chtějí proniknout všude, do každé buňky, kterou můžou zničit svou přítomností.

Proti své vůli jsem sebou škubl.

„Jen jsem zvědavej.“

„Obdivuhodná vlastnost. Jako voják to asi nemáš jednoduchý.“

S cvaknutím jsem roztáhl jednu skládací židli uloženou pod stolem a posadil se. „Myslím, že si pleteš zvědavost s empatií.“

„Opravdu?“

„Jo, opravdu. Zvědavost je základní lidská vlastnost. Trýznitelé zvědavostí překypujou. Díky ní se lepším člověkem nestaneš.“

„No, vidím, že o tom něco víš.“

To byla obdivuhodná reakce. Netušil jsem, jestli ji v internačním táboře mučili – v tom výbuchu zlosti mi to bylo jedno – ale když tu větu pronesla, nehnula brvou.

„Proč se takhle chováš, Wardaniová?“

„Řekla jsem ti, že už nejsme ve virtualitě.“

„Nejsme.“

Čekal jsem. Konečně vstala a došla k zadní stěně místnosti, kde jsem na řadě monitorů spatřil bránu zachycenou za všech možných úhlů.

„Budeš mi to muset prominout, Kovacsi,“ pronesla těžce. „Dneska jsem viděla, jak zavraždili sto tisíc lidí, aby se nám uvolnila cesta k našemu malýmu dobrodružství, a vím, *vím*, že jsme to neudělali my, ale stejně se za to cítím zodpovědná. Kdybych se šla projít, vím, že kolem mě ve vzduchu poletujou jejich kousíčky. A to nemluvím o těch revolučních hrdinech, který jsi dneska ráno zabil. Promiň, Kovacsi. Nejsem na takový věci zvyklá.“

„Nechceš si o těch dvou tělech, který jsme dneska vylovili z vody, promluvit?“

„Copak je o čem mluvit?“ Neohlédla se.

„Deprez a Jiang je rozpitvali automatickým chirurgem. Pořád netuší, co je zabilo. Žádný známky zranění, takže není z čeho vycházet.“ Zvedl jsem se a došel k ní. „Prej můžou ještě províst analýzu kostí na buněčný úrovni, ale mám pocit, že ani z tý se nic nedozvíme.“

Po těch slovech se na mě podívala.

„Proč?“

„Protože ať je zabilo, co chtělo, mělo to něco společnýho s tímhle.“ Poklepal jsem prstem na sklo obrazovky, na níž se tyčila brána. „A to ještě nikdo z nás nikdy neviděl.“

„Ty myslíš, že v hodině duchů něco prošlo skrz bránu?“ zeptala se jízlivě. „Že je dostali upíři?“

„*Něco* je dostalo,“ pronesl jsem mírným tónem. „Stářím neumřeli. Někdo jim vyndal báze.“

„To snad tu báchorku s upírama vylučuje, ne? Vyjmutí báze je zvěrstvo, který se vyskytuje jen u lidí, nebo ne?“

„Nemáš úplně pravdu. Každá civilizace, která dokázala postavit hyperportál, je určitě schopná digitalizovat vědomí.“

„Pro to neexistuje žádnej skutečnej důkaz.“

„A co logika?“

„Logika?“ Opět jsem v jejím hlase zaslechl jízlivost. „Ta logika, díky který jsme před tisíci lety dospěli k závěru, že slunce *očividně* obíhá kolem Země, jen se *podívej!* Ta logika, na jejímž základě vymyslel Bogdanovich teorii středu? Logika je antropocentrická, Kovacsi. Vychází z předpokladu, že když se tímhle způsobem

vyvinuli lidé, musely se stejným způsobem vyvíjet i všechny inteligentní technologický druhy.“

„Znám spoustu přesvědčivých argumentů.“

„Jo, ty známe všichni!“ odsekla stroze. „Logika pro poslušný stádo, kdo by se je obtěžoval krmit něčím jiným? Co když etika Marťanům přepouzdrování nedovolovala, Kovacsi? Napadlo tě to někdy? Co když smrt znamená, že si už nezasloužíš žít? Že i kdyby ses mohl vrátit, nemáš na to *právo!*“

„V technologicky vyspělý civilizaci? V civilizaci, která cestuje ke hvězdám? To je blbost, Wardaniová.“

„Ne, to je teorie. Dravčí etika související s funkcí. Ferrer a Yoshimoto v Bradbury. A právě teď máš jen velice málo důkazů, jak ji vyvrátit.“

„*Ty* tomu věříš?“

Vzdychla si a vrátila se na židli. „Samozřejmě že tomu nevěřím. Jen se ti snažím dokázat, že existujou i jiný věci než přesvědčivý malý jistoty, který nám předkládá lidská věda. O Marťanech nevíme skoro nic, a to už je zkoumáme stovky let. Každou chvíli se může snadno ukázat, že to, co si myslíme, že víme, je naprosto mylný. U poloviny věcí, který jsme vykopali, nemáte tušení, k čemu sloužily, a přesto je prodáváme jako cetky na konferenční stolky. Právě teď má pravděpodobně někdo na Latimeru to zašifrovaný tajemství, který sem přiletělo vyšší rychlostí než světlo, pověšený na zdi v obejváku.“ Odmlčela se. „A pravděpodobně visí vzhůru nohama.“

Rozesmál jsem se nahlas. Atmosféra v buňce se uvolnila a Wardaniová se neochotně usmála.

„Ne, myslím to vážně,“ zamumlala. „Jen si představ, že když se mi podaří tu bránu otevřít, něco z toho pochopíme. No, zatím se to nestalo. Člověk tady nemůže nic předpokládat. Nemůže uvažovat v lidských pojmech.“

„Dobře.“ Zamířil jsem zpátky do středu místnosti a také se posadil. Ve skutečnosti mi při představě, že lidskou bázi vyňalo nějaké marťanské komando, představě, že se dotyčný člověk ocitl v marťanské virtualitě, a toho, co by to asi udělalo s lidskou psychikou, přeběhl mráz po zádech. Až dosud mě nic takového naštěstí

nenapadlo. „Ale teď jsi to ty, kdo začíná spřádat něco jako upíří historku.“

„Jen tě varuju.“

„Jo, díky. Ale teď mi řekni něco jinýho. Kolik dalších archeologů ví o tomhle nalezišti?“

„Kromě lidí z mýho týmu?“ Wardaniová se zamyslela. „Nahlásili jsme to na centrálu v Landfallu, ale to jsme ještě nevěděli, o co jde. Popsali jsme to jako obelisk. Artefakt neznámý funkce, ale jak jsem řekla, tak označujeme prakticky každou druhou věc, kterou vykopeme.“

„Podle Handa v landfallskym registru žádnej záznam o tomhle objektu neexistuje.“

„Jo, četla jsem hlášení. Asi se ztratil.“

„To mi připadá trochu nepravděpodobný. Záznamy se můžou ztratit, ale ne záznamy o největším nálezu od Bradbury.“

„Řekla jsem ti, že jsme to nahlásili jako artefakt neznámý funkce. Jako obelisk. *Další* obelisk. Než jsme narazili na tohle, objevili jsme na pobřeží deset jinejch podobnejch útvarů.“

„A nikdy ses na to neinformovala? Ani potom, cos zjistila, o co jde?“

„Ne.“ Křivě se na mě usmála. „Sdružení mi vždycky dělalo problémy kvůli mým sklonům k wycinskismu a většině Hrabošů, který jsem vzala na palubu, taky. Kolegové nás ignorovali, kritizovali nás v odborných časopisech. Znáš konformisty. Když nám došlo, co jsme objevili, asi jsme měli všichni pocit, že Sdružení může počkat do doby, než budeme připravený je přinutit, aby svoje slova potupně odvolalo.“

„Proto jste se na to, když začala válka, vykašlali?“

„Přesně tak.“ Pokrčila rameny. „Možná to teď zní dětinsky, ale tenkrát jsme měli všichni příšernej vztek. Nevím, jestli to dokážeš pochopit. Jaký to je, když každej výzkum, kterej provedeš, každá teorie, kterou vymyslíš, přijde vniveč, protože ses kdysi přiklonil na nesprávnou stranu politický diskuse.“

Krátce jsme si vzpomněl na soudní slyšení ohledně Inneninu.

„Už jsem něco podobnýho zažil.“

„Myslím,“ zaváhala, „myslím, že v tom bylo ještě něco jinýho. Víš, tu noc, kdy jsme bránu poprvý otevřeli, jsme šíleli radostí. Obrovskej mejdan, spousta drog, spousta řečí. Každej mluvil o profesuře na Latimeru, o tom, že mě za ten objev jmenujou na Zemi čestnou badatelkou.“ Usmála se. „Myslím, že jsem si dokonce připravila děkovnou řeč. Na tuhle fázi večera si moc nepamatuju, nepamatovala jsem si ji už druhej den ráno.“

Povzdychla si a přestala se usmívat.

„Další den jsme vystřízlivěli a začali uvažovat o tom, co se skutečně stane. Věděli jsme, že jestli náš objev ohlásíme, přijdeme o něj. Sdružení sem vyšle Mistra s vhodnýma politickýma názorama, aby převzal nad objektem kontrolu, a nás poplácají po zádech a pošlou domů. Samozřejmě nás z akademickýho vyhnanství přijmou zpátky mezi sebe, ale za jakou cenu. Dovolí nám publikovat, ale jen po pečlivý cenzuře, aby se ujistili, že v textu není moc z Wycinskýho. Budeme moct pracovat, ale nikdy ne nezávisle. Jako poradci,“ vyslovila to slovo, jako by se jí z něj zdvihal žaludek, „na projektech jiných odborníků. Budou nás platit, ale za to, abysme drželi hubu.“

„Lepší, než kdyby vás neplatili vůbec.“

Ušklíbla se. „Kdybych chtěla se svýma zkušenostma a kvalifikací dělat poskoka nějakýmu slizkýmu hajzlovi s politicky vhodnýma názorama, mohla jsem. Ale rozhodla jsem se odjet sem, protože jsem chtěla sama kopat. Chtěla jsem dokázat, že něco z toho, čemu jsem věřila, je pravda.“

„Ostatní to cítili stejně jako ty?“

„Na konci ano. Na začátku se ke mně připojili, protože potřebovali práci a tenkrát nikdo jinej Hraboše nenajímal. Ale pár let života v opovržení člověka změní. A byli mladý, většina z nich. To dodá tvýmu vzteku energii.“

Přikývl jsem.

„Nemohl bejt v těch sítích někdo z nich?“

Zadívala se stranou. „Myslím, že jo.“

„Kolik jsi tu měla lidí? Lidí, který se sem mohli vrátit a otevřít bránu?“

„Nevím. Asi polovinu tvořili opravdový profíci, dva tři z nich se sem vrátit mohli. Aribowo. Možná Weng. Techakriengkrai. Všichni byli dobrý. Ale že by to dokázali sami? Že by pracovali zpětně podle našich poznámek?“ Potřásla hlavou. „Já *nevím*, Kovacsi. Byla jiná doba. Šlo o týmovou práci. Nemám tušení, jak by se ty lidi zachovali za jiných okolností. Dokonce ani nevím, jak bych se zachovala *já*.“

Po té větě mi hlavou neférově bleskla vzpomínka na Wardaniovou pod vodopádem. Zalapal jsem po dechu. Marně jsem se snažil zachytit nit svých myšlenek.

„V Landfallu budou mít v archivech záznam o jejich DNA.“

„Jo.“

„A my můžeme porovnat DNA z těch kostí –“

„Jo, já *vím*.“

„– ale odtud bude těžký získat přístup k údajům v Landfallu. A abych byl upřímnej, nevím, k čemu by to bylo dobrý. Mně je fuk, kdo to byl. Chci jen vědět, jak se dostali do tý sítě.“

Zachvěla se.

„Jestli jsou to oni,“ začala a pak se odmlčela. „Nechci, vědět, kdo to byl, Kovacsi. Dokážu bez toho žít.“

Měl jsem chuť k ní přes malou mezeru mezi židlemi, která nás dělila, natáhnout ruku, ale jak tam tak seděla, připadala mi najednou stejně shrbená a vrásčitá jako ta věc, kterou jsme přijeli otevřít. Nenašel jsem na jejím těle jediné místo, kde by můj dotek nepůsobil rušivě, eroticky nebo prostě směšně.

Ten okamžik minul. Zmizel.

„Půjdu se trochu vyspat,“ pronesl jsem a vstal. „Asi by sis měla jít taky lehnout. Sutjiadi chce začít za úsvitu.“

Nepřítomně přikývla. Skoro mě nevnímala. Byl ponořená do vzpomínek.

Nechal jsem ji sedět uprostřed hromad sjetin s technopiktogramy.

Kapitola dvacet jedna

Probudil jsem se omámený buď radiací, nebo léky, které jsem si vzal, abych její účinky zpomalil. Okno ložnice propouštělo do buňky šedivé světlo a z hlavy mi vyprchával sen…

Vidíš, vlčáku z Klínu? Vidíš?

Semetaire?

Když jsem z výklenku s koupelnou zaslechl hlasité čištění zubů, zmizel úplně. Otočil jsem hlavu a spatřil Schneidera, jak si jednou rukou vysouší vlasy ručníkem a druhou si energicky čistí zuby elektrickým kartáčkem.

„Dobrý ráno," ucedil skrz pěnu.

„Dobrý." Posadil jsem se. „Kolik je hodin?"

„Pár minut po pátý." Omluvně pokrčil rameny, otočil se k umyvadlu a vyplivl pěnu z pusy. „Sám bych se nevzbudil, ale slyšel jsem odvedle Jianga. Mám příšerně lehký spaní."

Naklonil jsem hlavu na stranu a poslouchal. Díky neurachemu jsem za plastovým závěsem jasně slyšel hlasité supění a pravidelné šustění oblečení.

„Zkurvenej psychouš," zavrčel jsem.

„Heleďte, na týhle pláži je v dobrý společnosti. Myslel jsem si, že je to základní předpoklad. Polovina lidí, který jste najali, jsou zkurvený psychouši."

„Jo, ale zdá se, že jedinej Jiang trpí nespavostí." Namáhavě jsem se narovnal a zamračil se, protože to mému bojovému pouzdru trvalo neskutečně dlouhou dobu.

Možná právě proti tomuhle Jiang Jianping bojoval. Poškozené pouzdro vás nepotěší, a ať se škody projevují sebevíc nenápadně, jsou poslem nevyhnutelné smrtelnosti. Dokonce i slabé píchnutí v zádech, které s sebou nese věk, podává naprosto jasnou zprávu. Zbývá omezený čas. Blik, blik.

Švih – lup!

„Haíií!!!“

„Fajn.“ Palcem a ukazováčkem jsem si silně zatlačil na oční bulvy. „Už jsem se probral. Můžu do koupelny?“

Schneider mi podal elektrický kartáček. Vytáhl jsem z automatu novou hlavu, zapnul ho a vstoupil do sprchy.

Probrat se a zkulturnit se.

Než jsem vešel, oblečený a s relativně jasnou hlavou, do obývacího pokoje, Jiang se trochu zklidnil. Stál na místě, lehce se otáčel ze strany na stranu a zaujímal nejrůznější obranné pozice. Aby měl víc místa, odsunul stůl a židle k jedné stěně a dveře buňky otevřel dokořán. Do místnosti pronikalo světlo zvenku a písek mu dodával namodralý odstín.

Vytáhl jsem z automatu kolu obohacenou amfetaminem, otevřel ji a napil se. Celou dobu jsem Jianga pozoroval.

„Co je?“ zeptal se Jiang, když ke mně se širokým máchnutím pravé ruky otočil hlavu. Někdy během dnešní noci si oholil husté černé vlasy pouzdra Maori, takže měl po celé hlavě dvoucentimetrového ježka. Tvář pod sestřihem byla robustní a tvrdá.

„Tohle děláte každý ráno?“

„Jo!“ vyštěkl. Blok, protiúder, třísla a hrudní kost. Když chtěl, uměl být velice rychlý.

„Působivý.“

„Díky.“ Další smrtící úder, pravděpodobně do spánku a z kombinace bloků, které naznačovaly ústup. Moc pěkné. „Každá dovednost se musí natrénovat. Každej pohyb nacvičit. Nůž je jen *nůž*, když řízne.“

Přikývl jsem. „Hayashi.“

Jeho pohyby se nepatrně zvolnily.

„Vy jste ho četl?“

„Jednou jsem se s ním setkal.“

Jiang se zastavil a zadíval se na mě. „Vy jste se *setkal* s Toru Hayashim?“

„Jsem starší, než vypadám. Byli jsme spolu na Adoracionu.“

„Vy jste Vyslanec?“

„Byl jsem.“

Na okamžik jako by nevěděl, co na to říct. Napadlo mě, jestli si nemyslí, že si z něho utahuju. Pak zvedl paže před sebe, pravou pěst vložil ve výši hrudníku do levé ruky a mírně se uklonil.

„Takeshi-sane, jestli jsem vás včera urazil svýma kecama o strachu, omlouvám se. Choval jsem se jako idiot.“

„V pohodě. Neurazil jsem se. Každej se nějak chováme. Budete snídat?“

Ukázal na stůl přiražený ke zdi. Na mělké misce se tyčila pyramida z čerstvého ovoce a vedle leželo něco, co vypadalo jako plátky žitného chleba.

„Nevadilo by vám, kdybych se připojil?“

„Bude mi ctí.“

Když se Schneider vrátil z místa, na kterém strávil předchozích dvacet minut, ještě jsme snídali.

„Porada ve velitelským stanu,“ prohodil přes rameno a zmizel v ložnici. Za okamžik se opět vynořil. „Za patnáct minut. Sutjiadi si podle všeho myslí, že by tam měli bejt všichni.“

Opět zmizel.

Jiang už vstával, ale zvedl jsem ruku a naznačil mu, aby se znovu posadil.

„Žádnej spěch. Řekl za patnáct minut.“

„Chci se ještě sprchnout a převlíct,“ namítl Jiang trochu škrobeně.

„Řeknu mu, že jste už na cestě. Proboha, v klidu dojezte. Za několik dní vám bude tak špatně, že nedokážete nic pozřít. Užívejte si, dokud můžete.“

Se zvláštním výrazem se opět posadil.

„Můžu se vás na něco zeptat, Takeshi-sane?“

„Proč už nejsem Vyslanec?“ Potvrdil mi to očima. „Říkejme tomu morální probuzení. Byl jsem v Inneninu.“

„Četl jsem o tom.“

„Zase Hayashi?“

Přikývl.

„Jo, jeho popis se hodně blíží skutečnosti, ale osobně u toho nebyl. Proto se vyjadřuje tak dvojznačně. Necítil se oprávněnej vynášet soudy. Já tam byl a posoudit to můžu. Poslali nás na smrt.

Nikdo jasně neřekl, jestli to měli skutečně v *úmyslu*, nebo ne, ale to je fuk. Moji kamarádi umřeli – opravdu umřeli –, i když to nebylo nutný. Na ničem jiným nezáleží.“

„Ale jako voják přece musíte –“

„Jiangu, nechci vás zklamat, ale už se za vojáka nepovažuju. Snažím se vyvíjet.“

„Tak za co se považujete?“ zeptal se zdvořile, ale napjal se a přestal jíst. „V co se vyvíjíte?“

Pokrčil jsem rameny. „Těžko říct. V každým případě v něco lepšího. Možná v nájemnýho zabijáka.“

Zablesklo se mu v očích. Povzdychl jsem si.

„Mrzí mě, že vás to uráží, Jiangu, ale je to pravda. Asi to nechcete slyšet, většina vojáků to nechce slyšet. Když si oblíknete uniformu, říkáte tím vlastně, že rezignujete na svý právo dělat nezávislý rozhodnutí ohledně světa a svýho vztahu k němu.“

„To je *quellismus*.“ Po těch slovech málem vyskočil od stolu.

„Možná. Ale neznamená to, že to není pravda.“ Nedokázal jsem zjistit, proč s tímhle chlápkem ztrácím čas. Možná mě dráždil jeho klid ninji, kterým jsem toužil otřást. Nebo to prostě souviselo s tím, že mě tak brzo ráno probudil jeho smrtící tanec. „Jiangu, zeptejte se sám sebe, co uděláte, když vám váš velící důstojník nařídí shodit plazmovou bombu na nějakou nemocnici plnou raněných dětí?“

„Jsou jistý akce –“

„Ne!“ vyštěkl jsem tak prudce, až mě to samotného překvapilo. „Vojáci nemají na vybranou. Podívejte se z okna, Jiangu. V tom černým popílku venku jsou molekuly, který byly kdysi lidma. Muži, ženy, děti, všechny odpařil nějakej voják na rozkaz svýho nadřízenýho. Protože mu stáli v cestě.“

„To udělali kempisti.“

„Ale *prosím* vás.“

„Nesplnil bych –“

„Pak už nejste voják, Jiangu. Vojáci rozkazy plní. Bez ohledu na následky. V okamžiku, kdy odmítnete splnit rozkaz, už nejste voják. Jste jen nájemnej zabiják, kterej se snaží dostát smlouvě.“

Vstal.

„Jdu se převlíknout," oznámil chladně. „Prosím, omluvte mě u kapitána Sutjiadiho, že přijdu později."

„Jistě." Zvedl jsem ze stolu kiwi a zakousl se do něj. „Uvidíme se na poradě."

Sledoval jsem, jak odchází do ložnice. Pak jsem se zvedl od stolu, vyšel ven a stále jsem spolu s dužinou přežvykoval hořkou ochlupenou kůži ovoce.

Tábor se pomalu probouzel k životu. Cestou k velitelské buňce jsem pod jednou podpěrou *Nagini* zahlédl skrčenou Ameli Vongsavathovou, zatímco Yvette Cruickshanková jí pomáhala zvednout část hydraulického systému, aby ho mohla zkontrolovat. Vzhledem k tomu, že Wardaniová přespávala v buňce s laboratoří, tři zbývající ženy bydlely v jedné buňce. Nevěděl jsem, jestli se tak rozhodly samy, nebo to byla náhoda. Získat čtvrtou postel se nikdo z mužských členů týmu nepokusil.

Cruickshanková mě zahlédla a zamávala mi.

„Jak jste spala?" zavolal jsem na ni.

Zazubila se. „Jako dřevo."

Hand čekal ve dveřích velitelské buňky. Byl čerstvě oholený a na sobě měl neposkvrněnou kombinézu. Ve vzduchu se vznášela lehká kořeněná vůně, která mu zřejmě vycházela z vlasů. Tolik mi připomínal náborový inzerát pro důstojníky, že bych ho s radostí střelil do obličeje.

„Dobrý ráno."

„Dobré ráno, poručíku. Jak jste spal?"

„Málo."

Zasedací místnost zaujímala tři čtvrtiny prostoru buňky, za přepážkou se nacházela Handova ložnice. Někdo v ní rozestavil do kruhu deset židlí vybavených paměťovou deskou. Sutjiadi se skláněl nad projektorem, otáčel obrázkem pláže a jejího okolí a zapisoval si poznámky do počítače. Když jsem vešel dovnitř, zvedl hlavu.

„Zdravím, Kovacsi. Jestli proti tomu nic nemáte, dal bych vás dneska ráno se Sun na motorku."

Zívl jsem. „To zní zábavně."

„Jo, ale nepojedete na vejlet. Je potřeba vytvořit sekundární bezpečnostní kruh, abysme měli víc času na případnou reakci. Až na

tom bude Sun pracovat, musí jí někdo krejt záda. Dostanete na starost střeleckou věž. Hansen s Cruickshankovou začnou na severním konci a budou postupovat do vnitrozemí. Vy a Sun půjdete na jih a budete mířit tamtéž.“ Lehce se na mě usmál. „Snažte se setkat někde uprostřed.“

Přikývl jsem.

„Vynasnažím se.“ Uvelebil jsem se na židli. „Jestli to chcete sledovat, Sutjiadi, je to návykový.“

Na svazích dangrekské šíje byla devastace Sauberville zřetelnější. Na konci poloostrova byla vidět prohlubeň, kterou bomba v mysu vytvořila. Moře, které ji zaplnilo, změnilo celý tvar pobřeží. Kolem kráteru stále stoupal kouř k obloze, ale odsud z výšky jste mohli rozeznat tisíce malých požárů, které ten kouř živily a připomínaly rudé vlaječky používané k označení potenciálních ohnisek konfliktů na politické mapě.

Z budov, ze samotného města, nezbylo vůbec nic.

„To se musí Kempovi přiznat,“ pronesl jsem do větru, který foukal od moře, „že si nedělá hlavu s rozhodováním výboru. To je přesně on. Jakmile to vypadá, že prohrává, bác! Sešle na zem zkázu.“

„Prosím?“ Sun Lipingová se stále skláněla nad monitorovacím systémem, který jsme právě rozmístili. „Mluvíte na mě?“

„Ani ne.“

„Tak si povídáte pro sebe?“ Tázavě zvedla obočí. „To je špatný znamení, Kovacsi.“

Něco jsem zavrčel a zavrtěl se na sedátku střelecké věže. Gravitační motorka stála na hrubé trávě se Sunjety namířenými do vnitrozemí. Čas od času sebou škubly, jak vyhledávače pohybu sledovaly vítr v trávě nebo možná nějaké malé zvíře, kterému se nějakým způsobem podařilo uniknout smrti, když na Sauberville dopadla bomba.

„Fajn, je to v cajku.“ Sun zaklapla víko, narovnala se a sledovala, jak se střelecká věž nejistě zakymácela a otočila se směrem k horám. Když ultravibrační dělo vyjelo z pancéřování, strnula, jako by si náhle vzpomněla na svůj úkol. Hydraulický systém ji pustil do prohlubně, takže její tělo nemohl spatřit nikdo, kdo by se

k tomuhle hřebenu blížil. Z pancéřování pod hlavní se pomalu vysunulo čidlo počasí a vztyčilo se vzhůru. Přístroj vypadal jako vyhladovělá žába v úkrytu, která vyhublou přední nohou zkoumá vzduch.

Bradou jsem zapnul mikroport.

„Cruickshanková, tady Kovacs. Slyšíte mě?“

„Mluvte,“ ozvala se lakonická odpověď. „Kde jste, Kovacsi?“

„Aktivovali jsme šestku. Přesouváme se na stanoviště pět. Brzy bysme vás měli vidět. Hlavně dodržujte zásady bezpečnosti.“

„Klídek, jo? Už nějakou dobu se tím živím.“

„Minule vás to nezachránilo, vzpomínáte?“

Uslyšel jsem, jak si pobaveně odfrkla. „Rána pod pás, kámo. Rána pod pás. Kolikrát jste vlastně umřel vy, Kovacsi?“

„Několikrát,“ přiznal jsem se.

„Takže,“ pokračovala posměšně, „držte hubu.“

„Brzy se uvidíme, Cruickshanková.“

„Ne, když vás uvidím dřív než vy mě. Konec.“

Sun se vyšplhala na motorku.

„Líbíte se jí,“ prohodila přes rameno. „Jen pro vaši informaci. Celou noc mně a Ameli vykládala, co by s váma ráda dělala v zamčený místnosti.“

„Dobře že to vím. Vy jste jí neslíbila, že si to necháte pro sebe?“

Sun nastartovala a obklopila nás ochranná clona. „Podle mě chtěla,“ pronesla zamyšleně, „aby vám to jedna z nás co nejdřív řekla. Její rodina pochází z Limonský vysočiny na Latimeru a podle toho, co vím, jdou limonský holky přes mrtvoly, když něco chtějí.“ Otočila se a podívala se na mě. „To jsou její slova, ne moje.“

Zazubil jsem se.

„Samozřejmě si bude muset pospíšit,“ pokračovala Sun, zatímco zapínala ovladače. „Za několik dní nebude mít nikdo z nás na sex ani pomyšlení.“

Úsměv mi zmizel z obličeje.

Vznesli jsme se a pomalu se pohybovali podél hřebenu. Jízda na gravitační motorce byla pohodlná, dokonce i když jsme byli plně naložení, a díky ochranné cloně jsme se dobře slyšeli.

„Myslíte si, že archeoložka dokáže tu bránu otevřít?“ zeptala se Sun.

„Jestli ji někdo dokáže otevřít.“

„Jestli ji někdo dokáže otevřít,“ opakovala zamyšleně.

Vzpomněl jsem si na psychodynamické opravy, které jsem Wardaniové provedl, poničenou vnitřní krajinu, kterou jsem musel odhalit a oloupat ji jako obvaz, který se zanítil a zarostl do masa pod sebou. A pak na jádro, na úpornou koncentrovanost, která jí umožnila to poškození přežít.

Zpočátku plakala, ale plakala s otevřenýma očima jako někdo, kdo bojuje s ospalostí. S rukama sevřenýma v pěst a zaťatými zuby se snažila zbavit slz mrkáním.

Probudil jsem ji, ale vzpamatovala se sama.

„Nesmysl,“ pronesl jsem. „Ona to dokáže. Určitě.“

„Pozoruhodná víra,“ pronesla bez jakékoli ironie.

„Dost zvláštní u člověka, kterej tak usilovně pracuje na tom, aby ničemu nevěřil.“

„To není víra,“ opáčil jsem stroze. „Prostě to vím. V tom je velkej rozdíl.“

„Nicméně já vím, že díky úpravě Vyslance dokážete z víry extrahovat fakta.“

„Kdo vám řekl, že jsem byl Vyslanec?“

„Vy sám.“ Tentokrát mi připadalo, že se Sun v duchu usmívá. „No, v každým případě jste to řekl Deprezovi a já jsem poslouchala.“

„Velice rafinované.“

„Díky. Takže mám pravdu?“

„Ve skutečnosti ne. Kde jste to slyšela?“

„Moje rodina pochází původně z Hunskýho domova. Tam označujeme Vyslance čínským slovem,“ pronesla krátkou sérii slabik, „což znamená Ten, který vytváří z víry fakta.“

Povzdychl jsem si. Něco podobného jsem před několika desítkami let slyšel na Novém Pekingu. Většina koloniálních kultur si dřív nebo později vybájila o Vyslancích mýty.

„Zdá se, že to na vás neudělalo velkej dojem.“

„No, ten překlad je špatnej. Vyslanci mají jen velice silnou intuici. Víte, chystáte se ven, je docela hezky, ale najednou se vrátíte pro kabát. Pozdějc začne pršet. Co je to?“

Podívala se přes rameno a povytáhla jedno obočí. „Štěstí?“

„Možná štěstí. Ale pravděpodobnější je, že systémům ve vašem mozku a těle, který si neuvědomujete, se příležitostně podaří poslat vám skrz veškeré naprogramování superega vzkaz. Výcvik Vyslance to vytříbí, takže vaše superego a podvědomí líp spolupracujou. S vírou to nemá nic společnýho, je to jen nekonkrétní pocit, se kterým začnete pracovat. Zasadíte si ho do souvislostí a z toho můžete vytvořit kostru pravdy. Později se k tomu modelu vrátíte a doplníte mezery. Talentovaný detektivové to tak dělávali celý staletí. Tohle je jen mnohonásobně zesílená verze.“ Najednou mě slova, která mi vycházela z úst, unavila, ten bagatelizující proud lidských upřesnění, do kterých jste se mohli zabalit, abyste unikli hrůze z toho, čím si vydělláváte na živobytí. „Povězte mi, Sun… Jak jste se dostala z Hunskýho domova až sem?“

„To mý rodiče. Byli biosystémový analytici. Nechali se sem hyperportovat, když lidi na naší planetě uvěřili v osídlení Sanctionu IV. Teda svoje osobnosti. Nechali se stáhnout do klonů ze skladu Sino na Latimeru. Všechno bylo součástí dohody.“

„Jsou pořád tady?“

Lehce svěsila ramena. „Ne. Před několika lety odešli do penze a vrátili se na Latimer. Ta smlouva byla dobře placená.“

„Proč jste se s nima nevrátila?“

„Narodila jsem se na Sanctionu. Jsem doma tady.“ Sun se na mě opět ohlédla. „Asi to nedokážete pochopit.“

„Dokážu. Viděl jsem na světě horší místa.“

„Opravdu?“

„Jistě. Například Sharyi. *Doprava! Jeďte doprava!*“

Motorka na okamžik ztratila výšku a naklonila se na stranu. Sun zareagovala v novém pouzdře obdivuhodně. Zatímco jsem se nadzvedl na sedačce a studoval pahorky, sevřel jsem rukojeti Sunjetu a stáhl je k sobě dolů. Při pohybu nebyl bez pečlivého naprogramování moc přesný a na podobné věci jsme neměli čas.

„Támhle jsem něco zahlídnul.“ Zapnul jsem mikroport. „Cruickshanková, zachytili jsme pohyb. Nechcete se k nám připojit?“

Odpověď přišla okamžitě. „Jsme na cestě. Zůstaňte na příjmu.“

„Vidíte to?“ zeptala se Sun.

„Kdybych to viděl, vystřelil bych. Už to zachytily čidla?“

„Ještě je to moc daleko.“

„To je dobře.“

„Myslím…“ Na vrcholku kopce jsem Sun znovu uslyšel. Řekl bych, že mandarínsky klela. Opatrně se vznesla ještě o metr výš. Když jsem jí na koukl přes rameno, zjistil jsem, na co se dívá.

„Co to *kurva* je?“ sykl jsem.

V jiném měřítku bych si možná myslel, že pozoruju hnízdo nedávno vylíhnutých, uměle pěstovaných červů, kteří se používají na čištění ran. Šedivá masa, která se svíjela na trávě pod námi, měla stejnou slizkou konzistenci a připomínala milion mikroskopických párů rukou, které myjí samy sebe a jedna druhou navzájem. Ale tihle červi by stačili na všechny rány, které se na Sanctionu IV zanítily během posledního měsíce. Zírali jsme na asi metr širokou plochu kypící horečnou aktivitou, která se jako balon naplněný plynem pomalu sunula po úbočí. Když na masu dopadl stín motorky, vytvořily se na povrchu vypoukliny, které se zvětšovaly a pak s tichým lupnutím praskaly jako puchýře a propadaly se zpět do hmoty hlavního těla.

„Heleďte,“ pronesla tiše Sun, „líbíme se mu.“

„Co to kurva je?“

„Nevěděla jsem to, ani když jste se mě zeptal poprvý.“

Zacouvala s motorkou zpátky nad svah, který jsme právě přeletěli, a přistála. Namířil jsem hlavně Sunjetu na našeho nového kamaráda.

„Myslíte, že jsme od toho dost daleko?“ zeptala se.

„Nebojte se,“ pronesl jsem zachmuřeně. „Kdyby to udělalo sebemenší pohyb naším směrem, okamžitě to rozstřílím na cucky. Ať je to, co je to.“

„Trochu primitivní řešení, nemyslíte?“

„Jo, je. Odteďka mi říkejte Sutjiadi.“

Ta věc, ať to bylo cokoli, se teď, když jsme nevrhali stín na její povrch, uklidnila. Vnitřní svíjivý pohyb pokračoval, ale rozhodně se k nám nepřibližovala. Opřel jsem se o stojan Sunjetu a zamyšleně masu pozoroval. Blesklo mi hlavou, jestli náhodou nejsme stále v konstruktu Mandragory a nedíváme se na další pravděpodobnostní dysfunkci, jako byl šedivý mrak, který zahaloval Sauberville, přestože o jeho osudu nebylo dosud rozhodnuto.

Zaslechl jsem hučení.

„Támhle jsou.“ Zadíval jsem se na hřeben na severu, kde jsem spatřil další motorku a neurachemem si ji přiblížil. Cruickshanková seděla za Sunjetem a vlasy jí divoce poletovaly ve větru. Kvůli rychlosti si upravili čelní štít do tvaru kužele. Hansen se nakláněl dopředu a soustředěně řídil. Překvapilo mě, jakou mi pohled na ně udělal radost.

Vlčí gen, blesklo mi podrážděně hlavou. *Nikdy se ho nezbavíš.*

Starej dobrej Carrera. Pořád ti to vychází, ty hajzle.

„Měli bysme informovat Handa,“ říkala Sun. „Třeba o tom jsou nějaký záznamy v archivech Kartelu.“

V hlavě jsem uslyšel Carrerův hlas.

Kartel rozmístil

Zadíval jsem se zpátky na svíjející se šedivou masu.

Kurva

Hansen zastavil vedle nás a opřel se o řídítka. Mračil se.

„Co –“

„My nevíme, co to kurva je,“ přerušila ho sarkasticky Sun.

„Ale víme,“ prohlásil jsem.

Kapitola dvacet dva

Když Sun záběr zastavila, Hand dlouhou dobu nehybně zíral na promítaný obraz. Nikdo jiný se už na holografickou obrazovku nedíval. Seděli jsme v kruhu nebo postávali ve dveřích buňky a pozorovali ho.

„Nanotechnologie, že?“ pronesl Hansen za všechny.

Hand přikývl. Jeho tvář vypadala jako maska, ale vytrénované smysly Vyslance mi řekly, že v něm doutná vztek.

„*Experimentální* nanotechnologie,“ upřesnil jsem. „Myslel jsem, že je to standardní zastrašování, Hande. Nic, čeho bysme se měli bát.“

„Obvykle to tak bývá,“ prohlásil klidně.

„Já s vojenskýma nanosystémama pracoval,“ pokračoval Hansen. „Ale nic takovýho jsem ještě neviděl.“

„Ani jste nemohl.“ Hand se trochu uvolnil, naklonil se a ukázal na holografickou obrazovku. „Tohle je novinka. Díváte se na nulitní konfiguraci. Nanoby nemají konkrétní naprogramování.“

„Tak co teda dělají?“ zeptala se Ameli Vongsavathová.

Hand vypadal překvapeně. „Nic. Nedělají nic, paní Vongsavathová. Přesně tohle. Pohlcují radiaci z výbuchu, přiměřeným tempem se reprodukují a prostě existují. To jsou jejich jediné parametry.“

„Zní to neškodně,“ poznamenala Cruickshanková.

Všiml jsem si, že si Sutjiadi s Hansenem vyměnili letmý pohled.

„Neškodně, jistě, za stávajících okolností.“ Hand stiskl tlačítko na počítačové desce a obraz zmizel. „Kapitáne, nejlepší bude, když si toho zatím nebudeme všímat. Můžu se spolehnout na to, že nás čidla, která jsme rozmístili, budou při jakékoli nepředvídaném pohybu včas varovat?“

Sutjiadi se zamračil.

„Zachytí všechno, co se pohybuje,“ přisvědčil. „Ale –“

„Skvělé. Pak bychom se měli všichni vrátit do práce.“

Ozval se nespokojený šum. Někdo si pohrdavě odfrkl. Sutjiadi vyštěkl, aby se uklidnili. Hand vstal a odkráčel do své ložnice. Ole Hansen škubnul bradou za manažerem Mandragory a jeho kolegové opět nesouhlasně zašuměli. Sutjiadi znovu vyštěkl, aby zmlkli, a začal rozdávat úkoly.

Čekal jsem, než všichni odejdou. Trousili se po jednom po dvou ven a poslední dvojici doprovázel Sutjiadi. Tanja Wardaniová se ve dveřích na okamžik zastavila, podívala se na mě, ale Schneider jí něco pošeptal do ucha a oba zamířili za ostatními. Když Sutjiadi viděl, že se nezvedám k odchodu, pronikavě si mě změřil, ale pak se otočil a odešel. Počkal jsem ještě pár minut, pak jsem vstal a přistoupil ke dveřím Handovy ložnice. Zaklepal jsem a vešel dovnitř.

Hand ležel natažený na polním lůžku a zíral do stropu. Téměř se na mě nepodíval.

„Co chcete, Kovacsi?“

Přitáhl jsem si židli a posadil se. „No, pro začátek míň keců, než jste nám právě nabulíkoval.“

„Nejsem si vědom, že bych někomu v poslední době zalhal. A snažím se mluvit k věci.“

„Ani jste neřekl moc pravdy. Rozhodně ne mužstvu, a to je při speciálních operacích chyba. Nejsou to idioti.“

„Ne, nejsou,“ pronesl s lhostejností botanika, který hodnotí rostlinný druh. „Ale dostali zaplaceno.“

Zkoumal jsem hranu ruky. „Mně jste taky zaplatil, ale to neznamená, že vám nezakroutím krkem, když zjistím, že se mě snažíte obalamutit.“

Ticho. Jestli ho moje výhrůžka vyděsila, nedal to najevo.

„Takže,“ řekl jsem nakonec, „povíte mi teď, co bude dál s tou nanotechnologií?“

„*Nic* s ní nebude. Už jsem to řekl paní Vongsavathové. Nanoby mají nulitní konfiguraci, protože nedělají nic.“

„Ale no tak, Hande. Jestli nedělají nic, tak proč vás to tak rozhodilo?“

Chvíli zíral na šedivý strop buňky. Zdálo se, že ho fascinuje. Užuž jsem se chystal vstát a stáhnout ho z postele, ale intuice Vyslance mě zadržela na místě. Hand nad něčím uvažoval.

„Víte," zamumlal, „co je na takovýchhle válkách nejlepší?"

„Vymejvat obyvatelům mozky?"

Přes tvář mu přeletěl lehký úsměv.

„Inovační potenciál," pronesl.

To ujištění jako by mu dodalo energii. Přehodil nohy přes okraj postele, posadil se, pak si opřel lokty o kolena a sepjal ruce. Zadíval se mi do očí.

„Co si myslíte o Protektorátu, Kovacsi?"

„Děláte si legraci?"

Zavrtěl hlavou. „Myslím to vážně. Co pro vás znamená Protektorát?"

„Ruka kostlivce svírající vejce, z nichž se snaží vyklubat nový život?"

„Velice poetické, ale neptal jsem, co o Protektorátu říká Quell. Ptal jsem se, co si o něm myslíte vy."

Pokrčil jsem rameny. „Myslím, že měla pravdu."

Hand přikývl. „Ano," pronesl prostě. „Měla pravdu. Lidská rasa překonala vzdálenost mezi hvězdami. Snažili jsme se proniknout do hlubin dimenze, k jejímuž pochopení nejsme vybaveni. Vybudovali jsme společnosti na planetách, které jsou od sebe tak daleko, že i těm nejrychlejším lodím, které máme, by trvalo pět set let, než by se dostaly z jedné strany naší sféry vlivu na druhou. A víte, jak jsme to všechno dokázali?"

„Tenhle projev jsem už někde slyšel."

„Dokázaly to korporace. Ne vlády. Ne politici. Ne ten zkurvenej, směšnej Protektorát, kterýmu platíme za hezký řeči. Korporační plánování nám předložilo tuhle vizi, korporační investice ji zaplatily a korporační zaměstnanci ji realizovali."

„Sláva korporacím." Ironicky jsem zatleskal.

Hand to ignoroval. „A když jsme byli hotoví, víte, co se stalo? Přišly Spojené národy a nasadily nám náhubek. Sebraly nám moc, kterou nám nad touhle diasporou udělily. Znovu na nás uvalily daně, změnily zákony. *Vykastrovaly* nás."

„Rve mi to srdce, Hande.“

„To není legrace, Kovacsi. Máte vůbec představu, jakého technologického pokroku bychom dosáhli, kdyby nás takhle neomezovaly? Tušíte, jak *rychle* jsme se rozvíjeli?“

„Četl jsem o tom.“

„V letech do vesmíru, v kryogenetice, v biovědě, v Umělé Inteligenci,“ vypočítával na prstech. „Století pokroku za necelých deset let. Globální tetrametový sprint pro celou vědeckou komunitu. A to všechno skončilo s Protektorátními protokoly. Věřte mi, že kdyby nás nezastavili, už dávno bychom létali do vesmíru v lodích, které by se pohybovaly vyšší rychlostí než světlo.“

„To se teď lehko říká. Myslím, že opomíjíte několik nepohodlných historických detailů, ale o to tady skutečně nejde. Snažíte se mi naznačit, že Protektorát protokoly zrušil, abyste mohli tuhle malou válku rychle ukončit?“

„V podstatě ano.“ Vtiskl si ruce mezi kolena. „Samozřejmě to není oficiální. O nic víc než všechny ty protektorátní bitevní lodě, které se oficiálně nesmějí pohybovat v okolí Sanctionu. Ale neoficiálně má každý člen Kartelu mandát pracovat na vývoji válečných zbraní.“

„A jedna z nich se teď svíjí na kopci?“

Hand stiskl rty. „INS. Jde o Inteligentní Nanobové Systémy s ultrakrátkou životností.“

„To zní slibně. Takže co to dělá?“

„Nevím.“

„Ale no –“

„Ne.“ Naklonil se dopředu. „Opravdu to *nevím.* Nikdo z nás to neví. Je to novinka. Říkají tomu OPEN. Otevřený Program Ekoreaktivních Nanosystémů.“

„OPEN systém? To je *ale* roztomilej název. A je to zbraň?“

„Samozřejmě že ano.“

„Takže jak funguje?“

„Kovacsi, vy mě neposloucháte.“ Hlas mu začal překypovat nadšením. „Ten systém se vyvíjí. Jde o *inteligentní* vývoj. Nikdo neví, co udělá. Zkuste si představit, co by se stalo s životem na Zemi, kdyby molekuly DNA dokázaly nějakým základním způsobem

uvažovat – představte si, jak rychlým vývojem bychom se dostali tam, kde jsme teď. Teď ten proces miliónkrát nebo ještě víckrát urychlete, protože když říkají *s krátkou životností*, vědí proč. Podle posledních informací, které znám, žila každá generace necelé čtyři minuty. Co ta věc dělá? Kovacsi, teprve začínáme zjišťovat, co *dokáže* dělat. Když ji vědci sledovali na modelu ve vysokorychlostním konstruktu, který vytvořila Umělá Inteligence Mandragory, pokaždé se vyvíjela jinak. Jednou se OPEN změnil ve zbraně-roboty, které připomínaly saranče velká jako pavoučí tanky, ale dokázaly skočit sedmdesát metrů do dálky a přitom přesně střílet. Jindy z něj vznikl mrak zárodečných buněk, které při kontaktu rozpouštěly vázané molekuly uhlíku.“

„Skvělý.“

„Tady by se to mělo vyvinout jiným způsobem – není tu taková hustota vojáků, která by tuhle vývojově selektivní vlastnost podpořila.“

„Ale mohlo by to dělat spoustu jinejch věcí.“

„Domnívám se, že ano.“ Manažer Mandragory se podíval na ruce. „Jakmile se to aktivuje.“

„A jak dlouho to bude trvat?“

Hand pokrčil rameny. „Dokud to nenaruší Sutjiadiho bezpečnostní systémy. Jakmile na OPEN vypálí, začnou se nanoby vyvíjet, aby se se situací vyrovnaly.“

„A když to zneškodníme hned? Jsem přesvědčenej, že Sutjiadi bude pro.“

„Jak? Když použijeme ultravibrační dělo z *Nagini*, o to rychleji bude ta věc připravená na bezpečnostní systémy. Když použijeme jinou zbraň, vyvine se OPEN jinak a bude při střetu s bezpečnostními systémy o to odolnější a inteligentnější. Je to *nanoprodukt.* Nemůžete zabít jednotlivé nanoby. A část vždycky přežije. Kurva, Kovacsi, naše laboratoře vypracovaly jako vývojový ideál osmdesátiprocentní úmrtnost. To je podstatou té zbraně. Část vždycky přežije, ti nejodolnější hajzlové, a to jsou ti, kteří vymyslí, jak vás v příštím kole porazit. Ať uděláte cokoli, *cokoli*, abyste tuhle nulitní konfiguraci zničil, celou situaci tím ještě zhoršíte.“

„Musí existovat nějakej způsob, jak to zastavit.“

„Jo, existuje. Potřebujete k tomu ukončovací kódy projektu. Které nemám.“

Radiace nebo léky způsobily, že jsem se najednou cítil příšerně unavený. Chvíli jsem na Handa zíral. K tomu nebylo co dodat. Mohl bych jedině zopakovat proslov, kterým Tanja Wardaniová včera zareagovala na Sutjiadiho názory. Zbytečné plýtvání času. S takovými lidmi nemá smysl hovořit. Vojáci, představitelé korporací, politici. Můžete je jen zabít, a dokonce ani pak se většinou nic nezlepší. Na jejich místo prostě nastoupí někdo jiný.

Hand si odkašlal. „Když budeme mít štěstí, budeme odsud pryč dřív, než to začne být nebezpečné.“

„Pokud při nás bude stát Ghede, myslíte?“

Usmál se. „Třeba.“

„Tomu přece nevěříte, Hande.“

Jeho úsměv zmizel. „Jak byste mohl vědět, čemu věřím?“

„OPEN. INS. Vy ty zkratky znáte. Znáte výsledky z konstruktu. Znáte tenhle zkurvenej programovej hardware a software. Když nás Carrera před nanotechnologií varoval, nehnul jste brvou. A najednou jste podělanej strachy. Něco mi tu nesedí.“

„To je smůla.“ Začal vstávat. „Řekl jsem vám všechno, co jsem chtěl, Kovacsi.“

Vyskočil jsem dřív než on a pravou rukou vytáhl jednu mezifázovou zbraň. Přilnula mi k dlani, jako by byla její neoddělitelnou součástí.

„Sedněte si!“

Zadíval se na namířenou pistoli –

„Nebuďte směšný –“

– pak na mě a zmlkl.

„Sed-ně-te si!“

Pomalu se posadil zpátky na postel. „Jestli mi něco uděláte, Kovacsi, přijdete o všechno. O své peníze na Latimeru, o svou cestu na jiný svět –“

„Podle toho, co jste mi řekl, to stejně asi nebudu moct využít.“

„Mám detašovanou bázi, Kovacsi. I když mě zabijete, nebude to k ničemu. V Landfallu mě přepouzdrují a –“

„Už vás někdo někdy střelil do žaludku?“

Šlehl po mně pohledem a zmlkl.

„V týhle pistoli jsou vysoce účinný tříštivý kulky. Náboje, který se používají na krátkou vzdálenost. Podle mě jste určitě viděl, co udělaly s Dengovým komandem. Vletí do těla a opustí ho jako monomolekulární střepiny. Když vás střelím do břicha, budete umírat celej dlouhej den. I kdyby vás pak znovu v Landfallu stáhli do jinýho pouzdra, tady si zažijete peklo. Jednou jsem tímhle způsobem umřel a řeknu vám, že bych to už nechtěl znova zažít."

„Myslím, že by k tomu měl kapitán Sutjiadi výhrady."

„Sutjiadi udělá to, co mu řeknu, a stejně tak ostatní. Na tý poradě jste si žádný kámoše neudělal a nikdo z nich se nechce nechat zabít nanobama o nic víc než já. Teď doufám, že ukončíme náš rozhovor civilizovaným způsobem."

Sledoval jsem, jak odhaduje výraz v mých očích, můj výhružný postoj. Měl nějakou diplomatickou psychosmyslovou úpravu, zkušenosti, jak podobné situace řešit, ale Vyslanec má zabudovanou schopnost klamat, která strčí většinu korporačního biowaru do kapsy. Vyslanci vycházejí přímo z podstaty syntetické víry. V tuhle chvíli jsem navíc ani netušil, jestli ho zastřelím, nebo ne.

Usoudil, že to myslím vážně. Nebo mu ruply nervy. Všiml jsem si, že mu zacukalo v obličeji. Zvedl jsem zbraň. Nevěděl jsem, jak to dopadne. To Vyslanec často neví. Je to prostě tak.

„Tenhle rozhovor zůstane mezi námi," pronesl. „Řeknu týmu o INS, ale zbytek si necháme pro sebe. Všechno další by bylo kontraproduktivní."

Vytáhl jsem obočí. „Je to tak špatný?"

„Vyšlo by najevo," pokračoval pomalu, jako by ta slova měla odpornou pachuť, „že jsem se přecenil. Dostali nás."

„Kdo?"

„Ty nebudete znát. Konkurence."

Znovu jsem se posadil. „Jiná korporace?"

Zavrtěl hlavou. „OPEN je dílo Mandragory. Koupili jsme INS specialisty na volné noze, ale ten projekt je náš. Přísně tajný. V Mandragoře je pár manažerů, kteří soupeří o postavení. Kolegové."

To poslední slovo téměř vyplivl.

„Máte takových kolegů hodně?"

Ušklíbl se. „V Mandragoře nemáte přátele, Kovacsi. Spolupracovníci vás budou podporovat, dokud se jim to vyplatí. Jestli někomu začnete důvěřovat, jste vyřízený. Zákon džungle. Obávám se, že jsem se přepočítal.“

„Takže rozmístí OPEN systémy v naději, že se z Dangreku nevrátíte. Není to trochu krátkozraký? Vzhledem k tomu, proč tady jsme, myslím?“

Manažer Mandragory rozpřáhl ruce. „Nevědí, proč jsme tady. Ty informace jsou uložené v paměti korporačního počítače, ale mám k nim přístup pouze já. V první řadě budou mít plné ruce práce, aby zjistili, že jsem tady na jihu.“

„Jestli nás tu chtějí sejmout…“

Přikývl. „Jo.“

Spatřil jsem další důvody, proč tu nechtěl přijít o život. Opravil jsem svůj původní odhad. Handovi neruply nervy, kalkuloval.

„Nakolik je vaše detašovaný skladiště bezpečný?“

„Zvnějšku Mandragory? Téměř nedobytné. Zevnitř?“ Podíval se na ruce. „Nevím. Odjížděli jsme ve spěchu. Bezpečnostní kódy jsou relativně staré.“

Pokrčil rameny.

„Vždycky jde o čas, co?“

„Ještě pořád se můžeme stáhnout,“ navrhl jsem. „Použít Carrerův kód.“

Hand se napjatě usmál.

„Proč myslíte, že nám Carrera ten kód dal? Experimentální nanotechnologie spadá pod Kartelové protokoly. Aby ji mí nepřátelé mohli použít, museli mít vliv ve válečné radě. To znamená přístup k autorizačním kódům Klínu a všech ostatních, kteří bojují na straně Kartelu. Zapomeňte na Carreru. Mají ho omotaného kolem prstu. I kdyby se to nestalo v době, kdy se Carrera vzdal, vstupní kód je jen krycí název bomby, která čeká na aktivaci.“ Opět se napjatě usmál. „A já vím, že Klín obvykle zasáhne všechno, na co vystřelí.“

„Jo.“ Přikývl jsem. „Většinou jo.“

„Takže,“ Hand vstal a přistoupil k oknu naproti posteli, „teď už víte všechno. Spokojen?“

Zamyslel jsem se.

„Jediná věc, která nás odsud dostane, je…“

„Přesně tak.“ Neotočil se a dál se díval z okna. „Hlášení o tom, co jsme našli, a sériové číslo bóje, která to označí jako majetek Mandragory. Jedině tohle mě dostane zpátky do hry, abych ty *bezvěrce* přetrumfl.“

Ještě chvíli jsem zůstal sedět, ale protože to vypadalo, že skončil, zvedl jsem se k odchodu. Ani teď se na mě nepodíval. Když jsem pozoroval jeho tvář, cítil jsem k němu nečekaný soucit. Věděl jsem, jak je člověku, když se přepočítá. Ve dveřích jsem se zastavil.

„Ještě něco?“ zeptal se.

„Možná byste se měl pomodlit,“ řekl jsem mu. „Třeba se pak budete cítit líp.“

Kapitola dvacet tři

Wardaniová usilovně pracovala.

Útočila na lhostejnou zvrásněnou bránu se soustředěním, které hraničilo se zuřivostí. Celé hodiny skicovala piktogramy a snažila se zjistit jejich vzájemný vztah. Ukládala sekvence technopiktogramů do matně šedivých čipů a bušila do klávesnice jako jazzový pianista sjetý tetrametem. Dobývala ji pomocí syntetizátorového zařízení rozmístěného v jeskyni a s pažemi pevně omotanými kolem sebe sledovala, jak řídicí panely s jiskřením protestují proti cizím protokolům, které do nich uložila. Zkoumala piktogramy na bráně prostřednictvím čtyřiceti sedmi monitorů a snažila se zachytit sebemenší odpověď, která by jí pomohla s další sekvencí. Se zaťatými zuby čelila nesoudržné animaci symbolů a pak posbírala poznámky, vrátila se po pláži k buňce a začala znovu.

Když byla v laboratoři, držel jsem se stranou a pozoroval její shrbenou postavu v pootevřených dveřích buňky z vyvýšeného místa nákladní plošiny *Nagini*. Přiblížil jsem si ji neurachemem, takže jsem viděl její soustředěnou tvář nad skicovací obrazovkou nebo dešifrovacím zařízením. Když odešla do jeskyně, stál jsem uprostřed chaosu odhozených technopiktogramových nákresů na podlaze buňky a sledoval ji na stěně monitorů.

Vlasy měla stažené dozadu, ale několik pramínků se uvolnilo a padalo jí do čela. Jeden jí obvykle splýval podél obličeje a vzbuzoval ve mně pocit, který jsem nedokázal rozluštit.

Sledoval jsem její práci a to, co s ní dělala.

Sun s Hansenem se střídali u panelu, na němž sledovali bezpečnostní systémy.

Sutjiadi sledoval ústí jeskyně bez ohledu na to, zda v ní Wardaniová pracovala, nebo ne.

Zbytek týmu sledoval částečně rušené satelitní vysílání. Když se jim je podařilo naladit, pak kempistické propagandistické stanice pro

zasmání, když se jim je naladit nepodařilo, pak vysílání vládní. Jakmile se na obrazovce objevil Kemp, diváci se začali pošklebovat a trousit pobavené poznámky, náborové výstupy Lapinee naopak vyvolávaly potlesk a skandování. Časem reagovali na všechno ironicky a Kemp s Lapinee si začali přebírat fanoušky. Deprez a Cruickshanková si zasedli na Lapinee a celý tým se bavil Kempovými ideologickými projevy, které doprovázel hysterickými, demagogickými gesty. Většinou všechno, co se na obrazovce objevilo, vyvolávalo tolik potřebný smích. Dokonce i Jiangovi se tu a tam mihl po tváři záblesk úsměvu.

Hand sledoval oceán.

Já někdy zaklonil hlavu, díval jsem se na hvězdy na noční obloze a přemítal, kdo sleduje nás.

Po dvou dnech bezpečnostní systémy poprvé zmasakrovaly kolonii nanob.

Když ultravibrační děla spustila palbu, vyzvracel jsem snídani. Člověk cítil to vibrování v kostech i žaludku.

Tři izolované pulzy. Pak nic.

Utřel jsem si ústa, spláchl a vyšel na pláž. Obloha na obzoru byla šedivá, protože Sauberville stále doutnalo. Žádný jiný kouř, žádný záblesk, který by naznačoval, že došlo ke zničení přístroje.

Cruickshanková stála venku se Sunjetem připraveným ke střelbě a zírala na pahorky. Došel jsem k ní.

„Cítil jste to?“

„Jo.“ Plivl jsem do písku. V hlavě mi stále tepalo, buď po dávení, nebo po ultravibrační palbě. „Vypadá to, že jsme to dostali.“

Úkosem se na mě podívala. „Jste v pořádku?“

„Hodil jsem šavli. Netvařte se tak povýšeně. Za pár dní v tom budete taky.“

„Díky.“

Zase vibrace, která mi rozechvěla útroby, tentokrát o něco delší. Paralelní výboj, šířící se nespecifikovaný zpětný náraz z řízeného paprsku, který dělo vyslalo. Zaťal jsem zuby a zavřel oči.

„Zásah,“ prohlásila Cruickshanková. „Ty první tři byly vyhledávací střely. Teď zasáhlo cíl.“

„Fajn.“

Vibrace zmizely. Předklonil jsem se a pokusil se vysmrkat z jedné nosní dírky kousky zvratků, které mi zůstaly v nosních dutinách. Cruickshanková se zájmem přihlížela.

„Byla byste tak hodná…?“

„Jé, promiňte.“ Odvrátila se.

Vysmrkal jsem si i druhou dírku, opět si odplivl a zadíval se na obzor. Na obloze pořád nic. Jen malé stopy krve v hlenu a zvratcích u mých nohou. Pocit, že se něco rozpadá.

Kurva.

„Kde je Sutjiadi?“

Ukázala k *Nagini.* Na mobilní rampě pod přídí raketoplánu stál Sutjiadi s Olem Hansenem a zřejmě diskutovali o čelním ultravibračním dělu. O kousek dál na pláži seděla na nízké duně Ameli Vongsavathová. Deprez, Sun a Jiang buď ještě snídali uvnitř vesmírné lodi, nebo už odešli něco dělat, aby zabili čas.

Cruickshanková si zastínila oči a pozorovala muže na rampě.

„Myslím, že na tohle se náš kapitán těší,“ pronesla zamyšleně. „Od tý doby, co jsme tady, se s tím dělem každej den mazlí. Heleďte, usmívá se.“

Vlekl jsem se po rampě a snažil se potlačit lehké vlny nevolnosti. Když mě Sutjiadi spatřil, ustoupil stranou. Rozhodně se neusmíval.

„Zdá se, že náš čas vypršel.“

„Ještě ne. Hand tvrdil, že nanobám bude trvat několik dní, než na ultravibrace zareagujou. Řekl bych, že máme ještě jednou tolik času před sebou.“

„Tak musíme doufat, že vaše kamarádka archeoložka je stejně inteligentní jako nanoby. Mluvil jste s ní v poslední době?“

„Někdo jinej snad ano?“

Ušklíbl se. Wardaniová nebyla od chvíle, co se dozvěděla novinku o OPEN systému, příliš sdílná. Vždycky se přišla do kuchyně jen najíst a hned potom zmizela. Každý pokus o rozhovor znemožnila jednoslabičnými odpověďmi.

„Rád bych slyšel vaše hodnocení stávající situace,“ dodal Sutjiadi.

„Pracuju na něm.“

Prošel jsem kolem Cruickshankové na pláž, a když jsem ji míjel, limonským způsobem, který mě naučila, jsem si s ní potřásl rukou. Byl to naučený reflex, ale rozesmál mě a nevolnost v útrobách trochu povolila. Znal jsem to z Vyslaneckých jednotek. Reflex se může dotknout zvláštních, hluboko ukrytých míst.

„Můžeme si promluvit?“ zeptala se Ameli Vongsavathová, když jsem k ní došel.

„Jo, hned se vrátím. Jen se chci podívat na naši šílenou Tanju.“

Skoro se neusmála.

Našel jsem Wardaniovou, jak sedí na křesle u stěny jeskyně a rozzuřeně pozoruje bránu. Na filigránových displejích nad hlavou jí blikaly pozpátku přehrávané sekvence. Holografická obrazovka vedle ní byla prázdná, jen v levém rohu nahoře bezradně bloudilo pár smítek. Bylo to nezvyklé – většina lidí minimalizované údaje stáhne k spodnímu okraji projekční plochy – ale v obou případech je to v elektronickém slova smyslu totéž, jako když se rozmáchnete a smetete všechno, co leží na stole, na podlahu. Když jsem ji pozoroval na monitorech, občas jsem ji při tom rozzlobeném gestu přistihl, ale díky ladnému rozmachu mi připadalo náhle elegantní. Rád jsem se na to díval.

„Hlavně se mě na nic neptej,“ pronesla.

„Nanoby to dostaly.“

Přikývla. „Jo, cítila jsem to. Takže kolik nám zbejvá, tak tři čtyři dny?“

„Podle Handa nejvejš čtyři. Takže jak vidíš, nemusíš se stresovat.“

Lehce se usmála. Evidentně ji to pobavilo.

„Už jsi na něco přišla?“

„Řekla jsem ti, aby ses mě na nic neptal, Kovacsi.“

„Promiň.“ Objevil jsem bednu od nějakého zařízení a posadil se na ni. „Sutjiadi začíná bejt nervózní. Hledá parametry.“

„Asi bych se s tím měla přestat hrabat a prostě tu věc otevřít.“

Taky jsem se usmál. „To by bylo dobrý.“

Ticho. Brána mě fascinovala.

„Všechno souhlasí,“ zamumlala. „Vlnová dýlka je správná, zvukový a vizuální piktogramy jsem prověřila. Matematicky to sedí, teda, pokud matematiku *chápu*, tak to sedí. Vycházela jsem z toho, co vím, že by se mělo stát, přesně takhle jsme postupovali minule, skoro krok za krokem. Kurva, *mělo* by to fungovat! Ale něco chybí. Na něco jsem zapomněla. Možná na něco,“ v obličeji jí zacukalo, „co jsem si nechtěla pamatovat.“

Hlas se jí hystericky zlomil, vybavily se jí bolestné vzpomínky, které si nemohla dovolit. Pokusil jsem se jí pomoct.

„Jestli tu byl někdo před náma, nemohl nějak změnit nastavení?“

Chvíli mlčela. Čekal jsem. Konečně zvedla hlavu.

„Díky.“ Odkašlala si. „Za důvěru. Ale víš, to je dost nepravděpodobný. Ta pravděpodobnost je jedna k milionům. Ne, jsem přesvědčená, že jsem na něco zapomněla.“

„Ale je to možný?“

„Je to *možný*, Kovacsi. Všechno je možný. Ale ve skutečnosti to možný není. To by žádnej člověk nedokázal.“

„Lidi to otevřeli,“ poznamenal jsem.

„Jo, Kovacsi, *pes* taky dokáže otevřít dveře, když se postaví na zadní. Ale kdy jsi naposled viděl psa vysadit dveře z pantů a zase je tam nasadit?“

„Dobře.“

„Jde tu o úroveň schopností. Všechno, co jsme se naučili dělat s marťanskou technologií – číst astronavigační mapy, aktivovat bouřkový úkryty, používat podzemní dráhu, kterou jsme objevili na Nkrumahově zemi – všechny tyhle věci dokázal každej dospělej Marťan dělat poslepu. Základní technologie. Jako řídit auto nebo bydlet v domě. A tohle,“ ukázala na shrbenou věž za hradbou přístrojů, „je vrchol jejich technologie. Jedinej, kterej jsme za pět set let překopávání více než třiceti světů objevili.“

„Možná jen hledáme na špatných místech. *Zatímco osaháváme lesklý plastový obal, šlapeme po křehké soustavě obvodů, které kdysi chránil.*“

Vrhla na mě pronikavý pohled. „Co jsi zač, konvertita wycinskismu?“

„Trochu jsem v Landfallu studoval. Není snadný najít kopie jeho pozdějších prací, ale Mandragora má vynikající eklektickou databázi. Podle toho, co jsem si přečetl, byl hluboce přesvědčenej, že celej pátrací protokol Archeologickýho sdružení je na nic.“

„V době, kdy to psal, byl zahořklej. Není snadný bejt jeden den uznávaným vizionářem a druhej vyobcovaným disidentem.“

„On objev tý brány předvídal, co?“

„Jo. Byly o ní zmínky v archivních materiálech, který jeho tým objevil v Bradbury. Několik odkazů na něco, co se nazývalo Krok na opačnou stranu. Sdružení se to rozhodlo interpretovat jako lyrické označení hyperportační technologie. Tehdy jsme nedokázali říct, co čteme. Epická poezie nebo zprávy o počasí – obojí vypadalo stejně – a Sdružení bylo šťastný, když jsme si pod tím uměli aspoň něco představit. Krok do neznáma jako termín pro hyperportační zařízení znamenalo vymanit se z čelistí ignorace. Pokud to označovalo nějakou technologii, kterou ještě nikdo neviděl, nebylo to nikomu k ničemu.“

Jeskyní otřásla vibrace. Kolem provizorních podpěr se zvedl prach. Wardaniová se zadívala vzhůru.

„Proboha.“

„Jo, radši bysme se na to měli podívat. Hansen se Sun si myslí, že to vydrží mnohem bližší otřesy, než jsou děla na vnitřním okruhu. Na druhý straně,“ pokrčil jsem rameny, „každej z nich udělal v minulosti přinejmenším jednu fatální chybu. Přivezu sem rampu a podívám se, jestli na tebe nespadne strop v okamžiku triumfu.“

„Díky.“

Znovu jsem pokrčil rameny. „Je to v zájmu nás všech.“

„To jsem nemyslela.“

„Aha.“ Ukázal jsem rukou před sebe a najednou jsem si připadal neohrabaně. „Hele, už jednou jsi tu věc otevřela. Dokážeš to znovu. Je to jen otázka času.“

„Kterej nemáme.“

„Řekni mi,“ hledal jsem způsob, jak ji povzbudit, „jestli je to skutečně vrchol marťanský technologie, jak to, že ji tvůj tým dokázal vůbec otevřít? Chci říct…?“

Zvedl jsem prosebně ruce.

Opět se unaveně usmála a mně najednou blesklo hlavou, jak silně ji už radiace a chemické léky poznamenaly.

„Copak to pořád nechápeš, Kovacsi? Nemluvíme o lidech. Nemysleli tak, jak myslíme my. Wycinskij to nazval obnaženým demokratickým technopřístupem. Je to jako ty úkryty před bouří. Každej k nim měl přístup – teda každej Marťan – protože jakej by mělo *smysl* vyvíjet technologii, kterou by některý z tvých soukmenovců nemohli používat?“

„Máš pravdu. To není jako u lidí.“

„Je to jeden z hlavních důvodů, proč se dostal Wycinskij se Sdružením do konfliktu. Napsal studii o bouřkových úkrytech. Jde o technologicky velice složitý zařízení, ale Marťani je vybudovali takovým způsobem, že to bylo jedno. Řídicí systémy jsou natolik jednoduchý, že je dokážeme ovládat dokonce i my. Wycinskij tvrdil, že jde o jasnou známku jednoty uvnitř druhu. Podle něho to byl důkaz, že teorie, že se marťanský impérium rozpadlo v koloniální válce, je blbost.“

„Prostě nevěděl, kdy má držet jazyk za zuby, co?“

„To je jeden způsob, jak to vyjádřit.“

„Tak čím ten rozpad vysvětloval? Šlo o válku s jinou rasou? S rasou, na kterou jsme ještě nenarazili?“

Wardaniová pokrčila rameny. „Buď to, nebo tuhle oblast galaxie prostě vyklidili a odletěli někam jinam. Ani jednu teorii nerozpracoval. Wycinskij byl ikonoklast. Šlo mu spíš o to, aby vyvrátil nesmysly, který hlásalo Sdružení, než aby budoval vlastní teorie.“

„To je na člověka, kterej byl tak chytrej, dost hloupý chování.“

„Nebo tak statečnej.“

„To je jeden způsob, jak to vyjádřit.“

Wardaniová zavrtěla hlavou. „To je fuk. Důležitý je, že veškerou technologii, kterou jsme objevili a který rozumíme, dokážeme ovládat.“ Ukázala na řadu zařízení rozmístěných kolem brány. „Musíme syntetizovat světlo z krční žlázy nějakýho Marťana a zvuky, který podle nás produkovali, ale když tomu *rozumíme*, dokážeme to udělat. Ptal ses, jak jsme tu bránu dokázali minule otevřít. Bylo to tak vymyšlený. Každej Marťan, kterej potřeboval

projít touhle bránou, ji dokázal otevřít. A to znamená, že díky tomuhle zařízení a dostatečnému množství času to dokážeme taky.“

V těch slovech jsem zaslechl bojovnost. Byla to zase ona. Pomalu jsem přikývl a slezl z bedny.

„Už jdeš?“

„Musím si promluvit s Ameli. Potřebuješ něco?“

Zvláštně se na mě podívala. „Ne, nepotřebuju, díky.“ Trochu se zavrtěla na židli. „Ještě musím projít několik sekvencí a pak se půjdu najíst.“

„Fajn. Uvidíme se v jídelně. Jo,“ zastavil jsem se, „co mám říct Sutjiadimu? Musím mu něco povědět.“

„Řekni mu, že tu bránu do dvou dnů otevřu.“

„Fakt?“

Usmála se. „Ne, asi ne. Ale stejně mu to řekni.“

*** * ***

Hand měl plné ruce práce.

Podlahu jeho pokoje pokrývaly složité symboly, vytvořené z nasypaného písku, a z černých svíček v rozích pokoje stoupal voňavý kouř. Vedle písečných ornamentů seděl se zkříženýma nohama a v jakémsi transu manažer Mandragory. V rukou držel mělkou měděnou misku, do níž mu kapala krev z rozříznutého palce. V misce ležela vyřezávaná destička ze slonoviny potřísněná krví, která na ni stékala.

„Co to tu kurva vyvádíte, Hande?“

Probral se z transu a rozzuřeně se na mě podíval.

„Řekl jsem Sutjiadimu, aby mě nikdo nerušil.“

„Jo, řekl mi to. A teď mi povězte, co to tu kurva vyvádíte?“

Ticho. Studoval jsem Handův výraz. Vyčetl jsem z něj, že by po mně nejradši skočil, což mi vyhovovalo. Pomalé umírání mě znervózňovalo a toužil jsem někomu ublížit. Soucit, který jsem k němu před několika dny cítil, ze mě rychle vyprchával.

Možná taky vycítil, co se mi honí hlavou. Pomalu zvedl levou ruku a napětí z jeho obličeje zmizelo. Odložil misku stranou a olízl si krev z palce.

„To asi nepochopíte, Kovacsi.“

„Nechte mě hádat.“ Rozhlédl jsem se po svíčkách. Stoupala z nich temná, štiplavá vůně. „Vzýváte nadpřirozený síly, aby nás z týhle šlamastyky vytáhly.“

Hand sáhl za sebe, a aniž vstal, zhasil nejbližší svíčku. Na tváři měl opět neproniknutelný výraz byznysmena, hlas naprosto klidný. „Jako obvykle, Kovacsi, přistupujete k něčemu, čemu nerozumíte, s citlivostí šimpanzí tlupy. Stačí říct, že existují rituály, které je třeba respektovat, pokud má být jakýkoli vztah s říší duchů plodný.“

„To pochopit dokážu, do jistý míry. Mluvíte o systému úplatků. Něco za něco. Trocha krve za trochu přízně. Velice profesionální přístup, Hande, velice *korporační*.“

„Co chcete, Kovacsi?“

„Chci si rozumně promluvit. Počkám venku.“

Vyšel jsem z místnosti a překvapilo mě, že mi lehce brní ruce. Pravděpodobně šlo o neovladatelnou reakci bioobvodů v plátcích, které jsem měl v dlaních. Svíjely se jako závodní psi před startem a bránily se vpádu do své procesorové integrity, protože pravděpodobně nezvládaly radiaci o nic lépe než zbytek mého těla.

V krku mě jako kousíčky mokrého hadru dusilo Handovo kadidlo. Vyplivl jsem ji. Ve spáncích mi tepalo. Ušklíbl jsem se a zavřeštěl jako šimpanz. Poškrábal jsem se v podpaží. Odkašlal jsem si a znovu si odplivl. Uvelebil jsem se na židli a studoval jednu ruku. Třas konečně ustal.

Manažerovi Mandragory trvalo asi pět minut, než uklidil své náčiní, a když se vynořil z ložnice, vypadal opět jako stará známá verze Matthiase Handa. Pod očima měl tmavé kruhy a byl bledý jako stěna, ale ten vzdálený výraz, který jsem viděl u jiných lidí, když umírali na nemoc z ozáření, v očích neměl. Zatím se držel. Vyzařovalo z něho pouze vědomí neodvratně se blížící smrti, a to navíc dokázal rozeznat pouze Vyslanec.

„Doufám, že je to *velmi* důležité, Kovacsi.“

„Já doufám, že ne. Ameli Vongsavathová tvrdí, že se včera v noci vypnul palubní monitorovací systém *Nagini*.“

„Cože?“

Přikývl jsem. „Jo. Asi na pět nebo šest minut. Vyřadit ho z provozu není nic těžkýho – Vongsavathová říká, že člověk může

systém přesvědčit, že jde o součást standardní údržby. Takže, žádnej poplach.“

„Ach, Damballah.“ Zadíval se na pláž. „Kdo o tom ještě ví?“

„Vy to víte. Já to vím. Ameli Vongsavathová to ví. Ona to řekla mně, já to řekl vám. Možná to řeknete Ghedeovi a on s tím něco udělá.“

„Nechte toho, Kovacsi.“

„Je čas učinit zásadní rozhodnutí, Hande. Myslím si, že Vongsavathová s tím nemá nic společnýho – protože jinak by mi o tom neřekla. *Vím*, že já s tím nemám nic společnýho a vy zřejmě taky ne. Jinak nemůžeme věřit nikomu.“

„Zkontrolovala Vongsavathová loď?“

„Prej prověřila všechno, co mohla. Za to, jak se bude raketoplán chovat při letu, ale neručí. Mě spíš napadlo zařízení v nákladním prostoru.“

Hand zavřel oči. „Jo. Skvělý.“

Přejal můj způsob vyjadřování.

„Z hlediska bezpečnosti bych navrhoval, aby se Vongsavathová s náma dvěma vznesla do vzduchu. Řekneme, že chceme zkontrolovat naše nanokamarády. Než prověří všechny systémy, my projdeme seznam nákladu. Provedeme to dneska odpoledne.“

„Dobře.“

„Navrhoval bych taky, abyste začal nosit tohle – tak, aby to nikdo neviděl.“ Ukázal jsem na kompaktní paralyzér, který mi dala Vongsavathová. „Roztomilej, co? Zřejmě standardní výbava pro případ nouze. Našla ho v kokpitu. Pokud zasáhnete nesprávnýho člověka, má minimální následky.“

Natáhl ruku pro zbraň.

„Nesahat! Vyzvedněte si svoji.“ Zasunul jsem paralyzér zpátky do kapsy „Promluvte si s Vongsavathovou. Je taky ozbrojená. My tři bysme měli stačit na to, abysme zabránili nějaký nepředložený akci dřív, než začne.“

„Dobře.“ Znovu zavřel oči a přitiskl si palec a ukazovák do vnitřních koutků očí. „Dobře.“

„Já vím. Vypadá to, jako by někdo opravdu nechtěl, abysme tou bránou prošli, co? Možná že pálíte kadidlo za špatný lidi.“

Ultravibrační děla venku znovu vypálila.

Kapitola dvacet čtyři

Ameli Vongsavathová se s námi vznesla do pětikilometrové výšky, chvíli pokračovala v letu a pak zůstala viset na místě. Všichni tři jsme se nacpali do kokpitu, shromáždili se kolem holografické palubní desky jako pravěcí lidé kolem ohně a čekali. Když po třech minutách žádný ze systémů neselhal, Vongsavathová si dlouze oddechla. Vypadalo to, jako by zadržovala dech od chvíle, kdy jsme zastavili.

„Vypadá to, že se není čeho bát," pronesla nepřesvědčivě. „Ať ty systémy vypnul kdokoli, pravděpodobně nechce umřít spolu s náma."

„No," opáčil jsem pochmurně, „to záleží na tom, jak je člověk zapálenej pro věc."

„Vy myslíte, že Ji–"

Přitiskl jsem si prst na rty. „Nejmenovat. Zatím ne. Hlavně nedělejte ukvapené závěry. A kromě toho, našemu sabotérovi stačí trochu důvěry v záchrannej tým. Kdyby se raketoplán zřítil, naše báze by z toho stejně vyvázly bez následků, nebo ne?"

„Pokud by nebyly palivový buňky podminovaný, tak jo."

„To je ono." Otočil jsem se k Handovi. „Co vy na to?"

Najít poškození netrvalo dlouho. Když Hand otevřel první kontejner v nákladním prostoru, výpary, které se z něj vyvalily ven, nás odmrštily zpátky do kabiny. Stiskl jsem tlačítko pro případ nouze. Poklop zaklapal a s hlasitým mlasknutím se zamkl. Překulil jsem se na záda; z očí mi tekly slzy a snažil jsem se potlačit záchvat kašle, který mi drásal plíce.

„Kurva!"

Nad sebou jsem zahlédl Ameli Vongsavathovou. „Jste v –"

Hand slabě přikývl.

„Korozivní granát?" zasípal jsem a otřel si oči. „Někdo ho tam musel hodit a pak kontejner uzavřít. Co bylo v HIS 1, Ameli?"

„Hned jsem zpátky.“ Pilotka se vrátila do kokpitu, aby prošla seznam nákladu. „Většinou zdravotnickej materiál!“ zavolala zpátky. „Náhradní součástky pro autochirurga, nějaký léky proti nemoci z ozáření. Obě zařízení k Identifikaci a odhadu škod, jeden mobilní korzet pro pacienty neschopný pohybu. Jo, a jedna bóje.“

Kývl jsem na Handa.

„A podívejme se.“ Posadil jsem se a opřel se o zaoblený trup raketoplánu. „Ameli, dokážete zjistit, kde jsou uložený ostatní bóje? A odvětrat to, než dveře znovu otevřeme? Je mi už dost blbě i bez toho smradu.“

Na stěně nade mnou byl automat na pití. Zvedl jsem ruku, vytáhl z něj několik plechovek a jednu hodil Handovi.

„Nate. Spláchněte si tím vaše slitinový oxidy.“

Chytil plechovku a kašlavě se rozesmál. Usmál jsem se na něj.

„Takže.“

„Takže.“ Otevřel plechovku. „Jestli jsme měli mezi sebou v Landfallu zrádce, zdá se, že nás sledoval až sem. Nebo si myslíte, že se do tábora vplížil včera v noci někdo cizí?“

Zamyslel jsem se nad tím. „To je dost nepravděpodobný. Vzhledem k nanobám, dvěma okruhům bezpečnostních systémů a smrtelný dávce radiace, která se vznáší nad celým poloostrovem, by to museli bejt totální cvoci.“

„Kempisté, kteří se dostali v Landfallu do Věže, by tomu popisu odpovídali. Koneckonců, měli báze, který se samy zničí. Skutečná smrt.“

„Hande, kdybych chtěl zaútočit na Mandragoru *já*, pravděpodobně bych si takovou bázi taky pořídil. Jsem přesvědčenej, že vaše bezpečnostní služba má určitě *nádhernej* výslechovej software.“

Nevšímal si mě a dál o něčem přemítal.

„Vplížit se na palubu *Nagini* by nebylo pro člověka, který se dokázal dostat do Věže, nic těžkého.“

„Ne, ale je mnohem pravděpodobnější, že máme zrádce ve vlastních řadách.“

„Dobře, dejme tomu. Ale kdo to je? Někdo z vašeho týmu, nebo z mého?“

Otočil jsem hlavu ke dveřím kokpitu a zvýšil hlas.

„Ameli, dejte tam autopilota a pojďte sem. Nechci, abyste si myslela, že se o něčem bavíme za vašimi zády."

Chviličku se nic nedělo a pak se v průchodu objevila Ameli Vongsavathová s lehce stísněným výrazem na tváři.

„Už jsem tady," pronesla a s omluvným úsměvem dodala: „A stejně jsem poslouchala."

„Fajn." Ukázal jsem, aby šla dovnitř. „Protože logicky jste právě teď jedinej člověk, kterýmu můžeme věřit."

„Díky."

„Řekl logicky." Handova nálada se od chvíle, co jsem ho vyrušil z motliteb, nezlepšila. „To není poklona, Vongsavathová. Pověděla jste Kovacsovi o výpadku bezpečnostních systémů. To je vaše alibi."

„Pokud to nebylo alibi pro případ, až ten kontejner někdo otevře a moji sabotáž stejně odhalí."

Zavřel jsem oči. „Ameli…"

„Váš tým, nebo můj, Kovacsi?" Manažer Mandragory ztrácel trpělivost. „Který z nich?"

„Můj tým?" Otevřel jsem oči a zíral na nápis na plechovce, kterou jsem držel v ruce. Od chvíle, co mi o tom Vongsavathová řekla, jsem o tom mockrát přemýšlel. „Schneider má pravděpodobně dost zkušeností na to, aby dokázal palubní přístroje vypnout. Wardaniová zřejmě ne. A navíc by musel přijít někdo s lepší nabídkou než –" odmlčel jsem se a zadíval se směrem ke kokpitu, „– než Mandragora. A to si nedovedu představit."

„Ze zkušenosti vím, že materiální prospěch nehraje při dostatečně silném politickém přesvědčení roli. Nemohl by být někdo z nich kempista?"

Vzpomněl jsem si na svůj rozhovor se Schneiderem

Už nikdy se na nic takovýho dívat nehodlám. Chci pryč, za každou cenu

a Wardaniovou

Dneska jsem viděla, jak zavraždili sto tisíc lidí… kdybych se šla projít, vím, že kolem mě ve vzduchu poletujou jejich kousíčky

„Nezdá se mi."

„Wardaniová byla v internačním táboře."

„Hande, čtvrtina zkurvený populace na týhle planetě je v internačních táborech. Člověk se tam dostane, ani neví jak.“

Možná jsem to neřekl tak lhostejně, jak jsem chtěl. Povzbudilo ho to.

„Dobře, *můj* tým,“ vrhl omluvný pohled na Vongsavathovou. „Vybrali jsme je náhodně a během několika dní jsme je stáhli do nových pouzder. Je nepravděpodobné, že by se k nim v tu dobu kempisté dostali.“

„Věříte Semetairovi?“

„Věřím, že kromě jeho procent ho nic jiného nezajímá. A je dost chytrý na to, aby věděl, že Kemp tuhle válku nevyhraje.“

„Obávám se, že *Kemp* je natolik chytrej, že ví, že Kemp tuhle válku nevyhraje, ale to neznamená, že přestane bojovat. Materiální prospěch nehraje při dostatečně silným politickým přesvědčení roli, pamatujete?“

Hand obrátil oči v sloup.

„Tak dobře, *kdo?* Kdo v tom má podle vás prsty?“

„Je tu ještě jedna možnost, na kterou jste zapomněl.“

Pronikavě se na mě zadíval. „Ale jděte. Ta povídačka o příšerách s půlmetrovými tesáky. Přece těm Sutjiadiho blábolům nevěříte.“

Pokrčil jsem rameny. „Jak myslíte. Ale našli jsme dvě těla s vyjmutýma bázema, a ať se jim stalo cokoli, vypadá to, že byli členy expedice, která sem přišla otevřít bránu. Teď se snažíme otevřít bránu my a –“ otočil jsem palec směrem k podlaze „– stane se nám tohle. Různý expedice, několik měsíců, možná rok po sobě. Spojuje je jedině to, co je na opačný straně brány.“

Ameli Vongsavathová naklonila hlavu na stranu. „Ale Wardaniová tu se svojí první výpravou žádný potíže neměla, nebo ano?“

„Pokud vím, tak ne.“ Narovnal jsem se a snažil se zachytit myšlenky, které mi klouzaly mezi prsty. „Ale kdo ví, v jakým časovým horizontu ta věc reaguje. Jakmile se otevře, zaregistruje vás. Jestli jste vysokej a máte křídla, žádnej problém. Jestli ne, vypustí nějakej… já nevím, třeba nějakej vzdušnej virus.“

Hand si posměšně odfrkl. „A co přesně ten virus dělá?“

„Nevím. Možná se vám uhnízdí v hlavě. Ovládne vás. Rupne vám v bedně. Zabijete svoje parťáky, vyrvete jim bázi a pohřbíte je v síti do moře. Zničíte zařízení expedice.“ Viděl jsem, s jakým výrazem mě oba pozorují. „Dobře, já *vím.* Jen dávám příklady. Ale přemejšlejte o tom. Za pláží je nanotechnologickej systém, kterej vyvíjí vlastní zbraně. Vytvořili jsme ho my. Lidská rasa. A tahle lidská rasa je, při *střízlivým* odhadu, několik tisíc let za Marťanama. Kdo ví, jaký obranný systémy vymysleli a rozmístili kolem.“

„Možná ze mě mluví byznysmen, Kovacsi, ale dokážu jen těžko uvěřit v obranný mechanismus, kterému trvá rok, než se aktivuje. Chci říct, že do takového vynálezu bych já neinvestoval, a to jsem ve srovnání s Marťany pračlověk. Hypertechnologie, podle *mě,* postuluje hyperefektivnost.“

„Vy jste kurva pračlověk, Hande. Zaprvý se na všechno, včetně efektivnosti, díváte z hlediska zisku. Systém přece nemusí vytvářet vnější zisk, aby byl efektivní, stačí, když *funguje.* U zbraní to platí dvojnásob. Podívejte se z okna na to, co zbylo ze Sauberville. Jakej je z toho užitek?“

Hand pokrčil rameny. „Zeptejte se Kempa. To je jeho práce.“

„Tak dobře, přemejšlejte o tom. Před pěti šesti sty lety sloužila bomba, jako byla ta, která srovnala se zemí Sauberville, jen k zastrašování. Politici jí tenkrát strašili lidi. Teď je shazujeme na zem jako hračky. Víme, jak po nich uklidit, vypracovali jsme strategie, díky kterým je můžeme skutečně použít. K zastrašování teď používáme genetický nebo možná nanotechnologický zbraně. V týhle době. Takže můžeme klidně předpokládat, že Marťani měli ještě větší problém, když vstoupili do války. Co by asi tak mohli použít k zastrašování?“

„Něco, co by z lidí udělalo vraždící maniaky?“ Hand se na mě skepticky podíval. „Po roce? Ale no tak.“

„Ale co když to nejde zastavit?“ pronesl jsem tiše.

Rozhostilo se ticho. Podíval jsem se z jednoho na druhého a přikývl.

„Co když to přichází hyperspojením, jako je tahle brána, napadne to vzorce chování v každým mozku, do kterýho to pronikne, a nakonec to nakazí všechno, co je na druhý straně? Kdyby to mělo

nakonec zdevastovat celou populaci planety, nezáleželo by na tom, jak je to pomalý.“

„Eva–“ Hand věděl, co bude následovat, a zmlkl.

„Nemůžete se evakuovat, protože je to všude. Nemůžete udělat nic než planetu izolovat a sledovat, jak umírá, generaci, možná dvě, ale *nemůžete* odletět.“

Opět nastalo ticho a zahalilo nás jako studený příkrov.

„Myslíte, že na Sanctionu se rozšířilo něco takového?“ zeptal se nakonec Hand. „Virus, který napadá vzorce chování?“

„No, to by vysvětlovalo *tuhle* válku,“ pronesla Vongsavathová a všichni jsme se nečekaně rozesmáli.

Napětí se uvolnilo.

Vongsavathová objevila v kokpitu dvě kyslíkové masky a já a Hand jsme se vrátili do nákladního prostoru. Otevřeli jsme zbývajících osm kontejnerů a stáhli se dozadu.

Tři byly nenapravitelně poškozené, čtvrtý částečně – granát zničil čtvrtinu obsahu. Našli jsme zbytky obalu, který evidentně pocházel z muničních zásob *Nagini*.

Kurva.

Třetina protiradiačních léků. Zničená.

Náhradní software pro polovinu automatizovaných systémů. Nepoužitelný.

Zůstala jedna funkční bóje.

*** * ***

Když jsme se vrátili do kabiny, posadili jsme se, sundali si masky a mlčky přemítali o tom, co jsme právě viděli. Dangrekský tým byl jako kontejner pevně zapečetěný zkušenostmi specialistů a bojovými pouzdry Maori.

S korozí uvnitř.

„Tak co řekneme ostatním?“ chtěla vědět Ameli Vongsavathová.

Vyměnil jsem si pohled s Handem.

„Nic,“ pronesl. „Ani slovo. Necháme si to pro sebe. Řekneme, že to byla nehoda.“

„Nehoda?“ Vongsavathová vytřeštila překvapeně oči.

„Má pravdu, Ameli.“ Zamyšleně jsem zíral před sebe. Pátral jsem po střípcích intuice, která by mi mohla poskytnout odpověď. „Nemá smysl to ventilovat. Musíme s tím žít, dokud se nedostaneme do nového života. Řekneme jim, že došlo k poruše napájecího zdroje. Mandragora šetřila, zakoupila vojenský přebytky s prošlou záruční lhůtou. Tomu by měli uvěřit.“

Hand se neusmíval. Ani jsem se mu nedivil.

Koroze uvnitř.

Kapitola dvacet pět

Než jsme přistáli, Ameli Vongsavathová pořídila záznam nanokolonií. V zasedací místnosti jsme si ho přehráli.

„To jsou pavučiny?“ zeptal se někdo.

Sutjiadi záznam zvětšil na maximální velikost. Před námi se objevily šedivé pavučiny dlouhé stovky metrů a desítky metrů široké, které zaplňovaly prohlubně a pukliny mimo dosah ultra vibračních děl. Mezi nimi se plazily hranaté věci, které připomínaly čtyřnohé pavouky. Jako by někde hluboko uvnitř probíhala čilá aktivita.

„To je ale rychlost,“ poznamenal Luc Deprez s plnou pusou jablka. „Ale na mě to působí defenzivně.“

„Právě teď,“ přisvědčil Hand.

„No, tak to zakonzervujeme v tomhle stavu,“ Cruickshanková se bojovně rozhlédla. „Už s tím konečně musíme něco udělat. Navrhuju, abysme vytáhli jeden minomet a tu věc rozstříleli na cucky.“

„Dokážou se s tím vyrovnat, Yvette,“ pronesl Hansen s nepřítomným pohledem. Vypadalo to, že naší báchorce s nehodou všichni uvěřili, ale to, že ze všech zásob zůstala jediná bóje, s Hansenem očividně zamávalo. „Vyrovnají se s tím a přizpůsobí se tomu.“

Cruickshanková netrpělivě mávla rukou. „To nevadí. Získáme tím čas, nebo ne?“

„Mně to připadá rozumný.“ Sutjiadi vstal. „Hansene, Cruickshanková, jakmile se najíme, dáme se do toho. Plazmový jádro, tříštivá nálož. Chci vidět, jak ta věc hoří.“

*** * ***

Sutjiadi udělal, co chtěl.

Po rychlé večeři v jídelně *Nagini* všichni vyšli na pláž a čekali na představení. Hansen s Cruickshankovou připravili jeden mobilní minomet, zaměřovací procesor nakrmili vzdušným záznamem Ameli Vongsavathové, a zatímco zbraň vystřelovala přes pahorky do nanokolonií a toho, co se vyvíjelo pod pavučinami, bomby s plazmovým jádrem, stáhli se k nám. Na obzoru se objevil požár.

Sledoval jsem to s Lukem Deprezem z paluby trauleru. Opíral jsem se o zábradlí a dělil se s ním o láhev saubervilleské whisky, kterou jsme našli ve skříňce na kapitánském můstku.

„Moc pěkný," pronesl nájemný zabiják a sklenicí ukázal na záři na obloze. „A primitivní."

„Jo, je válka."

Zvědavě se na mě zadíval. „Divnej názor na Vyslance."

„Bejvalýho Vyslance."

„Tak bejvalýho Vyslance. Jejich jednotky jsou vyhlášený svojí rafinovaností."

„Když se jim to hodí. Když chtějí, umějí bejt dost přímočarý. Jen si vzpomeňte na Adoracion. Na Sharyi."

„Innenin."

„Jo, Innenin taky." Zadíval jsem se na dno skleničky.

„Může za to ta primitivnost, kámo. Kdyby tuhle válku vedli trochu víc rafinovaně, skončila by už před rokem."

„Myslíte?" Zvedl jsem láhev. Přikývl a natáhl ke mně sklenici.

„Jasně. Kdyby poslali do Kempopolisu elitní jednotku a toho hajzla zlikvidovali, už dávno by bylo po válce."

„To je zjednodušenej pohled, Deprezi." Nalil jsem si dalšího panáka. „Má ženu, děti. Několik bratrů. Symboly odporu. Co s nima?"

„Ty by samozřejmě zlikvidovali taky." Deprez zvedl sklenici. „Na zdraví. Pravděpodobně by museli taky zabít většinu jeho velitelů, ale co? Je to práce na jednu noc. Pro dvě nebo tři komanda. Přišlo by to na… na kolik?"

Napil jsem se whisky a usmál se. „Vypadám snad jako účetní?"

„Já jen vím, že kdyby tam vyslali několik elitních komand, skončila by tahle válka už před rokem. A místo tohohle masakru by umřelo jen pár desítek lidí."

„Jo, máte pravdu. Nebo bysme mohli na obou stranách rozmístit inteligentní bojový systémy, evakuovat planetu a počkat, dokud se vzájemně nerozstřílí. Zničený stroje, žádný ztráty na lidských životech. Nechápu, že to tak neudělají.“

„To by stálo *spoustu* peněz,“ pronesl vážně zabiják. „Je vždycky levnější zabíjet lidi než ničit stroje.“

„Snad vás tím neurazím, Deprezi, ale na zabijáka mi připadáte trochu přecitlivělej.“

Zavrtěl hlavou.

„Vím, jakej jsem,“ pronesl, „ale tu práci jsem si vybral a dělám ji dobře. V Chatichai jsem viděl mrtvý na obou stranách – byli mezi nima kluci a holky, který by kvůli věku ještě nemohli k odvodu. Nebyla to jejich válka a nezasloužili si v ní umřít.“

Vzpomněl jsem si na četu Klínu, kterou jsem vedl do nepřátelské palby několik stovek kilometrů jihozápadně odsud. Kwok Yuen Yeeová, s rukama a očima rozervanýma stejnou bombou, která připravila Eddieho Munharta o končetiny a Tonyho Loemanaka o obličej. Jiní měli méně štěstí. Žádný z nich nebyl neviňátko, ale nikdo se jich neptal, jestli chtějí umřít.

Minometná palba na pláži utichla. Přimhouřil jsem oči a viděl, že se Cruickshanková s Hansenem, jejichž postavy teď byly v snášejícím se soumraku sotva vidět, vracejí do tábora. Dopil jsem whisky.

„No, je po všem.“

„Myslíte, že to k něčemu bude?“

Pokrčil jsem rameny. „Jak říká Hansen, na chvíli.“

„Takže zjistí explozivní kapacitu našich střel. Možná se taky naučí bránit proti paprskovým zbraním – jejich teplotní účinky jsou podobný. A už zpracovávají průraznost ultravibračních děl. Co ještě máme?“

„Oštěpy?“

„Kdy tu bránu otevřeme?“

„Proč se ptáte mě? To ví Wardaniová.“

„Myslel jsem, že jste… přátelé.“

Znovu jsem pokrčil rameny a mlčky zíral přes zábradlí. Blížil se večer a hladina s jeho příchodem potemněla.

„Zdržíte se ještě?“

Zvedl jsem láhev proti tmavnoucí obloze a rudé záři na jejím spodním okraji. Nevypili jsme ani polovinu.

„Zdá se, že tu ještě nějakou dobu zůstanu.“

Tiše se zasmál. „Víte, že tu pijeme sběratelskou vzácnost? Možná tak nechutná, ale tahle whisky teď bude stát pěknej balík. Tím chci říct,“ ukázal rukou přes rameno, kde býval Sauberville, „že tam už se whisky nikdy vyrábět nebude.“

„Jo.“ Otočil jsem se zády k zábradlí a přes palubu se zadíval na zničené město. Nalil jsem si další skleničku a zvedl ji k obloze. „Tak tahle je na ně. Ať tu zkurvenou láhev dopijeme.“

Potom jsme skoro nemluvili. Jak hladina v láhvi klesala a trauler obklopila noc, věty byly čím dál pomalejší a rozmazanější. Svět se zmenšil jen na palubu, obrys kapitánského můstku a hrstku hvězd. Posadili jsme se na zem a zády se opřeli o zaoblený bok lodi.

Z ničeho nic se mě Deprez zeptal:

„Vypěstovali vás v tanku, Kovacsi?“

Zvedl jsem hlavu a zaostřil na něj pohled. To si obvykle mysleli o Vyslancích všichni a na půltuctu světů, kam mě teleportovali, se běžně používala nadávka ‚tankista‘. Přesto, od člena elitního komanda…

„Ne, samozřejmě že ne. Vás jo?“

„Kurva samozřejmě že mě ne. Ale Vyslanci –“

„Jo, Vyslanci. Přitlačí vás ke zdi, stáhnou vaši duši do virtuálu a nacpou do vás kvanta zařízení, který byste ve svých světlejších chvilkách pravděpodobně radši neměl. Ale většina z nás jsou pořád skutečný lidi. Když se vyvíjíte v přirozeným prostředí, získáte základní flexibilitu, která je strašně důležitá.“

„Ani ne.“ Deprez zavrtěl prstem. „Mohli generovat konstrukt, dát mu virtuální život a pak ho stáhnout do klonu. Vůbec byste nemusel *vědět*, že nejste skutečnej člověk. Klidně byste mohl *bejt* něco takovýho, i když máte vzpomínky na dětství.“

Zívl jsem. „Jo, jo. Vy nakonec taky. Oba dva bysme mohli bejt něco takovýho. Vzpomínky jsou něco, co vám zůstane pokaždý, když vás přepouzdrujou, pokaždý, když vás teleportujou, a víte, jak vím, že mi to neudělali?“

„Jak?“

„Protože tak *zkurvený* dětství, jako jsem měl já, by nikdo naprogramovat nedokázal. Kvůli němu ze mě vyrostl sociopat, kterej nenávidí autority a je psychicky labilní. Stal se ze mě zkurvenej klonovanej bojovník, Luku.“

Rozesmál se a po chvilce i já.

„Ale to dětství vás naučilo myslet,“ řekl a přestal se smát.

„Cože?“

Ukázal kolem sebe. „Všechno tohle. Tahle pláž, ten klid. To ticho. Možná je to všechno nějakej vojenskej konstrukt. Možná je to místo, kam nás posílají, když jsme mrtvý, než se rozhodnou, kam nás stáhnou příště.“

Pokrčil jsem rameny. „Užívejte si to, dokud to trvá.“

„Vy byste byl takhle šťastnej? V konstruktu?“

„Luku, po tom, co jsem během posledních dvou let viděl, bych byl šťastnej v předpokoji pro duše prokletých.“

„Moc romantický. Ale já mluvím o vojenský virtualitě.“

„Rozcházíme se jen v označení.“

„Vy si myslíte, že jste *prokletej?*“

Napil jsem se saubervillské whisky a zašklebil se, protože mě zapálila v krku. „To byl fór, Luku. Dělám si legraci.“

„Aha. To jste měl říct.“ Zničehonic se naklonil dopředu. „Kdy jste poprvý někoho zabil, Kovacsi?“

„Není to trochu osobní otázka?“

„Možná na týhle pláži umřeme. Opravdu umřeme.“

„Ne, jestli je to konstrukt.“

„Tak co když jsme prokletý, jak říkáte?“

„To nepovažuju za důvod, proč bych se vám měl zpovídat.“

Deprez protáhl obličej. „Tak se budeme bavit o něčem jiným. Šoustáte tu archeoložku?“

„Šestnáct.“

„Cože?“

„Šestnáct. Bylo mi šestnáct. To znamená skoro osmnáct podle pozemskýho času. Harlanův svět se otáčí pomalejc.“

„Pořád hodně mladej.“

Zamyslel jsem se. „Ne, bylo načase. Od čtrnácti let jsem se potloukal s gangy. Několikrát jsem to už málem udělal.“

„Zabil jste ho při bitce?“

„Dostal jsem se do průšvihu. Snažili jsme se okrást dealera tetrametu, ale byl silnější, než jsme čekali. Ostatní utekli a mě chytil.“ Podíval jsem se na ruce. „Pak jsem byl silnější já, než čekal on.“

„Vyřízl jste mu bázi?“

„Ne. Jen jsem odtud zmizel. Když ho přepouzdrovali, prej po mně pátral, ale to už jsem byl v armádě. Neměl takový konexe, aby se mi mohl pomstít.“

„A v armádě vás naučili, jak můžete někoho doopravdy usmrtit.“

„Jsem přesvědčenej, že bych se to stejně dozvěděl. A co vy? Vy jste začínal podobně?“

„Ale ne,“ odpověděl lehkým tónem. „Mám to v krvi. Moje rodina na Latimeru odjakživa sloužila v armádě. Máma byla důstojník místních meziplanetárních mariňáků, její táta starší kapitán u námořnictva. V armádě byli i brácha se ségrou.“ Usmál se do šera. V úsměvu se mu zablýskly bílé zuby. „Dalo by se říct, že nás k tomu vychovali.“

„Tak jak do armádní historie vaší rodiny zapadá to, že jste šel ke speciálním jednotkám? Zklamali vás, když vám nedali velitelskou funkci? Jestli to není osobní otázka.“

Deprez pokrčil rameny. „Voják je voják. Nezáleží na tom, jakým způsobem zabíjí. Přinejmenším mi to říkala máma.“

„A kolik bylo vám, když jste někoho poprvý zabil?“

„Sloužil jsem ještě na Latimeru.“ Opět se usmál a ponořil se do vzpomínek. „Nebyl jsem o moc starší než vy. Během povstání v Soufriere jsem byl členem průzkumný jednotky v mokřinách. Obešel jsem strom a bum!“ Udeřil se pěstí do dlaně. „Dostal to. Zastřelil jsem ho dřív, než mi to došlo. Rána ho odhodila deset metrů dozadu a rozletěl se vejpůl. Nechápal jsem, že jsem toho chlápka doopravdy zastřelil.“

„Sebral jste mu bázi?“

„Jasně. Dostali jsme rozkaz. Vzít každou bázi kvůli výslechu, nenechat žádnej důkaz.“

„To musela bejt legrace.“

Deprez zavrtěl hlavou.

„Bylo mi nanic,“ přiznal se. „Na blití. Ostatní kluci z jednotky se mi smáli, ale seržant mi ji pomohl vyříznout. Taky mě umyl a řekl mi, abych si z toho nedělal hlavu. Pak jsem zabil pár dalších, no, a zvykl jsem si.“

„A jste v tom dobrej.“

Zadíval se na mě a pohledem mi moje slova potvrdil.

„Po akci v Soufriere jsem dostal vyznamenání. Doporučili mě ke speciálním jednotkám.“

„Setkal jste se někdy s Bratrstvem Carrefour?“

„Carrefour?“ zamračil se. „Operovali dál na jihu. U Bissou a na mysu – vy ho znáte?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„V Bissou měli vždycky základnu, ale nikdo nevěděl, pro koho dělají. Některý carrefourský hougani pašovali rebelům na mysu zbraně – vím to, protože jsem jednoho nebo dva sám zabil – ale jiný zase pracovali pro nás. Dodávali nám informace, drogy, někdy pro nás uspořádali bohoslužby. Spousta řadovejch vojáků byla silně věřících, takže ocenili, když jim velitel umožnil, aby jim hougan před bitvou požehnal. Přišel jste s nima někdy do styku?“

„Několikrát v Latimer City. Spíš jsem je znal z doslechu, než že bych se s nima doopravdy setkal. Ale Hand je hougan.“

„Fakt?“ Deprez se zamyslel. „To je zajímavý. *Nechová se* jako kněz.“

„Ne, to ne.“

„Díky tomu je mnohem nepředvídatelnější.“

„Hej, Vyslanče!“ zavolal někdo zpod zábradlí na levoboku a pak jsem zaslechl hučení motorů. „Jste na palubě?“

„Cruickshanková?“ Zvedl jsem hlavu. „To jste vy, Cruickshanková?“

Ozval se smích.

Kymácivě jsem vstal a došel k zábradlí. Podíval jsem se dolů a rozeznal Schneidera, Hansena a Cruickshankovou, jak sedí nacpaní na jedné gravitační motorce. V rukou drželi láhve a další věci

potřebné k večírku a podle toho, jak se motorka ve vzduchu kolébala, jejich mejdan začal na pláži už před hodně dlouhou dobou.

„Pojďte radši nahoru, nebo se utopíte," pronesl jsem.

Nová partička s sebou přinesla hudbu. Postavili na palubu zvukovou aparaturu a noc se rozzářila salsou z Limonské vysočiny. Schneider s Hansenem dali dohromady opiovou dýmku a zapálili ji. Mezi zavěšenými sítěmi a stožáry stoupal k obloze voňavý kouř. Cruickshanková nabídla všem doutník s cedulkou Indigo City.

„Tyhle jsou zakázaný," poznamenal Deprez, když jeden převaloval mezi prsty.

„Válečná kořist." Cruickshanková ukousla špičku svého doutníku, a zatímco ji měla stále v puse, lehla si na palubě na záda. Otočila hlavu ke světlu, které vycházelo ze žhnoucí základny dýmky a bez zjevného úsilí se od pasu nahoru nadzvedla. Když se posadila, usmála se na mě. Předstíral jsem, že fascinovaně nezírám na její natažené tělo Maori.

„Zřejmě jsme přišli nevhod," prohlásila a podala mi láhev.

Vytáhl jsem z kapsy pomačkanou krabičku Landfall Lights a připálil si doutník od škrtátka.

„Než jste se tu objevili, byl to klidnej mejdan."

„Jo. Dva starý psi, který se vytahujou, kdo zabil víc lidí, co?"

Z doutníku vyšel obláček kouře. „Tak kde jste je ukradla, Cruickshanková?"

„Dal mi je skladník z muničního skladu v Mandragoře těsně předtím, než jsme odjeli. A nic jsem neukradla, udělali jsme dohodu. Čeká na mě ve zbrojnici–" obrátila oči v sloup a zkontrolovala časový displej na sítnici „– už asi přes hodinu. Takže vytahovali jste se, kdo jich víc zabil?"

Letmo jsem se zadíval na Depreze. Usmál se.

„Ne."

„To je dobře." Vyfoukla kouř k obloze. „V jednotkách rychlýho nasazení se totiž o ničem jiným nebavili. Byla to banda debilů. Tím chci říct, že zabíjet lidi není *těžký*. Všichni k tomu máme předpoklady. Jde jen o to zbavit se třesavky."

„A samozřejmě vytříbit techniku."

„Děláte si ze mě srandu, Kovacsi?“

Zavrtěl jsem hlavou a dopil skleničku. Bylo na tom něco *smutného* sledovat někoho tak mladého jako Cruickshanková, jak jde stejně špatnou cestu, po které jste se vydali před několika desítkami subjektivních let vy.

„Ty seš z Limonu, co?“ zeptal se Deprez.

„Horalka, narodila jsem se tam i vyrostla. Proč?“

„Pak musíš znát Bratrstvo Carrefour.“

Cruickshanková si odplivla. Byl to přesný plivanec zpod zábradlí do vody. „Ty hajzlové. Jo, objevili se u nás. V zimě v osmadvacátým. Jezdili sem a tam lanovkou, obraceli lidi na víru, a když se jim to nepodařilo, vypalovali vesnice.“

Deprez na mě vrhl letmý pohled.

Pronesl jsem: „Hand je bejvalej Carrefour.“

„Nechová se tak.“ Vyfoukla kouř. „Kurva, proč by taky měl? Dokud nedojde na víru, chovají se jako obyčejný lidi. Při tom všem, jak Kempa pomlouvají…“ zaváhala a s podvědomou opatrností se rozhlédla. Na Sanctionu IV byla kontrola, jestli někde blízko nestojí politruk, zakořeněná stejně hluboce jako kontrola dozimetru. „… aspoň se neohání vírou. Když jsem byla v Limonu, četla jsem, že je ještě před blokádou z Indigo City veřejně vyobcovali.“

„No,“ utrousil Deprez suše, „Bůh je pro tak veliký ego, jako má Kemp, velká konkurence.“

„Slyšela jsem, že quellismus je taky takovej. Zakazuje víru.“

Posměšně jsem se zasmál.

„Hele!“ Schneider se vložil do hovoru, „já to slyšel taky. Co to jen Quell říkala? *Plivni na tyranskýho Boha, jestli se tě ten hajzl snaží povolat k zodpovědnosti?* Něco takovýho?“

„Kemp nemá s quellistama nic společnýho,“ prohodil Ole Hansen z místa, kde se opíral o zábradlí s opiovou dýmkou v ruce. Podal mi ji a vrhl na mě zamyšlený pohled. „Nemám pravdu, Kovacsi?“

„Jak se to vezme. Něco si z tý filozofie půjčuje.“ Postavil jsem dýmku na zem, a zatímco jsem v druhé ruce držel doutník, vsunul jsem do úst náustek. Kouř, který jsem vtáhl do plic, mi zahalil vnitřní orgány, jako kdyby se na nich rozprostřelo studené prostěradlo.

Působil jemněji než doutník, i když možná nebyl tak jemný jako Guerlain 20. Hrudním košem se mi jako na ledových křídlech šířila droga. Rozkašlal jsem se a ukázal doutníkem Schneiderovým směrem. „A tenhle citát je blbost. Vymyšlenej neoquellistickej blábol."

To vyvolalo menší pobouření.

„Ale no *tak* –"

„Cože?"

„Šlo o její řeč na smrtelný posteli!"

„Schneidere, nikdy neumřela."

„*Tohle,*" pronesl Deprez ironicky, „je druh víry."

Všichni se rozesmáli. Znovu jsem potáhl z dýmky a podal ji zabijákovi.

„Dobře, *pokud víme,* nikdy neumřela. Jen zmizela. A člověk nemůže pronýst řeč na smrtelný posteli bez smrtelný postele."

„Možná to byly slova na rozloučenou."

„Možná to byly kecy." Nejistě jsem vstal. „Jestli chcete slyšet citát, řeknu vám ho."

„Jóóó!!!"

„Bezva!!"

Ustoupili dozadu, aby mi udělali místo.

Odkašlal jsem si. „*Nemám omluv,* řekla. To je z Válečných deníků, ne nějaká vymyšlená řeč na smrtelný posteli. Odešla z Millsportu, protože ji vyhnali jejich pumový atentátníci, a představitelé Harlanova světa do éteru vyhlásili, že ji Bůh povolal ke zúčtování za mrtvé na obou stranách. Řekla, *nemám omluv, a nejméně ze všeho pro Boha. Jako všichni tyrani nestojí za to, abych s ním promluvila jediné slovo. Celá věc je nekonečně jednodušší – nepovolám ho ke zúčtování a on mi prokáže stejnou laskavost.* Řekla přesně tohle."

Na palubě se ozval potlesk, který připomínal křídla vyplašených ptáků.

Když utichl, pozorně jsem se rozhlédl, abych zjistil, nakolik ho mysleli ironicky. Připadalo mi, že pro Hansena měla ta řeč nějaký význam. Oči měl sklopené a zamyšleně vdechoval kouř z dýmky. Schneider naopak doprovodil potlesk dlouhým zahvízdnutím a s

očividně sexuálním podtónem se opřel o Cruickshankovou. Horalka z Limonu odvrátila pohled stranou a usmála se. Luc Deprez, který seděl naproti ní, se tvářil neproniknutelně.

„Zarecitujte nám báseň," požádal mě tiše.

„Jo!" přidal se Schneider. „Válečnou báseň."

Zničehonic jsem se ocitl zpátky na hlavní palubě nemocniční lodě. Loemanako, Kwok a Munharto, shromáždění kolem mě, se zraněními, které nesli jako odznaky. Bez jakýchkoli výčitek. Zmasakrovaná Vlčata. Vyhledali mě, abych jim to všechno potvrdil a vedl je k novému začátku.

Kde byly moje omluvy?

„Nikdy jsem se její básně neučil," zalhal jsem a došel podél zábradlí k výklenku, kde jsem se opřel a zhluboka se nadechl, jako by byl kolem čistý vzduch. Na obloze nad pevninou už uhasínaly plameny po bombardování. Chvíli jsem je pozoroval a nakonec jsem sklouzl pohledem na žhavý konec doutníku v ruce.

„Podle mě mají quellisti svoji filozofii víc propracovanou," pronesla Cruickshanková, která se opřela o zábradlí vedle mě. „Žádná legrace, když jste z Harlanova světa, co?"

„O to nejde."

„Ne?"

„Ne. Quell byla zkurvená psychopatka. Pravděpodobně způsobila víc skutečných smrtí než všechny protektorátní mariňácký jednotky ve špatným roce."

„Působivý."

Podíval jsem se na ni a musel jsem se usmát. Potřásl jsem hlavou. „Ach, Cruickshanková, *Cruickshanková*."

„Co?"

„Jednoho dne si na tenhle rozhovor vzpomenete, Cruickshanková. Jednou, asi za sto padesát let ode dneška."

„Jistě, pane učiteli."

Znovu jsem potřásl hlavou, ale tentokrát jsem se neusmál. „Dělejte si, co chcete."

„To dělám od jedenácti."

„Hernajs, skoro celých deset let."

„Je mi dvacet dva, Kovacsi.“ Při těch slovech se usmála, ale jen pro sebe. Pohled upírala na černou, hvězdami posetou hladinu pod námi. I když se usmívala, hlas měla napjatý. „Sloužím v armádě pět let, z toho tři u taktických záloh. Výcvik u mariňáků, v celkovým hodnocení devátý místo. Z víc než osmdesáti vojáků. Sedmý v bojových dovednostech. V devatenácti hodnost desátníka, v jednadvaceti seržanta.“

„Ve dvaadvaceti mrtvá.“ Vyznělo to drsněji, než jsem chtěl.

Cruickshanková se pomalu nadechla. „Páni, vy ale máte *zkurvenou* náladu. Jo, ve dvaadvaceti mrtvá. A teď jsem zpátky ve hře, stejně jako všichni ostatní tady. Jsem už velká holka, Kovacsi, takže co kdybyste si ty vaše výchovný kydy na chvíli odpustil.“

Vytáhl jsem obočí spíš proto, že jsem si náhle uvědomil, že má pravdu, než kvůli něčemu jinému.

„Když myslíš, velká holko.“

„Viděla jsem, jak se na mě díváte.“ Zhluboka potáhla z doutníku a vyfoukla kouř směrem k pláži. „Tak co říkáte? Stihneme to dřív, než nás dostane radiace? Využijeme tuhle chvíli?“

Hlavou mi táhly vzpomínky na jinou pláž, s palmami, jejichž kmeny připomínaly šíje dinosaurů tyčící se nad bílým pískem, a s Tanjou Wardaniovou, která se mi pohybovala v klíně.

„Nevím, Cruickshanková. Nejsem přesvědčenej, že je na to teď správnej čas a správný místo.“

„Ta brána vás vyděsila, co?“

„Tak jsem to nemyslel.“

Přešla to mávnutím ruky. „To je fuk. Myslíte si, že ji Wardaniová dokáže otevřít?“

„No, podle toho, co se povídá, to už jednou dokázala.“

„Ale vypadá pod psa.“

„No, asi máte na mysli, že má za sebou vojenskej internační lágr, Cruickshanková. Měla byste ho někdy vyzkoušet.“

„Přestaňte, Kovacsi.“ V hlase se jí ozvala předstíraná nuda, která ve mně probudila zlost. „My takový tábory nezřizujeme. To je věc vlády. Výhradně domácí záležitost.“

Neovládl jsem se. „Cruickshanková, víte úplný *hovno*.“

Zamrkala, protože ji to vyvedlo z míry, pak se ale opět vzpamatovala. Nad ublížeností převážil chladný tón.

„Možná, ale zato *vím,* co se povídá o Carrerově Klínu. Slyšela jsem o rituálních popravách zajatců. Dost vynalézavých, *podle toho, co se povídá*.“

Otočila se zpátky k vodě. Chvíli jsem studoval její profil. Zkoumal jsem důvody, proč jsem se přestal ovládat, a moc se mi nelíbily. Pak jsem se opřel o zábradlí vedle ní.

„Promiňte.“

„Vykašlete se na to.“ Ale při těch slovech se o kousek odsunula.

„Ne, fakt se omlouvám. Tohle místo mě zabíjí.“

Bezděčně se usmála.

„Myslím to vážně. Už jsem byl mrtvej, víckrát, než byste věřila.“ Potřásl jsem hlavou. „Jen to nikdy netrvalo tak dlouho.“

„Jo. Navíc jedete po tý archeoložce, co?“

„Je to tak vidět?“

„Teď jo.“ Zadívala se na doutník, ulomila žhnoucí konec a zbytek si zasunula do náprsní kapsy. „Nemám vám to za zlý. Je chytrá, rozumí věcem, který jsou pro nás ostatní jen duchařský historky a matematika. Je to skutečně mystická záležitost. Přitahuje mě.“

Rozhlédla se.

„Překvapuju vás, co?“

„Trochu.“

„Tak dobře. Jsem totální laik, ale poznám, že ta věc v jeskyni mění naše myšlení. Člověk to cítí, jakmile se na ni podívá. Víte, jak to myslím?“

„Jo.“

Ukázala přes tmavou hladinu, kde pableskoval tyrkysový pruh pláže. „Vím, že pohled do tý brány nás navždycky změní.“

Podívala se na mě.

„Je to divnej pocit. Jako kdybych umřela a teď jsem se vrátila a mám to znovu před sebou. Nevím, jestli by mě to mělo děsit, ale neděsí. Páni, těším se na to. Nemůžu se dočkat, až uvidím, co na tý opačný straně je.“

V prostoru mezi nám vznikalo něco vřelého. Něco, co rostlo z toho, co říkala, z jejího výrazu a intenzivního pocitu ubíhajícího času, který se řítil kolem nás.

Opět se usmála, chvatně si přejela dlaněmi po obličeji a pak se otočila.

„Tak zatím, Kovacsi," zamumlala.

Sledoval jsem, jak odchází po palubě, a aniž se jedinkrát otočila, připojila se ke skupince.

To se ti povedlo, Kovacsi. Nemohl ses chovat taktnějc?

Polehčující okolnosti. Umírám.

Všichni umíráte, Kovacsi. Všichni.

Trauler se zhoupl na hladině a uslyšel jsem, jak mi nad hlavou zaskřípaly sítě. Vybavil se mi úlovek, který jsme vytáhli na palubu. Smrt zavěšená v záhybech jako newpestská gejša ve visutém lůžku. Při té vzpomínce mi malý hlouček na opačném konci paluby najednou připadal křehký, ohrožený.

Chemické látky.

Příliš mnoho chemikálií v systému. A zase ten zkurvenej vlčí gen. Nezapomeň na ni, na tu věrnost smečce, právě když ji nejméně potřebuješ.

Stejně je dostanu všechny. Začíná nová sklizeň.

Zavřel jsem oči. Sítě znovu zaskřípaly.

V ulicích Sauberville jsem měl plný ruce práce, ale –

Jdi do prdele!

Hodil jsem doutník přes zábradlí, otočil se a rychlým krokem zamířil k hlavním kajutním schůdkům.

„Hej, Kovacsi?" zavolal na mě Schneider a zvedl skleněný pohled od dýmky. „Kam jdeš, kámo?"

„Volání přírody," prohodil jsem přes rameno a cestou po schůdcích se pevně přidržoval zábradlí. V podpalubí jsem narazil do dveří kajuty, které se v šeru pomalu pohupovaly v pantech, podařilo se mi je otevřít a vecpat se do úzkého prostoru za nimi.

Na jedné zdi slabě zářily osvětlovací panely. V jejich slabém světle člověk stěží rozeznal obrysy zařízení. Rám postele, která vyrůstala z podlahy jako nedílná součást původní konstrukce. Naproti regály na osobní věci. Na opačné straně kajuty stůl a

světelný displej. Automaticky jsem udělal tři kroky dopředu a opřel se čelem o desku stolu. Obrazovka se probudila k životu a zalila mi obličej světlem a tmavě modrou barvou. Zavřel jsem oči a ve tmě za víčky si nechal světlo klouzat sem a tam. Ať už bylo v dýmce cokoli, svíjelo se to ve mně jako had.

Vidíš, vlčáku z Klína? Vidíš, jak nová sklizeň začíná?

Kurva, Semetaire, vypadni z mý hlavy!

Pleteš se. Nejsem šarlatán a Semetaire je jen jedno z mnoha jmen…

Ať jsi kdokoli, koleduješ si o kulku do ksichtu.

Ale tys mě sem přivedl.

Nemyslím si.

Spatřil jsem lebku, jak se kymácí v záhybech sítě. Sardonický úsměv zčernalých, vyžraných zubů.

Měl jsem plný ruce práce v ulicích Sauberville, ale už jsem skončil. A teď mám práci tady.

Teď se pleteš… Až tě budu chtít, najdu si tě.

Kovacsi-vacsi-vacsi-vacsi-vacsi…

Zamrkal jsem. Do otevřených očí mě zabolelo světlo. Za zády jsem ucítil pohyb.

Napřímil jsem se a zíral na přepážku nad stolem. Matný kov odrážel modrou záři obrazovky. Ve světle bylo vidět tisíce drobných prohlubní a škrábanců.

Opět pohyb za zády –

Nadechl jsem se.

– Blížilo se to –

Bleskurychle jsem se otočil.

„Kurva, Kovacsi, chcete, abych dostala infarkt?“

Krok ode mě stála Cruickshanková s rukama v bok. Ve světle obrazovky jsem viděl, že má na tváři nejistý úsměv a pod chromobundou bezešvou košili.

Vydechl jsem si. Hladina adrenalinu prudce klesla.

„Cruickshanková, co tady dole kurva děláte?“

„Kovacsi, co tady dole děláte kurva vy? Řekl jste, že vás volá příroda. Co jste tu chtěl provádět, močit na obrazovku?“

„Proč jste mě sem dolů sledovala?“ sykl jsem. „Chtěla jste mi ho podržet?“

„Nevím. Líbilo by se vám to, Kovacsi? Tak to máte rád?“

Na okamžik jsem zavřel oči. Semetaire zmizel, ale ta věc v mém hrudníku se pořád lenivě svíjela. Když jsem oči zase otevřel, Cruickshanková tam pořád byla.

„Co kdybyste přestala žvanit, Cruickshanková, a začala radši něco dělat?“

Usmála se. Jednou rukou si nenuceně sklouzla k výstřihu košile, zahákla za něj palec, a když se látka rozjela, odhalila ňadra vespod. Cruickshanková jakoby hypnotizovaně pohlédla na své nové tělo. Pak zvedla prsty, přejela si jimi po bradavkách a třela je tak dlouho, dokud neztvrdly.

„Vypadám, jako že se jen dívám, Vyslanče?“ zeptala se pomalu.

Pohlédla na mě a já se na ni vrhl. Když jsme se k sobě přitiskli, vklouzla mi stehnem, teplým a pevným pod tenkou látkou kombinézy, mezi nohy. Odstrčil jsem jí ruku z ňadra a položil na ně svoji. Pevně jsem je sevřel a oba jsme se dívali na bradavku, která mezi námi trčela, a na to, co s ní moje prsty provádějí. Když mi začala rozepínat pásek a vklouzla mi rukou pod kombinézu, slyšel jsem, že začíná přerývaně dýchat. Uchopila konec mého penisu a třela ho mezi palcem a dlaní.

Ve změti oblečení a končetin jsme se svezli na postel. Po dopadu se kolem nás zvedla téměř viditelná slaná vlhkost a zatuchlost. Cruickshanková kopla jednou nohou do dveří kajuty. Zavřely se s hlasitým bouchnutím, které muselo být slyšet až na horní palubu. Usmál jsem se Cruickshankové do vlasů.

„Chudák Jan.“

„Cože?“ Na okamžik zvedla hlavu od toho, co prováděla s mým penisem.

„Myslím, aaaach, myslím, že se pekelně naštve. Jede po tobě od tý doby, co jsme odjeli z Landfallu.“

„Hele, s takovýma nohama po mě musí ject každej heterosexuální chlap. Nic,“ začala mě laskat a jednotlivé tahy vždy na pár vteřin přerušila, „bych v tom nehledala.“

Zadržel jsem dech. „Dobře, nebudu.“

„Fajn. Kromě toho," jedním ňadrem se mi otřela o žalud a pomalými krouživými pohyby začala přejíždět kolem něj, „má pravděpodobně plný ruce práce s tou archeoložkou."

„Cože?"

Snažil jsem se posadit. Cruickshanková mě strhla dolů a stále se soustředila na kontakt žaludu s bradavkou.

„Ne, ty tu zůstaneš, dokud s tebou nebudu hotová. Nechtěla jsem ti to říct, ale myslím, že vzhledem k tomuhle," ukázala na to, co dělala, „se s tím dokážeš vyrovnat. Všimla jsem si, že spolu několikrát odešli. A Schneider se pak vždycky vrátil s idiotským úsměvem, a tak jsem si to domyslela." Pokrčila rameny a opět mi začala pravidelně přejíždět po penisu sem a tam. „No, na bělocha nevypadá špatně a Wardaniová pravděpodobně bere všechno, co se jí naskytne. Líbí se ti to, Kovacsi?"

Zasténal jsem.

„Myslela jsem si to. Vy chlapi." Potřásla hlavou. „To je standardní pornokonstruktní grif. Nikdy neselže."

„Pojď ke mně, Cruickshanková."

„Teď ne. Později. Chci ti vidět do tváře, až budeš chtít vystříknout a já ti to nedovolím."

Bojovala proti alkoholu a opiu, postupující nemoci z ozáření, Semetairovi, který mi strašil někde v hlavě, a teď ještě proti představě Tanji Wardaniové v Schneiderově náruči – přesto mě pomocí energických pohybů a jemných doteků ňadry udělala za necelých deset minut. A když jsem se blížil k vrcholu, třikrát mě s nadšenými, vzrušenými hrdelními zvuky stáhla zpátky z okraje a pak mě rychle a drsně přivedla k orgasmu, při kterém jsem nás oba postříkal semenem.

Vyvrcholení jako by mi vypnulo mozek. Wardaniová a Schneider, Semetaire a blížící se smrt, všechno odešlo spolu s orgasmem. Zhroutil jsem se na úzkou postel a kajuta v pozadí mi najednou připadala vzdálená a naprosto bezvýznamná.

Když jsem opět něco ucítil, byl to jemný dotek stehna Cruickshankové, které mi přehodila přes hrudník a vyhoupla se na něj.

„Tak, Vyslanče," pronesla a uchopila do dlaní můj obličej, „a teď mi to oplatíš."

Vzala mi hlavu do dlaní, jako kojící matka ji přitiskla mezi záhyby škvírky a něžně mě při tom kolébala. Kundičku měla horkou a vlhkou a šťávy, které z ní vytékaly, nahořkle chutnaly. Voněla jako spálené dřevo a z hrdla jí vycházely zvuky, které připomínaly ostří pily přejíždějící sem a tam. Jak v ní rostlo vzrušení, cítil jsem, že se jí napínají dlouhé svaly na stehnech, a ke konci trochu nadzvedla hýždě, kterými mi spočívala na hrudníku, a začala pohybovat pánví dopředu a dozadu jako při souloži. Její prsty, které mi tiskly hlavu mezi stehna, se lehce chvěly, jako by ztrácely sílu držet se nad propastí. Krátce oddychovala a začala ochraptěle sténat.

Tak snadno se mě nezbavíš, vlčáku z Klínu

Cruickshanková se vztyčila na kolenou, svaly na hýždích se jí křečovitě napjaly a hlasitě vykřikla do vlhkého vzduchu kajuty. Měla orgasmus.

Tak snadno ne

Křečovitě se zachvěla a zhroutila se na mě tak prudce, až mi vyrazila dech. Pustila mě a hlava mi dopadla do lepkavých prostěradel.

Jsem v tobě a

„Teď," vydechla a natáhla se ke mně, „se podíváme, co… Ach."

To, co viděla, ji překvapilo, ale dobře své zklamání zamaskovala. Měl jsem jen částečnou erekci. Krev mi proudila zpátky do svalů, protože si tělo myslelo, že ji tam potřebuji k boji nebo k tomu, abych se zbavil té věci v hlavě.

Ano. Vidíš, jak začíná nová sklizeň? Můžeš utíkat, ale –

KURVA vypadni z mý hlavy!

Nadzvedl jsem se na loktech a cítil, jak mi tuhne výraz na tváři. Žár, který jsme v kajutě roznítili, vyhasínal. Pokusil jsem se o úsměv a cítil, že mi ho Semetaire vzal.

„Promiň. Vypadá to, že mě ta radiace dostala dřív, než jsem si myslel."

Pokrčila rameny. „Hele, Kovacsi. Slova ne *to jen tělo* nebyly ještě nikdy pravdivější než v tuhle chvíli. Netrap se tím."

Škubnul jsem sebou.

„Kurva, moc mě to mrzí.“ Měla na tváři stejný komicky schlíplý výraz jako při rozhovoru v konstruktu. Na pouzdru Maori působil legračně. V krku mě zašimral smích, a tak jsem se ho pokusil dostat ven. Podařilo se. Roztáhl jsem tvář do úsměvu.

„No?“ prohodila, protože vycítila změnu. „Nechceš to přece jen zkusit? Nebude to problém, jsem pořád mokrá.“

Sklouzla níž a sklonila se nade mnou. Ve slabém světle odvíjejících se dat na obrazovce jsem se téměř zoufale zadíval na trojúhelník mezi jejími stehny, ale Cruickshanková mě pohltila s jistotou člověka, který vkládá náboj do komory.

Teplo, tlak a dlouhé, napjaté tělo, které na mě sedělo, ve mně vyvolaly vzrušení, ale pořád to nestálo za moc. Když jsem z ní několikrát vyklouzl, začala mít stejné problémy jako já. Její vzrušení postupně klesalo a z celého aktu se stala technická záležitost, vedená odhodláním ho dokončit.

Vidíš, jak –

Umlčel jsem hlas v hlavě a snažil se spolupracovat se ženou, s níž jsem byl spojený. Chvíli to fungovalo. Pak jsem jí vsunul palec do úst, a když ho olízla, našel jsem mezi roztaženýma nohama její klitoris. Vzala mě za druhou ruku, přitiskla si ji na prsa a zanedlouho dospěla k vyvrcholení.

Já ne, ale při vlhkých polibcích, které jsme si pak vyměňovali, jako by na tom nezáleželo.

Nebyl to skvělý sex, ale na chvíli jsem se zbavil myšlenek na Semetaira. A později, když se Cruickshanková oblékla a vrátila se zpátky na palubu, kde ji zbytek společnosti přivítal jásotem a nadšeným potleskem, jsem na něj čekal v šeru, ale on se neukázal.

Takový pocit vítězství jsem na Sanctionu IV ještě nezažil.

Kapitola dvacet šest

Vědomí mě praštilo do hlavy jako ruka zápasníka.

Škubl jsem sebou, překulil se na bok a snažil se znovu usnout, ale při tom pohybu se ve mně zvedla vlna nevolnosti. Silou vůle jsem ovládl nutkání zvracet, nadzvedl se na lokti a rozespale zamrkal. Z lodního okna nad hlavou, kterého jsem si včera v noci všiml, proudilo do kajuty denní světlo. Na opačném konci místnosti se z displeje na stole neúnavně odvíjel světelný pruh, v jehož horním levém rohu se vznášela minimalizovaná data. Přepážkou kajuty za mými zády ke mně doléhaly hlasy.

Zkontrolujte funkčnost. Uslyšel jsem rady Virginie Vidaurové z výcvikových kurzů pro Vyslance. *Nejde o zranění, ale o stupeň poškození. Bolest můžete buď využít, nebo ji potlačit. Zranění má svůj význam jen v případě, kdy způsobí strukturální defekt. Neděste se krve; není vaše. Tohle tělo jste dostali před pár dny, a pokud se vám podaří nenechat se zabít jako první, zase se ho brzy zbavíte. Neděste se zranění; zkontrolujte funkčnost.*

Měl jsem dojem, jako by mi někdo rozřezával hlavu zevnitř. Zalévaly mě vlny horečnatého potu, který proudil zřejmě z místa v týlu. Zvedl se mi žaludek a usídlil se mi až někde v krku. Plíce mě zvláštním, nekonkrétním způsobem bolely. Měl jsem pocit, jako by mě ochromil paralyzér, který jsem měl v kapse.

Funkčnost!

Díky, Virginie.

Těžko říct, nakolik to souviselo s kocovinou a nakolik s umíráním. Bylo to fuk. Opatrně jsem se posadil na kraj postele a poprvé si všiml že jsem usnul víceméně oblečený. Prohledal jsem kapsy a vytáhl z nich injekční pistoli a protiradiační kapsle. Držel jsem ty průhledné plastové trubičky v ruce a přemýšlel jsem. Jestli si dám injekci, pravděpodobně se pozvracím.

Když jsem znovu zalovil v kapsách, objevil jsem tubu s léky proti bolesti. Jeden jsem vytáhl, uchopil ho mezi palec a ukazovák a chvíli ho studoval. Pak jsem vyndal ještě jeden. Podmíněný reflex nakonec zvítězil. Zkontroloval jsem ústí pistole, uvolnil zásobník a nacpal obě kapsle s krystalky do zásobníku. Zacvakl jsem závěr, a jakmile se nabilo magnetické pole, zbraň pronikavě zakvílela.

Hlava mi třeštila bolestí. Z nějakého důvodu jsem si vzpomněl na smítka údajů, která se vznášela v rohu obrazovky na opačné straně kajuty.

Z pistole na mě pomrkávalo červené světlo. V zásobníku, v kapslích se řadily krystalické střely a jejich ostré konce mířily z hlavně jako jedovaté dýky. Přitiskl jsem si pistoli do ohybu lokte a zmáčkl spoušť.

Okamžitě se mi ulevilo. Hlavou mi projelo měkké červené světlo a po bolesti zůstaly jen růžové a šedivé šmouhy. Politika Klínu. Pro Carrerovy Vlky jen to nejlepší. Když mě zaplavil příval endorfinů, v duchu jsem se usmál a zašátral po protiradiačních kapslích.

Už jsem zase funkční, Virginie.

Vytáhl jsem ze zásobníku rozdrcené obaly kapslí proti bolesti. Znovu jsem nabil, tentokrát protiradiční kapsle, a zacvakl závěr.

Podívej se na sebe, Kovacsi. Seš shluk umírajících, rozpadajících se buněk, který drží pohromadě chemický látky.

To neznělo jako Virginia Vidaurová, takže to byl možná Semetaire, který se mi opět vplížil do hlavy. Přestal jsem to analyzovat a soustředil se na funkčnost.

Tohle tělo jste dostali před pár dny a zase se ho brzy zbavíte…

Jo, jo.

Čekal jsem na zakvílení. Čekal jsem na mrknutí červeného oka.

Výstřel.

Jsem zase funkční.

Dal jsem si jakž takž do pořádku oblečení a zamířil jsem za hlasy do lodní kuchyně. Až na Schneidera tu byla celá mejdanová skupinka a všichni snídali. Když jsem se objevil, přivítali mě krátkým potleskem. Cruickshanková se zazubila, šťouchla do mě bokem a

podala mi šálek kávy. Podle toho, jak vypadaly její zorničky nebyla jediná, kdo použil balíček s první pomocí.

„Do kolika jste to táhli?“ zeptal jsem se a posadil se ke stolu.

Ole Hansen zkontroloval sítnicový časový displej. „Skončili jsme asi před hodinou. Tady Luc se nabídl, že udělá snídani. Došel jsem do tábora pro jídlo.“

„Co Schneider?“

Hansen pokrčil rameny a strčil si do pusy vidličku. „Šel se mnou, ale zůstal tam. Proč?“

„Jen tak.“

„Nate.“ Luc Deprez přede mě položil talíř s omeletou. „Dejte si.“

Přiměl jsem se spolknout několik soust, ale nechutnalo mi. Ne že by mě něco konkrétně bolelo, ale cítil jsem malátnost, která, jak jsem věděl, vychází z buněčné úrovně. Posledních pár dní jsem neměl chuť k jídlu a bylo pro mě čím dál těžší udržet poránu něco v žaludku.

Rozkrájel jsem omeletu na kousky a postrkoval je po talíři, ale nakonec jsem jich tam většinu nechal.

Deprez předstíral, že si toho nevšiml, ale bylo na něm vidět, že se ho to dotklo.

„Neví někdo, jestli naši malý kámoši ještě hoří?“

„Kouří se z nich,“ odpověděl Hansen. „Ale ne moc. Vy už nebudete?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Dejte to sem.“ Zvedl můj talíř a přesunul jeho obsah na svůj. „Včera jste to s tou místní kořalkou trochu přehnal, co?“

„Umírám, Ole!“ odsekl jsem podrážděně.

„Jo, možná je to tím. Nebo za to může ta opiová dýmka. Táta mi kdysi říkal, abych nikdy nemíchal alkohol a drogy. Člověka to odrovná.“

Na opačném konci stolu zabzučel mikroport. Někdo ho zapomněl vypnout. Hansen podrážděně zavrčel, volnou rukou po něm sáhl a přiložil si ho k uchu.

„Hansen. Jo.“ Poslouchal. „Dobře. Za pět minut.“ Znovu poslouchal a na tváři se mu objevil lehký úsměv. „Dobře, řeknu jim to. Za deset minut. Fajn.“

Odložil mikroport mezi talíře a ušklíbl se.

„Sutjiadi?“

„Zásah. Chce se podívat, jak to dopadlo s nanokoloniema. Jo,“ opět se usmál, „a ještě řekl, abysme ty vysílačky kurva nevypínali, nebo kurva dostaneme *disciplinární důtku*.“

Deprez se zasmál. „Přesně takhle to řekl?“

„Ne. Parafrázoval jsem to.“ Hansen odhodil vidličku na talíř a vstal. „Neřekl disciplinární důtku, řekl DD_9.“

Velet vojákům je náročné i v době, kdy se nic neděje. Když váš tým tvoří primadony ze speciálních jednotek, které už byly přinejmenším jednou zabité, musí to být noční můra.

Sutjiadi to zvládal dobře.

S kamenným výrazem sledoval, jak se šouráme do zasedací místnosti a pomalu se sesedáme. Na židlích leželo balení léků proti bolesti. Jakmile je vojáci spatřili, překvapeně zašuměli a někdo hlasitě zahvízdal, ale když se na ně Sutjiadi podíval, okamžitě se ztišili. Když promluvil, jeho hlas mohl patřit mandroidu v restauraci, který doporučuje víno.

„Všichni, kdo mají ještě kocovinu, by se jí měli co nejrychlejc zbavit. Jeden náš bezpečnostní systém na vnějším okruhu přestal fungovat. Není jasný proč.“

Dosáhl svého. Rozhostilo se ticho. Cítil jsem, že mi klesl endorfin.

„Cruickshanková a Hansen, vezmete si jednu motorku a pojedete to zkontrolovat. Při sebemenší známce aktivity, *jakýkoli*, se otočíte a okamžitě se vrátíte do tábora. Pokud bude všechno v pořádku, posbíráte na místě trosky a přivezete je k analýze. Vongsavathová, vy připravíte *Nagini*, abysme mohli kdykoli odletět. Vy ostatní se ozbrojíte a zůstanete v dosahu. Celou dobu budete mít při sobě vysílačku.“ Otočil se k Tanje Wardaniové, která seděla na židli v zadní části místnosti. Choulila se do kabátu a na očích měla sluneční

brýle. „Paní Wardaniová, máte aspoň přibližnou představu, kdy se vám podaří tu bránu otevřít?“

„Snad zejtra.“ Vypadalo to, jako by se na něj za brýlemi ani nepodívala. „Při troše štěstí.“

Někdo si posměšně odfrkl. Sutjiadi se na to neobtěžoval reagovat.

„Snad vám nemusím připomínat, paní Wardaniová, že nám hrozí nebezpečí.“

„Ne. Nemusíte.“ Vstala a zamířila k východu. „Budu v jeskyni.“

Porada skončila.

Hansen s Cruickshankovou byli zpátky za necelou půlhodinu.

„Nic,“ řekl pyrotechnik Sutjiadimu, když se vrátili. „Žádný úlomky, žádný zuhelnatělý zbytky, žádný známky poškození. Vlastně,“ ohlédl se přes rameno na místo, na kterém pátrali, „celej bezpečnostní systém zmizel, jako by tam nikdy nebyl.“

Napjatá atmosféra v táboře se prohloubila. Většina vojáků začala podle své odbornosti mlčky a důkladně kontrolovat zbraně, které měli na starosti. Hansen vybalil korozivní granáty a studoval jejich roznětky. Cruickshanková kontrolovala mobilní dělostřelecké systémy. Sutjiadi s Vongsavathovou zmizeli v kokpitu *Nagini* a po chvilkovém zaváhání je následoval i Schneider. Luc Deprez urputně zápasil s Jiangem Jianpingem u vody a Hand se uklidil do buňky zřejmě aby zapálil další kadidlo.

Já proseděl se Sun Lipingovou zbytek dopoledne na skalnaté římse nad pláží a doufal jsem, že mi kocovina z předchozí noci vyprchá ze systému dřív než léky proti bolesti. Obloha nad námi slibovala lepší počasí. Šeď předchozího dne se protrhala a na západě se objevilo modré nebe. Kouř nad Sauberville na východě ustupoval spolu se zataženou oblohou. Utlumené následky kocoviny, které číhaly za oponou endrofinů, propůjčily celé scéně nezaslouženě poklidnou atmosféru.

Kouř z nanokolonií, který viděl Hansen, už úplně zmizel. Když jsem se o tom zmínil Sun, jen pokrčila rameny. Zdálo se, že nejsem jediný, kdo má iracionální pocit klidu a míru.

„Copak vy vůbec nemáte strach?“ zeptal jsem se jí.

„V týhle situaci?“ připadalo mi, že o tom přemýšlí. „Asi jsem už zažila větší průšvihy.“

„To jistě. Dokonce jste umřela.“

„Jo. Ale tak jsem to nemyslela. Ty nanosystémy jsou asi nebezpečný, ale i když z nich má Matthias Hand zřejmě oprávněný obavy, nedokážu si představit, že se vyvinou v něco, co by mohlo stáhnout *Nagini* z oblohy.“

Vzpomněl jsem si na saranče, zbraň-robota, o které se Hand zmínil. Byla to jedna z mnoha podrobností, které se při stručné informaci o OPEN systému rozhodl před zbytkem týmu zatajit.

„Ví vaši rodiče, čím se živíte?“

Sun moje otázka očividně překvapila. „Samozřejmě. Táta mi armádu sám doporučil. Byl to dobrej způsob, jak si nechat za výcvik svých systémů zaplatit. V armádě jsou vždycky peníze, řekl mi. Rozhodni se, co chceš dělat, a pak je přinuť, aby ti za to platili. Samozřejmě ho nikdy nenapadlo, že tu vypukne válka. Kdo by si to byl před dvaceti lety taky pomyslel?“

„Jo.“

„A vaši?“

„Moji co? Můj táta? Nevím, od svých osmi let jsem ho neviděl. To je už skoro čtyřicet let subjektivního času. Víc než sto padesát let času objektivního.“

„Promiňte.“

„Nic se nestalo. Když odešel, můj život se výrazně zlepšil.“

„Myslíte si, že by byl teď na vás pyšnej?“

Rozesmál jsem se. „Jo. Rozhodně. Vždycky byl velkým obdivovatelem násilí, staroušek. Měl předplatný na wrestlingový zápasy. Sám ovšem žádnej formální výcvik neměl, takže se musel vybíjet na bezbranných ženských a dětech.“ Odkašlal jsem si. „Ale jo. Určitě by byl pyšnej na to, co jsem se svým životem udělal.“

Sun chvíli mlčela.

„A máma?“

Zadíval jsem se stranou a snažil se vzpomenout si. Nevýhodou dokonalé paměti Vyslance je, že vzpomínky na všechno před úpravou se rozmažou a částečně vymizí. Člověk se od té základny

odrazí jako při startu, při odpálení rakety. Přesně po tom jsem tehdy toužil. Teď jsem si tím nebyl jistý. Nedokázal jsem si vzpomenout.

„Myslím, že měla radost, když jsem se zapsal do armády," pronesl jsem pomalu. „Když jsem přišel domů v uniformě, uspořádala čajovej dejchánek a pozvala všechny lidi z okolí. Určitě na mě byla hrdá. A navíc potřebovala ty peníze. Musela živit tři krky – mě a dvě moje mladší sestry. Po tátově odchodu dřela jako kůň, ale byli jsme pořád švorc. Když mě povýšili, náš příjem se třikrát zvýšil. Na Harlanově světě platí Protektorát vojáky víc než slušně – musí, aby mohl konkurovat jakuze a quellistům."

„Ví, že jste tady?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„Byl jsem moc často pryč. Když jste Vyslanec, nasadí vás všude, jen ne na vaší rodný planetě. Pak nehrozí tak velký nebezpečí, že začnete cítit soucit k lidem, který máte zabíjet."

„Jo," Sun přikývla, „to je obvyklý opatření. Logický. Ale teď už Vyslanec nejste. Vrátil jste se domů?"

Nevesele jsem se usmál.

„Jo, jako kriminálník. Když odejdete od Vyslanců, nic jinýho vám nezbejvá. A do tý doby se máma znovu provdala za protektorátního verbíře. Vypadalo to na šťastný rodinný setkání. No, nevydařilo se."

Sun chvíli mlčela. Připadalo mi, jako by studovala pláž pod námi a na něco čekala.

„Je tu klid, co?" prohodil jsem, jen abych něco řekl.

„Na jistý úrovni vnímání." Přikývla. „Samozřejmě ne na buněčný úrovni. Tam se odehrává krvavá bitva a my prohráváme."

„Máte pravdu, hned mi to zvedlo náladu."

Po tváři se jí mihl úsměv. „Omlouvám se. Ale je těžký myslet na klid a mír, když po jedný ruce máte vyvražděný město a po druhý nadrženou sílu hyperportálu, někde za kopcem armádu nanotvorů a ve vzduchu smrtelnou dávku radiace."

„No, když to postavíte takhle…"

Opět se usmála. „To je deformace povolání, Kovacsi. Celou dobu pracuju s přístrojema na úrovni, kterou nedokážu normálníma smyslama vnímat. Když se tím živíte, začnete všude pod klidným

povrchem vidět bouřku. Podívejte se támhle. Vidíte oceán, slunce dopadající na nehybnou hladinu. A máte pravdu, je tu klid. Ale pod tou hladinou se pohybujou miliony tvorů, který spolu vedou boj na život a na smrt, aby přežily. Heleďte, většina uhynulých racků už zmizela.“ Ušklíbla se. „To mi připomíná, že se nemám chodit koupat. Dokonce i sluneční světlo je výboj subatomických částic a zničí všechno, co nemá vhodnou ochranu. Tu všechny zvířata a rostliny kolem samozřejmě mají, protože jejich dávný předci po milionech hynuli, aby se u hrstky těch, který přežili, mohly vyvinout nezbytný mutační vlastnosti.“

„Všechen ten klid je jen iluze, co? Zní to jako něco, co by řekl asketickej mnich.“

„Ne, to není iluze. Ale je relativní, a *všechno,* všechen klid, se někde někdy vykompenzuje svým opakem.“

„Právě tohle vás drží v armádě, co?“

„V armádě mě drží smlouva. Musím si ještě odsloužit deset let, minimálně. A když mám bejt upřímná,“ pokrčila rameny, „zůstanu v ní i pak. Do tý doby válka skončí.“

„Vždycky budou další války.“

„Na Sanctionu ne. Jakmile Kempa porazí, už k válce nedojde. Armáda udusí každou revoltu v zárodku. Už nikdy nedopustí, aby se jim to vymklo takhle z rukou.“

Vzpomněl jsem si na Handovo nadšení nad neomezenými licenčními protokoly, na jejichž základě Mandragora v současné době pracuje, a zamyslel jsem se.

Nahlas jsem pronesl: „Při těch vojenských akcích vás můžou zabít stejně jako ve válce.“

„Byla jsem mrtvá. A podívejte se na mě. Nebylo to tak strašný.“

„Dobře, Sun.“ Cítil jsem, že mě zaplavuje další vlna únavy, při které se mi zvedl žaludek a pálily mě oči. „Vzdávám se. Jste totálně zaslepená. Měla byste udělat přednášku Cruickshankový. Ta vám ty kecy ochotně zbaští.“

„Nemyslím si, že Yvette Cruickshanková potřebuje povzbudit. Je dost mladá na to, aby si to užívala sama o sobě.“

„Jo, asi máte pravdu.“

„A jestli vám připadám *totálně zaslepená*, neměla jsem to v úmyslu. Ale jsem profesionální voják a bylo by nesmyslný, kdybych se teď za to rozhodnutí nenáviděla. Rozhodla jsem se pro tuhle kariéru *dobrovolně*. Neodvedli mě."

„Jo, v dnešní době je…" Spatřil jsem Schneidera, jak vyskočil z předního průlezu *Nagini* a rozběhl se po pláži nahoru. „Kam běží?"

Zpod římsy, na které jsme seděli, se náhle vynořila Tanja Wardaniová. Rychlým tempem mířila k moři, ale něco mě na jejím pohybu upoutalo. Na jedné straně měl její kabát namodralou zrnitou kresbu, která mi cosi připomínala.

Vstal jsem. Neurachemem jsem zaostřil zrak.

Sun mi položila ruku na paži. „Je–"

Byl to písek. Skvrny od mokrého písku z jeskyně. Písek, který se na ni musel přilepit, když –

Zakopla.

Pád byl nepůvabný. Levá noha se jí podlomila a Tanja se kolem ní otočila jako na obrtlíku. To už jsem byl v pohybu a po mnoha neurachemem předem zmapovaných výstupcích šplhal dolů z římsy – byly tak malé, že mi poskytovaly pouze chvilkovou oporu, a než jsem sklouzl, musel jsem se přesunout na další. Dopadl jsem na písek přibližně ve stejnou dobu, kdy Wardaniová přistála na zemi, a doběhl jsem k ní pár vteřin před Schneiderem.

Když ke mně dorazil, zasupěl: „Viděl jsem, jak upadla."

„Tak ji –"

„*Nic* mi není." Wardaniová se otočila a setřásla moji ruku. Opřela se o loket a podívala se ze Schneidera na mě a zase zpátky. Okamžitě jsem si všiml, jak je v obličeji ztrhaná. „Fakt mi nic není. Díky."

„Tak co se děje?" zeptal jsem se tiše.

„Co by se dělo?" Zakašlala a odplivla si do písku. V hlenu byly kapky krve. „Umírám, jako všichni tady. To se děje."

„Možná by bylo lepší, kdybys to už dneska zapíchla," poznamenal Schneider váhavě. „Měla by sis odpočinout."

Tázavě se na něj zadívala a pak se začala sbírat ze země.

„Jo." Napřímila se usmála se. „Zapomněla jsem vám to říct. Otevřela jsem ji. Podařilo se."

V úsměvu jsem spatřil krev.

Kapitola dvacet sedm

„Nic nevidím," prohlásil Sutjiadi.

Wardaniová si vzdychla a došla k jedné konzole. Udeřila na sekvenci obvodových panelů a jeden filigránový symbol se protáhl směrem dolů, až stál mezi námi a marťanskou technologií uprostřed jeskyně. Symbol se opět změnil a lampy v rozích jeskyně se modře rozzářily.

„Tak."

Protaženým symbolem proudilo do jeskyně studené fialové světlo. Horní obrysy brány oslnivě pableskovaly a jiskření připomínalo otáčející se sirény ohlašující biologický poplach.

„Co to je?" zeptala se Cruickshanková za mými zády.

„To je odpočítávání," vysvětlil Schneider přezíravě. Už to viděl. „Bezva, Tanjo."

Wardaniová se vyčerpaně usmála a opřela se o konzolu.

„Domníváme se, že Marťani viděli do modrý barvy dál než my. Zdá se, že spousta jejich zápisů týkajících se vidění odkazuje na pásma v ultrafialovým rozsahu." Odkašlala si. „Tohle zřejmě dokázali vidět bez přístrojů. A víceméně to říká: drž se stranou."

Fascinovaně jsem přihlížel. Každý záblesk jako by se na vrcholku věže vznítil, pak se oddělil a rychle sjížděl po hranách brány k základně. Když se světla řítila dolů, v nepravidelných intervalech ze sebe vystřelovala jiskry do vrás, které se nacházely v mezerách mezi hranami. Těžko říct, ale když jste sledovali jejich dráhu, vypadalo to, že cestují hluboko do každé štěrbiny, mnohem dál, než je v trojrozměrném prostoru možné.

„Pozdějc bude vidět víc," pokračovala Wardaniová. „Postupně se frekvence sníží. Proč, to nevíme."

Sutjiadi se otočil stranou. V záblescích světla, které vycházelo ze symbolu, vypadal nešťastně.

„Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se.

Wardaniová zvedla paži a ukázala na číslice na obrazovce. „Za standardních podmínek asi šest hodin. Teď už o něco míň."

„To je *nádhera*," vydechla Cruickshanková. Stála vedle mě a uchváceně zírala na špičku brány a to, co se s ní dělo. Světlo, které jí přejíždělo po tváři, jako by smazalo z jejích rysů všechny emoce kromě úžasu.

„Měli bychom sem dopravit bóji, kapitáne." Hand zíral do světelných explozí s výrazem, který jsem u něj neviděl od chvíle, kdy jsem ho přistihl při modlení. „A odpalovací konstrukci. Budeme ji tam muset vystřelit."

Sutjiadi se otočil k bráně zády. „Cruickshanková. *Cruickshanková!"*

„Pane." Limonka zamrkala a podívala se na něj, ale oči jí neustále klouzaly k bráně.

„Vraťte se do *Nagini* a pomozte Hansenovi připravit bóji k odpálení. A vyřiďte Vongsavathový, aby počítala s tím, že dneska večer odletíme. Jestli se jí podaří prolomit rušičky a spojit se s Klínem v Massonu, řekněte jim, že vyrážíme." Zadíval se na mě. „Nerad bych, aby nás v tuhle chvíli sestřelili spojenci."

Vrhl jsem letmý pohled na Handa, protože jsem byl zvědavý, jak zareaguje.

Nemusel jsem si dělat starosti.

„Zatím žádné vysílání, kapitáne," pronesl nepřítomně – člověk by přísahal, že je pohlcen sledováním brány – ale za lhostejným tónem se skrývala rozhodnost. „Do doby, než budeme skutečně připraveni k návratu domů, si to necháme pro sebe. Jen Vongsavathové řekněte, aby naprogramovala trasu."

Sutjiadi nebyl hlupák. Zaslechl v Handově hlase rozkaz a tázavě se na mě zadíval.

Pokrčil jsem rameny a postavil se na stranu Handovy lsti. K čemu koneckonců Vyslanci jsou?

„Podívejte se na to takhle, Sutjiadi. Kdyby věděli, že jste na palubě, sestřelili by nás už jen proto, aby vás dostali."

„Když má Carrerův Klín dohodu s Kartelem," pronesl Hand škrobeně, „nic takového neudělá."

„Chcete říct s vládou?“ ušklíbl se Schneider. „Myslel jsem, že je to interní záležitost, Hande.“

Hand se na něj unaveně zadíval.

„Vongsavathová,“ Sutjiadi naladil vysílačku na společný kanál, „jste tam?“

„Ano.“

„A ostatní?“

Ve sluchátku mi zaduněly čtyři další hlasy – ostražitý Hansenův a Jiangův, lakonický Deprezův a někde uprostřed této emocionální škály Sunin.

„Připravte se na let – odsud do Landfallu. Do sedmi hodin odlítáme.“

Ve sluchátku se ozval jásot.

„Pokuste se zjistit, jakej je na parabole suborbitální provoz, ale dokud neodstartujeme, spojení s Klínem nenavazujte. Je to jasný?“

„Spojení nenavazovat,“ opakovala Vongsavathová. „Rozumím.“

„Dobře.“ Sutjiadi kývl na Cruickshankovou a Limonka opustila jeskyni. „Hansene, Cruickshanková vám jde pomoct připravit bóji. To je všechno.“ Sutjiadi se trochu uvolnil a otočil se k archeoložce. „Paní Wardaniová, vypadáte unaveně. Potřebujete tu ještě něco dodělat?“

„Já –“ Wardaniová se vyčerpaně opřela o konzolu. „Ne, jsem hotová. Dokud nebudete chtít, abych tu zkurvenou věc znovu zavřela.“

„To nebude nutné,“ uklidnil ji Hand a dál bránu pozoroval s nápadně majetnickým výrazem. „Jakmile tam umístíme bóji, můžeme Kartel informovat a dopravit sem celý tým. S podporou Klínu dokážeme tuhle oblast rychle proměnit v –“ usmál se „– klidovou zónu.“

„Zkuste to říct Kempovi,“ utrousil Schneider.

„Jo, řekneme mu to.“

„Paní Wardaniová,“ pokračoval Sutjiadi netrpělivě, „vy se také vraťte do *Nagini*. A požádejte Cruickshankovou, aby vás prohlídla.“

„Jo, díky.“

„Prosím.“

Wardaniová potřásla hlavou a napřímila se. „Napadlo mě, že by to měl jeden z nás říct.“

Aniž se ohlédla, vyšla z jeskyně. Schneider se na mě podíval a po chvilkovém zaváhání ji následoval.

„Máte co do činění s civilisty, Sutjiadi. Copak vám to ještě nikdo neřekl?“

Lhostejně se na mě zadíval. „Co kdybyste se taky vrátil na základnu?“

„Rád se dívám.“

Posměšně si odfrkl a pohlédl na bránu. Člověk okamžitě poznal, že se mu ten pohled nelíbí, a když Cruickshanková odešla, nesnažil se to maskovat. Jakmile se k bráně otočil, ztuhl v podobně napjatém postoji, jaký mívají mizerní rváči před zápasem.

Zvedl jsem ruku a po chvilce jsem ho lehce popleskal po rameni.

„Neříkejte mi, že vás ta věc děsí, Sutjiadi. Chlapa, kterej stál tváří v tvář Dogu Veutinovi a jeho jednotce. Tehdy jsem vás považoval za hrdinu.“

Jestli to považoval za vtip, nechal si to pro sebe.

„Ale no tak, je to jen *přístroj*. Jako jeřáb, jako –“ pátral jsem po vhodném přirovnání „– jako přístroj. Nic jinýho. Za několik století si ji taky postavíme. Když se dobře pojistíte, možná ji dokonce uvidíte na vlastní oči.“

„To se pletete,“ pronesl odtažitě. „Tohle nemá s ničím lidským nic společnýho.“

„Kurva přece mi nechcete tvrdit, že jde o nějakou nadpřirozenou věc?“ Zadíval jsem se na Handa a měl jsem najednou pocit, že se proti mně spolčili. „Samozřejmě že to nemá s ničím lidským nic společnýho. Nesestrojili to lidi, ale Marťani. Ale je to jen jiná rasa. Možná chytřejší než my, možná technicky vyspělejší, ale to ještě neznamená, že to jsou bozi nebo démoni, nebo ano? Znamená?“

Otočil se ke mně. „Já nevím. Znamená?“

„Sutjiadi, přísahám, že mi začínáte připadat jako támhleten trouba. Díváte se na *technologii*.“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou. „Tohle je práh, kterej chceme překročit. A budeme toho litovat. Copak to necítíte? Copak necítíte, jak se nemůže *dočkat?*“

„Ne, ale cítím, že se nemůžu dočkat já. Jestli vám ta věc nahání takovej strach, můžeme jít pryč a dělat něco smysluplnýho.“

„To by bylo fajn.“

Hand mlčky stál a kochal se svou novou hračkou, a tak jsme ho tam nechali a vydali se tunelem ven z jeskyně. Sutjiadiho nervozita se na mě asi přenesla, protože když nám první zatáčka zakryla výhled na aktivovanou bránu, musel jsem si přiznat, že jsem měl divný pocit v zádech. Stejný pocit někdy máte, když se otočíte zády ke zbraním. Bez ohledu na to, že jsou zajištěné, víte, že vás můžou rozcupovat na kousky a že navzdory všem programům na světě někdy *dojde k nehodě.* A zásah z vlastní zbraně vás usmrtí stejně jako z cizí.

U východu nás přivítalo jasné, rozptýlené denní světlo jako nějaký opak té černé, slisované věci uvnitř.

Podrážděně jsem tu myšlenku zapudil. „Už je to lepší?“ zeptal jsem se ironicky, když jsme vyšli ven.

„Nejlíp mi bude, až tam vystřelíme bóji a mezi mnou a tou věcí bude ležet půl polokoule.“

Potřásl jsem hlavou. „To nechápu, Sutjiadi. Landfall postavili na dostřel od šesti hlavních archeologických nalezišť. Celá tahle planeta je posetá marťanskýma ruinama.“

„Pocházím z Latimeru. Jdu tam, kam mi řeknou.“

„Dobře, tak Latimer. I tam je spoustu ruin. Bože, každej zkurvenej svět, kterej jsme osídlili, kdysi patřil jim. Za to, že jsme tady, můžeme v první řadě děkovat jejich mapám.“

„Přesně tak.“ Sutjiadi zmlkl a otočil se ke mně s výrazem, který se nejvíc blížil skutečné emoci od chvíle, kdy prohrál souboj, zda vyhodit skálu nad bránou do vzduchu. „Přesně tak. A víte, co to znamená?“

Zaklonil jsem se dozadu, protože mě jeho náhlý výbuch překvapil. „Tak mi to povězte.“

„To znamená, že bysme tu neměli bejt, Kovacsi,“ pronesl tichým, naléhavým hlasem, který jsem u něj ještě nikdy neslyšel. „Nepatříme sem. Nejsme na to *připravený.* V první řadě byla chyba, že jsme ty astronavigační mapy objevili. Naším tempem by nám trvalo tisíce let, než bysme tyhle planety našli a osídlili je. Ten čas

jsme *potřebovali*, Kovacsi. Potřebovali jsme si naše místo v mezihvězdným prostoru *zasloužit.* Místo toho tady zneužíváme mrtvou civilizaci, který nerozumíme.“

„Nemyslím si –“

Nenechal mě domluvit. „Jen se podívejte, jak dlouho trvalo archeoložce, než tu bránu otevřela. Jen se podívejte, na jakých útržcích informací, který stěží chápeme, jsme závislí. *Domnívám se, že Marťani viděli do modrý barvy dál než my*,“ napodobil Wardaniovou. „Nemá tušení a stejně tak nikdo z nás. Jen *hádáme.* Nemáme tušení, co děláme, Kovacsi. Přiletíme sem, držíme se našich malých antropomorfních jistot o kosmu a dodáváme si odvahy, ale pravdou je, že nemáme nejmenší tušení, co děláme. Vůbec bysme tu neměli bejt. *Nepatříme* sem.“

Dlouze jsem si vydechl.

„Fajn, Sutjiadi.“ Nejdřív jsem se podíval na zem a pak na oblohu. „Co kdybyste začal šetřit na teleportaci na Zemi? Je to samozřejmě díra, ale pocházíme odtud. *Tam* rozhodně patříme.“

Trochu se usmál, pak se emoce z jeho obličeje začaly vytrácet a nakonec se opět proměnil v nečitelnou masku.

„Na to už je pozdě,“ pronesl tiše. „Moc pozdě.“

Dole u *Nagini* už Hansen s Cruickshankovou připravovali k odpálení bóji, která označí to, co je na opačné straně brány, za majetek Mandragory…

Kapitola dvacet osm

Cruickshankové s Hansenem trvalo skoro hodinu, než bóji Mandragory naprogramovali, zejména proto, že Hand vyšel z jeskyně, a než se ujistil, že je zařízení dokonale funkční, trval na tom, aby systémy třikrát zkontrolovali.

„Heleďte," pronesl Hansen podrážděně, když potřetí zapojili lokační počítač, „vyletí na okluzi hvězdnýho pole, a jakmile bude tuhle dráhu sledovat, aktivuje se jedině nárazem na vesmírnou loď. Pokud tam ten váš koráb je, není to problém."

„Může se stát cokoli," namítl Hand. „Ještě jednou prověřte rezervní detektor. Chci mít jistotu, že to klapne."

Hansen si povzdychl. Cruickshanková na opačném konci bóje se usmála.

Později jsem jí z nákladního prostoru *Nagini* pomohl vynést odpalovací rampu a přišroubovat ji na křiklavě žluté koleje. Hansen dokončil poslední kontrolu systémů, pozavíral odklopené kryty na kuželovitém těle a láskyplně poplácal bóji po boku.

„Všechno připraveno na velkej ponor," prohlásil.

Když byla odpalovací rampa smontovaná, zavolali jsme Jianga Jianpinga a opatrně na ni bóji vyzvedli. Protože se podobné bóje odpalují pomocí torpédometu, vypadala na malé kolejnicové odpalovací rampě trochu směšně, jako by se měla každou chvíli převážit na nos. Hansen s ní přejel po kolejích sem a tam, pak ji několikrát obešel, aby zkontroloval hybnost, a nakonec odpojil dálkové ovládání, dal si je do kapsy a zívl.

„Nechce se někdo podívat, jestli nedávají nějakej pořad s Lapinee?" zeptal se.

Zkontroloval jsem časový displej na sítnici, kde jsem si synchronizoval stopky s odpočítáváním v jeskyni. Ještě nám zbývalo něco málo přes čtyři hodiny. Náhle jsem za zelenými číslicemi v koutku oka spatřil, jak se špička bóje zachvěla a pak se skulila přes

přední hranu odpalovacího zařízení. S hlasitým žuchnutím dopadla do písku. Zadíval jsem se na Hansena a usmál se.

„Kruci!“ zaklela Cruickshanková, když zjistila, co se stalo, a zamířila k odpalovací rampě. „Nestůjte tam jako idioti a pomozte mi _“

Vyletěla do vzduchu.

Stál jsem nejblíž k ní a už jsem se otáčel, abych jí šel pomoct. Později, když jsem si otupěle vybavoval, co se stalo, jsem si vzpomněl, že ji náraz rozčísl nad kyčelní kostí, rozřezal ji cik cak směrem vzhůru a kusy těla vymrštil v gejzíru krve k obloze. Byla to působivá podívaná, jako nějaký nepovedený kousek gymnasty tělesného divadla. Spatřil jsem, jak mi nad hlavou letí jedna paže a kus trupu. Noha mě minula a hranou chodidla mě udeřila do úst. Ucítil jsem v puse krev. Hlava Cruickshankové lenivě stoupala k nebi, otáčela se a kolem poletovaly její dlouhé vlasy. Cáry masa z krku a ramene připomínaly mejdanové fáborky. Na obličej se mi jako déšť snesla sprška krve, tentokrát její.

Jakoby z velké dálky jsem se slyšel, jak ječím. Polovina slova *ne* ztratila svůj význam.

Hansen vedle mě se vrhl k odloženému Sunjetu.

Viděl jsem

Výkřiky z *Nagini.*

tu věc,

Někdo vypálil z blasteru.

která to udělala.

Písek kolem odpalovací rampy se hemžil aktivitou. Tlusté chapadlo s ostny, které Cruickshankovou rozřízlo, bylo jedním z půl tuctu. Byla světle šedivá a ve slunečním světle se stříbřitě leskla. Pískání, které z nich vycházelo, mě tahalo za uši.

Omotala se kolem odpalovací rampy a rozervala ji. Kov zaskřípal. Západka se uvolnila z rámu a jako kulka prosvištěla kolem mě.

Blaster znovu vypálil a pak se ozvala chaotická salva dalších výstřelů. Spatřil jsem, jak paprsky probodávají tu věc v písku, a ta zůstává stále stejná. Hansen kolem mě prošel se Sunjetem přitisknutým k rameni a neustále pálil. Najednou mi to došlo.

„Zpátky!“ zahulákal jsem na něj. *„Okamžitě zpátky!!“*

V rukou jsem sevřel kalašnikovy.

Pozdě.

Hansen si musel myslet, že za to může pancéřování nebo snad rychlý pohyb věci. Rozostřil paprsek, aby jí nedal šanci k úniku. Sunjet 11 projede tantalovou ocelí jako nůž masem. Zblízka ji odpaří.

Chapadla se možná na pár místech trochu zablýskla. Pak písek pod jeho nohama vyletěl do vzduchu a vzhůru vyrazilo další. Než jsem stihl zamířit níž, rozervalo mu nohy ke kolenům. Pronikavě, jako zvíře vykřikl, skácel se na zem a celou tu dobu stále střílel. Sunjet proměnil písek kolem něho ve sklo s dlouhými, mělkými žlábky. Krátká, tlustá chapadla se zvedala do výšky a dopadala na jeho trup jako cepy. Přestal křičet. Krev, která z něho vytékala, připomínala zpěněnou lávu v kráteru sopky.

Pálil jsem jako smyslů zbavený.

Zbraně, mezifázové zbraně v obou rukou jako prodloužený vztek. Bioplátky v dlaních mě o všem podrobně informovaly. Vysoká průraznost, tříštivá nálož, plné zásobníky. Snažil jsem se ve svíjející se věci před sebou objevit strukturu a zničit ji. Ruce se mi nezachvěly ani o mikrometr.

Useknuté konce chapadel odletovaly, dopadaly do písku a mrskaly se tam jako ryby na suchu.

Vystřílel jsem obě zbraně.

Vyplivly ze sebe zásobníky a dychtivě čekaly na další přísun. Udeřil jsem se pažbami do hrudníku. Podavač vysunul zásobník a pažby s tichým magnetickým cvaknutím vcucly čerstvé náboje. Když jsem měl opět nabito, švihl jsem rukama doleva a doprava a rozhlédl se kolem.

Vraždící chapadla zmizela. Další se ke mně valila pískem a umírala, rozsekaná na kusy jako zelenina nožem šéfkuchaře.

Znovu jsem vyprázdnil zásobníky.

Znovu nabil.

Vyprázdnil.

Znovu nabil.

Vyprázdnil.

Znovu nabil.

Vyprázdnil.

Znovu nabil.

Vyprázdnil.

A opakovaně si bušil pažbami do hrudi, protože jsem neslyšel, že podavač cvaká naprázdno. Chapadla kolem mě se proměnila v chabě se pohybující pahýly. Odhodil jsem prázdné zbraně a ze zničené odpalovací rampy zvedl železnou tyč. Nad hlavu a dolů. Nejbližší várka pahýlů se rozlétla. Nahoru. Dolů. Kusy. Cáry. Nahoru. Dolů.

Zvedl jsem železo a spatřil, jak se na mě dívá hlava Cruickshankové.

Dopadla do písku tváří nahoru, dlouhé, rozcuchané vlasy jí částečně zakrývaly vytřeštěné oči. Ústa měla otevřená, jako by chtěla něco říct, a na tváři výraz plný bolesti.

Bzučení v uších ustalo.

Svěsil jsem paže.

Tyč.

Zadíval jsem se na cukající se kusy chapadel kolem sebe.

Když ze mě zuřivost vyprchala a byl jsem opět schopný normálně uvažovat, uvědomil jsem si, že vedle mě stojí Jiang.

„Dejte mi korozivní granát," požádal jsem ho hlasem, který byl pro mě naprosto cizí.

Nagini se vznášela tři metry nad pláží. Do otevřených otvorů na obou stranách nákladního prostoru jsme umístili kulomety. Deprez s Jiangem se krčili za zbraněmi. Tváře měli bledé od odlesku, který vrhala detekční světla vzdálených bezpečnostních zařízení. Nebyl čas vyzbrojit se automatickými systémy.

Za jejich zády se vršily hromady věcí, které jsme v chvatu posbírali v buňkách. Zbraně, barely s jídlem, oblečení; všechno, co jsme mohli zvednout a přinést, zatímco nás kryly kulomety. Na jednom konci nákladního prostoru ležela bóje Mandragory, a zatímco Ameli Vongsavathová upravovala tlak uvnitř *Nagini,* lehce se kolébala na plechové palubě. Byla to první věc, kterou jsme po

naléhání Matthiase Handa z náhle nebezpečně klidného tyrkysového písku pod námi zachránili. Vojáci ho otupěle poslechli.

Bóje byla s největší pravděpodobností zničená. Kuželovitý obal měla poškrábaný a rozervaný. Monitorovací panely visely na pantech a jako rozdrcené konce střev z nich vytékaly vnitřnosti, jako zbytky –

Nech toho.

Zbývají dvě hodiny. V oku mi zablikaly číslice.

Yvette Cruickshanková a Ole Hansen byli na palubě. Robotizovaný systém na sběr lidských pozůstatků se pomalu pohyboval sem a tam nad krví potřísněným pískem a nasál všechno, co našel. Když to prozkoumal a analyzoval DNA, vyvrhl zbytky tkáně a kostí do dvou z půl tuctu modrých vaků, které trčely z tubusů na zádi. Při separaci a ukládání vydával zvuky, které připomínaly zvracení. Když robot práci ukončil, oba vaky opatřil laserovou plombou a označil čárkovým kódem. Sutjiadi je s kamenným výrazem jeden po druhém odnesl ke schránce na mrtvá těla v zadní části nákladního prostoru a uložil je tam. Připadalo mi, že ani jeden vak neobsahuje nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo lidské tělo.

Robot neobjevil ani jednu korovou bázi. Ameli Vongsavathová hledala nějaké stopy, ale usoudili jsme, že nanoby pohltí všechno anorganické, aby mohly vytvořit další generaci. Nikdo také nenašel Hansenovu a Cruickshankové zbraň.

Přestal jsem zírat na otevřený poklop schránky na mrtvá těla a vyšel po schodech nahoru.

Na palubě, v zadní kajutě, ležel pod mikroskopem Sun Lipingové vzorek nanochapadla, zapečetěný v bezpečnostním plastovém obalu. Sutjiadi s Handem jí stáli za zády. V rohu se choulila Tanja Wardaniová, objímala se rukama a na tváři měla nečitelný výraz. Posadil jsem se, hodně daleko od všech.

„Pojďte se podívat.“ Sun se otočila a odkašlala si. „Je to přesně tak, jak jste říkal.“

„Pak to vidět nepotřebuju.“

„Tohle jsou podle vás ty nanoby?“ zeptal se Sutjiadi nevěřícně. „Ne –“

„Ta brána ještě není ani otevřená, Sutjiadi,“ pronesl jsem napjatým hlasem.

Sun se opět zadívala do mikroskopu. Vypadalo to, že v tom nachází úlevu.

„Jde o provázanou konfiguraci," pronesla, „ale jednotlivý části se ve skutečnosti nedotýkají. Musejí spolu souviset čistě prostřednictvím dynamickýho pole. Je to jako, já nevím, velice silnej elektromagnetickej svalovej systém na mozaikový kostře. Každá nanoba generuje část pole tvořícího síť, která to všechno drží pohromadě. Výstřel ze Sunjetu tím jen prošel. Možná odpařil několik jednotlivých nanob, který stály paprsku v cestě, i když jsou zřejmě odolný vůči hodně vysokým teplotám, nicméně to nepoškodilo celkovou strukturu a dřív nebo pozdějc se na jejich místo přemístí další jednotky, který mrtvý buňky nahradí. Celá ta věc je organickýho původu."

Hand se na mě překvapeně podíval. „Vy jste to věděl?"

Podíval jsem se na ruce. Pořád ještě se mi trochu třásly. Bioplátky pod kůží na dlaních se mi stáhly.

Silou vůle jsem to potlačil.

„Napadlo mě to. Když jsem do tý věci střílel." Zadíval jsem se na něj. Koutkem oka jsem zaregistroval, že Wardaniová mě taky pozoruje. „Říkejte tomu intuice Vyslance. Sunjety nefungovaly, protože jsme už kolonie vystavili vysokým teplotám plazmových náloží. Staly se proti nim rezistentní a teď jsou imunní i vůči paprskovým zbraním."

„A ultravibrační děla?" zeptal se Sutjiadi Sun.

Zavrtěla hlavou. „Udělala jsem test a nic se nestalo. Nanoby rezonujou uvnitř pole, ale nepoškodí je to. Má to ještě menší efekt než Sunjet."

„Jediná věc, která na ně platí, jsou pevný náboje," pronesl zamyšleně Hand.

„Jo, ale ne dlouho." Vstal jsem a otočil se k odchodu. „Za nějakou dobu budou odolný i vůči nim. A taky proti korozivním granátům. Měl jsem je nechat na pozdější dobu."

„Kam jdete, Kovacsi?"

„Kdybych byl na vašem místě, Hande, řekl bych Ameli, aby s námi vystoupila o něco vejš. Jakmile zjistí, že ne všechno, co je

zabíjí, se pohybuje po zemi, pravděpodobně jim narostou delší chapadla.“

Tu radu jsem trousil cestou ven jako oblečení, které člověk odhazuje cestou do postele. Bezděčně jsem zamířil zpátky do nákladního prostoru a zjistil jsem, že někdo na kulometech aktivoval automatické zaměřovací systémy. Luc Deprez stál v otvoru vedle své zbraně, kouřil Cruickshankové doutník Indigo City a zíral na pláž tři metry pod sebou. Na opačném konci paluby seděl v tureckém sedu před schránkou na mrtvoly Jiang Jianping. Ve vzduchu se vznášelo nechápavé ticho, kterým muži projevují zármutek.

Opřel jsem se o přepážku a pevně zavřel oči. V náhlé tmě za víčky mi bleskl odpočet. Jedna hodina, padesát tři minut.

Vybavil jsem si Cruickshankovou. Jak se usmívá, soustředí se na úkol, kouří, prožívá orgasmus, letí do vzduchu rozervaná na cáry –

Nech toho.

Uslyšel jsem zašustění kombinézy a zvedl hlavu. Přede mnou stál Jiang.

„Kovacsi.“ Sedl si na bobek a začal znova: „Kovacsi, je mi to líto. Byla to skvělá voj–“

V pravé ruce se mi objevila mezifázová zbraň a její hlaveň se mu přitiskla na čelo. Ohromeně se posadil na zadek.

„*Držte* hubu, Jiangu!“ Stiskl jsem rty a nadechl se. „Jestli řeknete ještě jedno *zkurvený* slovo, vystřelím vám mozek z hlavy.“

Čekal jsem a měl jsem pocit, že zbraň v mé dlani váží deset kilogramů. Bioplátek ji držel místo mě. Konečně Jiang vstal a odešel.

Jedna hodina padesát minut, pulzovalo mi hlavě.

Kapitola dvacet devět

V jednu hodinu sedmnáct minut svolal Hand oficiální poradu. Přišel na poslední chvíli, možná proto, abychom mohli nejdřív neoficiálně projevit své pocity. Od chvíle, co jsem odešel, se z horní paluby ozývaly výkřiky. Dole v nákladním prostoru jsem slyšel hluk, ale když jsem nepoužil neurachem, jednotlivá slova jsem nerozeznal. Trvalo to nekonečně dlouho.

Čas od času jsem slyšel, že někdo vešel do nákladního prostoru, ale nikdo se ke mně nepřiblížil a já nemusel předstírat energii ani zájem a podívat se na něj. Jediný člověk, který se mi podle všeho nevyhýbal, byl Semetaire.

Copak jsem ti neříkal, že tu budu mít práci?

Zavřel jsem oči.

Kde je ta kulka, cos mi sliboval, vlčáku z Klínu? Kde je teď, když ho potřebuješ, tvůj vztek?

Já ne –

Hledáš mě?

Takový věci už nedělám.

Smích, který připomínal korové báze proudící z kontejneru.

„Kovacsi?“

Zvedl jsem hlavu. Byl to Luc Deprez.

„Myslím, že byste měl jít nahoru,“ pronesl.

Zdálo se, že se halas nad námi utišil.

*** * ***

„Neodletíme,“ prohlásil Hand tiše a rozhlédl se po kajutě, „opakuji, *neodletíme* odsud, dokud neumístíme bóji na opačnou stranu brány. Přečtěte si podmínky své smlouvy. Prvořadý a všemu nadřazený je obrat *všechny dostupné možnosti.* Ať vám teď kapitán Sutjiadi přikáže cokoli, pokud odletíme a nevyužijeme všechny

dostupné možnosti, budete potrestáni a vráceni do skladu. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Ne, nevyjádřil!“ vykřikla Ameli Vongsavathová spojovacím otvorem z kokpitu. „Protože jediná možnost, jak tam tu zkurvenou bóji dostat, je, že ji přeneseme vlastnoručně přes pláž a v případě, že bude ještě fungovat, ji prohodíme bránou. Vzhledem k tomu, že nanoby pohltí naše báze, mi to připadá jako jasná sebevražda.“

„Můžeme nanoby pozorovat –“ Ale rozezlené hlasy Handa umlčely. Podrážděně zvedl ruce nad hlavu. Sutjiadi vyštěkl, aby se utišili, a všichni ho okamžitě poslechli.

„Jsme vojáci,“ ozval se nečekaně Jiang do ticha. „Ne kempistický odvedenci. Nemáme šanci přežít.“

Rozhlédl se, jako by ho jeho chování překvapilo stejně jako všechny ostatní.

„Když jste se obětoval na danangské pláni,“ pronesl Hand, „taky jste věděl, že nemáte šanci přežít. Obětoval jste se. A přesně tohle teď od vás požaduju.“

Jiang se na něj pohrdavě zadíval. „Obětoval jsem svůj život kvůli vojákům, kterým jsem velel. Ne kvůli kšeftu.“

„Damballah.“ Hand obrátil oči ke stropu. „O čem si myslíte, že je tahle válka, vy idiote? Kdo si myslíte, že ten danangský útok *zaplatil!* Copak to nechápete? Bojujete za *mě.* Za korporace a jejich zkurvenou loutkovou vládu.“

„Hande.“ Vylezl jsem po žebříku z podpalubí a přešel doprostřed kabiny. „Myslím si, že takhle nikoho nepřesvědčíte. Co kdybyste na chvíli sklapnul?“

„Kovacsi, já ne –“

„Sedněte si.“ Ta slova mi chutnala na jazyku jako popel, ale muselo v nich být něco hmatatelnějšího, protože mě poslechl.

Všichni se na mě nedočkavě zadívali.

Tohle už ne.

„Nepoletíme nikam,“ oznámil jsem. „Nemůžeme. Chci odsud vypadnout stejně jako každej z vás, ale nejde to. Ne, dokud tu bóji neumístíme na místo.“

Čekal jsem, že začnou protestovat, a ani mě nenapadlo je začít uklidňovat. Sutjiadi to udělal za mě. Rozhostilo se jakés takés ticho.

Otočil jsem se k Handovi.

„Co kdybyste jim řekl, kdo ten OPEN systém rozmístil? A vysvětlil jim proč?“

Dál se na mě díval.

„Dobře. Tak jim to teda řeknu *já*.“ Rozhlédl jsem se a cítil, že ticho pomalu houstne. Ukázal jsem na Handa. „Tady náš sponzor má na Landfallu několik nepřátel, kterým by udělalo obrovskou radost, kdyby se odsud nevrátil. Použili k tomu nanoby. Až doteď jim to nevyšlo, ale to zatím netuší. Jestli odsud odletíme, dozvědí se to, a silně pochybuju, že se nám podaří udělat první půlku startovacího oblouku dřív, než nás začne hledat něco špičatýho. Je to tak, Matthiasi?“

Hand přikývl.

„A kód Klínu?“ zeptal se Sutjiadi. „Ten se nepočítá?“

Po jeho otázce se zvedla vlna dotazů.

„Jakej kód Klí–“

„Jde o tu vstupní identifikaci? Díkybohu za –“

„Jak to, že jsme ne–“

„Buďte zticha, všichni!“ K mému údivu okamžitě zmlkli. „Velení Klínu nám odvysílalo vstupní kód pro případ naléhavý situace. Nevěděli jste o tom,“ usmál jsem se, „protože jste to vědět nepotřebovali. Nebylo vám to k ničemu. No, teď to víte, a myslím si, že vám to asi připadá jako záruka bezpečnýho odletu. Hande, chcete jim ten omyl vysvětlit?“

Manažer se chvíli zadíval na zem a pak se vzchopil. V očích se mu objevila rozhodnost.

„Velení Klínu je zodpovědné Kartelu,“ pronesl poučujícím tónem lektora. „Ten, kdo rozmístil OPEN systém, musel mít souhlas Kartelu. Stejné kanály jim poskytnou autorizační kódy, pod kterými Isaac Carrera operuje. Klín tedy patří mezi nejpravděpodobnější kandidáty, kteří se nás budou pokoušet sestřelit.“

Luc Deprez se opřel o přepážku kabiny. „Vy jste z Klínu, Kovacsi. Nevěřím, že by zabili někoho ze svých lidí. To není jejich styl.“

Vrhl jsem pohled na Sutjiadiho. Na tváři měl napjatý výraz.

„Bohužel," pronesl jsem, „tady Sutjiadi je obviněnej z vraždy důstojníka Klínu. To, že jsem se s ním spojil, ze mě udělalo zrádce. Stačí, aby Handovi nepřátelé poskytli Carrerovi seznam členů téhle expedice. To anuluje veškerej vliv, kterej mám."

„Nemohl byste blufovat? Slyšel jsem, že Vyslanci jsou tím proslulý?"

Přikývl jsem. „Mohl bych se o to pokusit, ale je malá šance, že by to vyšlo. Navíc existuje jednodušší možnost."

Po těch slovech se skupinka utišila.

Deprez naklonil hlavu na stranu. „A to?"

„Jedinej způsob, jak se odsud dostat živý, je, že tam tu bóji, nebo něco takovýho, dopravíme. Když označíme vesmírnou loď jako majetek Mandragory, nechají nás odletět domů. Všechno ostatní si můžou vyložit jako blufování nebo, i když uvěří, že jsme bránu našli, sem po naší smrti přiletí Handovi kámoši a přivezou si vlastní bóji. Abysme tomu zabránili, musíme vesmírnou loď označit my."

Atmosféra zhoustla natolik, že se vzduch chvěl a kolébal se jako židle na zadních nohách. Všichni se na mě dívali. *Kurva,* všichni se na mě dívali.

Prosím, tohle už ne,

„Za hodinu se brána otevře. Pomocí ultravibračních děl vyhodíme okolní skálu do vzduchu, proletíme bránou a tu zkurvenou bóji dopravíme na místo. Pak se vrátíme domů."

Napětí znovu explodovalo. Stál jsem v bouři hlasů a čekal jsem, protože jsem věděl, že se halas utiší sám. Přistoupí na to. Přistoupí na to, protože jim dojde, co jsme Hand a já už věděli. Pochopí, že je to jediná šance, jediný způsob, jak se vrátit živí a zdraví. A každého, kdo by to nepochopil –

Jako zavrčení mnou projel záchvěv vlčího genu.

Každého, kdo by to nepochopil, zastřelím.

Ukázalo se, že Sun je na člověka, jehož specializací byly počítačové a elektronické systémy, pozoruhodně zběhlá, pokud jde o těžké dělostřelectvo. Zkušebně vystřelila z ultravibračních děl na několik cílů na útesech a pak požádala Ameli Vongsavathovou, aby se s

Nagini přesunula do vzdálenosti padesáti metrů od vchodu jeskyně. Aktivovala čelní štíty na ochranu před sutinami a vypálila na skálu.

Ozval se zvuk, jako když koncem drátu přejedete po měkkém plastu, zvuk, jako když se šumníci v přílivu popásají na beladu, jako když Tanja Wardaniová v tom zkurveným landfallským hotelu odstraňovala páteř z korové báze Denga Zhao Juna. Všechno to cvrlikání, švitoření a škrábání se proplétalo a bylo tak ohlušující, jako by přišel den posledního soudu.

Měl jsem pocit, jako by se rozpadal svět.

Sledoval jsem to na obrazovce v nákladním prostoru, kde se nacházely dva kulomety a schránka na těla obětí. V kokpitu nebylo pro diváky místo a na to, abych se připojil ke zbytku týmu v kajutě, jsem se necítil. Seděl jsem na zemi a lhostejně zíral na skálu na monitoru, jak pod tlakem o síle zemětřesení mění barvu a posléze se začíná rozpadat a hroutit. Závratnou rychlostí z ní odletovaly ostré úlomky, které se řítily dolů jako lavina, a než dokázaly uniknout ultravibračním paprskům, proměnily se v hustá oblaka prachu. Měl jsem nepříjemný pocit v žaludku. Sun nastavila výboje na nízkou intenzitu a ochranné štíty tlumily jejich zpětný odraz na palubě *Nagini.* Přesto do raketoplánu pronikalo otevřenými otvory v nákladní sekci pronikavé hvízdání paprsku a jekot atakované skály a zařezávaly se mi do uší jako vrtačka.

Neustále jsem před sebou viděl umírat Cruickshankovou.

Dvacet tři minut.

Děla utichla.

Brána se vynořila z mlhy a vzedmutého prachu jako strom ze sněhové vánice. Wardaniová mi řekla, že ji nemůže poškodit žádná zbraň, kterou zná, nicméně Sun naprogramovala operační systémy *Nagini* tak, aby palba skončila v okamžiku, kdy se brána objeví. Když se teď začala mračna prachu rozptylovat, spatřil jsem pokroucené zbytky archeoložčina zařízení, které ultravibrace rozervaly na kusy a rozmetaly po okolí. Téměř jsem nedokázal uvěřit, že brána dokázala ten děsivý útok přestát.

Po zádech mi přejel mráz a náhle mi došlo, na co se dívám. Vzpomněl jsem si na Sutjiadiho slova.

Nepatříme sem. Nejsme na to připravený.

Rychle jsem je zahnal.

„Kovacsi?“ Z hlasu Ameli Vongsavathové v reproduktoru jsem poznal, že nejsem jediný, v němž ta stará civilizace vzbuzuje nábožnou hrůzu.

„Ano?“

„Právě zavírám poklopy.“

Stojany kulometů hladce vklouzly do trupu lodi a poklopy se uzavřely. V nákladním prostoru se na okamžik setmělo, ale vzápětí se rozzářilo studené vnitřní osvětlení.

„Vidím nějakej pohyb,“ pronesla varovně Sun. Byla na společném vysílacím kanálu, takže jsem uslyšel, jak se zbytek týmu ostře nadechl.

Vesmírná loď se lehce zachvěla a Vongsavathová se s *Nagini* vznesla o několik metrů výš. Opřel jsem se o přepážku a proti své vůli se zadíval na palubu pod nohama.

„Ne, není to pod námi.“ Měl jsem pocit, jako by mě Sun pozorovala. „Myslím, že se to přibližuje k bráně.“

„Kurva, Hande, kolik tady toho svinstva je?“ zeptal se Deprez.

Skoro jsem viděl, jak manažer Mandragory pokrčil rameny.

„Pokud vím, OPEN systém se může neomezeně vyvíjet. Klidně se už mohl rozšířit po celé pláži.“

„Podle mě je to dost nepravděpodobný,“ namítla Sun s klidem laboratorního technika uprostřed pokusu. „Bezpečnostní systémy by něco tak velkýho zaregistrovaly. Kromě toho, kdyby se to šířilo laterálně, pohltilo by to ostatní strážný roboty, což se zatím nestalo. Spíš bych řekla, že to proniklo mezerou v našem bezpečnostním okruhu a teď to postupuje lineár–“

„Heleďte,“ upozornil Jiang. „Je to támhle.“

Na obrazovce nad hlavou jsem spatřil, jak se z troskami pokryté země kolem brány vynořují chapadla. Možná se už nanoby pokusily podkopat základy a nepodařilo se jim to. Když chapadla zaútočila, byla dobré dva metry od okraje podstavce.

„A jsme kurva tam, kde jsme byli,“ utrousil Schneider.

„Ne, počkejte,“ ozvala se Wardaniová s měkkým zábleskem v hlase, který mohl být pýcha. „Počkejte a dívejte se.“

Vypadalo to, že chapadla se na materiálu, ze kterého byla brána zhotovená, nedokážou uchytit. Vymrštila se a sjela dolů, jako by byl povrch artefaktu kluzký. Pozoroval jsem několik marných pokusů a pak jsem se ostře nadechl. Z písku vyrazilo další, mnohem delší rameno, vylétlo do několikametrové výšky a omotalo se kolem spodní části věže. Jestli se stejné chapadlo dostane pod *Nagini,* mohlo by nás pohodlně stáhnout z oblohy.

Nové rameno se stáhlo a napjalo.

A rozpadlo se.

Nejdřív jsem si myslel, že Sun neposlechla můj příkaz a znovu spustila palbu. Pak jsem si vzpomněl, že nanoby jsou vůči vibračním zbraním imunní.

Stejně tak zmizela ostatní chapadla.

„Sun? Co se kurva stalo?“

„Právě se to pokouším zjistit,“ odpověděla Sun soustředěně.

„Je to pryč,“ pronesla Wardaniová prostě.

„Ale jak to?“ zeptal se Deprez.

Teď jsem zaslechl v hlase Wardaniové smích. „Nanoby kolem sebe mají elektromagnetickej obal. To je drží u sebe. Brána to pole jednoduše vypnula.“

„Sun?“

„Zdá se, že má paní Wardaniová pravdu. Nikde kolem brány nemůžu najít elektromagnetickou aktivitu. Ani žádnej pohyb.“

Ve sluchátku jsem uslyšel slabé zahučení, jak si všichni oddychli. Pak se opět ozval Deprezův zamyšlený hlas.

„A my tou věcí máme proletět?“

Vzhledem k tomu, co se právě přihodilo a co nás asi čeká na druhé straně, proběhla hodina H pozoruhodně klidně. Dvě a půl minuty před zahájením operace se začaly záblesky ultrafialové barvy, které jsme viděli skrz filigránovou clonu Wardaniové, postupně měnit v mihotavé červené linie, které pableskovaly na vnějších obrysech věže. V denním světle nebyl ten pohled o nic působivější než přistávací maják za úsvitu. Osmnáct vteřin před otevřením brány se cosi stalo se zapuštěnými vrásami – jako by se rozechvěly.

Po devíti vteřinách se ve věži objevil černý bod. Leskl se jako kapka prvotřídního lubrikantu a zdálo se, jako by se otáčel kolem osy.

Vteřinu před otevřením brány se pomalu protáhl k základně věže a pak ještě níž. Podstavec zmizel a pak i písek do hloubky asi jednoho metru.

V temnotě se zatřpytily hvězdy.

Část 4: Nevysvětlitelný jev

Každého, kdo staví satelity, které nemůžeme sestřelit, musíme brát vážně, a pokud se někdy vrátí zpátky pro svůj hardware, je třeba k němu přistupovat ostražitě. To nesouvisí s náboženstvím, velí to zdravý rozum.

Quellcrist Falconerová
Metafyzika pro revolucionáře

Kapitola třicet

Nemám rád vesmír. Zamává s vámi.

Nejde o nic fyzického. Ve vesmíru můžete udělat víc chyb než na dně oceánu nebo v jedovaté atmosféře, jako je na Glimmeru V. Ve vzduchoprázdnu vám toho projde mnohem víc a tu a tam jsem to zažil na vlastní kůži. Hloupost, zapomnětlivost a panika vás nezabijí se stejnou nemilosrdnou jistotou jako v prostředích, která odpouštějí méně. Ale o to nejde.

Orbity Harlanova světa se nacházejí ve vzdálenosti pěti set kilometrů od planety, a jakmile spatří objekt, který je větší než šestisedadlová helikoptéra, okamžitě ho sestřelí. Několikrát sundaly z oblohy i menší tělesa, ale až dosud nikdo nedokázal zjistit příčinu. V důsledku toho Harlanité létají jen minimálně a závrať se zde vyskytuje stejně často jako těhotenství. Když jsem si poprvé díky protektorátním mariňákům oblékl v osmnácti letech skafandr, změnil se mi mozek v kus ledu a při pohledu do nekonečné prázdnoty jsem sám sebe slyšel, jak tiše kňučím hrůzou. Vypadalo to na *velice* dlouhý pád.

Díky úpravě Vyslance dokážete zvládnout většinu strachů, ale stále si uvědomujete, co vás děsí, protože cítíte, jak s tím úprava bojuje. Cítil jsem ten boj pokaždé. Na vysoké orbitě nad Loykem během vzpoury pilotů, když nás s Randallovými vesmírnými komandy rozmístili kolem vnějšího měsíce Adoracionu, a jednou, v hlubinách mezihvězdného prostoru, když jsem si hrál s členy Real Estate Crew na honěnou kolem trupu unesené koloniální lodě *Mivtsemdi* a nekonečně dlouho jsem padal po její trajektorii vzdálené světelné roky od nejbližšího slunce. Nejhorší byla palba z *Mivtsemdi*. Pořád se mi o ní zdají děsivé sny.

Nagini proklouzla otvorem v trojrozměrném prostoru, který brána vytvořila, a visela uprostřed prázdnoty. Vydechl jsem vzduch, který jsme všichni zadržovali od chvíle, kdy se raketoplán začal

přibližovat k bráně. Vstal jsem ze sedadla a lehkými poskoky jsem v umělém gravitačním poli zamířil do kokpitu. Viděl jsem už hvězdné pole na obrazovce, ale chtěl jsem je průhlednou přídí raketoplánu spatřit ve skutečnosti. Člověku pomáhá, když stojí nepříteli tváří v tvář, cítí prázdnotu pár centimetrů od špičky nosu. Pomáhá mu, když si bytostně uvědomí, kde je.

Otevírat spojovací průlezy během letu je přísně zakázáno, ale nikdo nic neřekl, přestože všem muselo být jasné, kam jdu. Když jsem vstoupil do kokpitu, Ameli Vongsavathová na mě vrhla překvapený pohled, ale ani ona nic neřekla. Na druhé straně byla prvním pilotem v dějinách lidské rasy, který realizoval okamžitý přesun z šestimetrové výšky nad povrchem planety do hlubokého vesmíru, a tak jsem usoudil, že má jiné starosti.

Zadíval jsem se jí přes levé rameno dopředu. Pohlédl jsem se *dolů* a cítil jsem, jak se mi prsty křečovitě zaryly do opěradla jejího sedadla.

Strach.

Ten známý pocit v hlavě, jako když tlakové dveře uzavírají sekce mého mozku pod oslnivě jasným osvětlením. Úprava.

Nadechl jsem se.

„Jestli tu chcete zůstat, měl byste si sednout," poznamenala Vongsavathová, která měla plné ruce práce s monitorem vztlaku, který právě začal protestovat proti tomu, že planeta pod námi náhle zmizela.

Posadil jsem se na sedadlo druhého pilota a zašátral po bezpečnostních pásech.

„Vidíte něco?" zeptal jsem se s předstíraným klidem.

„Hvězdy," utrousila stručně.

Chvíli jsem čekal a zvykal si na pohled před sebou. Cítil jsem, že mě začínají svrbět vnější koutky očí, jak se mé periferní vidění instinktivně stáčelo dozadu a pátralo, kde ta naprostá tma končí.

„Jak jsme daleko?"

Vongsavathová vyťukala na astronavigačním zařízení číslice.

„Podle tohohle?" Tiše hvízdla. „Něco přes sedm set osmdesát milionů kiláků. Věřil byste tomu?"

Ocitli jsme se přímo na orbitě Banharnu, osamělého a dosti nezajímavého plynového obra, který držel stráž na vnějších hranicích soustavy Sanctionu. O tři sta milionů kilometrů dál na ekliptice se nacházelo cirkulující moře trosek, příliš rozsáhlé, aby se dalo nazvat pásmem, které si nikdy nedalo tu práci, aby se spojilo v planetární hmotu. Několik stovek milionů kilometrů opačným směrem se nacházel Sanction IV, na kterém jsme byli asi před čtyřiceti vteřinami.

Působivé.

Jistě, teleportací na hvězdné vzdálenosti se můžete přenést tak daleko, že míjíte místa rychleji, než stačíte připisovat nuly ke kilometrům. Ale nejdřív vás musí zdigitalizovat a pak vás na opačném konci musí stáhnout do nového pouzdra, a všechno tohle vyžaduje čas a technologii. Je to *proces.*

My jsme se žádného procesu neúčastnili, nebo alespoň ne žádného lidského procesu. Jednoduše jsme překročili hranici. Vzhledem k inklinaci a skafandru bych mohl tu čáru překročit doslova.

Znovu jsem na šíji ucítil Sutjiadiho pocit, že sem *nepatříme.* Úprava se probudila a zmírnila ho. Kromě strachu jsem cítil úžas.

„Zastavili jsme se," zamumlala Vongsavathová spíš k sobě než ke mně. „Něco nás zbrzdilo. Člověk by čekal… Proboha."

Její hlas, už beztak tichý, poslední slovo zašeptal a vypadalo to, že se zbrzdil stejným způsobem jako *Nagini.* Zvedl jsem oči od číslic, které právě zvětšila na obrazovce, a moje první myšlenka, stále se pohybující v kontextu omezeném hranicemi planety, byla, že jsme vletěli do stínu. Když mi došlo, že tu nejsou hory, a navíc žádné sluneční světlo, kterému by mohly stát v cestě, zmocnila se mě stejná mrazivá hrůza, kterou musela cítit Vongsavathová.

Hvězdy nám ubíhaly nad hlavou.

Náhle zmizely. Děsivou rychlostí je spolkla obrovská temná hmota, která podle všeho visela jen pár metrů nad stropními průhledy.

„A je to," vydechl jsem a při těch slovech mi přejel mráz po zádech, jako bych právě dokončil vyvolávání duchů.

„Vzdálenost…“ Vongsavathová zavrtěla hlavou. „Je skoro pět kilometrů od nás. To znamená –“

„Dvacet sedm kilometrů na šířku,“ začal jsem číst údaje. „Padesát tři na dýlku. Vnější konstrukce vystupujou…“

Vzdal jsem to.

„Je to obrovský, obrovský.“

„Aby ne.“ Za zády jsem uslyšel hlas Wardaniové. „Podívej se na zoubkování na siluetě. Každej z těch zubů je skoro kilometr hlubokej.“

„Že jsem sem neprodávala lístky!“ vyštěkla Vongsavathová. „Paní Wardaniová, mohla byste se laskavě vrátit do kabiny a posadit se?“

„Promiňte,“ zamumlala archeoložka. „Já jen –“

Sirény. Jekot, který prořízl vzduch v kabině.

„Útok!“ vyjekla Vongsavathová a postavila *Nagini* na záď.

Tenhle manévr by v gravitaci pekelně bolel, ale vzhledem k tomu, že jediné gravitační pole se nacházelo uvnitř lodi, připomínal spíš zvláštní experiální efekt, trik holokejklíře Angela z přístaviště.

Útržky boje ve vesmíru:

Viděl jsem přibližující se střelu, jak se řítí k průzoru na pravé straně.

Slyšel jsem bojové systémy, jak hlásí chladnými strojovými hlasy, že jsou připravené.

Výkřiky z kabiny za mými zády.

Ucítil jsem napětí. Úprava se pomalu aktivovala a uvedla mě do stavu ochablosti před nárazem –

Za okamžik.

„To je nesmysl,“ ozvala se najednou Vongsavathová.

Ve vesmíru střely nevidíte. Dokonce i ty, které umíme vyrobit *my*, se pohybují příliš rychle na to, aby je lidské oko mohlo sledovat.

„Náraz nehrozí,“ upozornil bojový počítač lehce zklamaným tónem. „Náraz nehrozí.“

„Skoro se to nepohybuje.“ Vongsavathová vyvolala novou obrazovku a potřásla hlavou. „Rychlost… Je to *jen proud*.“

„Pořád jde o strojově vyrobený součástky," namítl jsem a ukázal na malý hrot v červené sekci spektrálního snímku. „Možná soustavu obvodů. Není to balvan. V každým případě *ne jen* balvan."

„Ale není to aktivní. Totálně inertní. Provedu –"

„Co kdybyste se otočila a vrátila se?" navrhl jsem jí. „Asi sto metrů. Budeme to mít prakticky před sebou. Zapněte světlomety."

Vongsavathová na mě upřela pohled, v němž se jí nějak podařilo zkombinovat opovržení s hrůzou. Nebyla to právě rada z letového manuálu. A co víc, pořád jí v systému zuřil adrenalin stejně jako mně. Člověk se pak chová podrážděně.

„Otáčím se," pronesla nakonec.

Venku se rozzářily reflektory.

Svým způsobem to nebyl moc dobrý nápad. Průhledná slitina průzorů byla uzpůsobena ke střetu s nepřátelským vesmírem, což znamenalo, že zastavila i ty nejaktivnější mikrometeory, aniž by na povrchu způsobily něco horšího než prohlubeň. Rozhodně ji nemohl rozbít náraz do něčeho, co se volně vznáší v prostoru. Ale věc, která nám poskakovala před nosem, do nás stejně narazila.

Tanja Wardaniová za mými zády pronikavě vyjekla, ale okamžitě výkřik zdusila.

Přestože byl objekt sežehnutý a rozpraskaný extrémním mrazem a nepřítomností tlaku, stále připomínal lidské tělo v letním oblečení.

„Proboha," zašeptala opět Vongsavathová.

Slepě na nás zírala zčernalá tvář, jejíž prázdné oční jamky pokrývala vlákna rozervané, zmrzlé tkáně. Ústa se šklebila ve výkřiku, který byl teď stejně němý jako v okamžiku, kdy se jejich majitel snažil protestovat proti své smrti. Absurdně křiklavá letní košile byla vpředu vyboulená. Usoudil jsem, že jsou to vyhřezlá střeva a žaludek. Jedna ruka udeřila klouby o průzor. Druhá paže sebou škubla zpátky. Nohy byly podobně roztažené, dopředu a dozadu. Ať to byl kdokoli, zemřel ve vzduchoprázdnu.

Zemřel při pádu.

Wardaniová za mými zády tiše vzlykala. Opakovala nějaké jméno.

Zbylé jsme našli podle odrazek. Vznášeli se na dně třistametrové prohlubně v trupu, shromáždění kolem něčeho, co připomínalo vstup do přístavního doku. Byli čtyři a všichni měli na sobě levné skafandry. Podle toho, jak vypadali, zemřeli poté, co jim došla zásoba vzduchu, což mohlo epodle parametrů skafandru trvat šest až osm hodin. Čtvrtý nechtěl tak dlouho čekat. V přilbě skafandru zel asi pěticentimetrový otvor. Na zápěstí pravé ruky měl dosud připevněný průmyslový laser, kterým to udělal.

Vongsavathová znovu vyslala ven robota na sběr lidských pozůstatků. Mlčky jsme sledovali na obrazovkách, jak stroj uchopil každé tělo a nesl je zpátky k *Nagini* se stejnou obratností jako zčernalé a rozpraskané ostatky Tomase Dhasanapongsakula v bráně. Tentokrát, protože se těla nacházela v bílých skafandrech, to téměř připomínalo záznam z pohřbu puštěný pozpátku. Robot přinesl mrtvé z hlubin a uložil je do přetlakové komory v břiše *Nagini.*

Wardaniová byla na dně. Zatímco Vongsavathová z kokpitu otevřela vnitřní poklop přetlakové komory, archeoložka s námi sešla do nákladního prostoru. Sledovala, jak Sutjiadi s Lukem Deprezem vynášejí těla ve skafandrech nahoru. Když však Deprez uvolnil závěry na první přilbě a sundal ji, hlasitě vzlykla a rozběhla se do nejvzdálenějšího kouta nákladního prostoru. Slyšel jsem, že dáví. Vzduchem zavanul kyselý pach zvratků.

Schneider šel za ní.

„Tu taky znáš?“ zeptal jsem se zbytečně, zatímco jsem zíral na mrtvou tvář. Šlo o asi pětačtyřicetiletou ženu s obviňujícím pohledem v očích. Byla na kost zmrzlá; ze skafandru jí vyčníval ztuhlý krk a hlava jí trčela do vzduchu pár centimetrů nad podlahou. Vytápění skafandru muselo fungovat ještě dlouho potom, než došly zásoby vzduchu, ale jestli byla tahle žena členkou stejného týmu, který jsme našli v síti trauleru, musela tu být přinejmenším rok. Takhle dlouho žádný skafandr fungovat nedokáže.

Schneider odpověděl místo archeoložky. „To je Aribowová. Pharintorn Aribowová. Odbornice na piktogramy na dangrekským nalezišti.“

Kývl jsem na Depreze. Rozepnul další přilby a sundal je. Zírala na nás řada mrtvých, hlavy zdvižené nad podlahou jako při nějakém

skupinovém cvičení na posílení břišních svalů. Aribowová a její tři kolegové. Jen sebevrah měl zavřené oči a rysy tak mírumilovné, že člověk znovu zatoužil prozkoumat hladký otvor, který měl ten muž v lebce.

Když jsem se na něj díval, přemítal jsem, co bych udělal já. Kdybych viděl, že se za mnou brána zavřela, a okamžitě mi došlo, že zemřu tady v temnotě. Kdybych věděl, že i kdyby přesně do těchhle souřadnic ihned vyslali rychlou záchrannou loď, pomoc by přišla až za několik měsíců, kdy už bude pozdě. Napadlo mě, jestli bych měl odvahu čekat, viset v nekonečné noci a navzdory všemu doufat, že se stane nějaký zázrak.

Nebo odvahu nečekat.

„To je Weng," Schneider se vrátil a postavil se vedle mě. „Příjmení si nepamatuju. Taky se zabejval piktogramama. Ty druhý neznám."

Zadíval jsem se na opačný konec nákladního prostoru, kde se Tanja Wardaniová choulila u stěny a objímala se rukama.

„Co kdybyste ji nechal na pokoji?" sykl Schneider.

Pokrčil jsem rameny. „Dobře. Luku, nejlepší by bylo, kdybyste se vrátil dolů do přetlakový komory a dal Dhasanapongsakula do vaku dřív, než se rozteče. A pak i ostatní. Pomůžu vám. Sun, vy zatím můžete zkontrolovat tu zkurvenou bóji. Sutjiadi, možná byste jí s tím mohl pomoct. Jsem fakt moc zvědavej, jestli ji dokážeme zaktivovat."

Sun vážně přikývla.

„Hande, vy byste měl začít uvažovat o další možnosti, protože jestli je ta zkurvená bóje rozbitá, budeme potřebovat náhradní scénář."

„Počkat." Schneider vypadal poprvé od chvíle, co jsem ho znal, skutečně vyděšený. „My tady zůstáváme? Po tom, co se těm lidem stalo, my tady *zůstáváme?*"

„Nevíme, co se těm lidem stalo, Schneidere."

„Copak to není jasný? Ta brána není stabilní, zavřela se za nima."

„To je blbost, Jane," namítla Wardaniová ochraptělým hlasem, ale opět jsem v něm zaregistroval její starou sílu, tón, který mě

zašimral až v břiše. Podíval jsem se na ni – stála rovná jako svíčka a hranou dlaně si otírala slzy a zbytky zvratků. „Když jsme ji otevřeli minule, zůstala otevřená několik dní. Posloupnost, kterou jsem vytvořila, ať tenkrát, nebo teď, je stabilní."

„Tanjo," Schneider náhle vyhlížel zrazeně. Rozhodil ruce. „Chci říct –"

„Nevím, k čemu tady došlo, nevím, co se –" to slovo ze sebe vymáčkla „– *posralo* na piktogramových sekvencích, který použila Aribowová, ale nám se to nestane. Vím, co dělám."

„Se vší úctou, paní Wardaniová," Sutjiadi se rozhlédl po ostatních a hledal podporu. „Připustila jste, že vaše vědomosti o týhle bráně jsou dost útržkovitý. Jak teda můžete zaručit –"

„Jsem Mistr Archeologickýho sdružení." Wardaniová přistoupila k vyrovnaným tělům a oči jí divoce planuly. Jako by byla rozzuřená, že se nechali zabít. „Tahle žena jím nebyla. Weng Xiaodong taky ne. Tomas Dhasanapongsakul taky ne. Tyhle lidi byli *Hraboši*. Možná talentovaný, ale to *nestačí*. Zabejvám se marťanskou technologií přes sedmdesát let, a když vám řeknu, že je brána stabilní, pak je stabilní."

Výhružně se rozhlédla. Zdálo se, že nikdo nemá chuť o tom diskutovat.

Ozáření ze saubervillského výbuchu si vybíralo svou daň. Zaopatřit těla trvalo déle, než jsem předpokládal, rozhodně déle, než by to mělo trvat vysokému důstojníkovi Carrerova Klínu, a když se schránka s mrtvými konečně pomalu zavřela, byl jsem totálně vyřízený.

Deprez, pokud se cítil stejně, to nedal najevo. Vydal se přes palubu k Schneiderovi, který ukazoval Jiangu Jianpingovi nějaký trik s gravitační výstrojí. Na okamžik jsem zaváhal, pak jsem se otočil a zamířil k žebříku na horní palubu. Doufal jsem, že v přední kajutě najdu Tanju Wardaniovou.

Místo toho tam byl Hand a sledoval na obrazovce obrovský trup marťanské vesmírné lodě pod námi.

„Chvíli trvá, než si na to člověk zvykne, co?"

Když ukázal na obrazovku rukou, měl hlas plný nadšení a chamtivosti. Reflektory *Nagini*, osvětlovaly prostor v okruhu několika set metrů, ale přestože se obrovská loď ztrácela ve tmě, člověk věděl, že stále pokračuje dál a dál. Vypadalo to, že se táhne donekonečna – samý zvláštní úhel a výstupky, které z ní trčely jako bubliny, jež mají každou chvíli prasknout –, takže zrak nedokázal najít její hranice. Zírali jste na ni a mysleli si, že konečně vidíte její konec; zahlédli jste slabé pableskování hvězd vzadu. Pak světýlka vybledla nebo poskočila a vám došlo, že to, co jste považovali za hvězdy, je jen optický klam na jejím trupu. Koloniální lodě flotily Konrada Harlana patřily mezi největší mobilní konstrukce, jaké kdy lidská věda vytvořila, ale téhle lodi by mohly sloužit jako záchranné čluny. Dokonce i uměle vytvořené planety v soustavě Nového Pekingu k ní měly daleko. Na tohle měřítko jsme dosud nebyli připraveni. *Nagini* visela nad vesmírným korábem jako racek nad jednou z nákladních lodí, které pendlovaly mezi Newpestem a Millsportem s nákladem beladu. Byli jsme naprosto bezvýznamní, nepatrní, nic nechápající návštěvníci.

Když jsem se posadil na sedadlo naproti Handovi a otočil se na něm čelem k obrazovce, přejel mi mráz po zádech. Přemístit mrtvá těla byla smutná práce, a když jsme dávali do pytle Dhasanapongsakula, zmrzlá vlákna oční tkáně, které mu trčela z prázdných očních jamek jako koral, se pod igelitem pod mojí dlaní ulomila. Cítil jsem, jak povolila, slyšel jejich tiché prasknutí.

Ten tichý zvuk, ševel konkrétních následků smrti, mě zbavil větší části nábožné hrůzy, kterou ve mně obří rozměry marťanské lodi zpočátku vzbuzovaly.

„Jen větší verze kolonizačního korábu," pronesl jsem. „Teoreticky bysme ho taky uměli postavit tak velkej. Jen je těžší tu obrovskou masu urychlit."

„Pro ně zřejmě ně."

„Zřejmě ne."

„Takže co to podle vás bylo? Kolonizační loď?"

Pokrčil jsem rameny a snažil se najít lhostejnost, kterou jsem necítil. „Existuje omezenej počet důvodů, proč sestrojit něco tak velkýho. Buď jde o tažný zařízení, nebo v tom žijete. A není mi

jasný, proč by vybudovali místo k žití tak daleko ve vesmíru. Není tu co zkoumat. Nic, co by se dalo dolovat nebo sbírat.“

„Stejně tak není jasné, proč by to zaparkovali tady, pokud je to kolonizační loď.“

Křupy-křup.

Zavřel jsem oči. „Není to fuk, Hande? Až se vrátíme, tahle věc zmizí do nějakýho korporačního asteroidního doku. Nikdo z nás ji už nikdy neuvidí. Proč se tím zabejvat? Dostanete svůj podíl, svoji odměnu, prostě to, co vás motivuje.“

„Myslíte, že nejsem zvědavý?“

„Myslím, že je vám to fuk.“

Na to nic neřekl. Za chvíli přišla Sun z nákladního prostoru a přinesla špatnou zprávu. Vypadalo to, že bóje je nenapravitelně poškozená.

„Signalizuje,“ pronesla. „A když si s ní trochu pohraju, dokážu dát do pořádku pohon. Potřebuje nový elektrický jádro, ale určitě dokážu upravit jeden generátor z motorky tak, aby to zvládl. Ale lokalizační systémy jsou zničený a na jejich opravu nemáme nářadí ani součástky. Bez toho se bóje nedokáže udržet na místě. Na to, aby odplula do vesmíru, stačí zpětnej proud z našich trysek.“

„Co kdybychom ji umístili až po startu?“ Hand se podíval ze Sun na mě a zase zpátky. „Vongsavathová spočítá dráhu, postrčí nás dopředu, a až budeme v bráně, vypustí bóji.“

„Zbytkovej pohyb,“ namítl jsem, „kterej bóje při vypuštění získá, bude pořád stačit k tomu, aby odplula, nemám pravdu, Sun?“

„Přesně tak.“

„A když ji připevníme?“

Nemilosrdně jsem se usmál. „Připevníme? Copak jste neviděl, jak to dopadlo, když se nanoby snažily zachytit na bránu?“

„Budeme muset něco vymyslet,“ pronesl zarputile. „S prázdnýma rukama se domů nevrátíme. Ne, když jsme se dostali tak blízko k cíli.“

„Když se zkusíte k tý věci támhle připevnit, nevrátíme se domů vůbec, Hande. To dobře víte.“

„Pak,“ najednou na nás křičel, *„musí existovat jiné řešení!“*

„Existuje.“

Tanja Wardaniová stála v průlezu do kokpitu, kam se stáhla, zatímco jsme ukládali mrtvá těla. Po zvracení byla stále bledá a měla kruhy pod očima, ale vyzařoval z ní téměř nadpozemský klid, který jsem u ní neviděl od chvíle, kdy jsme ji dostali z tábora.

„Paní Wardaniová.“ Hand se rozhlédl po kabině, jako by chtěl zjistit, kdo další byl svědkem jeho výbuchu. Přitiskl si palec a ukazovák k očím. „Nechcete nám to blíž vysvětlit?“

„Ano. Jestliže Sun Lipingová opraví pohonný systémy bóje, určitě ji dokážeme umístit.“

„Kde umístit?“ zeptal jsem se.

Lehce se usmála. „Uvnitř.“

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„Uvnitř,“ kývl jsem na obrazovku a na nekonečné kilometry cizí lodě, „tohohle?“

„Jo. Vletíme dovnitř otvorem do přístavního doku a někde tam bóji necháme. Trup určitě propouští rádiový vlny, alespoň místy. Stejně jako většina marťanských artefaktů. Až najdeme vhodný místo, můžeme to v každým případě vyzkoušet.“

„Sun,“ Hand se téměř zasněně zadíval zpátky na obrazovku, „jak dlouho vám bude trvat ta oprava pohonného systému?“

„Asi osm až deset hodin. Rozhodně ne víc než dvanáct.“ Sun se otočila k archeoložce. „Jak dlouho bude trvat vám, paní Wardaniová, než otevřete dok?“

„Ach,“ Wardaniová se na nás opět zvláštně usmála. „Ten je už otevřenej.“

Zatímco jsme se připravovali na přemístění do doku, naskytla se mi pouze jediná šance, abych si s ní promluvil. Potkal jsem ji, když vycházela z toalety, deset minut po stručné instruktáži, na kterou si nás Hand všechny pozval. Byla ke mně otočená zády a nemotorně jsme do sebe v úzkém průchodu narazili. S výkřikem se otočila a já si všiml, že má čelo pokryté potem, protože zřejmě opět zvracela. Bylo jí cítit z úst a ze dveří za jejími zády ke mně zavanul kyselý pach žaludečních šťáv.

Viděla, jak se na ni dívám.

„Co je?“

„Seš v pořádku?“

„Ne, Kovacsi, umírám. Co ty?“

„Opravdu si myslíš, že je to dobrej nápad?“

„Ty určitě ne! Napadlo mě, že tím Sutjiadiho a Schneidera definitivně přesvědčíme.“

Neodpověděl jsem, jen jsem pozoroval horečnaté světlo v jejích očích. Povzdychla si.

„Hele, když se to Handovi líbí a dostane nás to zpátky domů, řekla bych, že je to dobrej nápad. A je mnohem bezpečnější než snažit se připevnit poškozenou bóji k trupu.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„O to nejde.“

„Ne?“

„Ne. Chceš vidět vnitřek tý lodi dřív, než ji Mandragora uklidí do nějaký tajnýho doku. Chceš ji vlastnit, i kdyby to mělo bejt jen na pár hodin, nemám pravdu?“

„Ty nechceš?“

„Myslím, že kromě Sutjiadiho a Schneidera to chceme všichni.“ Věděl jsem, že Cruickshanková by to také chtěla – vzpomněl jsem si, jak se jí při té představě zablýsklo v očích. Na nadšení, které se v ní probudilo u zábradlí na trauleru. Na stejný úžas, který jsem viděl na její tváři, když se v ultrafialovém světle dívala na aktivovaný odpočet brány. Možná proto jsem, až na tenhle tlumený rozhovor uprostřed zápachu zvratků, neprotestoval. Možná jsem jí to dlužil.

„Takže,“ Wardaniová pokrčila rameny, „v čem je problém?“

„Ty víš, v čem je problém.“

Netrpělivě si odfrkla a chtěla se kolem mě protáhnout. Zůstal jsem stát na místě.

„Co kdybys mi uhnul z cesty, Kovacsi?“ zasyčela. „Za pět minut startujeme a já musím bejt v *kokpitu*.“

„Proč nešli dovnitř, Tanjo?“

„Byli jsme pře–“

„To jsou kecy, Tanjo. Podle Ameliných přístrojů je tam vzduch. Našli způsob, jak dok otevřít, nebo ho už našli otevřenej. A pak čekali tady venku na smrt, zatímco jim vyprchával kyslík ve skafandrech. Proč nešli dovnitř?“

„Byl jsi na poradě. Neměli jídlo, neměli –“

„Jo, slyšel jsem kvanta logickejch blábolů, ale neslyšel jsem nic, co by vysvětlovalo, proč ty čtyři archeologové radši umřeli ve skafandrech, než aby strávili poslední hodiny prohlídkou největšího archeologickýho objevu v historii lidský rasy.“

Chvíli váhala a já spatřil něco z ženy od vodopádu. Pak se jí do očí vrátil horečnatý lesk.

„Proč se ptáš mě? Proč jednoduše nezapneš zařízení na Identifikaci a odhad škod a nezeptáš se přímo jich? Mají přece báze v pořádku, nebo ne?“

„Všechny zařízení jsou zničený, Tanjo. Zkorodovaly. Takže se tě ptám znova. Proč nešli dovnitř?“

Znovu se odmlčela a uhnula pohledem. Měl jsem pocit, že jí cuká v očním koutku. Pak cukání zmizelo. Podívala se na mě se stejným ledovým klidem, který jsem u ní viděl v táboře.

„Nevím,“ odpověděla nakonec. „A jestli se jich nemůžeme zeptat, pak mě napadá jen jedinej další způsob, jak to zjistit.“

„Jo.“ Unaveně jsem se napřímil „A o tomhle to všechno je, nebo ne? Zjistit. Odkrejt historii. Nýst zkurvenou pochodeň lidskýho objevování. Tebe nezajímají peníze, tobě je fuk, kdo se stane majitelem lodi, a už vůbec je ti jedno, jestli umřeš. Tak proč by neumřeli i ostatní, co?“

Škubla sebou, ale jen nepatrně. Okamžitě se ovládla. Pak se obrátila a nechala mě dívat se na bledou záři osvětlovacího panelu, k němuž se tiskla.

Kapitola třicet jedna

Bylo to jako delirium.

Vzpomínám si, že jsem někde četl, že když archeologové na Marsu poprvé vstoupili do pohřbených mauzoleí, která později označili za města, velké procento z nich se zbláznilo. Psychické zhroucení tehdy patřilo k riziku tohoto povolání. Ve snaze získat klíč k marťanské civilizaci se obětovali největší odborníci století. Nepropadli šílenství jako archetypální antihrdinové z experiálních hororů, jen otupěli. Jejich pronikavé intelektuální schopnosti se vyčerpaly v lehce paralyzovanou, lhostejnou nepříčetnost. Dopadly jich tak desítky. Psychicky obroušení nepřetržitým kontaktem s pozůstatky nelidských géniů. Sdružení je opotřebovalo jako chirurgická ostří nasazená na otáčející se brusný kotouč.

„No, jestli dokážete *letět*…“ pronesl Luc Deprez a bez velkého nadšení pozoroval masu před sebou.

Byl evidentně podrážděný a zmatený. Usoudil jsem, že má stejný problém jako já – nedokáže identifikovat místa, odkud hrozí potenciální nebezpečí. Když máte dokonalou bojovou úpravu a ta není schopná dělat to, k čemu vás vycvičili, cítíte svědění jako při nedostatku nikotinu. A odhalit v marťanské architektuře léčku bylo jako snažit se chytit úhoře holýma rukama.

Od dveřního překladu, který vyčníval z přístavního doku ven, se vnitřní prostor lodi rozšiřoval nahoru a do stran způsobem, který jsem dosud neviděl. Zatímco jsem pátral po přirovnání, vybavila se mi příhoda z dětství v Newpestu. Jednou v létě jsem se u Hiratova útesu ošklivě vyděsil, když se mi dýchací trubice vyžebraného, záplatovaného neoprénu zachytila na ostrém korálu patnáct metrů pod hladinou. Zatímco jsem pozoroval, jak trhlinou unikají stříbrné břichaté kapky kyslíku, blesklo mi hlavou, jak asi ta smršť bublinek vypadá zevnitř.

Teď jsem to věděl.

Tyhle bubliny byly přimrzlé na místě a tam, kde pod jejich povrchem zářily nerozeznatelné zdroje tlumeného osvětlení, se namodrale a narůžověle leskly jako perly. Kromě tohoto základního rozdílu, pokud jde o stáří, však působily stejně chaoticky jako kdysi mé unikající zásoby vzduchu. Způsob, jakým se propojovaly a přecházely jedna v druhou, jako by neměl žádný architektonický řád nebo logiku. Na některých místech tvořil spoj otvor jen o průměru několika metrů. Jinde se zaoblené stěny bublin při setkání jednoduše zlomily. V prvním prostoru, do něhož jsme vstoupili, byl strop dobrých dvacet metrů nad námi.

„Podlaha je ale plochá," zamumlala Sun Lipingová, když si klekla a dlaní přejela naleštěnou plochu pod nohama. „A měli – mají – gravitační generátory."

„Živočišnej druh," zaduněl v prázdné katedrále hlas Tanji Wardaniové. „Vyvinuli se v gravitačním poli stejně jako my. V nulový gravitaci se nedá dlouhodobě přežívat, i když je v ní legrace. A když máte gravitaci, potřebujete plochý povrchy, abyste na ně mohli pokládat věci. Praktičnost v praxi. Totéž platí pro ten přístavní dok. K tomu, abyste roztáhli křídla, je to ideální, ale abyste mohli přistát s vesmírnou lodí, potřebujete rovný linie."

Všichni jsme se otočili zpátky k otvoru, kterým jsem prošli. Ve srovnání s místem, na němž jsme teď stáli, se v doku vyskytovaly zaoblené linie jen výjimečně. Dlouhé, stupňovité stěny vyčnívaly do prostoru jako dva metry silní spící hadi, natažení a položení jeden na druhém. Jejich smyčky se nepatrně vychylovaly z přímé osy, jako by dokonce ani v účelném doku nedokázali marťanští stavitelé lodí udržet organickou zdobnost zcela pod kontrolou. Přistát s lodí ve zvyšujících se hladinách atmosférické hustoty, kterou vytvářel nějaký mechanismus zabudovaný ve stupňovitých stěnách, nebylo těžké, ale když jste se rozhlédli kolem sebe, měli jste nepříjemný pocit, že jste se ocitli v břiše nějakého spícího živočicha.

Delirium.

Cítil jsem, že se lehce otřelo o horní okraje mého vidění, vsáklo se mi do očních bulv a zanechalo po sobě tlak za čelem. Tak trochu jako laciné virtuality, které jsem v dětství používal při vstupu do arkády, kde konstrukty vašemu hrdinovi nedovolí, aby se podíval výš

než několik stupňů nad horizont, dokonce i když jste se tam měli dostat v další fázi hry. Tady jsem měl stejný pocit, příslib otupělé bolesti za očima od toho, jak se člověk soustavně snaží vidět, co je tam nahoře. Vědomí prostoru nad hlavou, který chcete prozkoumat.

Zaoblení na lesknoucích se površích kolem nás všechno zkreslovalo a vyvolávalo neurčitý dojem, že každou chvíli upadnete a že ležet na zemi je možná vlastně ta nejlepší poloha, kterou můžete v tomhle nelítostně cizím prostředí zaujmout. Že celá takhle absurdní struktura je tenká skořápka vajíčka, která při neopatrném pohybu praskne a vyvrhne vás do prázdnoty.

Delirium.

Bude lepší si na to zvyknout.

Komora nebyla prázdná. Podél stěn se tyčily konstrukce, které vypadaly jako lešení. Vzpomněl jsem si na holografické záběry z počítače, které jsem si prohlížel v dětství, marťanské hřady doplněné virtuálně generovanými Marťany, kteří na nich seděli. Tady prázdné hřady působily nějak pustě a opuštěně a vyvolávaly nepříjemné mrazení v týle.

„Složili je," zamumlala Wardaniová s pohledem vzhůru. Vypadala překvapeně.

Ve spodních záhybech bublinkové stěny stály pod – zřejmě – sklopenými hřadami přístroje, jejichž funkci jsem nedokázal ani odhadnout. Většina z nich byla opatřená ostny a vypadala nebezpečně, ale když se o jeden z nich archeoložka otřela, jen tiše zabzučel a některé ostny nedůtklivě uhnuly stranou.

Zarachocení plastu a pronikavé zahvízdnutí – v každém páru rukou v komoře se ocitla zbraň.

„Proboha," Wardaniová se nás ani nepodívala, „uklidněte se. Spí to. Je to *přístroj*."

Zvedl jsem kalašnikovy a pokrčil rameny. Deprez zachytil můj pohled a usmál se.

„Jakej přístroj?" chtěl vědět Hand.

Tentokrát se archeoložka ohlédla.

„Nevím," pronesla unaveně. „Dejte mi pár dní a dokonale vybavenej laboratorní tým a pak vám to možná řeknu. Teď vám jen můžu říct, že spí."

Sutjiadi popošel o několik kroků dopředu. Sunjet měl stále zvednutý. „Jak to víte?“

„Protože kdyby nespal, už by s námi komunikoval, věřte mi. Navíc, dokážete si představit, že tvor s křídly, který mu vyčnívají metr nad ramena, umístí nějakej aktivní přístroj tak blízko k zaoblený stěně? Říkám vám, že celý místo jede na minimální výkon a je nefunkční.“

„Podle mě má paní Wardaniová pravdu,“ prohlásila Sun a pomalu se otáčela dokola. Na zvednutém předloktí měla připevněné Nuhanovicovo zařízení. „Ve stěnách jsou obvody, ale většina z nich není aktivních.“

„Všechno tohle musí něco napájet.“ Ameli Vongsavathová stála s rukama v kapsách a zírala do výšky. „Je tu vzduch. Trochu řidší, ale teplej. Tohle místo je nějak vytápěný.“

„Správcovskej systém.“ Vypadalo to, že Tanja Wardaniová ztratila o přístroje zájem. Vrátila se ke skupince. „Měla ho spousta měst na Marsu a Nkrumahově zemi, pohřbených do větších hloubek.“

„Po takový době?“ pronesl Sutjiadi bez nadšení.

Wardaniová si povzdychla. Ukázala palcem ke vstupu do přístavního doku. „Tohle není žádný kouzlo, kapitáne. Stejná věc se stará o *Nagini.* Jestli všichni umřeme, bude tam sedět několik století a čekat, až se k ní někdo vrátí.“

„Jo, a kdyby to byl někdo, kdo nemá kódy, rozmašírovala by ho na kaši. Moc jste mě nepřesvědčila, paní Wardaniová.“

„No, to je možná rozdíl mezi náma a Marťanama. Jsou o něco civilizovanější.“

„A mají baterie, který vydrží delší dobu,“ dodal jsem. „Tahle loď tu musí bejt mnohem dýl, než by fungovaly zdroje *Nagini*.“

„Jak to vypadá s průchodem rádiových vln?“ zeptal se Hand.

Sun něco stiskla na Nuhanovicově systému na předloktí. Objemnější součásti zařízení na rameni zablikaly. Ve vzduchu nad hřbetem ruky se objevily symboly. Pokrčila rameny. „Nic moc. Stěží dokážu zachytit navigační maják *Nagini*, a to stojí na opačný straně zdi. Podle mě je tu ochrannej štít. Jsme v přístavním prostoru a blízko trupu. Myslím, že bysme měli jít dál.“

Viděl jsem, že si členové týmu vyměnili vyděšené pohledy. Deprez zaregistroval, že jsem si toho všiml, a trochu se usmál.

„Takže kdo chce jít na průzkum?“ zeptal se tiše.

„Podle mě to není až tak dobrý nápad,“ prohlásil Hand.

Vystoupil jsem z hloučku, který jsme instinktivně vytvořili, prošel mezerou mezi dvěma hřady a zvedl ruce ke spodní hraně otvoru za nimi. Když jsem se vytáhl nahoru, projela mnou vlna únavy a slabé nevolnosti, ale čekal jsem ji a neurachem ji potlačil.

Dutina byla prázdná. Nebyl v ní dokonce ani prach.

„Možná to není až tak dobrej nápad,“ přisvědčil jsem a spustil se zpátky na zem. „Ale kolik lidskejch bytostí bude mít před příštím tisíciletím tuhle šanci? Říkala jste, že potřebujete deset hodin, Sun?“

„Maximálně.“

„A myslíte, že nám díky týhle věci dokážete sestavit slušnou mapu?“ ukázal jsem na Nuhanovicovo zařízení.

„S největší pravděpodobností. Tohle je *nejlepší* software, kterej se dá sehnat.“ Lehce se uklonila Handovým směrem. „Nuhanovicův inteligentní systém. Nic lepšího se nedá vyrobit.“

Pohlédl jsem na Ameli Vongsavathovou.

„A zbrojní systémy *Nagini* jsou aktivovaný?“

Pilotka přikývla. „Zadala jsem takový parametry, že loď dokáže odrazit taktickej útok, aniž bysme u toho museli asistovat.“

„No, pak bych řekl, že si můžeme jít Korálovej zámek prohlídnout.“ Letmo jsem se podíval na Sutjiadiho. „Teda ty z nás, kdo mají chuť.“

Když jsem se rozhlédl, zjistil jsem, že je ta představa ovládla. Deprez měl už na tváři nedočkavý výraz, ale pomalu se objevoval i u všech ostatních. Zakláněli hlavy a s úžasem studovali cizí architekturu. Dokonce i Sutjiadi tomu podlehl. Jeho ostražitost, s níž se choval od chvíle, kdy jsme pronikli do vyšších pater přístavního doku, lehce polevila. Strach z neznámého mizel a nahrazovalo ho něco silnějšího, staršího.

Opičí zvědavost. Rys, který jsem bagatelizoval před Wardaniovou, když jsme přijeli na pláž v Sauberville. Poskakující, vřeštící inteligence džungle, která neuctivě šplhala na deprimující postavy starobylých kamenných model a strkala prsty do zírajících

očních důlků, aby viděla. Jasná obsidiánová touha *vědět.* To, co nás ze stepí střední Afriky přivedlo až sem. To, co nás jednou pravděpodobně zavede někam tak daleko, že se tam dostaneme dřív než sluneční světlo z tehdejší střední Afriky.

Hand vstoupil do kruhu a zaujal manažerský postoj.

„Musíme si ujasnit priority," pronesl opatrně. „Chápu vaši touhu prozkoumat tuhle loď – také mě to láká – ale naším hlavním cílem je najít bezpečnou vysílací základnu pro bóji. To musíme udělat ze všeho nejdřív, proto navrhuji, abychom to udělali společně." Otočil se k Sutjiadimu. „Potom se můžeme rozdělit do průzkumných jednotek. Kapitáne?"

Sutjiadi nepatrně – způsobem, který byl pro něj naprosto netypický – přikývl. Stejně jako všem ostatním mu na lidských rozměrech přestalo už dávno záležet.

Pokud v někom z nás přetrvávaly pochybnosti o účelu marťanské vesmírné lodi, stačilo pár hodin ve zmrzlých bublinách, aby zmizely. Zatímco jsme se proplétali mezi očividně náhodnými spoji mezi komorami, urazili jsme více než kilometr. Na některých místech byly otvory víceméně na úrovni podlahy, ale jinde se nacházely tak vysoko, že se Wardaniová nebo Sun musely pomocí gravitační výstroje, kterou měly na sobě, vznést a podívat se na druhou stranu. Jiang s Deprezem postupovali bok po boku, s klidnou, symetrickou úsporností se u vstupu do každé nové komory rozdělovali a dovnitř opět vcházeli společně.

Nic živého jsme nenašli.

Přístroje, na které jsme cestou narazili, nás ignorovaly a zdálo se, že nikdo nemá nutkání přiblížit se k nim natolik blízko, aby u nich vyvolal silnější reakci.

Jak jsme postupovali hlouběji do útrob lodi, stále častěji jsme začali nacházet struktury, které by se daly v nejbujnějších představách nazvat chodbami – dlouhé, baňaté prostory s vchody a východy vejcovitého tvaru. Vypadaly, že je Marťané vytvořili stejnou konstrukční technikou jako bublinkovou komoru.

„Ty víš, co to je," řekl jsem Wardaniové, zatímco jsme čekali na Sun, až prozkoumá další otvor ve výšce. „Vypadá to jako aerogel.

Jako by postavili základní konstrukci a pak jen –“ potřásl jsem hlavou. To slovo mi zatvrzele odmítalo vyjít z úst „– já nevím, pak na to nastříkali několik kubických kilometrů odolnýho aerogelu a počkali, až ztvrdne.“

Wardaniová se neurčitě usmála. „Jo, možná. Něco takovýho. Pokud jde o plastický hmoty, byli zřejmě daleko před náma. Když dokázali vymyslet a vymodelovat pěnový parametry v tomhle měřítku.“

„Možná ne.“ Něco mě napadlo a marně jsem se snažil tu myšlenku zachytit. „Tady ve vesmíru na konkrétní struktuře nezáleží. Stačí jakákoli látka. A pak jen vyplníš prostor tím, čím potřebuješ, pohonama, systémama životního prostředí, zbraněma…“

„Zbraněma?“ Podívala se na mě s nečitelným výrazem ve tváři. „Copak je to bitevní loď?“

„Ne, to byl jen příklad. Ale –“

„Něco tu je,“ ozvala se Sun ve vysílačce. „Nějakej strom nebo –“

To, co se pak stalo, se dá těžko vysvětlit.

Uslyšel jsem zvuk.

Věděl jsem s naprosto jistotou, že to uslyším, o zlomky vteřiny dřív, než se z bubliny, kterou Sun prozkoumávala, ozvalo tiché cinkání. Ten pocit byl tak silný, jako bych slyšel ozvěnu, která se odráží od pomalu ubíhajícího času. Jestli to byla intuice Vyslance, pracovala s takovou efektivností, o jaké se mi dřív ani nesnilo.

„Songspire,“ pronesla Wardaniová.

Naslouchal jsem, jak se ozvěny ztrácejí, a opět se mě zmocnilo zlé tušení, které jsem cítil před chvílí. Najednou jsem zoufale zatoužil vrátit se na opačnou stranu brány a čelit pozemským nebezpečím nanobových systémů a radioaktivnímu spadu ze zničeného Sauberville.

Třešně a hořčice. Za zvukem se šířila nevysvětlitelná vůně. Jiang zvedl Sunjet a Sutjiadiho obvykle kamenné rysy se zachvěly.

„Co to *je?*“

„Songspire,“ vysvětlil jsem věcně, i když mě mrazilo v zádech. „Pokojová kytka Marťanů.“

Jednu jsem viděl na vlastní oči na Zemi. Vykopali ji z marťanského skalnatého podloží, kde rostla několik předchozích tisíců let, a pak si ji doma vystavil bohatý člověk jako marťanský artefakt. I po tolika letech zpívala, a kdykoli se jí něco, třebas jen vítr, dotklo, vycházela z ní třešňově-hořčičná vůně. Nebyla ani mrtvá, ani živá, nic, co bychom mohli zaškatulkovat podle lidských představ.

„Jak vypadá?“ chtěla vědět Wardaniová.

„Roste ze stěny,“ odpověděla Sun s úžasem. „Jako nějakej korál…“

Wardaniová ustoupila dozadu, aby si vytvořila prostor ke startu, a natáhla ruku k pohonům gravitační výstroje. Vzduch prořízlo pronikavé zakvílení.

„Jdu nahoru.“

„Počkat, paní Wardaniová.“ Hand jí zadržel. „Sun, je ta bublina průchozí?“

„Ne. Je v ní jen jeden otvor.“

„Tak se vraťte dolů.“ Zvedl ruku, aby Wardaniovou umlčel. „Na tohle nemáme *čas.* Pokud budete chtít, můžete se sem později, až bude Sun opravovat bóji, vrátit. Nejdřív ze všeho ale musíme najít bezpečnou vysílací základnu.“

Archeoložce přelétl po tváři vzdorovitý výraz, ale byla příliš unavená, aby ho tam udržela. Znovu vypnula gravitační pohony, které zklamaně zakvílely. Potom se otočila, přes rameno prohodila několik tichých slov, téměř stejně nepostřehnutelných jako závan třešně a hořčice seshora, a přepochodovala kolem manažera Mandragory k východu. Jiang na okamžik zaváhal a pak ji následoval.

Povzdychl jsem si.

„To se vám povedlo, Hande. Ví o tomhle místě,“ ukázal jsem rukou kolem sebe, „nejvíc ze všech a vy ji namíchnete. Tohle vás učili, když jste dělal doktorát z válečných investic? Naštvat odborníky?“

„Ne,“ opáčil klidně, „ale učili mě neplýtvat časem.“

„Fajn.“ Zamířil jsem za Wardaniovou a dostihl ji v chodbě vedoucí z komory. „Hej, zastav, Wardaniová. No tak, Wardaniová, uklidni se. Ten chlápek je idiot, co chceš dělat?“

„Zkurvenej *kšeftař*.“

„Jo. To taky. Ale jsme tady jen díky němu. Neměla bys nikdy podceňovat obchodní motivaci.“

„A co seš ty, zkurvenej ekonomickej filozof?“

„Jo.“ Zastavil jsem se. „Poslouchej.“

„Ne, mám toho –“

„Ne, *poslouchej*.“ Zvedl jsem ruku a ukázal na konec chodby. „Tam, slyšíš to?“

„Neslyším…“ Jakmile to zachytila, zmlkla. To už mi neurachem zvuk zesílil. Slyšel jsem ho tak jasně, že nemohlo být pochyb.

Někde v chodbě něco zpívalo.

Našli jsme je ve třetí komoře. Celý les songspirových bonsají, které vyrůstaly ze země a spodního záhybu chodby v místě, kde se spojovala s hlavní bublinou. Přestože u kořenů nebyly žádné známky poškození, vypadalo to, jako by songspiry prorazily v podlaze kolem spoje primární konstrukci lodě a jako by se kolem nich materiál, z něhož byl trup vyroben, uzavřel jako hojící se tkáň. Nejbližší přístroj stál v uctivé vzdálenosti dobrých deseti metrů od nich.

Píseň, kterou songspiry zpívaly, připomínala zvuk houslí, když hudebník nekonečně pomalu přejíždí jednotlivými vlákny smyčce přes kobylku, a nedokázal jsem rozeznat žádnou melodii. Ten zvuk byl sotva slyšet, nicméně pokaždé, když zesílil, jsem ucítil zvláštní záchvěv v žaludku.

„Vzduch,“ pronesla tiše Wardaniová. Hnala mě baňatými chodbami a bublinkatými komorami dopředu a teď se udýchaně, ale s rozzářeným pohledem skláněla nad songspiry. „Musí sem odněkud proudit. Zpívají jen při kontaktu.“

Zahnal jsem nenadálou stísněnost.

„Jak jsou podle tebe starý?“

„Kdo ví?“ Opět se napřímila. „Kdyby to bylo planetární gravitační pole, řekla bych, že maximálně několik tisíc let. Ale není.“ O krok couvla a potřásla hlavou. Podepřela si bradu dlaní a přitiskla

si prsty na ústa, jako by chtěla zadržet uspěchaný komentář. Čekal jsem. Konečně ruku odtáhla a nejistě ukázala před sebe. „Podívej se na větve. Takhle… takhle obvykle nerostou. Ne takhle pokroucený.“

Sledoval jsem namířený ukazovák. Nejvyšší songspire byl asi metr vysoký a z kmene mu vyčnívaly větve z načervenalého černého kamene způsobem, který mi připadal ještě extravagantnější a komplikovanější, než jsem viděl u songspira na Zemi. Další, menší rostliny kolem vypadaly podobně, až na –

Došel nás zbytek skupiny, Deprez s Handem jako první.

„Kde sakra jste? Eh –“

Tichoučký zpěv songspirů nepatrně zesílil. Pohyby těl v komoře rozproudily vzduch. Při tom zvuku mi vyschlo v krku.

„Jen se dívám, jestli je to v pořádku, Hande.“

„Paní Wardaniová –“

Vrhl jsem na něj varovný pohled.

Deprez se postavil vedle archeoložky. „Jsou nebezpečný?“

„Nevím. Obyčejně ne, ale –“

Najednou se mi vybavila myšlenka, která mi před chvilkou bleskla hlavou.

„Rostou směrem k sobě. Podívejte se na větve těch menších. Všechny míří nahoru a ven. Ty vyšší se větví všema směrama.“

„To znamená, že spolu nějakým způsobem komunikujou. Integrovanej, vzájemně komunikující systém.“ Sun obešla shluk songspirů a změřila je indikátorem záření na paži. „Ale, hmm…“

„Žádnou radiaci nenajdete,“ pronesla Wardaniová téměř zasněně. „Vstřebávají ji jako houba. Totální absorbce všeho kromě červený vlnový délky. Vzhledem k nerostnýmu složení by jejich povrch neměl hrát dočervena. Měly by odrážet celý spektrum.“

„Ale neodrážejí.“ Hand vydal zvuk, jako by uvažoval, že nechá songspiry zadržet pro porušení zákona. „Jak je to možné, paní Wardaniová?“

„Kdybych to věděla, byla bych už Prezidentkou Sdružení. O songspirech toho víme ještě míň než o ostatních stránkách marťanské biosféry. Ve skutečnosti dokonce ani netušíme, jestli do biosféry patří.“

„Rostou přece, nebo ne?“

Všiml jsem si, že se Wardaniová pohrdavě ušklíbla. „Krystaly taky. To ještě neznamená, že jsou živý.“

„Nevím to, co vy,“ ozvala se Ameli Vongsavathová, zatímco se Sunjetem namířeným v napůl agresivním úhlu obcházela songspiry, „ale mně to připomíná zamoření.“

„Nebo umění,“ zamumlal Deprez. „Jak to můžeme vědět?“

Vongsavathová zavrtěla hlavou. „Tohle je vesmírná loď, Luku. Nedáš si do chodby sochy, o který zakopneš pokaždý, když tudy půjdeš. Jen se na ně podívej. Jsou po celý palubě.“

„A když umíš lítat?“

„Pořád ti budou překážet.“

„Kolizní umění,“ prohodil Schneider a ušklíbl se.

„Dobře, to by stačilo.“ Hand se vmáčkl mezi songspiry a jejich diváky. Když se vzdušné proudy vyvolané jeho pohybem otřely o rudé kamenné větve, songspiry tichounce zaševelily. Vůně ve vzduchu zesílila. „Na tohle –“

„– nemáme čas,“ protáhla ironicky Wardaniová. „Musíme najít bezpečnou vysílací základnu.“

Schneider se rozchechtal. Ovládl jsem úsměv a snažil se vyhnout pohledu na Depreze. Tušil jsem, že se Hand přestává ovládat, a v tuhle chvíli jsem neměl chuť ho provokovat. Zatím jsem nedokázal odhadnout, co provede v okamžiku, až mu dojde trpělivost.

„Sun,“ pronesl manažer Mandragory klidně, „zkontrolujte horní otvory.“

Systémová specialistka přikývla a zapnula gravitační výstroj. Ozvalo se kvílení pohonů, a když se jí podrážky odlepily od podlahy a stoupala vzhůru, ještě zesílilo. Jiang s Deprezem se otočili kolem osy a se zdviženými Sunjety ji kryli.

„Tenhle je neprůchodnej,“ zavolala z prvního otvoru.

Zaregistroval jsem změnu a zadíval se zpátky na songspiry. Wardaniová byla jediná, kdo mě sledoval a spatřil můj výraz. V němé otázce otevřela za Handovými zády ústa. Kývl jsem na songspiry a přiložil si k uchu ruku ve tvaru trychtýře.

Poslouchej.

Wardaniová přistoupila blíž a pak zavrtěla hlavou.

Sykla. „To není mož–“

Ale bylo.

Slabý zvuk houslí se začal měnit. Reagoval na vytrvalé hučení gravitačních trysek. Buď to, nebo na gravitační pole samotné. Měnil se a pomaličku sílil.

Probouzely se.

Kapitola třicet dva

Handovu bezpečnou vysílací základnu jsme našli asi o hodinu později a čtyři shluky songspirů dál. Pak jsme se začali podle provizorní mapy, kterou Nuhanovicovy skenery vytvářely Sun na paži, vracet zpátky k přístavnímu doku. Mapovacímu softwaru se marťanská architektura nezamlouvala o nic víc než mně, což bylo patrné z dlouhých přestávek, které následovaly pokaždé, když do něj Sun naťukala novou dávku údajů. Ale díky tomu, že jsme tudy už pár hodin bloudili a měli s sebou systémovou specialistku, dokázal program za čas kvalifikovaně odhadnout, kudy bychom měli jít. Asi nikoho nepřekvapí, že se nikdy nemýlil.

Když jsme se Sun vylezli z mohutného spirálovitě stočeného tubusu, který byl pro pohodlnou chůzi příliš příkrý, ocitli jsme se na okraji padesát metrů široké plošiny, která byla ze všech stran zdánlivě obklopená vesmírem. Nad hlavou a pod nohama se nám klenulo naprosto jasné hvězdné nebe, které přerušovala pouze žebra štíhlé konstrukce uprostřed připomínající nákladní jeřáb v millsportských docích. Připadal jsem si tak nahý a bezbranný, až se mi reflexivně stáhlo hrdlo hrůzou. Plíce, které se mi po předchozím výstupu stále ještě namáhavě napínaly, se ochable zatřepotaly v hrudi.

Silou vůle jsem reflex potlačil.

„To je silový pole?“ zeptal jsem se Sun, zatímco jsem lapal po dechu.

„Ne, je to pevný.“ Zamračila se na displej na předloktí. „Průhledná slitina, asi metr silná. Působivý. Žádná deformace. Naprosto přímá vizuální kontrola. Heleďte, támhle je vaše brána.“

Visela na hvězdném horizontu nad našimi hlavami, podivný, podlouhlý satelit šedomodrého světla pronikajícího tmou.

„Podle mě jde o řídicí věž doku,“ usoudila Sun, poplácala se po paži a pomalu se otáčela. „Jak jsem už říkala, Nuhanovicovo inteligentní mapování. Je to to nejlep–“

Náhle se odmlčela. Podíval jsem se na ni a všiml si, že vytřeštila oči. Když jsem sledoval její pohled, spatřil jsem na konstrukci uprostřed plošiny Marťany.

„Asi byste sem měla přivolat ostatní,“ pronesl jsem nepřítomně.

Viseli nad plošinou jako přízraky orlů umučených k smrti, křídla široce roztažená, spoutaní v nějaké síti, která se strašidelně pohupovala ve sporadických závanech vzduchu. Byli dva, jeden téměř u vrcholku konstrukce, druhý asi ve výšce dvou metrů nad podlahou. Když jsem se k nim opatrně přiblížil, zjistil jsem, že je síť z kovu a napíná ji nějaké zařízení, jehož smysl jsem nechápal o nic víc než přístroje, kolem kterých jsme procházeli v bublinkatých komorách.

Minul jsem další shluk songspirů, z nichž většina mi sahala do výše kolen. Téměř jsem jim nevěnoval pozornost. Za zády jsem uslyšel, jak Sun volá do tubusu na zbytek skupiny. Její halekání jako by velebnou atmosféru na plošině znesvětilo. Po chrámu se honily ozvěny. Došel jsem k Marťanovi, který visel níž, a postavil se pod něj.

Samozřejmě že jsem je už viděl. Kdo taky ne. Znáte je od školky. Marťani. Nahradili mytologické bytosti našeho dědictví limitovaného hranicemi Země, bohy a démony, které jsme kdysi používali jako základ našich legend. *Není možné přeceňovat ránu,* napsal Gretzky, když mu to ještě pálilo, *který tenhle objev uštědřil našemu pocitu, že patříme do vesmíru a že vesmír nějakým způsobem patřil nám.*

Způsob, jakým mi to Wardaniová vysvětlila jednou večer na balkoně v Roespinoedjiho skladišti:

Bradbury, 2089, předkoloniální zúčtování. Když dekódování prvních marťanských počítačových systémů přinese důkazy o kultuře létající ke hvězdám, která je minimálně tak stará jako celá lidská rasa, jsou hrdinští zakladatelé lidských dějin odhaleni jako ignorantští násilníci, kterými pravděpodobně vždycky byli. Tisícileté

vědění z Egypta a Číny začíná připomínat paměť počítače desetiletého dítěte. Moudrost věků náhle vyhlíží jako přemítání zkouřené bandy povalečů z mokré čtvrti. Lao-c', Konfucius, Ježíš Kristus, Mohamed – co tihle chlápci věděli? Omezenci, kteří nikdy nevytáhli paty z planety. *Kde* byli, když Marťané křižovali mezihvězdný prostor?

Samozřejmě – *Wardaniová se hořce usmála* – zavedené náboženství se bránilo. Obvyklá strategie: včlenit Marťany do řádu věcí, najít odkazy v Písmu svatém nebo vytvořit nové a znovu je vyložit. V případě neúspěchu, protože k tomu bylo zapotřebí velké inteligence, jednoduše celou záležitost odmítnout jako dílo ďábelských sil a umlčet každého, kdo měl jiný názor. To by mělo vyjít.

Ale nevyšlo.

Chvíli ze zdálo, že všechno klapne. Vzedmutá hysterie vyvolala sektářské násilí a nedávno založené univerzitní katedry xenologie často lehly popelem. Proslulé archeology odváděly ozbrojené eskorty a na akademické půdě se odehrálo nespočet přestřelek mezi fundamentalisty a pořádkovou policií. Zajímavé časy pro studenty…

Z toho všeho vyrostly nové víry. Většina z nich se podle toho, co se povídá, příliš nelišila od těch starých a byly stejně tak dogmatické. Ale pod tím vším se skrývala, nebo se namáhavě drala vzhůru, mocná vlna světské víry v něco, co lze definovat poněkud obtížněji než Boha.

Možná to způsobila ta křídla. Kulturní archetyp natolik hluboký – *andělé, démoni, Ikaros a nespočet bláznů, kteří jako on skákali z věží a útesů, dokud jsme to konečně nepochopili* –, že na něm lidstvo lpělo.

Možná jen bylo v sázce příliš mnoho. Astronavigační mapy slibovaly nové světy, k nimž jsme prostě mohli *doletět*, přesvědčeni o existenci obyvatelných planet, protože, no, *jsme to z nich vyčetli.*

Ať to bylo jakkoli, muselo se tomu říkat víra. Nebylo to vědění; Sdružení si tehdy nebylo svým překladem tak jisté a lidstvo nepošle do hlubin mezihvězdného vesmíru stovky tisíc digitalizovaných mozků a klonovaných embryí bez něčeho trochu silnějšího, než je teorie.

Byla to víra v uskutečnitelnost Nového Vědění. Namísto terracentrického přesvědčení lidské vědy a její schopnosti Vše Jednou Rozluštit nám křehčí víra v překlenovací konstrukce marťanského vědění doopravdy – jako shovívavý otec – dovolila vydat se na širé moře a řídit loď. Vycházeli jsme ze dveří ne jako dospělé děti, které poprvé opouštějí domov, ale jako batolata, která v baculaté pěstičce s důvěrou svírají drápek marťanské civilizace. Měli jsme naprosto iracionální pocit bezpečí a jistoty. Tohle pohánělo diasporu stejně jako Handova chvástavá ekonomická liberalizace.

Tři čtvrtě milionu mrtvých na Adoracionu všechno změnilo. To a několik dalších geopolitických chyb, k nimž došlo se vznikem Protektorátu. Staré víry na Zemi rezignovaly na politické i duchovní příručky, kterými se až dosud řídily. *Žili jsme svobodně a museli jsme za to zaplatit. Ve jménu stability a bezpečí jsme nad sebou potřebovali pevnou ruku.*

Z krátkého rozkvětu nadšení pro marťanskou kulturu zbylo jen velice málo. Wycinskij a jeho průkopnický tým už stovky let neexistuje, vyhnali je z univerzitních postů, seškrtali jim financování, a v některých případech je dokonce zavraždili. Archeologické sdružení se stáhlo do sebe a žárlivě si střeží zbytek intelektuální svobody, kterou mu Protektorát poskytuje. Marťané přestali být něčím, co přibližuje pochopení, a staly se z nich dva pojmy, které spolu vlastně nesouvisejí. Na jedné straně učebnicově suchá řada obrázků a informací, většinou údajů, které Protektorát považuje za společensky vhodné. Všechny děti se povinně učí, jak vypadali, anatomii jejich křídel a kostry, dynamiku letu, nudné podrobnosti o páření a výchově mláďat, virtuální rekonstrukce jejich opeření a zbarvení, odvozené z několika vizuálních záznamů, které se nám podařilo získat nebo vytvořit na základě domněnek Sdružení. Uspořádání hřad, pravděpodobné oblečení. Barevný, snadno stravitelný materiál. Ne moc sociologie. Je příliš nepochopitelná, příliš nekonkrétní, příliš prchavá – a kromě toho, copak se lidé skutečně chtějí tímhle vším zabývat…

„Promarněné vědění,“ řekla a trochu se v pouštním chladu zachvěla. „Úmyslná ignorance tváří v tvář něčemu, čemu bysme museli věnovat úsilí, abysme tomu porozuměli.“

Na opačné straně frakcionační kolony se tím víc hromadí esoterické elementy. Podivné náboženské výhonky, legenda šířená šeptandou a očitá svědectví z nalezišť. Tady se zachovalo něco z toho, čím pro nás Marťané kdysi byli – tady si o tom můžete tajně povídat. Tady o nich můžeme mluvit tak, jak o nich kdysi mluvil Wycinskij: *Je to nový starověký národ, který nás učí skutečnému významu tohoto slova. Naši záhadně zmizelí dobrodinci s křídly, kteří se chladnou špičkou křídla otřeli o krk naší civilizace, aby nám připomněli, že šest nebo sedm tisíc let útržkovitě zaznamenané historie má ke starověkosti daleko.*

Tenhle Marťan byl mrtvý.

Dlouho mrtvý, to bylo jasně vidět. Tělo v síti bylo seschlé, křídla se změnila v pergamen, hlava v dlouhou, úzkou lebku s pootevřeným zobákem. Oči v zapadlých očních jamkách, částečně zakryté membránou očních víček, zčernaly. Pod vyboulenou kůží pod zobákem se zřejmě nacházela krční žláza. Zobák byl stejně jako křídla tenoučký a průhledný jako list papíru.

Hranaté končetiny pod křídly měl Marťan roztažené a jemně vyhlížejícími drápky svíral síť. Ucítil jsem záchvěv obdivu. Ať byl ten tvor jakýkoli, svoji smrt měl pod kontrolou.

„Nedotýkej se ho!“ vyštěkla Wardaniová za mými zády a já si uvědomil, že natahuju ruku k síti.

„Promiň.“

„Až by se kůže rozpadla, litoval bys toho. V podkožních tukových vrstvách mají alkalickej sekret, kterej se po jejich smrti vymkne kontrole. Myslíme si, že během života ho udržuje v rovnováze oxidace z jídla, ale vzhledem k slušným zásobám vody je dost silnej na to, aby rozpustil větší část těla.“ Při těch slovech obcházela kolem sítě s automatickou opatrností, kterou musela získat při výcviku ve Sdružení. Na tváři měla hluboce soustředěný výraz a ani na okamžik nespustila oči z okřídlené mumie nad námi. „Když takhle umřou, sekret tuk vysuší a změní ho v prach. Když ho vdechneš nebo se ti dostane do očí, má korozivní účinky.“

„Dobře.“ O několik krků jsem couvl. „Díky za včasný varování.“

Pokrčila rameny. „Nečekala jsem, že je tu najdeme.“

„Každá loď má posádku.“

„Jo, Kovacsi, a každý město obyvatele. Za čtyři sta let archeologických výzkumů na třech desítkách světů jsme našli pouhých pár stovek neporušenejch marťanskejch těl.“

„Když mají v sobě takový svinstvo, ani mě to nepřekvapuje.“ Schneider tělo obešel a okukoval opačnou stranu sítě. „A co se s tím sekretem stane, když nějakou dobu nejedí?“

Wardaniová na něj vrhla podrážděný pohled. „Nevíme. Zřejmě začne ten proces.“

„To musí bolet,“ poznamenal jsem.

„Asi ano.“ Ve skutečnosti neměla chuť ani s jedním z nás mluvit. Byla v transu.

Schneider to bohužel nepochopil. Nebo jednoduše potřeboval slyšet hlasy, aby přebily ticho kolem nás a pohled té okřídlené věci nad námi. „Jak to, že můžou zahynout takovýmhle způsobem? Chci říct,“ rozesmál se, „že to není právě evolučně selektivní, ne? Že vás to zabije, když máte hlad?“

Znovu jsem se zadíval na mumifikované tělo s roztaženýma nohama a rukama a opět jsem ucítil stejný záchvěv úcty, jako když jsem si poprvé uvědomil, že Marťané zemřeli na svém stanovišti. V mé hlavě došlo k něčemu neidentifikovatelnému, k něčemu, co smysly Vyslance identifikovaly jako záblesk intuice na okraji vědomí.

„Ne, je to selektivní,“ uvědomil jsem si, když jsem promluvil. „Hnalo je to dopředu. Proto byli nejdrsnějšíma hajzlama na obloze.“

Měl jsem pocit, že se Tanja Wardaniová lehce usmála. „Tenhle intelektuální postřeh bys měl publikovat, Kovacsi.“

Schneider se zaculil.

„Dneska si tenhle rys vysvětlujeme tak,“ pokračovala archeoložka lehce poučným tónem, zatímco zírala na mumifikovaného Marťana, „že pomáhá udržovat hnízda v čistotě. Vasvik a Lai, před několika lety. Předtím se většina členů Sdružení shodla na tom, že sekret odpuzuje kožní parazity a plísně. Vasvik a Lai s tímhle názorem nepolemizovali, jen hledali přijatelnější vysvětlení. A samozřejmě pak je tu ta překlenovací hypotéza o

nejdrsnějších hajzlech na obloze, kterou rozvedlo nespočet Mistrů Sdružení, ale nikdo z nich tak elegantně jako ty, Kovacsi.“

Lehce jsem se uklonil.

„Myslíš, že ji dokážeme sundat?“ přemítala Wardaniová nahlas a o krok couvla, aby si mohla prohlédnout provazy, na kterých byla síť zavěšená.

„Ji?“

„Jo. Je to strážkyně hnízda. Podívej se na ostruhu na křídle. Na ten kostní výstupek na temeni. Kasta bojovníků. Pokud víme, všichni bojovníci byli ženy.“ Archeoložka se opět zadívala na provazy. „Myslíte, že ta věc bude fungovat?“

„Proč ne?“ Silnějším hlasem jsem zavolal před plošinu: „Jiangu, nevidíte tam někde něco jako rumpál?“

Jiang se zadíval nahoru a zavrtěl hlavou.

„A co vy, Luku?“

„Paní Wardaniová!“

„Když už mluvíme o hajzlech…“ zamumlal Schneider. Dlouhými kroky se blížil Matthias Hand, aby se připojil k hloučku pod mrtvým Marťanem.

„Paní Wardaniová, doufám, že nemáte v úmyslu podnikat něco víc, než se na ten exemplář dívat?“

„Abych řekla pravdu,“ odsekla archeoložka, „právě hledáme způsob, jak ho spustit dolů. Máte něco proti tomu?“

„Ano, paní Wardaniová, mám. Tahle loď a všechno, co v ní je, je majetkem Mandragory.“

„Ne, dokud nezačne bóje vysílat. Alespoň to jste nám řekl, abyste nás sem dostal.“

Hand se lehce usmál. „Nechytejte mě za slovo, paní Wardaniová. Dostala jste dobře zaplaceno.“

„Ach, *zaplaceno.* Dostala jsem *zaplaceno*.“ Wardaniová na něj zírala. „Jděte se *bodnout,* Hande.“

Rozzuřeně odpochodovala přes plošinu a zastavila se na jejím okraji.

Zadíval jsem se na manažera. „Hande, co se to s váma děje? Přece jsem vám řekl, abyste ji nebuzeroval. Copak vám ta architektura leze na mozek, nebo co?“

Nechal jsem ho pod mrtvolou a zamířil k místu, kde stála se skloněnou hlavou Wardaniová a objímala se pažemi.

„Nehodláš skočit dolů, že ne?“

Pohrdavě si odfrkla. „Ten hajzl. Kdyby někdy našel nějaký brány do ráje, klidně by je kvůli svý zkurvený korporaci zatajil.“

„Pochybuju. Je věřící.“

„Fakt? Škoda že se to neprojevuje v jeho profesi.“

„Organizovaný náboženství, vždyť víš.“

Znovu si odfrkla, ale tentokrát jsem v tom zaslechl smích a trochu se uvolnila.

„Nechápu, proč se tak rozčiluju. Stejně tu nemám zařízení na analýzu organických pozůstatků. Ať to zůstane, kde to je. Vždyť je to fuk.“

Usmál jsem se a položil jí ruku na rameno.

„Tobě ne,“ pronesl jsem tiše.

Rádiové vlny pronikaly průhlednou kupolí nad našimi hlavami stejně jako náš zrak. Sun provedla přístrojem řadu základních testů, pak jsme všichni odpochodovali zpátky do *Nagini* a vynesli poškozenou bóji spolu se třemi bednami nářadí, které mohlo být podle Sun užitečné, na plošinu. V každé komoře jsme se zastavili a označili cestu jantarovými odrazkami a podlahu natřeli světélkující barvou, což Tanja Wardaniová dost nelibě nesla.

„Smeje se to,“ řekla jí Sun Lipingová tónem, který nicméně naznačoval, že je jí to v zásadě jedno.

Dokonce i s dvojí gravitační výstrojí kvůli snadnějšímu zvedání jsme měli plné ruce práce, abychom dopravili bóji na požadované místo. Vše ještě komplikovala architektonická změť bublin. Než jsme všechno shromáždili na plošině – na jedné straně a v obezřetné vzdálenosti od původních mumifikovaných obyvatel –, byl jsem na dně. Radiace, která mi ničila buňky, byla natolik silná, že si s ní léky nedokázaly poradit.

Našel jsem si část centrální konstrukce, která nebyla přímo pod mrtvým Marťanem, opřel se o ni, a zatímco moje zubožené tělo dělalo všechno pro to, aby se mi zklidnil pulz a abych ovládl nevolnost v útrobách, pozoroval jsem vesmír. Mezi hvězdami na mě

mrkala otevřená brána, která se nacházela na horizontu plošiny. Vpravo od ní jsem koutkem oka zachytil bližšího Marťana. Vzhlédl jsem k tělu, které na mě zíralo scvrklýma očima. Zvedl jsem jeden prst ke spánku a zasalutoval jsem.

„Jo, za pár dní budu jako ty."

„Cože?"

Otočil jsem hlavu a zjistil, že pár metrů od mě stojí Luc Deprez. Ve svém pouzdru Maori odolném proti radiaci vypadal téměř spokojeně.

„Nic. Povídáme si."

„Chápu." Z jeho výrazu bylo jasné, že nechápe. „Napadlo mě, jestli se tu nechcete porozhlídnout?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„Možná později. Ale klidně běžte sám."

Zamračil se, ale odešel. Viděl jsem, jak se vzdaluje s Ameli Vongsavathovou v závěsu. Zbytek skupiny postával ve dvojicích na plošině a tiše spolu hovořili. Měl jsem dojem, že slyším hlouček songspirů, jak na jejich hovor reaguje, ale neměl jsem energii zesílit neurachem. Cítil jsem, jak na mě z hvězdného nebe padá nekonečná únava, a připadalo mi, že mi plošina ujíždí pod nohama. Zavřel jsem oči a upadl do něčeho, co nebyl spánek, ale měl všechny jeho nevýhody.

Kovacsi…

Zkurvenej Semetaire.

Chybí ti tvoje rozmetaná limonská horalka?

Nechceš, aby byla zase celá, co? Nebo by sis přál, aby se po tobě svíjely její jednotlivý části?

Když mě její noha udeřila do rtu potom, co ji nanobové chapadlo mrštilo kolem mě, obličej se mi stáhl odporem.

Není to lákavý? Rozkouskovaná krasavice k tvým službám. Ruka sem, ruka tam. Plný hrsti masa. Na přání zákazníka takříkajíc. Měkký, uchopitelný maso, Kovacsi. Podajný. Můžeš ho vzít do dlaní. Tisknout ho k sobě.

Semetaire, dohániš mě –

A dělat si s ním, co chceš. Odhodit kusy, který ti nejsou k ničemu. Části, který jsou mazlavý, části, který ti nejsou příjemný na dotek. Život po životě má mnoho rozkoší –

Nech mě kurva na pokoji, Semetaire!

Proč bych to dělal? Samota je smutná, daleko smutnější než ta, na kterou ses díval z trupu Mivtsemdi. *Proč bych tě měl opustit, když se ke mně chováš tak hezky. Poslal jsi mi tolik duší.*

Dobře. Jak chceš, ty hajzle –

Celý zpocený jsem se probral. Tanja Wardaniová seděla na bobku asi metr od mě a pozorovala mě. Za zády jí visel Marťan a slepě zíral dolů jako jeden z andělů v andrické katedrále v Newpestu.

„Seš v pořádku, Kovacsi?“

Přitiskl jsem si prsty na oční bulvy a škubl sebou, protože mě to zabolelo.

„Na mrtvýho to není špatný. Ty se nepůjdeš porozhlídnout?“

„Sotva se držím na nohou. Možná pozdějc.“

Trochu jsem se napřímil. Sun na opačné straně plošiny soustředěně pracovala na odhalených obvodech bóje. Jiang se Sutjiadim stáli opodál a tiše spolu hovořili. Zakašlal jsem. „Na pozdější prohlídku nebude čas. Pochybuju, že to Sun zabere celých deset hodin. Kde je Schneider?“

„Odešel s Handem. Ty si ten Korálovej zámek prohlídnout nepůjdeš?“

Usmál jsem se. „Nikdy jsi Korálovej zámek neviděla, Tanjo. O čem to mluvíš?“

Sedla si vedle mě a zírala na hvězdný horizont.

„Testuju svoji hantýrku z Harlanova světa. Máš s tím problém?“

„Zkurvený turisti.“

Rozesmála se. Posadil jsem se a vychutnával si ten smích, dokud neumlkl. Pak jsme tam chvíli seděli v přátelském tichu, přerušovaném pouze syčením pájky, kterou Sun spojovala poničené obvody.

„Krásná obloha,“ pronesla nakonec.

„Jo. Odpovíš mi na jednu archeologickou otázku?“

„Když chceš.“

„Kam letěli?“

„Marťani?“

„Jo.“

„No, kosmos je obrovskej. Kdo –“

„Ne, *tyhle* Marťani. Posádka týhle lodi. Proč opustili něco tak velkýho, jako je tohle? Její stavba musela stát spoustu prachů, dokonce i je. Je funkční, pokud můžeme soudit. Vytápěná, s atmosférou, s nepoškozenou přistávací plošinou. Proč ji nevzali s sebou?“

„Kdo ví? Možná odletěli ve spěchu.“

„Ale no tak –“

„Ne, myslím to vážně. Opustili celej tenhle kout vesmíru, nebo je někdo zlikvidoval, nebo se zlikvidovali navzájem. Nechali po sobě spoustu věcí. Celý města.“

„Jo, Tanjo, ale města s sebou odvízt nemůžeš. Samozřejmě že je opustíš. Ale tohle je kurva vesmírná loď! Proč ji tady nechali?“

„Opustili orbity kolem Harlanova světa.“

„Ty jsou automatizovaný.“

„Opravdu? Tohle taky, pokud jde o udržovací systémy.“

„Jo, ale postavili to pro posádku. Člověk nemusí bejt archeolog, aby to pochopil.“

„Kovacsi, co kdyby ses vrátil do *Nagini* a trochu si odpočinul? Ani jeden z nás nemá náladu tohle místo zkoumat a mě už z tebe bolí hlava.“

„Brzy zjistíš, že je to z radiace.“

„Ne, já –“

Na hrudníku mi zapraskala vysílačka. Chvíli jsem na ni zíral, pak jsem mikroport zvedl a strčil si sluchátko do ucha.

„… jen le–… –dy,“ pronesl vzrušený hlas Vongsavathové, silně pohlcovaný atmosférickými poruchami. „Ať se… cok-li…-padá to… neumřeli hlad…“

„Vongsavathová, tady Kovacs. Zvolněte a začněte znova.“

„Říkala jsem,“ vyslovila pilotka s důrazem, „ž–… našli… –ší tělo. Lid… tělo. Část… průch…– lovali v přístav… –ku. A vypadá, ja–… ho ně-… zabi–“

„Fajn, hned jsme u vás.“ Namáhavě jsem se zvedl a snažil se mluvit tak zřetelně, aby mi Vongsavathová přes atmosférické

poruchy rozuměla. „Opakuju. Hned jsme u vás. Zůstaňte na místě, zády k sobě a nehejbejte se. A vystřelte na každou věc, kterou uvidíte.“

„Co se děje?“ zeptala se Wardaniová.

„Potíže.“

Ohlédl jsem se na plošinu a najednou se mi vybavila Sutjiadiho slova.

Vůbec jsme tu neměli bejt.

Marťan na nás slepě zíral. Byl stejně vzdálený jako každý anděl a stejně tak platný.

Kapitola třicet tři

Ležel v jednom z baňatých tunelů asi o kilometr dál v trupu lodi, ve skafandru a dosud převážně nepoškozený. V bledě modrém světle vycházejícím ze stěn bylo vidět, že má rysy pod čelním krytem přischlé k lebce, ale jinak nevykazovaly známky rozkladu.

Klekl jsem si vedle těla a zíral na tvář pod přilbou.

„Vzhledem k okolnostem vypadá celkem zachovale."

„Zásoba sterilního vzduchu," pronesl Deprez. U boku držel Sunjet a neustále zkoumal zakřivený strop nad hlavou. O deset metrů dál, podél otvoru, kde tunel ústil do další bublinkaté komory, přecházela Ameli Vongsavathová se zbraní v ruce. Na tváři měla stísněný výraz. „A bez bakterií, jestli je to alespoň trochu slušnej skafandr. Zajímavý. Kyslíková bomba je pořád z třetiny plná. Ať umřel, na co chtěl, nebylo to udušením."

„Nějaký poškození skafandru?"

„Pokud tu je, nemůžu ho najít."

Posadil jsem se na paty. „To nedává smysl. Tenhle vzduch se dá dejchat. Proč ten skafandr?"

Deprez pokrčil rameny. „Proč člověk umře ve skafandru, když je kolem normální vzduch? Nic z toho nedává smysl. Už se to ani nesnažím pochopit."

„Pohyb!" vyštěkla Vongsavathová.

Pravou rukou jsem vytáhl mezifázovou zbraň a vrhl jsem se k průchodu. Spodní okraj se nacházel asi metr nad podlahou. Stáčel se vzhůru jako široký úsměv, pak se na každé straně postupně zužoval ke stropu a konečně se uzavíral do úzkého zaobleného vrcholu. Na obou stranách byly dva metry krytého prostoru a místo skrčit se pod okrajem. Ideální stanoviště pro odstřelovače.

Deprez se schoulil do úkrytu vlevo. Sunjet měl připravený ke střelbě. Naklonil jsem se k Vongsavathové.

„Znělo to, jako by něco spadlo,“ sykla pilotka. „Ne v týhle komoře, možná ve vedlejší.“

„Fajn.“ Cítil jsem, jak mi končetinami proudí chladný neurachem a povzbuzuje srdce. Potěšilo mě, že systémy přes únavu způsobenou nemocí z ozáření pořád fungují. A po dlouhém tápání ve stínech, po boji s nevypočitatelnými nanobovými koloniemi a přízraky zemřelých, ať už lidí, nebo někoho jiného, mi naděje na skutečný boj udělala téměř radost.

Byl jsem skoro ve formě. Při představě, že něco zabiju, mě vzrušením zašimralo v žaludku.

Deprez zvedl jednu ruku z pažby Sunjetu.

Poslouchejte.

Tentokrát jsem to slyšel – šouravý zvuk ve vedlejší komoře. Vytáhl jsem druhou mezifázovou zbraň a skrčil se do úkrytu pod zvednutý okraj. Úprava Vyslance zbavila mé svaly posledních zbytků napětí a pod klidným povrchem je připravila do bojové pohotovosti.

Ve vedlejší komoře se pohnulo něco světlého. Nadechl jsem se a zadíval se na to.

A je to tady.

„To jste vy, Ameli?“

Schneider.

Uslyšel jsem, že si Vongsavathová vydechla ve stejném okamžiku jako já. Neohrabaně se zvedla.

„Schneidere? Co tu děláte? Málem jsem vás zastřelila!“

„No, nejste moc přátelská.“ Schneider se objevil uprostřed otvoru a přehodil nohu přes okraj. Sunjet měl bezstarostně přehozený přes rameno. „Běželi jsme vás zachránit a vy nás za to málem odprásknete.“

„Je to další archeolog?“ zeptal se Hand, který prolezl do komory za Schneiderem. V pravé ruce držel ruční blaster. Uvědomil jsem si, že je to poprvé od chvíle, co ho znám, kdy ho vidím ozbrojeného. Nehodilo se to k němu. Kazilo to jeho auru šéfa z devadesátého podlaží. Bylo to nepatřičná, směšná přetvářka, stejně rozčilující jako reportáž ze skutečné bitvy v reklamním náborovém šotu Lapinee.

Hand neuměl zacházet se zbraněmi. Alespoň ne se zbraněmi tak přímočarými a opovrženíhodnými jako částicový blaster.

Navíc má v kapse schovaný paralyzér.

Oprava Vyslance, nedávno vybuzená do bojové pohotovosti, se podrážděně hlásila o slovo.

„Pojďte se podívat," pronesl jsem, abych zamaskoval své napětí.

Schneider s Handem k nám došli přes nechráněný prostor s bezstarostností, která mě dohánělа k nepříčetnosti. Hand si položil ruce na okraj průlezu a zíral na tělo. Najednou jsem si všiml, že je bílý jako křída. Nemoc z ozáření. Těžce se opíral o stěnu, jako by si nebyl jistý, jak dlouho se ještě udrží na nohou. V koutku úst mu cukalo. Když jsme přistáli v doku, rozhodně žádný tik neměl. Schneider, který stál vedle něho, zářil zdravím.

Potlačil jsem záblesk soucitu. *Vítej do klubu, Hande. Vítej do přízemí Sanctionu IV.*

„Má skafandr," oznámil Hand.

„Dobrej postřeh."

„Jak zemřel?"

„Nevíme." Zaplavila mě další vlna nevolnosti. „A abych byl upřímnej, na pitvu nemám náladu. Musíme tu bóji co nejdřív zprovoznit a vypadnout odsud."

Hand se na mě zvláštně podíval. „Musíme ho odnést zpátky."

„Jo, tak mi s ním pomozte." Došel jsem k tělu ve skafandru a uchopil ji za jednu nohu. „Chyťte ho za druhou."

„Chcete ho táhnout?"

„*My*, Hande. *My* ho potáhneme. Nemyslím, že mu to bude vadit."

Trvalo nám skoro hodinu, než jsme dopravili tělo křivolakými chodbami a rozlehlými komorami marťanské lodi na palubu *Nagini*. Většinu doby nám zabralo hledání odrazek a světélkujících šipek, ale svou daň si cestou vybrala i nemoc z ozáření. Hand i já jsme několikrát zvraceli a museli jsme předat tělo Schneiderovi s Deprezem. Posledním obětem Sauberville se krátil čas. Když jsme se plahočili s objemným břemenem ve skafandru posledním otvorem před dokem, všiml jsem si, že dokonce i Deprez ve svém Maori

pouzdru odolném proti radiaci začíná vypadat nemocně. Poté, co jsem v namodralém světle zaostřil, viděl jsem, že také Vongsavathová šediví v obličeji a má pod očima tmavé kruhy.

Vidíš? zašeptalo něco, co mohl být Semetaire.

Jako by na nás v nafouklých útrobách lodi něco čekalo, vznášelo se to na křídlech tenkých jako pergamen a vyčkávalo.

Když jsme byli hotoví, zůstal jsem v nákladním prostoru *Nagini* a ještě dlouho potom, co ostatní odešli, zíral do antiseptického fialového světla schránky na mrtvé. Těla ve skafandrech naskládaná uvnitř vypadala jako skrumáž přehnaně vycpaných hráčů crashballu, kteří se na sebe zhroutili po ukončení zápasu, kdy se vypne nulové gravitační pole a rozsvítí se světla. Vaky s ostatky Cruickshankové, Hansena a Dhasanapongsakula nebyly téměř vidět.

Umírání…

Ještě neumírám…

Úprava Vyslance, nervózní z něčeho nevyřešeného, nerozluštěného.

Půda je pro mrtvé. Viděl jsem Schneiderovo světélkující tetování jako maják, který se mi vznášel před očima. Jeho tvář staženou k nepoznání bolestí, kterou mu působila zranění.

Pro mrtvé?

„Kovacsi?“ To byl Deprez. Stál v průlezu za mými zády. „Hand chce, abysme se všichni vrátili na plošinu. Bereme jídlo. Jdete taky?“

„Doženu vás.“

Přikývl a seskočil na podlahu doku. Slyšel jsem hlasy a snažil se je vytěsnit.

Umírání?

Půda je

Smítka světla kroužící na displeji

Brána…

Brána, kterou jsem viděl průzory z kokpitu *Nagini.*…

Kokpit…

Podrážděně jsem zavrtěl hlavou. Intuice Vyslance je nespolehlivá, i když jste ve vynikající kondicí, a jestliže se rychle potápí pod tíhou nemoci z ozáření, probudíte ji k životu jen těžko.

Ještě neumírám…

Přestal jsem se snažit a uvolnil se. Třeba se ta myšlenka vynoří sama.

Fialové světlo schránky na těla mě vábilo.

Odložená pouzdra v něm.

Semetaire.

Než jsem se vrátil zpátky na plošinu, byla večeře téměř u konce. Pod mumifikovanými zbytky dvou Marťanů seděli kolem rozebrané bóje na nafukovacích sedátkách ostatní členové týmu a bez velkého nadšení dojídali zbytky jídla. Nemohl jsem jim to mít za zlé – vzhledem k tomu, jak jsem se cítil, se mi při pouhé vůni jídla udělal knedlík v krku. Namáhavě jsem polkl, a když se z kroužku stolovníků ozvalo zarachocení zbraní, chvatně jsem zvedl ruce.

„To jsem já."

S úlevou zbraně odložili. Zamířil jsem do kruhu a hledal místo k sezení. Sedátek bylo plus minus jako nás. Jiang Jianping seděl se zkříženýma nohama na plošině, Schneider ležel majetnicky před sedátkem Tanji Wardaniové. Při tom pohledu mi zaškubalo v koutku úst. Mávnutím ruky jsem odmítl nabídnutou misku a posadil se na kraj sedátka Vongsavathové. Bylo mi mizerně.

„Co jste tam dělal?" zeptal se Deprez.

„Přemejšlel jsem."

Schneider se rozesmál. „Páni, to je vám na *hovno.* Nedělejte to." Poslal mi po podlaze plechovku koly s amfetaminem. Zastavil jsem ji botou. „Pamatujete si, co jste mi říkal v nemocnici? Hlavně kurva *nemyslete*, vojáku – copak jste nečetl podmínky při odvodu?"

Několik lidí se usmálo. Přikývl jsem.

„Kdy sem dorazí, Jane?"

„Cože?"

„Řekl jsem," odkopl jsem plechovku zpátky k němu. Ruka mu vystřelila a chytila ji, *velice* rychle. „Kdy sem dorazí?"

Hovor se zřítil ze vzduchu jako jediný bojový vrtulník Konrada Harlana při pokusu o útok na Millsport, sestřelený rachocením plechovky. Náhlé ticho poté, co ji sevřel Schneider v ruce.

V pravé ruce. Prázdná levička byla o něco pomalejší a chňapla po zbrani vteřinu potom, co jsem na něj namířil kalašnikov. Spatřil ho a strnul.

„Nedělejte to," sykl jsem.

Cítil jsem, že se Vongsavathová vedle mě pohnula, aby vytáhla z kapsy paralyzér. Položil jsem jí volnou ruku na rameno a lehce jsem zavrtěl hlavou.

„Není třeba, Ameli," pronesl jsem a použil přesvědčivý tón Vyslance.

Paže jí klesla zpátky do klína. Periferním viděním jsem zjistil, že všichni ostatní dosud sedí. Dokonce i Wardaniová. Mírně jsem se uvolnil.

„Kdy sem dorazí, Jane?"

„Kovacsi, nevím, o čem to *kurva* –"

„Jo, víte. Kdy sem dorazí? Nebo chcete mít jen jednu ruku?"

„*Kdo?*"

„Carrera. Kdy sem kurva dorazí, Jane? Ptám se naposled."

„Já ne –" Když mu mezifázová zbraň udělala díru do ruky a proměnila plechovku, kterou stále držel, v rozervaný kus plechu, pronikavě zavřískl. Krev a amfetaminová kola, které měly kupodivu stejnou barvu, vystříkly do vzduchu. Několik kapek dopadlo Tanje Wardaniové na tvář a ta sebou s oporem škubla.

Není to soutěž v oblíbenosti.

„Co se děje, Jane?" zeptal jsem se tiše. „To pouzdro, který vám dal Carrera, má pomalou endorfinovou reakci?"

Wardaniová vstala. Tvář měla stále potřísněnou krví. „Kovacsi, je –"

„Neříkej mi, že je to stejný pouzdro, Tanjo. Šoustala jsi s ním, teď i před dvěma roky. Víš to."

Otupěle zavrtěla hlavou. „To tetování…" zašeptala.

„To tetování je nový. Září novotou, i když je světélkující. Nechal si ho udělat znovu spolu s nějakýma základníma kosmetickýma úpravama. Nemám pravdu, Jane?"

Jediný zvuk, který mu vyšel z úst, bylo zaúpění. Držel si rozcupovanou ruku před sebou a nevěřícně na ni zíral. Na podlahu kapala krev.

Cítil jsem jen únavu.

„Radši jste se nechal od Carrery koupit, než abyste šel do virtuálního výslechu, co?“ pokračoval jsem a stále koutkem oka sledoval, jak se tváří ostatní. „Nemám vám to za zlý. A když vám nabídli nový bojový pouzdro odolný proti radioaktivitě a chemickým látkám, no, takových šancí se v současný době na Sanctionu IV moc nenaskytne. A navíc se nedá odhadnout, kolik bombardování mají obě strany ještě v plánu. Jo, já bych tu nabídku taky vzal.“

„Máte nějaké důkazy?“ zeptal se Hand.

„Myslíte kromě toho, že je z nás jedinej, kdo není zatím bledej jako stěna? Podívejte se na něj, Hande. Drží se líp než pouzdra Maori, který byly vyrobený speciálně pro tuhle akci.“

„To mi nepřipadá jako přesvědčivej důkaz,“ namítl zamyšleně Deprez. „I když je to divný.“

„Je to zkurvenej *lhář*,“ ucedil Schneider skrz zaťaté zuby. „Jestli někdo hraje falešnou hru, pak je to Kovacs. Proboha, vždyť je to *důstojník Klínu*.“

„Nezahrávejte si, Jane.“

Schneider se na mě rozzuřeně zadíval a zaúpěl bolestí. Měl jsem dojem, že ke mně přes plošinu dolehl zpěv songspirů.

„Podejte mi někdo obvaz,“ žadonil.

Sun natáhla ruku ke krabičce s první pomocí. Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne. Nejdřív nám řekne, kolik máme času, než Carrera přiletí. Musíme se připravit.“

Deprez pokrčil rameny. „Copak už nejsme připravený tím, že o nich víme?“

„Ne na Klín.“

Wardaniová přešla beze slova k Sun a sundala jí z opasku krabičku s první pomocí. „Dejte mi to. Jestli to neuděláte vy, udělám to sama.“

Klekla si k Schneiderovi, otevřela krabičku, vysypala její obsah na podlahu a hledala obvaz.

„Ty zelený polštářky,“ pronesla bezmocně Sun. „Támhle.“

„Díky,“ ucedila Wardaniová. Ani jednou se na mě nepodívala. „Co teď uděláš, Kovacsi? Taky mě zmrzačíš?“

„Zradil by nás, Tanjo. Už to vlastně udělal.“

„Nemáš důkaz.“

„Vím, že se mu bez jakejchkoli dokumentů nějak podařilo přežít dva tejdny na palubě nemocnice, kam se jen tak někdo nedostane. Vím, že se mu bez povolení podařilo dostat na důstojnický oddělení.“

Tvář se jí stáhla nenávistí. „*Jdi se bodnout*, Kovacsi. Když jsme byli na vykopávkách v Dangreku, zařídil nám na devět tejdnů povolení u saubervillských úřadů. Bez zkurvený dokumentace.“

Hand si odkašlal.

„Myslel jsem si –“

A vesmírná loď kolem nás vzplanula.

Z prostoru pod klenbou se řítily fragmenty náhle vybuchujícího světla a měnily se v pole průsvitné barvy, která obíhala kolem centrální konstrukce. Mezi barvami jiskřily elektrické výboje a míhaly se vzduchem jako bouří rozcupované plachty odervané z ráhnoví. Z šířícího se rotujícího světla se řítily oslnivé vodopády dopadaly na podlahu a odrážely se na okolních průsvitných stěnách. Hvězdy nahoře vybledly. Mumifikovaná těla Marťanů zmizela, zahalená výbuchy oslepující záře. Všechno doprovázel temný zvuk, sílící dunění a chvění ve vzduchu připomínající příliv adrenalinu na začátku boje, které jsem spíš vnímal pokožkou zaplavenou světlem, než slyšel.

Vongsavathová se mě dotkla.

„Podívejte se ven,“ pronesla naléhavě. Přestože stála vedle mě, měl jsem pocit, jako by na mě hulákala skrz kvílející vichřici. „Podívejte se na bránu!“

Zaklonil jsem hlavu k průhlednému stropu a zaostřil neurachem skrz vířící proudy světla. Zpočátku jsem nechápal, o čem mluví. Nedokázal jsem bránu rozeznat a napadlo mě, že musí být někde na opačné straně lodi uzavírající jinou orbitu. Vtom jsem spatřil matnou šedivou šmouhu, příliš nejasnou, aby to byla…

A pak mi to došlo.

Bouře světla a elektrických výbojů, která kolem nás zuřila, se neodehrávala jen v prostoru pod klenbou. K životu se také probouzel

vesmír kolem marťanské lodi. Hvězdy vybledly v sotva viditelné záblesky prosvítající chvějícím se oparem, který se táhl kilometry za orbitou brány.

„To je ochrannej štít," pronesla Vongsavathová přesvědčeně. „Někdo na nás útočí."

Nad hlavami se nám rozpoutalo peklo. Ve světle teď plavala tmavá smítka; tu prchala do koutů jako hejna vyplašených rybek na negativu, jinde během pomalého krouživého pohybu explodovala a pableskovala kolem těl dvou Marťanů, která se opět vynořila. V rozích protažených polí v perleťových a růžových odstínech blikaly střípky oslnivých barev. Hučení utichlo a loď si začala povídat mnohem srozumitelněji. Přes plošinu k nám doléhaly flétnové tóny prokládané hlubokým pulzováním varhan.

„To je –" vybavila se mi úzká kajuta trauleru, probuzená spirála displeje, smítka údajů uklizená do horního rohu „– to je *počítačovej systém?*"

„Dobrej postřeh." Tanja Wardaniová kráčela pod oslnivými záblesky a ukázala na vzorec ze stínu a světla, který se vytvořil kolem dvou těl. Na tváři měla nadšený výraz. „Trochu rozsáhlejší než běžná holografická obrazovka, co? Podle mě s ním mají tyhle dvě primární spojení. Škoda, že ho nemůžou použít, ale podle mě je loď schopná se o sebe postarat sama."

„To záleží na okolnostech," pronesla zachmuřeně Vongsavathová. „Jen se podívejte na horní okraj štítů. Na to šedivý pozadí."

Zadíval jsem se směrem, kterým ukazovala. Vysoko, téměř těsně pod klenbou se na deseti metrech perleťového povrchu rozkládala mléčně bílá verze hvězdné krajiny, kterou teď zastiňoval venkovní štít.

Na pozadí hvězd se něco pohybovalo, štíhlé a hranaté jako žralok.

„Co to kurva je?" zeptal se Deprez.

„Zkuste hádat!" Wardaniová se téměř třásla, jak se marně snažila ovládnout své pocity. Všichni jsme ji pozorovali. „Podívejte se. Poslouchejte loď. Říká vám, co to je."

Marťanský počítačový systém pořád hovořil jazykem, kterému nikdo z nás nerozuměl, ale s naléhavostí, která nepotřebovala překladatele. Střípky světlel – *technopiktogramové číslice*, blesklo mi hlavou; *je to odpočet* – blikaly jako digitální počítadla hledající střelu. Ozývaly se nelidské výkřiky.

„Blíží se zásah," oznámila Vongsavathová hypnotizovaně. „Připravujeme se na střet. Automatizovaný bojový systémy."

Nagini –

Prudce jsem se otočil.

„Schneidere!" zahulákal jsem.

Ale Schneider byl pryč.

„Deprezi!" houkl jsem přes rameno, už na cestě přes plošinu. „Jiangu! Chce se dostat k *Nagini*."

Ninja mě dostihl v okamžiku, kdy jsem dorazil k hornímu otvoru spirálovitého tubusu, Deprez byl několik kroků za ním. Oba muži nesli Sunjety pažbami dolů, aby jim nepřekážely v chůzi. Na konci tubusu jsem zaslechl žuchnutí, jako by někdo dopadl na zem, a pak se ozval bolestivý výkřik. Zavrčel jsem jako vlk.

Kořist!

S klouzáním a klopýtáním jsme se rozběhli po příkře se svažující podlaze chodby, která ústila v prázdné první komoře s odrazkami. Na místě, kam dopadl Schneider, byla krev. Klekl jsem si vedle ní a cítil, že jsem vycenil zuby. Vstal jsem a pohlédl na své společníky.

„Nemůže se rychle pohybovat. Pokud to půjde, nechte ho naživu. Ještě nám neřekl o Carrerovi všechno."

„Kovacsi!"

Z horního otvoru tubusu k nám dolehl Handův hlas, plný potlačované zuřivosti. Deprez se na mě napjatě usmál. Zavrtěl jsem hlavou a zamířil ke vchodu do další komory.

Lov!

Není jednoduché běžet, když se každičká buňka ve vašem těle snaží umřít, ale vlčí gen a všechno ostatní, z čeho ten koktejl biotechnologie Klínu namíchala, nevolnost potlačily a setřásly ze mě únavu. Úprava Vyslance tomu napomohla.

Zkontroluj funkčnost.

Díky, Virginie.

Loď kolem nás se chvěla a třásla nedočkavostí. Běželi jsme chodbami, v nichž pulzovala kola spektrálního červeného světla, které pableskovalo kolem obrysu brány, když se otevřela. V jedné komoře se jeden z přístrojů s ostny pohnul, aby nás zastavil; na displeji mu blikaly technopiktogramy a tiše pípal. Do rukou mi vklouzly pistole. Chvíli jsem s Deprezem a Jiangem po boku čekal, co se stane, ale pak se přístroj s mumláním odšoural stranou.

Vyměnili jsme si pohled. Přestože jsem zmučeně lapal po dechu a ve spáncích mi tepala krev, cítil jsem, že se mi ústa stáhla do úsměvu.

„Jdeme."

O dalších deset komor a chodeb dál se ukázalo, že je Schneider chytřejší, než jsem si myslel. Když jsme se s Jiangem vřítili do otvoru bubliny, z průlezu na opačné straně práskl výstřel Sunjetu. Jen o vlásek minul moji tvář a vzápětí mě ninja srazil paží na podlahu. Místo, kde jsem ještě před chvilkou stál, olízl další paprsek. Jiang se vrhl na zem, překulil se na záda vedle mě a s lehkým znechucením sledoval stoupající obláček kouře.

Deprez se zastavil u vchodu, jímž jsme vešli dovnitř, a upíral oko do hledáčku. Na průlez, za nímž se ukrýval Schneider, dopadla sprška výstřelů a – jak jsem si všiml – nezanechala na bublinkatém materiálu jedinou stopu poškození. Jiang se pod krycí palbou překulil do výhodnější pozice. Jednou vypálil, přivřel oči před oslnivým světlem a zavrtěl hlavou.

„Je pryč," pronesl, vstal a podal mi ruku.

„Díky." Zvedl jsem se. „Díky, zachránil jste mi život."

Stroze kývl a zamířil na opačný konec komory. Deprez mě praštil do ramene a vydal se za ním. Potřásl jsem hlavou, abych se vzpamatoval, a následoval je. U východu jsem položil ruku na místo, kam Deprez vypálil. Nebylo dokonce ani teplé.

Na krku mi zahvízdala vysílačka. V praskání statické elektřiny jsem rozeznal Handův hlas. Jiang před námi, s hlavou skloněnou na stranu, ztuhl.

„… vacsi,… mě… –žitě. –kuju, vrať… –žitě…"

„To tak, zopakuj to," Jiang se snažil slova rozluštit.

„– kám… důlež–"

Jiang se na mě podíval. Máchl jsem rukou ve vzduchu a odpojil vysílačku. Zvedl jsem ukazovák. *Jdi se bodnout.* Ninja se uvolnil a současně se pohnul dopředu se stejnou elegancí jako tanečník tělesného divadla. S poněkud menším půvabem jsme se vydali za ním.

Náskok, který před námi Schneider měl, se teď zvětšil. Pohybovali jsme se pomaleji a přibližovali se ke vchodům a východům natrénovaným způsobem. Dvakrát jsme před sebou zpozorovali pohyb a museli se kupředu plížit, ale pak jsme zjistili, že je to jen další probuzený přístroj, který se šine po prázdné komoře a něco si brumlá. Jeden z nich nás sledoval jako zatoulaný pes, který hledá pána.

Dvě komory před přístavním dokem jsme uslyšeli trysky *Nagini.* Opatrnost šla stranou. Vrávoravě jsem vyrazil dopředu. Nejdřív mě předběhl Jiang, poté Deprez. Snažil jsem se s nimi držet krok, ale v polovině poslední komory jsem se zlomil v pase a křečovitě jsem zvracel. Když Deprez s ninjou dorazili ke vstupu do přístavního doku, měli přede mnou dvacet metrů náskok. Otřel jsem si tenký pramínek žluči, který mi visel od úst, a napřímil jsem se.

Zaslechl jsem pronikavý, ohlušující jekot, jako by expandující vesmír na okamžik něco zbrzdilo.

V uzavřeném prostoru vypálilo ultravibrační dělo.

Pustil jsem Sunjet a obě ruce mi vyletěly k uším, ale napůl cesty se zastavily. Pulzování ustalo stejně rychle, jako začalo. V otvoru se objevil vrávorající Deprez, pokrytý od hlavy k patám krví a bez Sunjetu. Když Schneider zvedl *Nagini* z paluby a vyletěl ven, vytí motorů za jeho zády se proměnilo v jekot. Náraz rozmetaného vzduchu v trychtýři přístavního doku chvíli rezonoval a pak se mi otřel o tvář jako teplý vánek. Rozhostilo se ticho. Ve zmučených uších, které se snažily vyrovnat z náhlou absencí řevu, mi hučelo bolestí.

Zašátral jsem po Sunjetu a zamířil k místu, kde se Deprez zhroutil na podlahu a zády se opíral o zakřivenou stěnu. Otupěle si zíral na ruce a na krev, která je pokrývala. Na tváři měl rudé a černé šmouhy. Jeho chromokombinéza už začínala získávat odpovídající barvu.

Nadechl jsem se a Deprez zvedl hlavu.

„Jiang?“

„Tohle –“ natáhl ke mně ruce a rysy se mu na okamžik stáhly jako obličej dítěte, které ještě neví, jestli bude plakat. Vychrlil ta slova najednou, jako by je musel slepit dohromady „– je *Jiang*. Tohle je –“ sevřel ruce v pěst, „– *kurva*.“

Na krku mi bezmocně zachrčela vysílačka. Na protější straně komory se pohnul přístroj a zachichotal se.

Kapitola třicet čtyři

Zneškodněnej muž neznamená mrtvej muž. Nenechávej za sebou žádnou bázi.

Většina elitních jednotek tohle heslo s oblibou opakuje; Vyslanecké jednotky rozhodně. Ale tváří v tvář moderní výzbroji je čím dál těžší pronášet je s kamennou tváří. Ultravibrační dělo rovnoměrně rozmázlo Jianga Jianpinga na deseti čtverečních metrech paluby přístavního doku a nejbližší stěně. Ani jeden cár rozervané a rozdrcené tkáně neměl pevnější konzistenci než to, co kapalo z Luka Depreze. Chvíli jsme chodili sem a tam, tu a tam špičkou boty rozhrnuli krvavou kaši nebo se sehnuli, abychom prozkoumali černé kousky sražené krve, ale nic jsme nenašli.

Po deseti minutách to Deprez řekl za nás za oba.

„Myslím, že to nemá cenu."

„Jo." Když něco zadunělo trupem pod našima nohama, zvedl jsem hlavu. „Vongsavathová měla asi pravdu. Jsme pod palbou."

„Vrátíme se?"

Vzpomněl jsem si na mikroport a znovu si ho nasadil. Ať na nás před chvílí ječel kdokoli, vzdal to; slyšel jsem pouze praskání statické elektřiny a podivné vzlykání, což mohla být ozvěna.

„Tady Kovacs. Opakuju, tady Kovacs. Nahlaste polohu, prosím."

Po dlouhé době se ve sluchátku ozval Sutjiadiho hlas.

„– vřela? –e… –děl… start. Schnei–… –č?"

„Špatně vás slyším, Markusi. Nahlaste polohu, prosím. Jsme pod palbou?"

Ve sluchátku hlasitě zapraskalo a rozeznal jsem dva nebo tři hlasy, které se snažily Sutjiadiho překřičet. Čekal jsem.

Konečně jsem téměř zřetelně zaslechl Tanju Wardaniovou.

„… –tky sem,… –vacsi… –rozí. Jsme… –mo… pečí. –kuju, žádný… ne… –pečí."

Trup se opět rozechvěl jako chrámový gong. Pochybovačně jsem se zadíval na palubu pod nohama.

„Říkalas, že nám nic *nehrozí?*“

„Zno… –ný nebez-… –mžitě zpát-… –rozí. –kuju, nehrozí.“

Podíval jsem se na Depreze a pokrčil rameny.

„To musí bejt nová definice toho slova.“

„Takže se vracíme?“

Rozhlédl jsem po vrstvě tkáně, která pokrývala palubu přístavního doku, a pak se opět podíval na jeho tvář potřísněnou krví. Rozhodnutou.

„Když nad tím tak přemejšlím,“ znovu jsem pokrčil rameny, „je to její obor. Zatím se nespletla.“

Když jsme dorazili na plošinu, aktivované marťanské počítačové systémy zaujaly účelnou konstelaci, zatímco lidé pod tím vším stáli a zírali na to s otevřenou pusou jako věřící na nečekaný zázrak.

Nebylo těžké pochopit proč.

Prostor kolem centrální konstrukce byl protkán sítěmi a obrazovkami. Některé z nich byly očividně analogickou obdobou bojových systémů, které se nacházejí na každé bitevní lodi, jiné nepřipomínaly nic, co jsem až dosud viděl. Díky výcviku se člověk naučí na obrazovce orientovat a naprosto automaticky dokáže vytáhnout z desítek monitorů a přehledů údaj, který potřebuje. Úprava Vyslaneckých jednotek tuto dovednost dovedla téměř k dokonalosti, ale ve světélkujících displejích marťanského počítačového systému jsem zoufale tápal. Tu a tam jsem zahlédl informaci, kterou jsem chápal, obraz, který jsem si dokázal dát do souvislosti s tím, co se, jak jsem věděl, děje ve vesmírném prostoru kolem nás, nicméně i mezi těmito základními prvky mi chyběla návaznost tam, kde obrazovky pracovaly s frekvencí určenou pro jiné oči než lidské. Jinde jsem nedokázal rozeznat, jestli jsou monitory kompletní, poškozené, nebo nepracují vůbec.

Na identifikovatelném počítačovém vybavení jsem zahlédl vizuální telemetrii reálného času, mnohobarevné spektrografické nákresy, mapovače trajektorií, dynamické analýzy bojových modelů,

monitory s údaji o zásazích a grafický přehled munice, něco, co bylo snad záznamem gravitačního spádu…

Centrální obrazovka zachycovala blížícího se útočníka.

Šlo o štíhlou, chirurgicky vyhlížející fúzi tyčí a eliptických tvarů evokující slova *bitevní loď*, která v odvážném čelním úhlu klouzala po ohybu sluneční gravitace. V tu chvíli jsem před sebou spatřil důkaz. Na obrazovce, která nezachycovala reálný prostor, na nás přes prázdnotu mrkala těžká výzbroj. Nad klenbou se mihotaly a fluoreskovaly ochranné štíty naší hostitelky. Trup lodi pod nohama se otřásl.

To znamená…

Jakmile jsem to pochopil, mozek mi začal pracovat na plné obrátky.

„Nevím, co je to zač," pronesla Sun konverzačním tónem, když jsem k ní přistoupil. Pohled na cizí technologii ji očividně fascinoval. „V každým případě mají výzbroj rychlejší než světlo. Ta loď musí bejt víc než astronomickou jednotku odsud, ale zásah vždycky ucítíme okamžitě. Ale nezdá se, že by jim to zatím bylo něco platný."

Vongsavathová přikývla. „Řekla bych, že jde o předběžný rušičky. Aby zničili ochrannou síť. Možná je to nějakej druh systému k narušení gravitace, slyšela jsem, že Mitoma zkoumá –" zmlkla. „Koukejte, támhle vidím další torpéda. Páni, *tolik* raket odpálených najednou."

Měla pravdu. Prostor před útočící lodí se zaplnil zlatými tečkami tak hustě, že se na obrazovce málem překrývaly. Sekundární monitory znázornily detail a já spatřil, jak hejno kličkuje přes miliony vesmírných kilometrů.

„Tyhle jsou podle mě taky rychlejší než světlo." Sun potřásla hlavou. „Zdá se, že obrazovky si s tím umějí poradit. Podle mě se tohle všechno už stalo."

Naše loď vzdáleně duněla a z nejrůznějších úhlů se k nám šířily jednotlivé vibrace. Venkovní ochranné štíty se opět rozechvěly a já měl pocit, jako by vysílaly mikrosekundové pulzy nízké energie.

„Protiútok," oznámila Vongsavathová s lehkým uspokojením v hlase. „Jako před chvílí."

Vše se odehrávalo tak rychle, že jsem to nestačil sledovat. Bylo to podobné jako snažit se zachytit dráhu laserového paprsku. Na obrazovkách fialově blikalo nové hejno, kličkující mezi blížícími se zlatými tečkami a vybuchující v záblescích světla, které okamžitě po explozi zmizely. Každý záblesk vymazal část zlatých bodů, až byla obloha mezi oběma loděmi prázdná.

„Nádhera," vydechla Vongsavathová. „Nádhera."

Probral jsem se.

„Tanjo, slyšel jsem slovo ‚nehrozí'." Ukázal jsem na bitvu zuřící nad našimi hlavami. „Pořád si myslíš, že nám nic *nehrozí?*"

Archeoložka neodpověděla. Zírala na zakrvácenou tvář a oblečení Luka Depreze.

„Uklidněte se, Kovacsi." Vongsavathová ukázala na jeden mapovač trajektorií. „To je z komety, víte? Wardaniová to vyčetla z piktogramů. Jen proletí kolem, napáchá škodu a zase zmizí."

„*Z komety?*"

Pilotka rozhodila ruce. „Orbita zapomenutá po ozbrojeným konfliktu, automatický bojový systémy. Uzavřenej okruh. Zdá se, že tu obíhá tisíce let."

„Co se stalo s Janem?" zeptala se Wardaniová napjatým tónem.

„Odletěl bez nás." Něco mi blesklo hlavou. „Proletěl bránou, že jo? Vy jste to viděli, co?"

„Jo, vklouznul do ní jako pták do kundy," pronesla Vongsavathová s nečekanou záští. „Když potřeboval, tak pilotovat uměl. Kurva, byla to *moje* loď."

„Bál se," pronesla unaveně archeoložka.

Luc Deprez na ni zíral z krví potřísněného obličeje. „Všichni jsme se báli, paní Wardaniová. To ho neomlouvá."

„Idioti," rozhlédla se po nás. „Všichni jste zkurvený idioti. Nebál se tohohle. Tyhle zkurvený světelný show. Bál se *jeho*."

Škubla hlavou mým směrem a provrtala mě očima.

„Kde je Jiang?" zeptala se náhle Sun. Teprve teď si v bouři cizí technologie kolem nás všimla, že tu ninja není.

„Většinu z něho má na sobě Luc," pronesl jsem nemilosrdně. „Zbytek leží na podlaze přístavního doku, zásluhou ultravibračního děla *Nagini*. Jeho se Jan asi taky bál, co, Tanjo?"

Wardaniová uhnula pohledem stranou.

„A jeho báze?“ zeptal se Sutjiadi s kamenným výrazem, ale já nic vidět nepotřeboval. Díky vlčímu genu jsem cítil totéž co on.

Člen smečky zneškodněn.

Potlačil jsem ten pocit a potřásl jsem hlavou.

„Ultravibrační dělo, Markusi. Dostal přímej zásah.“

„Schneider –“

Vongsavathová se odmlčela a musela začít znovu. „Já –“

„Na Schneidera zapomeňte,“ řekl jsem jí. „Je mrtvej.“

„Odskáče si to.“

„Ne, je mrtvej, Ameli. Opravdu mrtvej.“ A když se na mě všichni zadívali, když Tanja Wardaniová překvapeně vzhlédla, dodal jsem: „Podminoval jsem palivový buňky *Nagini*. Při zrychlení pod planetární gravitací explodovaly. Vypařil se v okamžiku, kdy proletěl bránou. Nezbylo po něm ani smítko.“

Další vlna zlatých a fialových střel nad našimi hlavami, které hledaly jedna druhou a s bliknutím se vzájemně vymazávaly.

„*Vy jste vyhodil Nagini do vzduchu?*“ těžko říct, co Vongsavathová cítila, protože měla přiškrcený hlas. „*Vy jste vyhodil do vzduchu moji loď?*“

„Jestli z ní nic nezbylo,“ pronesl Deprez zamyšleně, „Carrera si třeba bude myslet, že jsme při explozi umřeli všichni.“

„V případě, že je Carrera skutečně tam.“ Hand se na mě díval stejným způsobem, jako pozoroval songspiry. „Jestli to všechno není nějaký fígl Vyslance.“

„Copak je, Hande? Schneider se s váma snažil uzavřít nějakej obchod, když jste se šli projít?“

„Nemám zdání, o čem mluvíte, Kovacsi.“

Možná neměl. Byl jsem příliš unavený, abych to řešil.

„Carrera sem dorazí, v každým případě,“ oznámil jsem jim. „Je na cestě a chce vidět loď. Určitě zná nějakej způsob, jak si poradit s nanobovým systémem. Ale zatím tu není. Čekají na něj trosky *Nagini* rozházený po pláži a vysílání z opačný strany brány který naznačuje, že tu probíhá námořní bitva. To ho trochu zdrží a my tím získáme čas.“

„Čas k čemu?“ chtěl vědět Sutjiadi.

Nabídla se mi příležitost a jako Vyslanec jsem ji využil. Periferním viděním jsem viděl jejich tváře a postoj, hodnotil možnou loajálnost, možnou zradu. Potlačil jsem emoce, oddělil užitečné nuance, které mi mohly nabídnout, a zbytek ignoroval. Odhodil jsem loajalitu vlčí smečky, udusil pocit, který se stále vznášel mezi mnou a Tanjou Wardaniovou. Sestoupil jsem do strukturovaného chladu vyslanecké mise. Rozhodl jsem se a vytáhl poslední kartu.

„Než jsem *Nagini* podminoval, stáhl jsem z těl, který jsme našli, skafandry a schoval je do výklenku v první komoře před přístavním dokem. Jeden skafandr má zničenou helmu, ale čtyři jsou funkční. Mají standardní vybavení. Bomby se plní nestlačeným okolním vzduchem. Povolil jsem ventily, takže ho právě nasávají. Opustíme loď ve dvou vlnách. Někdo z první vlny se vrátí zpátky s náhradními skafandry."

„Ty odsud chceš odejít," ušklíbla se Wardaniová, „když Carrera čeká na opačný straně brány, aby nás dostal? Blbost."

„Neříkám, že to uděláme teď hned," pronesl jsem klidně. „Říkám jen, že se musíme vrátit a zprovoznit skafandry, dokud je čas."

„A až sem Carrera přiletí? Co uděláme pak?" Nenávistně stažená tvář Wardaniové bylo to nejošklivější, co jsem v poslední době viděl. „*Schováme* se před ním?"

„Jo." Sledoval jsem reakce. „Přesně tak. Schováme se. Přesuneme se dál do lodi a počkáme. Carrera tu rozmístí tým dostatečně vybavenej k tomu, aby našel naše stopy v přístavním doku i na jiných místech. Ale neobjeví nic, co by se nedalo vysvětlit naší přítomností předtím, než jsme se nalodili na *Nagini* a vyletěli do povětří. Logicky usoudí, že jsme všichni mrtvý. Prohlídne to tady, aktivuje bóji, přesně tak, jak jsme měli v plánu, a pak odletí. Nemá tolik lidí ani času na to, aby obsadil loď dlouhou přes padesát kiláků."

„Ne," pronesl Sutjiadi, „ale nechá tu hlídku."

Netrpělivě jsem mávl rukou. „Tak je zabijeme."

„A jsem přesvědčenej, že na opačný straně brány bude čekat další hlídka," poznamenal Deprez ponuře.

„Takže co vy na to? Proboha, Luku. Přece jste se tím živil, nebo ne?“

Zabiják se na mě omluvně usmál. „Jo, Takeshi. Ale jsme všichni nemocný. A vy tu mluvíte o Klínu. Dvacet mužů tady a možná stejnej počet na opačný straně brány.“

„Skutečně si nemyslím –“ Palubu rozechvěl náhlý otřes, natolik silný, že Hand s Wardaniovou lehce zavrávorali. My ostatní jsme ho díky bojovému výcviku přestáli bez úhony, přesto…

Loď zasténala. Songspiry za plošinou jako by jí tichounce projevily soucit.

Zmocnil se mě nekonkrétní pocit stísněnosti. Něco nebylo v pořádku.

Zadíval jsem se na obrazovky a sledoval, jak útočící systémy opět vymazaly obrannou síť. Tentokrát mi připadalo, jako by se všechno odehrávalo o něco blíž.

„Když jsem byl pryč, *všichni* jste dospěli k závěru, že nám tu nic nehrozí, nemám pravdu?“

„Spočítaly jsme to, Kovacsi.“ Vongsavathová kývla na Sun s Wardaniovou. Systémová specialistka sklonila hlavu. Wardaniová mě dál provrtávala očima. „Vypadá to, že naši kamarádi venku se s náma kontaktujou každých dvě stě let. A vzhledem ke stáří většiny ruin na Sanctionu to znamená, že se tahle bitva odehrává už asi po stý.“

Ale pořád jsem měl nepříjemný pocit. Smysly Vyslance napjaté k prasknutí a pocit, že něco není v pořádku, že jde vlastně o tak velký průšvih, až jsem ho skoro cítil ve vzduchu.

… vzlykající ozvěna…

… songspiry…

… zpomalující se čas…

Zíral jsem na obrazovky.

Musíme odsud vypadnout.

„Kovacsi?“

„Musíme odsud –“

Cítil jsem, jak mi ta slova vyletují mezi suchými rty, jako by pouzdro užíval někdo jiný proti mé vůli, a pak jsem zmlknul.

Nepřítel na nás skutečně zaútočil.

Vyrazilo to z lodě jako něco živého. Amorfní, turbulentní temná masa se na nás vrhla jako koncentrovaná nenávist. Na sekundárních obrazovkách jste viděli, jak cupuje vesmírnou hmotu kolem a nechává za sebou brázdu rozzuřené reality. Okamžitě nám došlo, co to je.

Hyperprostorové zbraně.

Fantazie z experií. A noční můra každého námořního velitele v Protektorátu.

Loď, marťanská loď – a teprve teď mi instinktivní intuice Vyslance řekla, že druhá loď marťanská *není*, protože se jí vůbec nepodobala – pulzovala tak, že se mi zvedl žaludek nevolností a okamžitě mě rozbolely všechny zuby v ústech. Zavrávoral jsem a svezl se na jedno koleno.

Před útokem se cosi vyvrhlo do vesmíru. Cosi vřelo, rozpínalo se a po výbuchu, který se odehrál někde v dálce, se to široce rozevřelo. Cítil jsem, že se trup kolem mě rozechvěl. Rezonance byla mnohem intenzivnější než prostá vibrace ze skutečného vesmíru.

Na obrazovce se temné tělo projektilu rozlétlo na podivné, lepkavě vyhlížející úlomky. Viděl jsem, že ochranný štít fluoreskuje, pak se otřásl a zmizel jako sfouknutý plamínek svíčky.

Loď vykřikla.

Jiným způsobem se to popsat nedalo. Byl to táhlý, měnící se výkřik, který jako by vycházel ze vzduchu kolem nás. Ten zvuk byl tak pronikavý, že jekot ultravibračního děla *Nagini* mi proti tomu připadal téměř příjemný. Ale na rozdíl od ultra vibračního výbuchu, který mi duněl v uších, tenhle zvuk se do nich zařezával stejně snadno jako laserový skalpel. Přestože jsem si přitiskl dlaně na uši, už když jsem ten pohyb dělal, věděl jsem, že to bude zbytečné.

Ale nemohl jsem si pomoct.

Křik sílil, chvíli pokračoval se stejnou intenzitou, až konečně zeslábl a nahradila ho méně mučivá napodobenina zpěvavých tónů z počítačových systémů a tichounká, slábnoucí ozvěna –

Prudce jsem se otočil.

– songspirů.

Tentokrát o tom nebylo pochyb. Songspiry tiše, jako vítr otírající se o omšelou kamennou hranu, zachytily výkřik lodi a vzájemně si

ho přehrávaly ve zkreslených intonacích, které téměř připomínaly hudbu.

Byla to ta ozvěna.

Nad hlavou mi něco šeptalo odpověď. Když jsem se podíval vzhůru, měl jsem pocit, že se pod klenbou mihl stín.

Ochranné štíty se opět objevily na svých místech.

„Kurva," utrousil Hand a pomalu vstával. „Co to –"

„Sklapněte!" Zíral jsem na místo, kde jsem zahlédl stín, ale ochranný štít ho zaléval perleťovým světlem. Trochu dál vlevo na mě v oslnivé záři počítačového systému zíralo jedno marťanské tělo. Songspiry dál vzlykaly a při tom zvuku se mi stáhl žaludek.

A pak znovu, intenzivní pulzování, při kterém se ve mně zvedla vlna nevolnosti, a dunění skrz palubu pod nohama.

„Opětujeme palbu," oznámila Sun.

Na obrazovce se objevila další temná masa, vyslaná z nějakého děla hluboko v trupu marťanské lodi, které ji vyplivlo na blížícího se útočníka. Tentokrát trvalo chvění déle.

„To je neuvěřitelné," vydechl Hand. „Neuvěřitelné."

„Věřte tomu," poradil jsem mu bezvýrazným tónem. Pocit blížící se katastrofy se slábnoucí ozvěnou posledního útoku nezmizel. Naopak ještě zesílil. Snažil jsem se pod vrstvami únavy a otupující nevolnosti najít intuici Vyslance.

„Zásah!" zvolala Vongsavathová. „Zacpěte si uši!"

Tentokrát se střela z nepřátelské lodi dostala mnohem blíž, než ji marťanská ochranná síť stačila zachytit a zneškodnit. Nárazové vlny po výbuchu nás všechny smetly na zem. Měl jsem pocit, jako by se kolem nás loď zkroutila jako vyždímané šaty. Sun zvracela. Ochranný štít zmizel a už se neobjevil.

Připravil jsem se na to, že loď opět vykřikne, ale místo toho jsem uslyšel dlouhý, tichý nářek, který mě škrábal drápky po šlachách v pažích a kolem hrudního koše. Songspiry nářek zachytily a opakovaly ho ve vyšší tónině, ne už jako slábnoucí ozvěnu, ale jako plnohodnotný zvuk.

Za zády jsem uslyšel syknutí, a když jsem se otočil, spatřil jsem Wardaniovou, jak nevěřícně zírá nahoru.

Sledoval jsem směr jejího pohledu a zaregistroval, že se na pozadí horní oblasti displeje třepotá stín.

„Co…“ To byl Hand. Když se zleva vynořil další tmavý stín a krátce si zatančil s prvním, hlas mu selhal.

To už jsem věděl, o co jde, a kupodivu mojí první myšlenkou bylo, že právě Hand by se tomu neměl divit, že právě on by to měl pochopit ze všech nejdřív.

První stín klesl níž a zakroužil kolem těla Marťana.

Hledal jsem Wardaniovou a našel její oči a otupělý výraz, který v nich měla.

„Ne,“ zašeptala téměř neslyšně. „To není možný.“

Ale bylo.

Snášeli se ze všech stran klenby, zpočátku po jednom po dvou, a aniž na ně působily křečovité otřesy lodi, která čelila nepřátelskému útoku, klouzali po křišťálové kupoli a náhle získávali trojrozměrnou existenci. Zjevovali se, klesali k podlaze, pak opět stoupali vzhůru a kroužili kolem centrální konstrukce. Zdálo se, že nás nevnímají, ale ani jeden z nich se nás nedotkl. Jejich poletování nemělo na počítačový systém ve vzduchu téměř žádný vliv. Když jím proletěli, jen se lehce rozvlnil, a někdy to dokonce vypadalo, jako by někteří z nich tu a tam prolétli kupolí ven do vesmíru. Z tubusu, kterým jsme se dostali na plošinu, proudili další a shromaždovali se ve vzduchu, kde už téměř nebylo k hnutí.

Vydávali stejný nářek jako před chvílí loď, stejný žalozpěv, který teď vycházel ze songspirů na plošině, stejnou ozvěnu, kterou jsem zachytil ve vysílačce. Ve vzduchu se vznášel třešňově-hořčicový odér, ale bylo v něm cítit ještě něco, něco spáleného a starého.

Hyperprostorová deformace povolila a uvolnila se do venkovního vesmíru, ochranné štíty, tentokrát lehce nafialovělého odstínu, se vrátily na místo a trup lodi se rozechvěl, jak jeho děla opakovaně pálila na druhou loď. Bylo mi to jedno. Nepříjemná nevolnost zmizela a zůstal po ní pouze napjatý pocit v hrudi a rostoucí tlak za očima. Připadalo mi, že se plošina kolem mě rozšířila a zbytek týmu je ode mě nekonečně daleko.

Okamžitě jsem si uvědomil, že uvnitř pláču, cítil jsem suché vzlykání v nosních dutinách.

„Kovacsi!“

Otočil jsem se s pocitem, jako bych byl uvězněný v přívalu ledové vody, a spatřil Handa s kapsou naruby, jak zvedá paralyzér.

Jak jsem si později uvědomil, vzdálenost mezi námi byla necelých pět metrů, ale trvalo mi celou věčnost, než jsem ji překonal. Vrhl jsem se dopředu, zachytil jeho paži se zbraní a loktem ho udeřil do obličeje. Zaskučel a svezl se k zemi. Paralyzér s rachocením odlétl přes plošinu. Skočil jsem na Handa a rozmazaným pohledem pátral po jeho hrdle. Malátně zvedl jednu paži na obranu. Něco na mě křičel.

Pravá dlaň mi ztuhla ve vražedné ostří. Neurachem se aktivoval a zamžené oči opět jasně viděly.

„– všichni umřeme, ty zkurvenej –“

Zarazil jsem se. Hand hlasitě vzlykal.

Opět se mi zamžil zrak.

Měl jsem vlhké oči.

Otřel jsem si je rukou, zamrkal jsem a zadíval se na manažera. Po tvářích mu tekly slzy. Vzlykal tak, že jsem mu skoro nerozuměl.

„Cože?“ Ruka mi klesla a tvrdě jsem mu ji přitiskl na obličej. „Co jste říkal?“

Zasípal a zhluboka se nadechl.

„Zastřelte mě. Zastřelte nás všechny. Použijte paralyzér. *Kovacsi, právě tohle všechny zabilo*.“

A já si uvědomil, že mám tvář vlhkou slzami, že jich mám plné oči. Cítil jsem pláč v oteklém hrdle, stejnou bolest, kterou odrážely songspiry, nepatřila však lodi, jak jsem náhle pochopil, ale posádce, která ji před tisícovkou let opustila. Nůž, který mnou projížděl, byl zármutek těchto Marťanů, cizí křivda uložená zde způsobem, který s výjimkou lidových příběhů kolem táboráku na Mitchant’s Point nedával smysl, zmrzlá, nelidská bolest v hrudníku a žaludku, kterou nebylo možné ignorovat, a tichá melodie v uších, o které jsem věděl, že jakmile vnikne dovnitř, puknu při ní jako syrové vejce.

Nejasně jsem cítil atak další temné masy, která jen o vlásek minula cíl. Houfující se stíny nad mou hlavou kroužily, pištěly, vřískaly a draly se vzhůru ke klenbě.

„Udělejte to, Kovacsi!“

Vrávoravě jsem se napřímil. Vylovil jsem vlastní paralyzér a zasáhl jím Handa. Hledal jsem ostatní.

Deprez s rukama na spáncích se kymácel jako strom ve vichřici. Sun pomalu klesala na kolena. Sutjiadiho, který stál mezi nimi, jsem skrz slzy viděl jen matně. Wardaniová, Vongsavathová…

Byli příliš daleko, příliš daleko v hustém světle a pronikavé bolesti.

Úprava Vyslance se snažila získat nadhled, ztlumit záplavu emocí, které pláč kolem mě uvolnil. Vzdálenost se opět zmenšila. Smysly mi začaly fungovat.

Když jsem potlačil svou psychickou obranu, kvílení shromážděných stínů zesílilo. Vdechoval jsem je jako Guerlain 20, který rozleptává nějaký kontrolní systém nacházející se uvnitř za hranicemi analytické fyziologie. Cítil jsem, jak se poškození šíří, blíží se k mezní hranici.

Zvedl jsem paralyzér a začal pálit.

Deprez. Zneškodněn.

Sutjiadi, který se otočil, když se zabiják s překvapeným výrazem svalil na bok.

Zneškodněn.

Za ním si klečící Sun Lipingová s pevně zavřenýma očima zvedala pistoli k obličeji. Systémová analýza. Krajní řešení. Přišla na něj, jen neměla paralyzér. Ani nevěděla, že ho má někdo jiný.

Zavrávoral jsem dopředu a vykřikl na ni. V bouři zármutku mě neslyšela. Přitiskla si blaster pod bradu. Vypálil jsem z paralyzéru a minul. Musím se dostat blíž.

Blaster vystřelil. Bradou jí projel tenký paprsek a z vršku hlavy vyšlehl světlý plamen dřív, než se detonační obvod přerušil a paprsek uťal. Zhroutila se na zem a z úst a očí jí stoupala pára.

Hrdlo se mi sevřelo. Do oceánu zármutku, který mi zpívaly songspiry, přibyla další kapka. Otevřel jsem ústa, možná abych vykřičel trochu té bolesti, ale bylo jí příliš. Zadrhla se mi v krku.

Ze strany se na mě vrhla Vongsavathová. Otočil jsem se a zachytil ji. Oči měla vytřeštěné, plné slz. Snažil jsem se ji odstrčit, abych ji mohl zasáhnout paralyzérem, ale tiskla se ke mně a ochraptěle sténala.

Po výboji se křečovitě zkroutila a svezla se na Sunino tělo.

Wardaniová stála za nimi a zírala na mě.

Další výbuch temné masy. Okřídlené stíny nad námi křičely a plakaly a já cítil, že se ve mně něco trhá.

„Ne," pronesla Wardaniová.

„Je to kometa!" vykřikl jsem na ni přes okolní řev. „Musí nás minout, jen –"

Pak se někde něco skutečně roztrhlo. Zkroucený bolestí jsem se svezl na zem a otevíral pusu naprázdno jako ulovená placatka – ta bolest byla nesnesitelná.

Sun – *podruhé* zemřela vlastní rukou.

Jiang – rozmazaná kaše na podlaze přístavního doku. Báze neexistuje.

Cruickshanková, rozervaná na kusy, báze neexistuje. Hansen totéž. Skóre se odvíjelo, rychlá retrospektiva napříč časem, a kroutilo se jako had ve smrtelných křečích.

Zápach lágru, ze kterého jsem Wardaniovou vytáhl, děti hladovějící pod robotizovanými zbraněmi a vláda vyhořelé náhražky lidské bytosti.

Nemocniční loď, deprimující prozatímní prostor mezi smrtícími poli.

Četa, členové smečky, rozervaní kolem mě inteligentní střelou.

Dva roky vraždění na Sanctionu IV

Předtím Vyslanecké jednotky.

Innenin, Jimmy de Soto a další, mozky rozežrané Rawlingským virem.

Předtím jiné světy. Jiná bolest, většinou ne moje. Smrt a zrada Vyslance.

Předtím, Harlanův svět a postupné emocionální mrzačení dětství v newpestských slumech. Skok do spokojené brutality protektorátních námořních sil, který mi zachránil život. Dny vymáhání práva.

Závislé životy v blátě lidského utrpení. Potlačená bolest, zabalená, *uložená k inventarizaci*, k níž nikdy nedošlo.

Nad hlavou Marťané, kroužící a vykřikující svůj zármutek. Cítil jsem, že se ve mně rodí křik, roste v nitru, a věděl jsem, že mě cestou ven rozerve.

A pak výbuch.

A pak tma.

Vděčně jsem se do ní zhroutil a doufal, že přízraky nepomstěných mrtvých si mě ve tmě nevšimnou.

Kapitola třicet pět

Na pobřeží je zima a blíží se bouřka. Černá smítka spadu se mísí s přívaly špinavého sněhu a vítr zvedá ze zkrabaceného moře vodní tříšť. Vlny zdráhavě narážejí na písek, který má pod zamračenou oblohou hnědozelenou barvu. Choulím se do bundy, ruce mám v kapsách a tvář sevřenou proti počasí jako pěst.

Oheň v ohybu pláže přede mnou vrhá na oblohu oranžově rudý odlesk. Na písku u ohně sedí čelem k moři osamělá postava zabalená do deky. Přestože nechci, vydám se směrem k ní. Když už nic jiného, oheň evokuje teplo a nevím, kam jinam bych šel.

Brána je zavřená.

To vypadá špatně, něco, co vím, není z nějakého důvodu pravda.

Přesto…

Jak se přibližuju, moje znepokojení vzrůstá. Schoulená postava se nehýbe, jako by mě neviděla přicházet. Zpočátku jsem si dělal starosti, že by se mohla chovat nepřátelsky, ale teď obavy mizí a místo nich nastupuje strach, že je to někdo, koho znám, a že jsou mrtví –

Jako všichni, koho znám.

Za postavou u ohně se tyčí konstrukce z písku, obrovský kříž, na němž je něco připevněné. Vanoucí vítr a drobné sněžení, které s sebou přináší, mi znemožňují vidět natolik daleko, abych ten předmět jasně rozeznal.

Vítr teď žalostné úpí jako něco, co jsem kdysi slyšel a bál se toho.

Přicházím k ohni a na tváři ucítím teplý závan. Vyndávám ruce z kapes a natahuju je před sebe.

Postava se zavrtí. Snažím se nevšímat si toho. Nechci si toho všímat.

„Ach – kajícník.“

Semetaire. Sardonický tón zmizel; možná si myslí, že ho už nepotřebuje. Nahradil ho něčím, co se blíží soucitu. Velkorysá vřelost někoho, kdo vyhrál hru, o jejímž výsledku nikdy příliš nepochyboval.

„Prosím?“

Rozesměje se. „Moc směšný. Co kdyby sis k ohni klekl, bude ti teplejc.“

„Taková zima mi není,“ odpovím, přestože se chvěju, a odvážím se pohlédnout mu do obličeje. Oči se mu v odlescích ohně třpytí. Ví.

„Trvalo ti dlouho, než ses sem dostal, vlčáku z Klínu,“ pronese vlídně. „Klidně můžeme ještě chvíli počkat.“

Zírám skrz roztažené prsty na plameny. „Co ode mě chceš, Semetaire?“

„Ale no tak. Co chci? Ty víš, co chci.“ Setřese ze sebe deku a elegantně vstane. Je vyšší, než si pamatuju, a v rozpáraném černém plášti vypadá hrozivě. Švihácky si posune cylindr do čela. „Chci totéž to ostatní.“

„A co je tohle?“ Kývnu na ukřižovanou věc za jeho zády.

„Tohle?“ Poprvé vypadá zaskočeně. Možná trochu rozpačitě. „To je, no, řekněme, že je to možnost. Tedy možnost pro tebe, ale opravdu si nemyslím, že chceš –“

Zadíval jsem se na vztyčenou konstrukci a najednou vidím skrz vítr, sněžení a spad zřetelněji.

Jsem to já.

Připevněný ke kříži pásy pletiva, mrtvé, šedivé maso vmáčknuté do ok mezi dráty, tělo prověšující se od strohé konstrukce lešení, hlava skloněná na prsa. Obličej navštívili racci. Oční jamky jsou prázdné a tváře rozervané. Na čele tu a tam prosvítá bílá lebka.

Musí tam bejt zima, bleskne mi hlavou.

„Varoval jsem tě.“ V jeho hlase opět zaslechnu něco ze starého posměchu. Začíná ztrácet trpělivost. „Je to možnost, ale určitě budeš souhlasit, že tady dole u ohně je to mnohem příjemnější. Jde o tohle.“

Rozevře přede mnou pokroucenou ruku a ukáže mi korovou bázi, která je dosud pokrytá čerstvou krví a tkání. Přitisknu ruku na šíji a hledám otvor, zející díru pod hranou lebky, do níž mi prsty

vklouznou s děsivou snadností. Na jejím opačném konci cítím kluzkou, houbovitou mozkovou tkáň.

„Vidíš," pronese, téměř s lítostí.

Vytáhnu prsty ven. „Kdes to sebral, Semetaire?"

„Eh, k tomu člověk přijde, ani neví jak. Zvlášť na Sanctionu."

„Máš i bázi Cruickshankový?" zeptám se ho s náhlým přílivem naděje.

Na zlomek vteřiny zaváhá. „Samozřejmě. Dřív nebo pozdějc získám všechny." Jako by pro sebe přikývl. „Dřív nebo pozdějc."

Zopakuje ta slova hlasitěji, jako by se mě snažil přesvědčit. Cítím, že naděje opět slábne, vyhasíná.

„Tak pozdějc," odpovím mu a znovu natáhnu ruce k ohni. Do zad mě bičuje vítr.

„O čem to mluvíš?" Smích na konci otázky je také hlasitější. Nepatrně se usměju. V úsměvu cítím starou bolest, ale přináší mi zvláštní úlevu.

„Půjdu. Nic mě tu nedrží."

„Půjdeš?" zeptal se náhle nepříjemným hlasem. Mezi palcem a ukazovákem zvedne bázi, která se v záři ohně červeně leskne. „Nikam nepůjdeš, vlče. Zůstaneš tu se mnou. Nemáme vyřízený účty."

Tentokrát se rozesměju já.

„Vypadni z mý hlavy, Semetaire."

„Prostě tady –" natáhne ke mně přes oheň ruku „– zůstaneš."

A to už držím v ruce kalašnikov s plným zásobníkem.

„Musím jít," pronesu. „Budu od tebe pozdravovat Handa."

Vztyčí se, sápe se po mně a oči se mu divoce blýskají.

Namířím na něj zbraň.

„Varoval jsem tě, Semetaire."

Vypálím do místa pod okrajem klobouku. Tři kulky těsně za sebou.

Výstřely ho odhodí dozadu do písku, dobré tři metry od ohně. Chvíli čekám, jestli vstane, ale je pryč. Po jeho zmizení plameny viditelně zeslábnou.

Zvednu hlavu a zjistím, že – ať to znamená cokoli – konstrukce ve tvaru kříže je prázdná. Vybaví se mi mrtvá tvář, která na ní visela, pak si dřepnu k ohni a hřeju se, dokud z něj nezbudou řeřavé uhlíky.

Ve žhavém popelu zahlédnu korovou bázi, jak se kovově leskne uprostřed posledních zuhelnatělých kousků dřeva. Sáhnu do popela, uchopím ji mezi ukazovák a palec jako Semetaire a vytáhnu ji ven.

Je trochu ožehlá, ale jinak v pořádku.

Zasunu ji i kalašnikov na místo, vrazím rychle mrznoucí ruce zpátky do kapes bundy, narovnám se a rozhlédnu se kolem.

Je zima, ale musí existovat způsob, jak se z týhle zkurvený pláže dostat.

Část 5: Rozpolcená oddanost

Přijměte fakta. Pak na jejich základě jednejte. To je jediná mantra, kterou znám, jediná doktrína, kterou vám můžu nabídnout, a je to těžší, než si myslíte, protože lidé evidentně dělají všechno pro to, aby fakta přijmout nemuseli. Nemodlete se, nic si nepřejte, nevěřte několik set let starým dogmatům a mrtvé rétorice. Nepodléhejte své úpravě, vizím nebo pochybnému smyslu pro… cokoli. PŘIJMĚTE FAKTA. PAK jednejte.

Quellcrist Falconerová
Proslov před útokem na Millsport

Kapitola třicet šest

Noční, pronikavě jasná obloha.

Chvíli jsem na ni lhostejně zíral a sledoval zvláštní roztříštěnou rudou záři, která se po ní z levé strany mého zorného úhlu plížila a opět zmizela.

Tohle by pro tebe mělo něco znamenat, Taku.

Něco jako kód, zašifrovaný ve způsobu, jakým se záře rozpadla na okraji tvého vidění, jako něco záměrného ve způsobu, jakým se zvedla a pak se rozlétla na úlomky.

Jako piktogramy. Jako čísla.

A pak to pro mě skutečně něco znamenalo, a když jsem si uvědomil, kde jsem, cítil jsem, že mi tělo zalévá studená vlna potu.

Rudá záře byl displej před čelním krytem skafandru, v němž jsem byl uvězněn.

Kurva, tohle není noční obloha, Taku.

Byl jsem venku.

A pak na mě jako mikrometeorit, jenž pronikl tenkým průhledným krytem, který mě chránil, dopadla tíha vzpomínky, osobnosti a minulosti.

Pohnul jsem pažemi a zjistil jsem, že od zápěstí nahoru jimi nemůžu hýbat. Pod prsty jsem nahmatal tvrdou podlahu, ucítil slabou vibraci motorů. Otočil jsem hlavu.

„Už se probírá.“

Byl to známý hlas, dokonce i skrz lehkou kovovou rezonanci komunikačního systému skafandru. Někdo jiný se tiše zasmál.

„To je ale překvapení, co?“

Vycítil jsem pohyb na pravé straně. Nad sebou jsem spatřil další přilbu, která měla neproniknutelně černý čelní kryt.

„Hej, poručíku.“ Další hlas, který jsem znal. „Právě jste mi vyhrál padesát protektorátních babek. Říkal jsem těm idiotům, že se z toho vzpamatujete rychlejc než ostatní.“

„Tony?“ podařilo se mi hlesnout.

„Ani nemáte poškozenej mozek. Zapište k 391. četě dalšího, kluci. *Kurva,* jsme nesmrtelný.“

Přinesli nás z marťanské bitevní lodě jako pohřební průvod vesmírného komanda. Sedm těl na nosítkách, čtyři útoční brouci a dvacet pět čestných stráží vybavených na boj ve vesmíru. Když Carrera konečně dorazil na opačnou stranu brány, nic neriskoval.

Tony Loemanako nás dopravil zpátky tak stylově, jako by marťanská předmostí zdolával celý svůj profesionální život. Jako první poslal branou dva brouky, po nich nosítka, která zleva a zprava provázeli v sehraných dvojicích členové komanda, a průvod uzavírali opět dva brouci. V okamžiku, kdy se pohony skafandrů, nosítek a brouků střetly s gravitačním polem Sanctionu IV, zabraly na plný výkon, a když jsme o několik vteřin později dosedli na zem, Loemanako zdvihl sevřenou pěst a všichni se sešikovali do vyrovnaného útvaru.

Carrerův Klín.

Sledoval jsem celou tu akci z nosítek a snažil se ovládnout pocit pýchy a sounáležitosti, který jsem díky vlčímu genu cítil.

„Vítejte na základně, kapitáne,“ pronesl Loemanako a lehce mi zaťukal pěstí do skafandru na hrudníku. „Budete v pořádku. Všechno bude v pořádku.“

Jeho hlas v komunikačním systému zesílil. „Dobře, lidi, jdeme na to. Mitchell a Kwok, zůstanete ve skafandrech a budete udržovat dva brouky v pohotovosti. Zbytek se půjde osprchovat – v nejbližší době se nikam nechystáme. Tan, Sabyrov a Munharto, vy se sem do patnácti minut vrátíte. Oblečte si na sebe, co chcete, ale vezměte si zbraně. Budete dělat Kwok a Mitchellovi společnost. Všichni ostatní mají volno. Velení Chandry, nemohli byste nám *dneska* poskytnout trochu zdravotní péče, prosím?“

Smích v komunikačním zařízení. Všichni se uvolnili, což bylo patrné dokonce i přes objemnou bojovou výstroj a černé skafandry pod ní. Vojáci zajistili zbraně, odpojili je nebo je jednoduše zasunuli do pouzdra. Posádka brouků sešplhala ze svých posedů s precizními pohyby mechanických panen a vydala se dolů na pláž za postavami ve skafandrech. Na mělčině na ně čekal vojenský transportér Klínu

Angin Chandrová, který jako nějaký prehistorický kříženec krokodýla a želvy seděl na přistávacích pařátech. Jeho opancéřovaný trup potažený chromem se v bledém odpoledním slunci tyrkysově leskl stejně jako písečná pláž.

Měl jsem radost, že ji zase vidím.

Pláž, na kterou jsem se teď díval, byla totálně zdevastovaná. Kolem mělkého kráteru z tvrzeného skla, který *Nagini* vytvořila při explozi, se kam až oko dohlédlo táhl rozmetaný, zbrázděný písek. Výbuch s sebou odnesl buňky, po nichž zůstaly jen sežehnuté plochy a několik úlomků plechu, které, jak mi řekla profesionální pýcha, nemohly být troskami samotného raketoplánu. Když *Nagini* vyletěla do vzduchu, exploze okamžitě pohltila každou její molekulu. Pokud byla půda pro mrtvé, měl Schneider smůlu. Většina z jeho těla se pravděpodobně stále vznášela ve stratosféře.

V tom seš dobrej, Taku.

Vypadalo to, že výbuch také potopil trauler. Když jsem otočil hlavu, dokázal jsem rozeznat pouze záď a žárem poškozenou nástavbu, které trčely z vody. Hlavou mi bleskla jasná vzpomínka – Luc Deprez a láhev levné whisky, kecy o politice a vládou zapovězené doutníky, Cruickshanková, jak se nade mnou sklání v –

Nedělej to, Taku.

Klín si místo odpařeného tábora vybudoval vlastní. Vlevo, několik metrů od kráteru, stálo šest velkých oválných buněk a vedle přídě transportéru jsem zahlédl zaplombovanou krychlovou kabinu a objemné tlakové tanky POLslitinového sprchovacího zařízení. Vracející se vesmírné komando si na věšáky sousedního stanu odložilo těžkou výstroj a zmizelo ve sprchách.

Z *Chandry* vyšel zástup uniforem Klínu s bílými nárameníky zdravotnického oddílu. Obklopily nosítka, zapnuly pohony a zamířily s námi k jedné buňce. Když se moje nosítka zvedla ze země, Loemanako mě poplácal po paži.

„Uvidíme se později, poručíku. Zastavím se, až vás svlečou. Teď se musím jít osprchovat."

„Jo, díky, Tony."

„Rád vás zase vidím, pane."

V buňce nám zdravotníci rychlými, zručnými pohyby rozepnuli bezpečností pásy nosítek a stáhli z nás skafandry. Díky tomu, že jsem byl při vědomí, se mnou měli trochu méně práce než s ostatními, ale ne o moc. Byl jsem bez protiradiačních léků už moc dlouho a pohnout se nebo zvednout jakoukoli končetinu vyžadovalo z mé strany obrovské úsilí. Když mě konečně dostali ze skafandru ven a položili mě na postel, měl jsem co dělat, abych dokázal reagovat na zdravotníkovy otázky, když standardním postupem zjišťoval škody na mém pouzdře. Silou vůle jsem se snažil udržet víčka nahoře a přes jeho rameno jsem sledoval, jak kontrolují ostatní. Sun, jejíž pouzdro bylo očividně natolik poškozené, že ho nebylo možné na místě opravit, bez okolků hodili do kouta.

„Takže budu žít, doktore?“ zamumlal jsem v jednu chvíli.

„Ne v tomhle pouzdře,“ odpověděl, zatímco připravoval do injekční pistole protiradiační koktejl. „Ale snad vás ještě chvíli udržím naživu. Do doby, než si ve virtuálu promluvíte se šéfem.“

„Co chce slyšet? Hlášení?“

„Asi.“

„V tom případě byste mi měl dát něco, abych při tom neusnul. Nemáte nějakej met?“

„Nejsem si jistej, jestli je to právě teď dobrej nápad, poručíku.“

Po těch slovech jsem odněkud vyšťoural suchý smích. „Jo, máte pravdu. To svinstvo mi zničí zdraví.“

Nakonec jsem musel využít svého nadřízeného postavení, abych tetramet dostal, ale píchnul mi ho. Když vešel Carrera, byl jsem víceméně funkční.

„Poručík Kovacs.“

„Isaac.“

Na zjizvené tváři se mu objevil úsměv jako východ slunce na skalních útesech. Potřásl hlavou. „Vy jste ale mizera, Kovacsi. Víte, kolik mužů jsem rozmístil po téhle polokouli, abychom vás našli?“

„Pravděpodobně ne víc, než můžete postrádat.“ Trochu jsem se na posteli nadzvedl. „Dělal jste si starosti?“

„Myslím, že jste zásadně překročil hranice své pravomoci, poručíku. Za nedovolené opuštění stanoviště vám hrozí dva měsíce

ve skladu. *Kvůli získání něčeho, co se týhle zkurvený válce vyplatí. Později.* To je trochu vágní vysvětlení.“

„Ale přesný.“

„Opravdu?“ Jakmile se posadil na kraj postele, povrch chromokombinézy se přizpůsobil vzoru na dece. Když se zamračil, nejnovější jizva na čele a tváři se mu napjala. „Je to bitevní loď?“

„Jo, je.“

„Použitelná?“

Zamyslel jsem se. „Vzhledem k archeologický podpoře, kterou máte k dispozici, bych řekl, že pravděpodobně jo.“

„A co vaše současná archeologická podpora?“

Zadíval jsem se přes buňku na postel, kde se choulila po tenkou izolační pokrývkou Tanja Wardaniová. Stejně jako ostatní členové posádky *Nagini* byla pod vlivem sedativ. Zdravotník, který jí je podal, prohlásil, že je ve stabilizovaném stavu, ale pravděpodobně nebude žít o moc déle než já.

„Nepoužitelná.“ Rozkašlal jsem se a nemohl to zastavit. Carrera čekal. Když jsem skončil, podal mi ubrousek. Očistil jsem si ústa a vyčerpaně jsem mávl rukou. „Stejně jako zbytek. Jak jste na tom vy?“

„Pokud nepočítáte Sandora Mitchella, právě teď žádného archeologa na palubě nemáme.“

„Nepočítám. Archeologie je jeho koníček, ne profese. Proč jste sem nepřivezl nějakýho Hraboše, Isaacu?“ *Schneider vám musel říct, do čeho jdete.* Zlomek vteřiny jsem o tom uvažoval a pak jsem se rozhodl, že mu tu informaci zatím neprozradím. Nevěděl jsem, jakou má cenu, pokud vůbec nějakou měla, ale když vám zbývá poslední harpuna, nemíříte na ploutve. „Musel jste mít aspoň představu, do čeho jdete.“

Zavrtěl hlavou.

„Korporační příznivci, Takeshi. Neřádi z Věže. Tihle lidé vám neřeknou ani o slovo víc, než musí. Až dodneška jsem věděl jen to, že Hand jede v něčem velkém, a když Klín kousek toho přiveze, vyplatí se nám to.“

„Jo, ale dali vám kódy nanobového systému. Copak existuje něco cennějšího? Na Sanctionu IV? No tak, Isaaku, musel jste tušit, o co jde.“

Pokrčil rameny. „Dali mi jména lidí, to je všechno. Vždyť víte, jak Klín pracuje. Což mi připomíná… Támhle u dveří je Hand, co? Ten štíhlý.“

Přikývl jsem. Carrera přešel místnost a zamyšleně se zadíval na spícího manažera Mandragory.

„Jo. Je o pár kilo hubenější než na snímku, který mám k dispozici.“ Prošel provizorním nemocničním oddělením a pozorně studoval další postele vlevo a vpravo a tělo v rohu. Přes příliv metu a únavu jsem cítil, že mě v nervech svrbí stará ostražitost. „Samozřejmě není divu, vzhledem k okolní radiaci. Naopak mě překvapuje, že je někdo z vás vůbec ještě naživu a dokáže se udržet na nohou.“

„To nedokážeme,“ namítl jsem.

„Jistě.“ Dotčeně se usmál. „Proboha, Takeshi. Proč jste pár dní nepočkali? Mohli jste dostat jen poloviční dávku. Všichni mí muži mají standardní protiradiační pouzdra. Odnesli bychom to maximálně bolením hlavy.“

„Nemohl jsem to ovlivnit.“

„Ne, to chápu. Kdo je v tom rohu?“

„Sun Lipingová.“ Pohled na ni mě zabolel víc, než jsem čekal. Zdá se, že loajalita vůči smečce je vachrlatá věc. „Systémová specialistka.“

Zavrčel: „A ostatní?“

„Ameli Vongsavathová, pilotka.“ Popořadě jsem na ně ukazoval. „Tanja Wardaniová, archeoložka, Jiang Jianping, Luc Deprez, oba členové speciálních zásahových jednotek.“

„Aha.“ Carrera se opět zamračil a kývl směrem k Vongsavathové. „Jestli je to vaše pilotka, kdo tedy řídil raketoplán, když explodoval?“

„Chlapík jménem Schneider. To je ten, kterej mě do celý týhle věci navezl. Zkurvenej civilní pilot. Když venku ve vesmíru začala přestřelka, zpanikařil. Sebral loď, ultravibračním dělem zabil

Hansena, chlápka, kterej ji hlídal, pak prostě zaklapl poklopy a nechal nás –“

„Odletěl sám?“

„Jo, pokud nechcete počítat těla v schránce na mrtvý. Než jsme proletěli bránou, dva členy týmu zneškodnil nanobovej systém. A dalších šest těl jsme našli na druhý straně. Jo, a další dvě v sítích trauleru. Podle všeho archeologickej tým z předválečný doby.“

Neposlouchal mě, jen čekal, až domluvím.

„Yvette Cruickshanková, Markus Sutjiadi. Tyhle dva zabil nanobovej systém?“

„Jo.“ Předstíral jsem překvapení. „Vy máte seznam posádky? Proboha, ty vaši neřádi z Věže porušili korporační bezpečnostní opatření.“

Zavrtěl hlavou. „Ani ne. Ti neřádi jsou ze stejné Věže jako váš přítel támhle. Konkurenti na povýšení. Jak jsem řekl, neřádi.“ Když to vyslovil, kupodivu jsem v jeho hlase nezaslechl zášť. Měl jsem naopak pocit, jako by v tom lhostejném tónu zazněla lehká úleva. „Jejich báze jste zřejmě nezachránili, že ne?“

„Ne, proč?“

„To je jedno. Navíc jsem si to myslel. Mí klienti mi sdělili, že nanobový systém zničí veškeré vestavěné součástky. Pohltí je.“

„Jo, taky nás to napadlo.“ Rozhodil jsem ruce. „Isaaku, i kdybysme ty báze našli, odpařily by se jako všechno ostatní, co bylo na palubě *Nagini*.“

„Jo, byla to pozoruhodně dokonalá exploze. Nevíte o ní něco, Takeshi?“

Usmál jsem se. „Co myslíte?“

„Myslím si, že se útočné raketoplány Lock Mit neodpaří ve vzduchu jen tak zničehonic. A podle mě jste pekelně naštvaný na toho chlapíka Schneidera, že vás nechal ve štychu.“

„No, je mrtvej.“ Carrera si založil ruce v podpaží a zíral na mě. Povzdychl jsem si. „Tak jo. Podminoval jsem pohony. Stejně jsem nikdy Schneiderovi nevěřil o nic víc než kondomu.“

„Zdá se, že oprávněně. A vzhledem k tomu, jak to dopadlo, jste měli velké štěstí, že jsme byli na cestě.“ Vstal a oprášil si ruce. Jako

by se zbavil něčeho nepříjemného. „Měl byste si odpočinout, Takeshi. Zítra ráno budu chtít slyšet podrobné hlášení.“

„Jistě.“ Pokrčil jsem rameny. „Ale už jsem vám skoro všechno řekl.“

Vytáhl obočí. „Opravdu? Skenery tvrdí něco jiného. Během posledních sedmi hodin jsme na opačné straně brány zaregistrovali víc uvolněné energie, než by stály všechny hyperportace na Sanction a z něj od té doby, co byl osídlený. Podle mě jste mi toho ještě spoustu neřekl.“

„Jo tohle.“ Přezíravě jsem mávl rukou. „To byla jen zautomatizovaná námořní bitva galaktických předků. Nic zvláštního.“

„Dobře.“

Byl už na odchodu, když vtom ho něco napadlo.

„Takeshi.“

Cítil jsem, že mi odtikává funkčnost smyslů stejně jako čas mise.

„Ano?“ Snažil jsem se předstírat lhostejný tón.

„Jen tak ze zvědavosti. Jak jste se chtěl vrátit zpátky? Po tom, co jste vyhodil raketoplán do vzduchu? Čekaly tu na vás nanoby, zamořený ovzduší. Neměli jste žádný dopravní prostředek, možná až na ten mizerný trauler. Co jste chtěl dělat, jít pěšky? Jste na pokraji sil, všichni jste na pokraji sil. Co to bylo za nápad, vyhodit do vzduchu jedinej dopravní prostředek, který jste měli k dispozici?“

Snažil jsem se vzpomenout si. Celá ta situace, závrať z prázdných chodeb a komor marťanské lodi, pohled mumifikovaných těl a bitva zbraní nepředstavitelné síly, která zuří venku – všechno tohle jako by se odehrálo v dávné minulosti. Věděl jsem, že kdybych chtěl, mohl bych to přivolat zpátky, ale něco mě na tom děsilo, a tak jsem tu myšlenku zavrhl. Zavrtěl jsem hlavou.

„Nevím, Isaaku. Schoval jsem skafandry. Možná jsem chtěl doplavat k okraji brány a vyslat odtud volání o pomoc vašim lidem.“

„A kdyby brána signály nepropouštěla?“

„Propouští světlo hvězd. A zřejmě i skenery.“

„To neznamená, že srozumitelný –“

„Pak bych skrz ni prohodil signální maják a doufal, že přežije mezi nanobama natolik dlouho, že si ho všimnete. Ježíši, Isaaku!

Jsem Vyslanec. Takovýhle věci řešíme za pochodu. V horším případě jsme měli skoro funkční bóji. Sun by ji dokázala opravit, aktivovat a pak jsme si všichni mohli vystřelit mozek a čekat, až se tam někdo přiletí podívat. Nezáleželo na tom – nikomu z nás stejně nezbejval v těchhle pouzdrech víc než tejden života. A každej, kdo by přišel bóji zkontrolovat, by nás musel dát přepouzdrovat – byli bysme rezidenční odborníci, i kdybysme byli mrtví.“

Usmál se. Oba jsme se usmáli.

„Přesto bych to nenazval přesným strategickým plánem, Takeshi.“

„Isaaku, vy to prostě nechápete.“ Opáčil jsem o něco vážněji. Přestal jsem se usmívat. „Jsem Vyslanec. Strategickej plán byl zabít každýho, kdo se mě pokusí podrazit. Odměnou je pak přežít, pokud to dokážete, ale pokud ne…“ pokrčil jsem rameny. „Jsem Vyslanec.“

I on se přestal usmívat.

„Odpočiňte si, Takeshi,“ pronesl tiše.

Sledoval jsem, jak odchází, a pak jsem upřel pohled na nehybnou postavu Sutjiadiho. Doufal jsem, že mě tetramet udrží při vědomí do chvíle, než se probere a přijde na to, co musí udělat, aby se vyhnul oficiální popravě, která ho čeká od trestního komanda Klínu.

Kapitola třicet sedm

Tetramet je jednou z mých oblíbených drog. Nepůsobí tak prudce jako některé vojenské stimulanty, což znamená, že nepřestanete vnímat okolní fakta, jako *ne, nemůžeš letět bez gravitační výstroje,* nebo *když do toho praštíš, rozdrtíš si všechny kosti v ruce.* Současně vám umožní přístup k rezervám na buněčné úrovni, o nichž žádný netrénovaný člověk netuší, že se v něm skrývají. Rauš je jasný a dlouhý a jediným vedlejším účinkem je lehký odlesk na površích, které by jinak světlo neodrážely, a neurčitě chvění kolem obrysů předmětů, které pro vás mají nějaký osobní význam. Můžete lehce halucinovat, když opravdu chcete. Ale to vyžaduje koncentraci. Nebo silnou dávku, samozřejmě.

Vystřízlivění není o nic horší než u většiny jedů.

Než se ostatní probrali, začal jsem se cítit trochu vybuzeně a možná jsem zatřásl se Sutjiadim příliš energicky, když nereagoval tak rychle, jak jsem chtěl.

„Jiangu, hej, *Jiangu.* Otevřete *kurva* oči. Hádejte, kde jsme."

Zamrkal a zmateně se na mě podíval.

„Ccccoo–"

„Zpátky na pláži, kámo. Klín přišel a zachránil nás z lodi. Carrerův Klín, moje stará jednotka." Trochu jsem se mezi bývalými spolubojovníky odvázal, ale ne natolik, aby se to nedalo přičítat tetrametu, nemoci z ozáření a střetu s cizí civilizací. A kromě toho jsem nevěděl, jestli buňku nemonitorují. „Jsme z toho *venku,* Jiangu. Díky *Klínu*."

„Díky Klínu?" všiml jsem si, jak se za očima Maori pouzdra snaží poskládat si střípky situace, „to je skvělý. Carrerův Klín. Nevěděl jsem, že podnikají záchranný akce."

Znovu jsem se posadil na kraj postele a široce se usmál.

„Hledali mě.“ Navzdory veškerému předstírání jsem ucítil záchvěv vřelosti. Přinejmenším pokud šlo o Loemanaka a zbytek 391. čety, to byla pravda. „Věřili byste tomu?“

„Když to říkáte.“ Sutjiadi se opřel o loket. „Kdo ještě přežil?“

„Všichni kromě Sun.“ Ukázal jsem do rohu buňky. „Ale dají ji dohromady.“

V obličeji mu zaškubalo. Hlavou mu jako pohřbený úlomek šrapnelu bleskla vzpomínka. „Tam… na druhý straně… viděl jste to?“

„Jo, viděl.“

„To byly přízraky,“ prohlásil stísněně.

„Jiangu, na *bojovýho ninju* se necháte snadno vyděsit. Kdo ví, co jsme viděli. Pokud víme, byl to nějakej playback.“

„Přesně takhle si představuju definici slova *přízrak*.“ Ameli Vongsavathová seděla naproti Sutjiadiho posteli. „Kovacsi, slyšela jsem dobře, že pro nás přiletěl Klín?“

Přikývl jsem a zabodl do ní pohled. „Jak jsem říkal tady Jiangovi, zdá se, že jsem pořád právoplatným členem jejich týmu.“

Došlo jí to. Skoro nehnula brvou, když tu narážku pochopila, a pokračovala.

„Gratuluju!“ Rozhlédla se po vrtících se postavách na ostatních postelích. „Tak komu mám ještě oznámit, že nejsme mrtvý?“

„Vyberte si.“

Pak už to bylo snadné. Wardaniová přijala Sutjiadiho novou identitu s lhostejností, kterou si osvojila v internačním táboře – papírový kornoutek s pašovaným zbožím mlčky předávaný z ruky do ruky. Hand, jehož manažerský výcvik byl pravděpodobně o něco méně traumatický, ale také mnohem nákladnější, bez mrknutí oka nasadil stejně kamenný výraz jako ona. A Luc Deprez, no, to byl cvičený vojenský zabiják, pro něhož to bylo stejně samozřejmé jako vzduch, který dýchal.

Všechno tohle obklopovala jako signálová interference vzpomínka na naše poslední okamžiky na palubě marťanské bitevní lodi. Zkušenost, kterou jsme prožili, nás natolik vykolejila, že nikdo z nás nebyl zatím připraven ji blíž prozkoumat. Místo toho jsme se spokojili s tím, se jsme o svých zážitcích hovořili jen vágně a

neochotně a do hluboké stísněnosti tryskal nervózní hovor kořeněný předstíranou odvahou, aby odrazil temnotu na opačné straně brány. A já doufal, že je natolik přirozený, aby před všema pátravýma očima a ušima zamaskoval Sutjiadiho přerod v Jianga.

„Konečně víme," pronesl jsem v jednu chvíli, „proč tu loď opustili. Chci říct, že je to horší než radiace a znečištěný životní prostředí kolem. To člověk ze sebe může aspoň smejt. Dovedete si představit, jak se snažíte řídit bitevní loď, když pokaždý hrozí, že se vynoří bejvalá posádka a začne chrastit řetězama?"

„Já," pronesl důrazně Deprez, „na duchy *nevěřím*."

„Nevypadali, že by jim na tom záleželo."

„Myslíte," pronesla Vongsavathová, která si hledala cestu myšlenkou, jako by to byl ostrý koral v mělkém přílivu, „že všichni Marťani po sobě něco nechají… nechali, když umřou? Něco takovýho?"

Wardaniová potřásla hlavou. „Jestli ano, ještě nikdy jsme se s tím nesetkali. A to jsme za posledních pět set let vykopali spoustu marťanských ruin."

„Já jsem cítil," Sutjiadi namáhavě polkl, „že křičeli, všichni. Bylo to hromadný trauma. Možná zahynula celá posádka. Možná jste jen nenarazili na tolik mrtvejch najednou. Když jsme byli v Landfallu, řekla jste, že Marťani jsou civilizace mnohem rozvinutější než naše. Možná už prostě jen neumírali násilným způsobem a ve velkým počtu. Možná tuhle fázi překonali."

Zavrčel jsem. „Nebylo by špatný, kdybysme něco takovýho zvládli."

„A to zřejmě nedokážeme," dodala Wardaniová.

„Možná bysme ho zvládli, kdyby se takový přízraky vznášely na každým místě, kde bysme spáchali hromadnou vraždu."

„Kovacsi, to je nesmysl," Hand vstával z postele, jako by ho náhle zaplavila zvláštní negativní energie. „Moc posloucháte úpadkové, antihumanistické intelektuální řeči téhle ženy. Marťané nebyli rozvinutější než my. Víte, co jsem tam viděl já? Viděl jsem dvě bitevní lodě, které musely stát miliardy, uvězněné v donekonečna se opakujícím cyklu, a bitvu, která před stovkami tisíc

let nic nevyřešila a neřeší to ani dnes. O co je to lepší situace než ta, která je tady na Sanctionu? Uměli se zabíjet stejně dobře jako my.“

„Bravo, Hande.“ Vongsavathová pomalu, ironicky zatleskala. „Měl jste bejt politrukem. Ten váš svalnatej humanismus má jeden zádrhel – ta druhá loď nebyla marťanská. Nemám pravdu, paní Wardaniová? Měla úplně jinou konfiguraci.“

Všechny oči se upřely na archeoložku, která seděla na posteli se skloněnou hlavou. Konečně ji zvedla, střetla se s mým pohledem a neochotně přikývla.

„Nevypadala jako žádná marťanská technologie, kterou jsem kdy viděla nebo o ní slyšela.“ Zhluboka se nadechla. „Podle toho, čeho jsem byla svědkem, bych řekla, že Marťani s někým válčili.“

Opět se nás zmocnil stísněný pocit, který nás zahalil jako studená pokrývka a zmrazil rozhovor.

Nepatříme sem.

Pár století nám bylo dovoleno hrát si na třiceti světech, které Marťané opustili, ale na hřišti nebyli celou tu dobu dospělí a bez dohledu člověk nikdy neví, kdo se plíží za plotem nebo co nám udělá. Pomalu se stmívá, sluneční světlo mizí za vzdálenými střechami a v prázdných ulicích pod nimi je náhle zima a šero.

„To je nesmysl,“ prohlásil Hand. „Marťanská civilizace zanikla vinou koloniální vzpoury, na tom se všichni shodují. Paní Wardaniová, Sdružení to *učí*.“

„Jo, Hande,“ pohrdání v jejím hlase sláblo, „a proč si myslíte, že to učí? Kdo přiděluje Sdružení finance? Kdo rozhoduje, čemu budou naše děti věřit?“

„Existují důkazy –“

„*Kurva* neříkejte mi nic o důkazech.“ Vyčerpanou tvář archeoložky zaplavila zuřivost. Na okamžik mi blesklo hlavou, že manažera Mandragory fyzicky napadne. „Vy ignorantskej *hajzle!* Co o Sdružení víte? Já se tím živím, Hande. Chcete, abych vám řekla, kolik důkazů se zatajilo, protože se Protektorátu nehodily do krámu? Kolik vědců označili za antihumanistický a zničili je, kolik projektů rozcupovali, a to všechno jen proto, že neodpovídaly oficiální linii? Kolik *svinstva* jmenovaný tajemníci Sdružení vychrlili pokaždý, když se Protektorátu hodilo dát jim prachy?“

Hand se po náhlém výbuchu zuřivosti téhle vyčerpané, umírající ženy stáhl. Tápal. „Statisticky je pravděpodobnost, že se dvě civilizace létající ke hvězdám vyvíjejí natolik podobně –“

Ale bylo to stejné jako bojovat s vichřicí. Wardaniová se dostala do varu. Její hlas šlehal jako bič.

„Copak jste *mentálně postiženej?* Nebo jste se nedíval, když jsme otevřeli bránu? Ten okamžitej přenos hmoty přes meziplanetární vzdálenost, technologie, kterou *tam nechali ležet.* Myslíte si, že taková civilizace se spokojí s několika stovkami kubických světelných let vesmíru? Zbraně, který jsme viděli v akci, byly *rychlejší než světlo.* Obě ty lodě mohly přiletět z opačný strany týhle zkurvený galaxie. *Copak o tom něco víme?*“

Někdo otevřel dveře a místnost zaplavilo venkovní světlo. Na okamžik jsem odtrhl zrak od Wardaniové a spatřil jsem Tonyho Loemanaka v chromokombinéze s důstojnickými výložkami, jak stojí ve vchodu do buňky a snaží se ovládnout úsměv.

Zvedl jsem ruku. „Zdravím, Tony. Vítejte v posvátných komnatách akademický debaty. Jestli nebudete nějakýmu odbornýmu termínu rozumět, klidně se zeptejte.“

Loemanako se přestal snažit úsměv skrývat. „Můj syn na Latimeru chce bejt archeologem. Tvrdí, že nechce mít tak surový povolání jako jeho táta.“

„To je jistá fáze vývoje, Tony. Vyroste z toho.“

„To doufám.“ Loemanako se prkenně otočil a já si všiml, že má pod chromokombinézou mobilní korzet. „Chce s váma mluvit velitel. Okamžitě.“

„Jen se mnou?“

„Ne, řekl mi, abych přivedl každýho, kdo je při vědomí. Myslím, že je to důležitý.“

Venku se stmívalo. Obloha na západě měla stříbřitě šedivou barvu a na východě už potemněla. Pod tím vším vyhlížel Carrerův tábor v záři lamp na stojanech jako model řízené aktivity.

Automaticky jsem mapoval okolí, chladný detail vznášející se nad hřejivým pocitem tepla a společnosti na pozadí tmavnoucí oblohy.

Nahoře u brány seděly obkročmo na broucích stráže, nakláněly se dopředu a dozadu a rozhazovaly rukama. Vítr k nám přinášel útržky smíchu, který, jak jsem poznal, patřil Kwok, ale slovům jsem vzhledem ke vzdálenosti nerozuměl. Čelní kryty měli zdvižené, ale jinak byli ve skafandrech a stále po zuby ozbrojení. Další vojáci, které Loemanako pověřil, aby je kryli, postávali s podobnou nenuceností kolem mobilního ultra vibračního děla. Dále na pláži pracoval další hlouček vojáků v uniformách na něčem, co vypadalo jako součástky ochranného štítového generátoru. Ostatní se pohybovali sem a tam mezi *Angin Chandrovou,* POLslitinovou kabinou a dalšími buňkami a přenášeli bedny, v nichž mohlo být cokoli. Za nimi, kde na písek osvětlený lampami vykládaly palubní jeřáby z břicha transportéru další zařízení, zářila světla z můstku *Chandry* a nákladního prostoru.

„Proč máte korzet?“ zeptal jsem Loemanaka, když nás vedl dolů k překladišti.

Pokrčil rameny. „Kabelový dělostřelectvo v Rayongu. Naše systémy selhaly ve špatnou dobu. Přišel jsem o nohu, kyčel a žebra. A část levý paže.“

„Kurva! Měl jste víc štěstí než rozumu, Tony.“

„Jo, mohlo to dopadnout hůř. Jen se z toho pořád nemůžu vylízat. Doktor říká, že kabely byly pokrytý nějakým karcinogenem, kterej brání rychlýmu přihojení.“ Ušklíbl se. „Už to nosím tři tejdny. Otrava.“

„Chci vám poděkovat, že jste tam pro nás došel. Zejména v tomhle stavu.“

„To je v pohodě. Ve vakuu se stejně cítím líp než tady. Když na sobě máte korzet, POLslitina je jen další vrstva.“

„Jasně.“

Carrera oblečený ve stejné polní kombinéze, kterou měl na sobě předtím, na nás čekal pod poklopem nákladního otvoru a hovořil s malou, podobně oděnou skupinkou vyšších důstojníků. Několik poddůstojníků mělo plné ruce práce se zařízením na nákladní palubě. Asi v polovině cesty mezi *Chandrou* a součástkou štítového generátoru seděla na vypnutém nakladači otrhaně vyhlížející postava ve špinavé uniformě a zírala na nás kalným pohledem. Když jsem se

ohlédl, muž se rozesmál a křečovitě škubnul hlavou. Pak zvedl ruku, zlomyslně si jí přejel po zátylku a otevřel ústa, jako by na něj někdo právě vychrstl kbelík ledové vody. Tvář se mu zkroutila drobnými křečovitými stahy, které jsem znal. Elektrické záchvěvy.

Možná spatřil výraz, který mi přelétl přes obličej.

„No jo, jen se *dívej*," zavrčel. „Nejseš tak chytrej, tak *zkurveně* chytrej. Vím o vašem antihumanismu, všechny si vás pamatuju, *znám* vás všechny, i vaše protikartelový názory, jak se vám líbí –"

„Drž hubu, Lamonte!" pronesl klidně Loemanako, ale muž sebou škubnul, jako by ho právě připojili. Oči mu vyděšeně těkaly v důlcích a přikrčil se. Loemanako vedle mě se ušklíbl.

„Politruk," pronesl a špičkou boty kopl na chvějící se lidskou trosku trochu písku. „Pořád stejná písnička. Stejný kecy."

„Zdá se, že jste ho zkrotili."

„Jo, zkrotili." Loemanako se usmál. „Divil byste se, jak rychle tyhle politický hajzlové ztratí zájem o svoji práci, když je dáte na objímku a párkrát je zapojíte do sítě. Celej měsíc jsme neměli přednášku o Správným Myšlení a osobní záznamy, no, četl jsem je a naše vlastní mámy by o nás nedokázaly napsat nic lepšího. Divil byste se, jak se všechny ty politický dogmata vytratí. Nemám pravdu, Lamonte?"

Politruk se před Loemanakem schoulil. Do očí mu vhrkly slzy.

„Funguje to líp než vejprask," pronesl poddůstojník a lhostejně se na Lamonta zadíval. „Teda na Phibuna a – jak se jmenoval ten druhej hajzlík?"

„Portillo," odpověděl jsem nepřítomně.

„Jo, ten. Člověk si nikdy nemohl bejt jistej, jestli je opravdu tuhej nebo jestli se znova nevrátí, až si někde olíže rány. Od tý doby máme klid. Myslím, že v tom hraje roli stud. Jakmile objímku vytočíte a ukážete jim, jak se připojit, dělají si to sami. A pak, když jim ji seberete… Funguje to jako zázrak. Viděl jsem tady starýho Lamonta, jak si láme nehty, když se snažil ze zamčený bedny s nářadím vydolovat fázový kabely."

„Proč ho nenecháte na pokoji," pronesla podrážděně Tanja Wardaniová. „Copak nevidíte, že je na dně?"

Loemanako se na ni zvědavě zadíval.

„Civilistka?“ zeptal se mě.

Přikývl jsem. „Dá se to tak říct. Je, ehm, dočasně přidělená.“

„Aha.“

Když jsme došli k *Chandře,* Carrera právě ukončil instruktáž a kolemstojící důstojníci se začali rozcházet. Uznale na Loemanaka kývl.

„Děkuju, seržante. Lamont vás obtěžoval?“

Poddůstojník se usmál jako vlk. „Nijak zvlášť, pane. Ale myslím si, že je načase ho zase odpojit.“

„Popřemýšlím o tom, seržante.“

„Ano, pane.“

„*Zatím,*“ Carrera se na mě zadíval, „poručíku Kovacsi, mám několik –“

„Ještě okamžik, veliteli.“ To byl Handův hlas, pozoruhodně klidný a vyrovnaný vzhledem ke stavu, v němž se musel nacházet.

Carrera se odmlčel.

„Ano?“

„Jsem přesvědčený, že víte, kdo jsem, veliteli. Stejně jako já vím o intrikách v Landfallu, které vás sem zavedly. Ale možná nevíte, že lidé, kteří vás sem poslali, vás podvedli.“

Carrera se na mě zadíval a tázavě vytáhl obočí. Pokrčil jsem rameny.

„Mýlíte se,“ pronesl velitel Klínu zdvořile. „Jsem velice dobře informován o tom, jak úsporně vaši kolegové z Mandragory s pravdou zacházejí. Abych se přiznal, nic jiného jsem ani nečekal.“

Slyšel jsem ticho, jak Handův manažerský trénink zaškobrtnul. Málem jsem se usmál.

„Nicméně,“ pokračoval Carrera, „v tomhle případě mě objektivní pravda moc nezajímá. Dostal jsem zaplaceno.“

„Méně, než jste mohl dostat.“ Hand se obdivuhodně rychle vzpamatoval. „Mám pověření Kartelu.“

„Už ne. Vaši kamarádi vás prodali, Hande.“

„To je jejich chyba, veliteli. Nevidím důvod, proč byste se na tom měl podílet. Věřte mi, nechci, aby za to pykal někdo, kdo si to nezaslouží.“

Carrera se pousmál. „Vyhrožujete mi?“

„Proč se na to dívat takhle –“

„Ptal jsem se, jestli mi vyhrožujete,“ opakoval velitel Klínu mírným tónem. „Rád bych slyšel jasnou odpověď. Ano, nebo ne?“

Hand si povzdychl. „Řekněme, že existují síly, jež mohu vyvolat, na které moji kolegové zapomněli, nebo je přinejmenším podcenili.“

„Ach, jistě. Zapomněl jsem, že jste věřící.“ Zdálo se, že Carreru muž stojící před ním fascinuje. „Hougan. Vy věříte, že si můžeme najmout nadpřirozené síly stejným způsobem jako vojáky?“

Loemanako vedle mě se uchechtl.

Hand si opět povzdechl. „Veliteli, já *věřím* tomu, že jsme oba civilizovaní lidé a –“

Projel jím výboj blasteru.

Carrera ho musel nastavit na rozptýlený paprsek – tyhle malé zbraně člověku obvykle moc neublíží a ta věc v rukou velitele Klínu byla ultramalá. V sevřené pěsti nebyla téměř vidět, zašpičatělý granátomet mezi druhým a třetím kloubem ruky, mírné teplo po výstřelu vycházející ve viditelných vlnách, kterého jsem si všiml díky úpravě Vyslance.

Žádný zpětný náraz, žádný viditelný záblesk a žádný zpětný úder v místě, kam paprsek dopadl. Kolem uší mi práskl výstřel a Hand tam stál s otvorem v útrobách, ze kterého se kouřilo. Musel ucítit zápach sežehnutých vnitřností, protože se podíval dolů a z úst mu uniklo pronikavé zakvílení, které bylo stejně tak zděšené jako plné bolesti.

Ultrakompaktním zbraním chvíli trvá, než se znovu nabijí, ale nepotřeboval jsem periferní vidění, abych pochopil, že vrhnout se na Carreru by byla chyba. Poddůstojníci na nákladní palubě, Loemanako vedle mě a hlouček důstojníků Klínu, který se nerozešel – jen se rozestoupili natolik, abychom pohodlně vešli do pasti.

Chytré, velice chytré.

Hand, který stále kvílel, zavrávoral a tvrdě dosedl na hýždě do písku. Jakási moje krutá část měla chuť se mu vysmát. Rukama zatápal ve vzduchu blízko zející rány.

Znám ten pocit, vzpomněla si moje další část, zaskočená krátkým záchvěvem soucitu. *Bolí to, ale člověk neví, jestli se toho odváží dotknout.*

„Zase omyl," oznámil Carrera rozpáranému manažerovi Mandragory u svých nohou. Od výstřelu se jeho tón nezměnil. „Nejsem civilizovaný člověk, Hande, jsem voják. Profesionální primitiv a najímají si mě lidé stejní jako vy. Neřekl bych, že právě tím se lišíte od těch ostatních ve Věži Mandragora."

Handovo kvílení se postupně změnilo v hysterický řev. Carrera se otočil a podíval se na mě.

„Vy si můžete oddychnout, Kovacsi. Neříkejte mi, že jste neměl chuť to udělat."

Pokrčil jsem rameny. „Jednou nebo dvakrát. Pravděpodobně bych si na to jednou čas našel."

„No, už nemusíte."

Hand na zemi se svíjel bolestí. V mučivé agónii jako by mu uniklo pár slov. Koutkem oka jsem si všiml, že k němu míří dvě postavy: periferním viděním, stále bolestivě vybičovaným přílivem adrenalinu, jsem identifikoval Sutjiadiho a – *ano, ano* – Tanju Wardaniovou.

Carrera je mávnutím ruky zastavil.

„Ne, to není třeba."

Hand teď rozhodně mluvil, z úst mu vycházely přerývané syčivé slabiky v jazyce, který jsem neznal a který jsem slyšel pouze jedinkrát v životě. Zvedl levou ruku ke Carrerovi a roztáhl prsty. Sehnul jsem se k němu. Jeho zkroucená, ale odhodlaná tvář plná síly mě podivně dojímala.

„Co je to?" Velitel Klínu přistoupil blíž. „Co říká?"

Dřepl jsem si na paty. „Podle mě vás proklíná."

„No, myslím, že za těchhle okolností je to pochopitelné. Přesto – " Carrera zvedl nohu a tvrdě kopl manažera Mandragory do boku. Handovo zaklínadlo se rozplynulo ve výkřiku a on se stočil do klubíčka. „– nevidím důvod, proč bychom to měli poslouchat. Seržante."

Loemanako udělal krok dopředu. „Pane."

„Váš nůž, prosím."

„Jistě, pane.“

To se musí Carrerovi přiznat – nikdy jsem ho neviděl požádat nějakého svého podřízeného, aby provedl práci, kterou by nedokázal zvládnout sám. Vzal od Loemanaka vibrační nůž, aktivoval ho, znovu Handa kopl a nohou ho přitiskl břichem do písku. Manažer se rozkašlal a sípavě lapal po dechu. Carrera se mu obkročmo posadil na záda a začal řezat.

Sotva Hand ucítil, že mu zajelo ostří do masa, začal opět pronikavě vřískat, ale když Carrera přeřízl páteřní kanál, zmlkl.

„Takhle je to lepší,“ zamumlal velitel Klínu.

Těsně pod hranou lebky udělal druhý řez, mnohem elegantněji než já tehdy v landfallské kanceláři překupníka, a vydloubl část oddělené páteře. Pak nůž vypnul, pečlivě ho otřel o Handovo oblečení a vstal. S kývnutím podal nůž a část páteře Loemanakovi.

„Děkuju, seržante. Odneste to Hammadovi a vyřiďte mu, ať to neztratí. Právě jsme si zasloužili prémii.“

„Ano, pane.“ Loemanako se rozhlédl po okolních tvářích. „A, ehm…?“

„Ach, jistě,“ Carrera zvedl jednu ruku. Vypadal náhle unaveně. „Tohle.“

Ruka mu klesla, jako by mu nepatřila.

Z nákladní paluby nad námi jsem zaslechl výboj, tlumenou explozi následovanou bzučením. Zvedl jsem hlavu a spatřil ve vzduchu něco, co připomínalo roj poškozených nanokoptér.

S lhostejnou zvědavostí, jako bych přišel o bojový reflex, což muselo souviset s nemocí z ozáření a nízkou hladinou tetrametu, mi došlo, co se bude dít. Ještě jsem se stačil podívat na Sutjiadiho. Zachytil můj pohled a ústa se mu zachvěla. Věděl to stejně dobře jako já. Stejně dobře, jako by na obrazovce našeho vidění pulzoval červený otisk.

Hra –

Pak na nás začali jako déšť dopadat pavouci.

Ne doopravdy, ale vypadalo to tak. Z minometu na kontrolu davu vypálili téměř přímo vzhůru nálož s omezeným rozptylem. Kruh o průměru zhruba dvaceti metrů pokryly šedivé inhibitory o velikosti pěsti. Ty na vnějším obvodu narazily před dopadem do

písku na zaoblený bok transportéru a chvilku se na něm snažily zachytit se zoufalstvím, kterému jsem se musel později smát. Ostatní přistály v obláčcích tyrkysového písku a jako drobní krabi v tropickém virtuálním ráji Tanji Wardaniové vylézaly z drobných kráterů, které vyhloubily.

Dopadaly po tisících.

Hra –

Pršely nám na hlavu a ramena, měkké jako dětské hračky, a přichytily se.

Utíkaly po písku směrem k nám a šplhaly nám po nohou.

Nevadilo jim, že jsme se do nich tloukli rukama a snažili se je setřást; neohroženě šplhaly dál. Ty, které Sutjiadi a ostatní se sebe odtrhli a odhodili, přistály na končetinách a nezraněny běžely zpátky.

Zkušeně se zachytily nad nervovými body a skrz oblečení a pokožku do nich ponořily tenoučké tesáky.

Hra –

Zakously se.

– skončila.

Kapitola třicet osm

Za jiných okolností by se mi zvedl adrenalin v krvi stejně jako ostatním, ale pomalu se šířící radioaktivní poškození způsobilo, že mé pouzdro ztratilo schopnost roznášet bojové chemické látky. Inhibitory reagovaly podle toho. Zaplavil mě klid; ucítil jsem mírnou otupělost, závrať a svezl se na jedno koleno.

Pouzdra Maori byla k boji nachystána víc, proto je to zasáhlo silněji. Deprez se Sutjiadim zavrávorali a zhroutili se do písku, jako by je zasáhl výboj paralyzéru. Vongsavathové se podařilo pád uřídit, takže se svalila na zem na bok a s otevřenýma očima.

Tanja Wardaniová tam jen stála s omámeným výrazem ve tváři.

„Děkuju, pánové," zavolal Carrera na poddůstojníky za minometem. „Ukázkový zásah."

Nervové inhibitory. Nejmodernější technologie k udržení veřejného pořádku, jediná, kterou koloniální embargo před pár lety povolilo. Když jsem zastával funkci místního vojenského poradce, předvedli mi tenhle nový systém na davech v Indigo City. Ještě nikdy jsem ale nebyl mezi těmi, proti kterým byl namířen.

Klid, sdělil mi s úsměvem nadšený mladý desátník pořádkových sil. *Musíte prostě zachovat klid. Samozřejmě při nepokojích je to obrovská zábava. To svinstvo na vás přistává, a čím víc panikaříte, tím víc vás koušou, až vás z toho může nakonec klepnout pepka. Abyste tu spirálu přetrhli, musíte bejt zkurveně psychicky, zenově odolnej, no, a právě tuhle sezónu máme nespokojených přívrženců zenu pomálu.*

Ponořil jsem se do hlubokého klidu Vyslance, vymazal z hlavy všechny vzpomínky a zvedl se ze země. Jakmile jsem učinil sebemenší pohyb, pavouci se přichytili ještě pevněji, ale už nekousali.

„Kurva, poručíku, *celýho* vás obalili. Asi se jim líbíte."

Loemanako stál v kruhu čistého písku a usmíval se na mě, zatímco po vnějším okraji pole, které musel vytvářet jeho bezpečnostní štítek, se hemžily další jednotky inhibitorů. Vpravo od něho přešlapoval na obdobně nezasaženém místě Carrera. Rozhlédl jsem se a spatřil ostatní důstojníky Klínu, kteří nás, stejně tak nedotčeni, pozorovali.

Chytré. Zatraceně chytré.

Za nimi divoce poskakoval politruk Lamont, ukazoval na nás a něco drmolil.

No jasně. Kdo by mu to mohl mít za zlé.

„Myslím, že bychom vás měli oprášit," pronesl Carrera. „Omlouvám se za ten šok, poručíku Kovacsi, ale nepřišel jsem na žádný jiný způsob, jak toho kriminálníka zadržet."

Ukázal na Sutjiadiho.

Carrero, ve skutečnosti jste nás mohl nacpat na ošetřovně sedativy. Ale to by nebylo dostatečně dramatické, a když jde o člověka, který se provinil vůči Klínu, vojáci přece zbožňují stylové drama, nebo ne?

Cítil jsem, jak mi při té myšlence přejel mráz po zádech.

A zmizel dřív, než se mohl proměnit v strach nebo hněv, který by probudil vrstvu pavouků na mém oblečení.

Přepadla mě únava.

„O čem to kurva mluvíte, Isaaku?"

„Tenhle muž," odpověděl Carrera silným hlasem, aby ho všichni slyšeli, „se vám asi představil falešným jménem – jako Jiang Jianping. Ve skutečnosti se jmenuje Markus Sutjiadi a má na svědomí zločin proti členovi Klínu."

„Jo." Loemanako se přestal usmívat. „Ten hajzl zabil poručíka Veutina a velitelku svý čety."

„Veutina?" Zadíval jsem se zpátky na Carreru. „Myslel jsem, že ho zneškodnili někde u Bootkinaree."

„Jo, to je pravda." Velitel Klínu zíral na Sutjiadiho zhroucené tělo. Na okamžik mě napadlo, že ho hned na místě zastřelí blasterem. „Ale pak tenhle hajzl nesplnil rozkaz a vystřílel do Veutina celej Sunjet. Doopravdy Veutina zabil. Báze se nenašla. Když se ho pokusila četařka Bradwellová zastavit, dopadla stejně. A než toho

zkurvysyna někdo sejmul, rozpáral pouzdro dvěma mým dalším mužům.“

„To nikomu neprojde,“ pronesl Loemanako zasmušilým tónem. „Nemám pravdu, poručíku? Žádnej místní křupan nemůže beztrestně sejmout člena Klínu.“

„Je to pravda?“ zeptal jsem se s předstíraným údivem Carrery.

Upřel na mě pohled a přikývl. „Viděli ho na vlastní oči.“

Sutjiadi se zachvěl jako v posledním tažení.

Deaktivačním koštětem ze mě smetli pavouky a pak je vysypali do kanystru. Carrera mi podal bezpečnostní štítek, a když jsem si ho připevnil, blížící se příliv nezaměstnaných inhibitorů couvl.

„Promluvíme si,“ pronesl a ukázal na palubu *Chandry*.

Mé kolegy zatím odvedli do buňky. Lehce vrávorali. Slabý příliv adrenalinu způsobil, že na ně noví nervoví žalářníci opět zaútočili svými kusadly. Poddůstojníci, kteří obsluhovali minomet, přecházeli s kanystry kolem transportéru a sbírali jednotky, jež dosud nenašly cestu domů.

Odcházející Sutjiadi opět zachytil můj pohled. Nepostřehnutelně zavrtěl hlavou.

Nemusel mít obavy. Měl jsem co dělat, abych se vyšplhal na vstupní rampu vedoucí do trupu transportéru, natož abych si to neozbrojený rozdal s Carrerou. Zuby nehty jsem se držel posledních zbytků tetrametu a sledoval velitele Klínu úzkými chodbami plnými výstroje a posléze nahoru gravitačním tunelem do místnosti, která vyhlížela jako jeho soukromé apartmá.

„Posaďte se, poručíku. Pokud najdete něco k sezení.“

Kajuta byla přecpaná věcmi, ale pečlivě uklizená. V jednom rohu, pod stolem zavěšeným na přepážce, stála gravitační postel. Na pracovní ploše jsem spatřil světelný displej, úhledný štos čipů a pupkatou sochu, která vypadala jako artefakt z Hunského domova. Na opačné straně úzkého prostoru stál další stůl s projektorem. Těsně pod stropem se vznášely dva hologramy v takovém úhlu, aby na ně bylo vidět z postele. Jeden, efektní pohled na Adoracion z vysoké orbity, zachycoval planetu právě v okamžiku, kdy nad zeleno-oranžovým okrajem vycházelo slunce. Druhý hologram byl snímek z

rodinného alba, na němž Carrera a pohledná žena s olivovou pletí majetnicky objímali tři děti různého věku. Velitel Klínu vypadal šťastně, ale pouzdro na fotografii bylo starší než to, které měl na sobě teď.

Vedle stolu s projektorem jsem objevil spartánskou kovovou židli. Carrera počkal, až se posadím, a pak se se založenýma rukama opřel o stůl.

„Byl jste v poslední době doma?“ zeptal jsem se a kývl na orbitální snímek.

Nespustil ze mě pohled „To už je hodně dávno. Kovacsi, moc dobře jste věděl, že Sutjiadiho hledá Klín, nemám pravdu?“

„Pořád nevím, že *je* to Sutjiadi. Hand mi ho představil jako Jianga. Jak si tím můžete bejt tak jistej?“

Skoro se usmál. „Dobrej pokus. Moji přátelé z Věže mi poskytli genové kódy pro bojová pouzdra, a navíc pouzdrovací údaje z počítačové paměti Mandragory. Nemohli se dočkat, až se dozvím, že pro Handa dělá válečný zločinec. Podle mě to považovali za další stimul. Pobídku.“

„Válečnej zločinec.“ Zamyšleně jsem se rozhlédl po kabině. „To je zajímavej způsob vyjadřování. Myslím tím na člověka, kterej dohlížel na decaturskou pacifikaci.“

„Sutjiadi zavraždil jednoho z mých důstojníků. Důstojníka, od kterého měl přijímat rozkazy. Podle všech válečných konvencí, které znám, je to zločin.“

„Důstojníka? Veutina?“ Nedokázal jsem pochopit, proč se s ním dohaduju. Možná mě k tomu vedla totální apatie. „Ale no tak, copak vy byste přijímal rozkazy od Psa Veutina?“

„Naštěstí jsem nemusel. Ale jeho četa ano, a byli fanaticky loajální. Veutin byl dobrý voják.“

„Neříkali mu Pes jen tak pro nic za nic, Isaaku.“

„Tady nejde o žádnou soutěž v oblí–“

„– benosti.“ Usmál jsem se. „To je už trochu otřepaná fráze. Veutin byl idiot a vy to víte. Jestli ho tenhle Sutjiadi zavraždil, měl k tomu zřejmě dobrej důvod.“

„Důvody ještě neznamenají, že na to má právo, poručíku Kovacsi,“ pronesl náhle Carrera tichým tónem, který naznačoval, že

jsem překročil hranici. „Každý pasák na Plaza de los Caidos má důvod zjizvit tvář každé kurvě, ale to ještě neznamená, že na to má právo. Joshua Kemp má důvody k tomu, co dělá, a z jeho pohledu jsou to možná dokonce dobré důvody. To ale neznamená, že na to má právo."

„Měl byste si dávat pozor na to, co říkáte, Isaaku. Tenhle relativismus by vás mohl dostat do vězení."

„Pochybuju. Viděl jste Lamonta."

„Jo."

V místnosti se rozhostilo ticho.

„Takže," pronesl jsem konečně, „hodláte dát Sutjiadiho pod anatomizér."

„Mám na vybranou?"

Jen jsem se na něj podíval.

„Jsme členové Klínu, poručíku. Vy víte, co to znamená." V hlase měl teď lehkou naléhavost. Nevím, koho se snažil přesvědčit. „Přísahal jste, stejně jako všichni ostatní. Znáte kodex. Reprezentujeme jednotu proti chaosu a všichni to musí vědět. Ti, s nimiž přicházíme do styku, musí vědět, že si s námi nesmějí zahrávat. Potřebujeme ten strach, abychom mohli efektivně fungovat. A moji vojáci musí vědět, že ten strach se týká všech. Že si ho vynutíme. Bez něj se rozpadneme."

Zavřel jsem oči. „Když myslíte."

„Nechci po vás, abyste se na to díval."

„Pochybuju, že by na mě zbyla volná židle."

Za zavřenými víčky jsem uslyšel, že se pohnul. Když jsem oči otevřel, nakláněl se nade mnou, rukama se opíral o stůl s projektorem a na tváři měl rozzuřený výraz.

„Teď budete držet hubu, Kovacsi. Prostě se podřídíte." Jestli hledal v mojí tváři známku odporu, žádnou nenašel. O půl metru se odtáhl a napřímil se. „Nedovolím vám, abyste takhle marnil svoje nadání. Jste schopný důstojník, poručíku. Lidé, kterým velíte, jsou vám oddaní a rozumíte boji."

„Díky."

„Můžete se smát, ale já vás znám. Je to tak."

„Je to jen *biotechnologie*, Isaaku. Dynamika vyvolaná vlčím genem smečky, vyloučení serotoninů a posedlost Vyslance celej tenhle zkurvenej chaos řídit. Každej *pes* by dokázal udělat pro Klín to, co já. Například zkurvenej Pes Veutin.“

„Jo.“ Opět se opřel o stůl a pokrčil rameny. „Vy a Veutin jste… byli jste si velice podobní. Jestli mi nevěříte, mám tu výsledky psychochirurgického vyšetření. Stejný kemmerichský spád, stejné IQ, stejný nedostatek empatie. Pro nezasvěceného člověka jste mohli být jeden a týž člověk.“

„Jo, až na to, že Veutin je mrtvej. To pozná dokonce i nezasvěcenej člověk.“

„No, v empatii se možná lišíte. Vyslanci vám poskytli natolik dobrý diplomatický výcvik, abyste lidi, jako je Sutjiadi, nepodceňoval. Vy byste ho zvládl lépe.“

„Takže Sutjiadi se provinil tím, že ho Veutin podcenil? Zdá se, že k tomu, abyste umučili člověka k smrti, je vhodnej každej důvod.“

Odmlčel se a zíral na mě. „Poručíku Kovacsi, asi se nevyjadřuju dost jasně. Sutjiadiho poprava je nevyhnutelná. Zavraždil mé vojáky a zítra za úsvitu budu požadovat, aby byl za tento zločin potrestán. Možná se mi to nelíbí –“

„Jak jste humánní.“

Ignoroval mě. „– ale je to nevyhnutelné, a já *to udělám*. A vy, pokud víte, co je pro vás dobré, to akceptujete.“

„Nebo?“ Neznělo to tak vzdorovitě, jak bych chtěl, a na konci jsem to pokazil mučivým záchvatem kašle, po kterém jsem vyplivl krvavý hlen. Carrera mi podal ubrousek.

„Co jste říkal?“

„Ptal jsem, co se stane, jestli tu děsivou show akceptovat nebudu?“

„Pak budu své muže informovat, že jste se vědomě pokusil ochránit Sutjiadiho před spravedlností Klínu.“

Rozhlédl jsem se a hledal, kam bych odhodil použitý ubrousek. „To je obvinění?“

„Pod stolem. Ne, tamhle. Vedle vaší nohy. Kovacsi, nezáleží na tom, jestli budete s jeho popravou souhlasit, nebo ne. Myslím, že pravděpodobně budete, ale ve skutečnosti je mi to fuk. Musím udržet

pořádek a všichni musí vidět, že spravedlnosti neuniknou. Smiřte se s tím a můžete mít svou hodnost zpátky, a navíc novou jednotku. Jestli nebudete loajální, přijdete na řadu jako další.“

„Loemanakovi a Kwok se to líbit nebude.“

„Ne, nebude. Ale jsou to vojáci Klínu a pro dobro Klínu udělají to, co se jim řekne.“

„Tolik pokud jde o oddanost mých lidí.“

„Oddanost je měna jako každá jiná. Co vyděláte, můžete utratit. A tajit známého vraha členů Klínu je víc, než si můžete dovolit. Víc, než si může někdo z nás dovolit.“ Po těch slovech se napřímil. Z jeho postoje pod kombinézou jsem zrakem Vyslance vyčetl, že je hra u konce. Takhle stál vždycky při posledním kole boxerských zápasů. Stejný postoj měl, když se kolem nás v Shalai Gap rozpadly vládní jednotky a ze zatažené oblohy se jako krupobití snesla Kempova pěchota. Nebylo kam ustoupit. „Nechci o vás přijít, Kovacsi, a nechci zklamat vojáky, kteří šli za vámi. Ale v konečném důsledku je Klín víc než jakýkoli jeho voják. Vnitřní neshody si nemůžeme dovolit.“

Dvě hodiny hájil Carrera v rozbombardovaných ulicích a budovách své pozice proti početní a palební převaze, až se konečně rozpoutala bouře a všechno přikryla.

Pak ve skučícím větru a cárech mlhy podnikl protiútok a partyzánským způsobem – vystopuj a zavraždi – bojoval tak dlouho, až zděšení letečtí velitelé nařídili okamžitý ústup. Když bouřka skončila, Shalai Gap byl posetý těly kempistů a Klín měl necelých dvacet obětí.

Opět se ke mně naklonil, ale už byl klidný. Pátravě se na mě zadíval.

„Vyjadřuju se – konečně – dost jasně, poručíku? Je třeba přinést oběť. Možná se nám to nelíbí, vám a mně, ale to je cena za příslušnost ke Klínu.“

Přikývl jsem.

„Takže jste připraven to akceptovat?“

„Umírám, Isaaku. Právě teď jsem připravenej na to, že si půjdu na chvíli lehnout.“

„Chápu. Už vás nebudu zdržovat. Jen –“ mávl rukou skrz světelný displej, který se okamžitě probudil k životu. Povzdychl jsem si a snažil se znovu soustředit. „Průzkumná jednotka vstoupila na opačnou stranu pod úhlem, pod nímž se z brány vynořila *Nagini*, a dostala se do těsné blízkosti přístavního doku. Loemanako tvrdí, že tam neviděl žádná ovládací zařízení. Jak jste se tedy dostali dovnitř?“

„Byl už otevřenej.“ Neobtěžoval jsem se vymýšlením lží, protože jsem počítal s tím, že brzy vyslechne ostatní. „Pokud víme, žádný ovládací zařízení tam nejsou.“

„Na bitevní lodi?“ přimhouřil oči. „To se mi nechce věřit.“

„Isaaku, celá loď má na sobě vesmírnej štít, kterej sahá minimálně do vzdálenosti dvou kilometrů od trupu. K čemu by kurva potřebovali samostatnou přistávací stanici?“

„Viděl jste ho?“

„Jo. Dokonce i v akci.“

„Hmm.“ Udělal v údajích několik menších oprav. „Čidla objevila lidské stopy tři až čtyři kilometry od vstupu. Ale vás našli v observatoři ani ne kilometr a půl od přístavního doku.“

„No, to nemohlo bejt nic těžkýho. Označili jsme cestu zkurveně velkýma světelnýma šipkama.“

Pronikavě se na mě zadíval. „Byli jste se podívat uvnitř?“

„Ne, já ne.“ Zavrtěl jsem hlavou, a když se malá místnost nepříjemně rozhoupala, okamžitě jsem toho zalitoval. Čekal jsem, až to přejde. „Některý z nás jo. Ani nevím, kam došli.“

„Nebylo to moc organizovaný.“

„Nebylo!“ odsekl jsem podrážděně. „Já nevím, Isaaku. Zkuste si představit ten šok. Možná vám pomůže, až se tam podíváte.“

„Takže je pravda –,“ zaváhal a mně chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že je v rozpacích „– no, prý… prý jste tam… viděli… přízraky. Je to tak?“

Pokrčil jsem rameny a potlačil touhu se neovladatelně rozesmát. „Něco jsme viděli. Pořád ještě si nejsem jistej, co to bylo. Copak jste odposlouchával svoje hosty, Isaaku?“

Usmál se a omluvně mávl rukou. „Pochytil jsem něco z Lamontových zvyků. A když ztratil o šmírování zájem, připadalo mi škoda jeho zařízení nevyužít.“ Opět ukázal rukou na displej. „Z

lékařského vyšetření je patrné, že všechny, kromě vás a Sun, zasáhl silný výboj elektrického proudu.“

„Jo, Sun se zastřelila. My…“ Najednou jsem mu to nedokázal vysvětlit. Jako bych se bez pomoci snažil zvednout obrovskou tíhu. Poslední okamžiky na marťanské vesmírné lodi, zahalené pronikavou bolestí a jasem toho, co po sobě zanechala její posádka. Jistota, že nás ten cizí zármutek zničí. Jak to sdělit člověku, který vás v Shalai Gap a dalších ozbrojených střetech dovedl k vítězství? Jak překonat bolestnou, oslnivě jasnou realitu těchhle okamžiků?

Realita? Zaplavila mě pochybnost.

Byla to realita? Když na to přijde, když přijde na válečnou realitu, kterou Isaac Carrera žil, *byla* to ještě vůbec realita? Byla to vůbec někdy realita? Kolik z toho, co si pamatuju, se skutečně stalo?

Ne, heleďte, mám paměť Vyslance –

Ale byla tak špatná? Vyčerpaně jsem pohlédl na displej a snažil se racionálně uvažovat. Hand to vyslovil a já to přijal téměř s panikou. Hand, hougan. Hand, náboženský fanatik. Kdy jindy jsem mu věřil natolik, abych ho sejmul?

Proč jsem mu tedy věřil?

Sun. Chytil jsem se toho. *Sun věděla. Viděla, jak to přichází, a než aby tomu čelila, raději si vystřelila mozek z hlavy.*

Carrera mě se zvláštním pohledem v očích pozoroval.

„Ano?“

Kromě vás a Sun…

„Počkat.“ V tu chvíli mě něco napadlo. „Řekl jste kromě Sun a *mě?*“

„Ano. Všichni ostatní vykazují standardní elektroneurální trauma. Silný výboj, jak jsem řekl.“

„Ale já ne.“

„Ne, vy ne.“ Vypadal překvapeně. „U vás se trauma neprojevilo. Proč, *vzpomínáte si,* že vás někdo zastřelil?“

Když jsme byli hotoví, mozolnatou rukou zploštil displej a odvedl mě prázdnými chodbami transportéru a pak táborem ponořeným do tmy zpátky na ošetřovnu. Moc jsme nemluvili. Když viděl můj zmatek, stáhl se a nechal hlášení plavat. Pravděpodobně nemohl

uvěřit, že vidí jednoho ze svých oblíbených Vyslanců v takovém stavu.

Já sám jsem tomu nemohl uvěřit.

Zastřelila tě. Odložil jsi paralyzér a ona zastřelila tebe a pak sebe. Musela to udělat…

Jinak…

Zachvěl jsem se.

Na čistém kousku písku u ocasu *Angin Chandrové* se tyčilo lešení na Sutjiadiho popravu. Hlavní podpěry, hluboko zapuštěné do písku a přichystané k tomu, aby na ně mohli připevnit skloněný pitevní stůl, byly už na místě. Ve světle tří lamp a záře, která vycházela ze zadního průlezu transportéru, vyhlížela konstrukce jako vybělená kost zapíchnutá uprostřed pláže. Vedle ležely jako části vosy, kterou někdo rozsekal na kusy, rozebrané komponenty anatomizéru.

„Válka se obrací," prohodil Carrera konverzačním tónem. „Kemp je na tomhle kontinentu odepsaný. Už několik týdnů nepodnikl vzdušný útok. S pomocí flotily ledoborců evakuuje své jednotky přes Wacharinův průliv."

„Copak nedokáže pobřeží udržet?" zeptal jsem se automaticky, jak jsem byl zvyklý ze stovky minulých vojenských instruktáží.

Carrera potřásl hlavou. „Nemá šanci. Moře se táhne sto kiláků na jih a na západ. Není kam se zakopat a Kemp nemá technické vybavení, aby vybudoval podvodní bunkry. To znamená žádné dlouhodobé rušení signálu, žádné zbrojní systémy podporované satelitní sítí. Stačí mi šest měsíců a obojživelnými vozidly ho vyženu z celého pobřeží. A za další rok zaparkujeme *Chandru* nad Indigo City."

„A pak co?"

„Promiňte?"

„A pak co? Až obsadíte Indigo City, až Kemp všechno rozbombarduje, vyhodí do vzduchu a rozstřílí a uprchne do hor se skutečnýma fundamentalistama, *pak co?*"

„No," Carrera nafoukl tváře. Zdálo se, že ho ta otázka doopravdy zaskočila. „Jako vždycky. Zajišťovací strategie na obou

kontinentech, omezené vojenské zásahy a vytváření obětních beránků, dokud se situace nezklidní. Ale do té doby…“

„Do tý doby budeme pryč, co?“ Zastrčil jsem si ruce do kapes. „Pryč z týhle zkurvený rozbahněný koule a někam, kde poznají prohranou hru, jakmile začnou ztrácet půdu pod nohama. Aspoň tohle bych chtěl slyšet.“

Carrera se na mě podíval a zamrkal. „Hunský domov vypadá nadějně. Boj o moc, spousta palácových intrik. Přesně podle vašeho gusta.“

„Díky.“

Ze dveří buňky se do nočního vzduchu linuly tiché hlasy. Carrera naklonil hlavu ke straně a poslouchal.

„Jen pojďte dál,“ pronesl jsem nevrle a protáhl se před ním dovnitř. „Ušetříte si cestu k Lamontovým odposlouchávacím hračkám.“

Tři zbývající členové expedice Mandragora seděli kolem nízkého stolu na konci ošetřovny. Carrerova ostraha vězně standardně zabezpečila – každému dřepěl na šíji pavouk, který připomínal nádor. Všichni vypadali, jako by se krčili, jako by je někdo přistihl při konspiraci.

Když jsme vešli dovnitř, jako jeden muž se otočili. Deprez působil nejklidněji; téměř nehnul brvou. Vongsavathová zachytila můj pohled a tázavě vytáhla obočí. Wardaniová se přese mě zadívala na Carreru a odplivla si na nedbale vytřenou podlahu.

„To asi patřilo mně,“ pronesl velitel Klínu nenuceně.

„Podělte se,“ navrhla archeoložka. „Zdá se, že k sobě máte blízko.“

Carrera se usmál. „Radil bych vám, abyste se tak nevytáčela, paní Wardaniová. Nebo vás váš malý kamarád na krku kousne.“

Beze slova potřásla hlavou. Reflexivně zvedla jednu ruku k inhibiční jednotce, ale v polovině pohybu ji spustila. Možná se ji už snažila sundat. Takovou chybu člověk dvakrát neudělá.

Carrera přistoupil k plivanci, sklonil se a jedním prstem ho zvedl. Pozorně ho studoval, pak si ho přiložil k nosu a ušklíbl se.

„Moc života vám nezbývá, paní Wardaniová. Na vašem místě bych se choval k člověku, který se bude vyjadřovat k vašemu přepouzdrování, zdvořileji.“

„Pochybuju, že o tom budete rozhodovat vy.“

„No,“ velitel Klínu si otřel prst i nejbližší povlečení, „řekl jsem ‚vyjadřovat‘. Nicméně předpokladem je, že se vrátíte do Landfallu ve stavu, kdy budete přepouzdrování schopná. Což možná nebudete.“

Wardaniová se na mě otočila. Totálně Carreru ignorovala. Za tu drobnou urážku jsem jí málem zatleskal.

„Ten buzík mi chce vyhrožovat?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslím, že to bylo upozornění.“

„Na mě moc jemný,“ odsekla a vrhla na velitele Klínu opovržlivý pohled. „Možná by bylo lepší, kdybyste mě rovnou střelil do břicha. Zdá se, že to funguje tak, jak má. Zřejmě je to vaše oblíbená metoda, jak zpacifikovat civilisty.“

„Ach, jistě, Hand.“ Carrera si odsunul židli od stolu. Otočil ji opěradlem dopředu a obkročmo se na ni posadil. „Byl to váš přítel?“

Wardaniová se na něj beze slova dívala.

„Myslel jsem si to. Nebyl to váš typ.“

„To nemá nic společnýho s –“

„Věděla jste, že je zodpovědný za bombardování Sauberville?“

Další ticho. Tentokrát se archeoložce propadl šokem obličej a náhle jsem si všiml, jak silně ji radiace poznamenala.

Carrera si toho všiml také.

„Ano, paní Wardaniová. Někdo musel vaší malé expedici uvolnit cestu a Matthias Hand to zařídil tak, aby to byl náš společný přítel Joshua Kemp. Samozřejmě to nebylo přímo na jeho rozkaz. Pečlivě vymyšlená vojenská dezinformace, stejně tak pečlivě vyslaná do správných informačních kanálů. Ale stačila, aby našeho místního revolučního hrdinu v Indigo City přesvědčila, že Sauberville by vypadalo lépe jako mastná skvrna. A že třicet sedm mých lidí už nepotřebuje vidět.“ Letmo se na mě zadíval. „Určitě jste to tušil, že?“

Pokrčil jsem rameny. „Připadalo mi to pravděpodobný. V každým případě se to nabízelo.“

Wardaniová na mě vrhla nevěřícný pohled.

„Vidíte, paní Wardaniová," Carrera vstal, jako by ho bolelo celé tělo, „určitě byste ráda věřila, že jsem zrůda, ale nejsem. Jsem jen člověk, který dělá svou práci. Války *vytvářejí* lidé jako Matthias Hand a já si válčením vydělávám na živobytí. Až budete mít příště potřebu mě urazit, vzpomeňte si na to."

Archeoložka neodpověděla, ale cítil jsem, jak se mi její pohled zavrtává do tváře. Carrera se otočil k odchodu, ale pak se zastavil.

„Paní Wardaniová, ještě jedna věc. Buzík…" podíval se na podlahu, jako by hledal vhodné slovo. „Víte, můj rejstřík sexuálních preferencí by zřejmě mnoha lidem připadal dosti omezený a análním styk mezi ně rozhodně nepatří. Ale podle záznamů z internačního tábora vím, že o vás se totéž říct nedá."

Hlasitě se nadechla. Téměř jsem slyšel vrznutí a převod systému, který jsem do ní při uzdravování zabudoval. Zvuk, při kterém došlo k poškození. Zničehonic jsem zjistil, že stojím.

„Isaaku, vy –"

„Vy?" Když se na mě podíval, usmál se jako umrlec. „*Vy*, vy *zelenáči!* Radši si sedněte!"

Byl to téměř rozkaz, téměř jsem ho poslechl. Vyslanec ve mně ho pohrdavě ignoroval.

„Kovacsi –" Hlas Wardaniové šlehl jako bič.

Dostihl jsem Carreru v polovině cesty; jednou rukou jsem se mu sápal po krku a z těla oslabeného nemocí jsem vydoloval slabé kopnutí. Mohutný velitel Klínu se otočil a oba útoky lehce odrazil. Když jsem nohou minul cíl a ztratil rovnováhu, Carrera mě chytil za loket natažené paže a rozdrtil ho.

V hlavě jsem uslyšel křoupavý zvuk, jako byste v potemnělém baru šlápli na prázdnou sklenici od whisky. Ucítil jsem pronikavou bolest, krátce jsem vyjekl a pak se aktivoval neurachemický tlumič bolesti. Bojová verze pro Klín – vypadalo to, že tohle ještě zvládne. Carrera mě nepustil. Visel jsem mu na ruce jako panenka bez baterek. Zkusmo jsem ohnul zdravou paži a Carrera se rozesmál. Pak prudce otočil roztříštěným loketním kloubem, takže se bolest vrátila jako černý mrak za očima, a pustil mě. Po lhostejném kopnutí do žaludku jsem se schoulil do klubíčka a nezajímalo mě nic, co se nacházelo výš než deset centimetrů nad zemí.

„Pošlu sem zdravotníky," uslyšel jsem ho říkat někde nad sebou. „A paní Wardaniová, radím vám, abyste držela hubu, nebo sem pošlu pár svých drsnějších chlapců, aby si s vámi užili. A možná vám taky připomněli, co slovo buzík skutečně znamená. Dejte si na mě pozor, ženská!"

Pak zašustilo oblečení. Sklonil se ke mně, jednou rukou mě chytil za čelist a otočil mi obličej směrem vzhůru.

„Jestli pro mě chcete pracovat, Kovacsi, budete se muset té své sentimentality zbavit. Jo, a jen pro případ, že nechcete –" zvedl stočeného inhibičního pavouka, kterého držel v ruce, „– dočasné opatření. Do doby, než budeme hotoví se Sutjiadim. Všichni se tak budeme cítit mnohem bezpečněji."

Naklonil roztaženou dlaň a pavouk se ocitl ve vzduchu. Mým otupělým smyslům připadalo, že všechno trvá nekonečně dlouho. Téměř fascinovaně jsem sledoval, jak pavouk během letu napnul nohy a dopadl na podlahu necelý metr od mé hlavy. Okamžitě se postavil, jednou či dvakrát se otočil dokola a pak se rozběhl přímo ke mně. Přelezl mi přes obličej a zamířil dozadu k páteři. Do kosti se mi zabodl drobný ledový osten a ucítil jsem, jak mě pevně obemkl končetinami.

Super.

„Přijdu se na vás podívat, Kovacsi. Přemýšlejte o tom." Carrera se napřímil a zřejmě odešel. Chvíli jsem ležel na podlaze a studoval švy na útulné pokrývce otupělosti, do které mě systémy pouzdra zahalily. Pak jsem na sobě ucítil ruce, které se mě snažily zvednout do sedu, přestože jsem o to nijak nestál.

„Kovacsi," pronesl Deprez a pozorně studoval můj obličej, „jste v pořádku?"

Slabě jsem zakašlal. „Jo, je mi skvěle."

Opřel mě o hranu stolu. Za jeho zády se objevila Wardaniová. „Kovacsi?"

„Ehm, omlouvám se, Tanjo." Vrhl jsem na ni pátravý pohled. „Měl jsem tě varovat, abys ho nedráždila. Není jako Hand."

„Kovacsi." Svaly v obličeji se jí zachvěly, což mohla být první známka toho, že se její zfušovaná oprava hroutí. Nebo taky ne. „Co chtějí se Sutjiadim udělat?"

Po té otázce se rozhostilo hluboké ticho.

„Rituální poprava," pronesla Vongsavathová. „Nemám pravdu?"

Přikývl jsem.

„Co to znamená?" zeptala se Wardaniová se znervózňujícím klidem. Napadlo mě, že jsem ji možná podcenil. „Rituální poprava. Co mu udělají?"

Zavřel jsem oči a vybavil si obrazy z posledních dvou let. Při těch vzpomínkách mě nesnesitelně rozbolel rozdrcený loket. Když jsem toho měl dost, znovu jsem se na ni podíval.

„Je to jako autochirurg," pronesl jsem pomalu. „Přeprogramovanej. Prohlídne tělo, zmapuje nervovej systém. Vyhodnotí odolnost. Pak spustí program."

Wardaniová lehce vytřeštila oči. „Program?"

„Rozřeže člověka na kusy. Stáhne mu kůži, rozláme mu kosti." Zalovil jsem v paměti. „Vykuchá ho, uvaří mu oči v důlcích, vytluče mu zuby a vyzkouší citlivost nervů."

Přitiskla si ruce na uši, aby to nemusela poslouchat.

„Celou dobu ho při tom udržuje při životě. Když se zdá, že odsouzenec ztratí vědomí, přeruší činnost. V případě potřeby mu podá stimulanty. Poskytne mu všechno, co potřebuje, samozřejmě kromě léků proti bolesti."

Měl jsem pocit, jako by se mezi námi objevil někdo další; s úsměvem se ke mně sklonil a pevně tiskl úlomky roztříštěné kosti v mé paži. Zaktivoval jsem tlumič bolesti a vzpomínal, co se dělo se Sutjiadiho předchůdci, zatímco se Klín shromáždil, aby jako věrní stoupenci přihlíželi nějaké tajemné oběti na oltář války.

„Jak dlouho to trvá?" zeptal se Deprez.

„To záleží na situaci. Skoro celej den," odpověděl jsem neochotně. „Do příchodu tmy musí poprava skončit. To je součást rituálu. Když to nikdo nezastaví dřív, přístroj při posledních paprscích světla rozřeže lebku na části a vyjme ji. To obvykle znamená konec." Chtěl jsem přestat mluvit, ale zdálo se, že mě nikdo jiný nechce zastavit. „Důstojníci a poddůstojníci můžou mužstvu navrhnout hlasování o *ráně z milosti*, ale až pozdě odpoledne, dokonce i ti, kteří chtějí, aby to skončilo. Nemůžou si dovolit působit

měkčím dojmem než podřízený. A dokonce i pak jsem viděl, že hlasovali proti nim.“

„Sutjiadi zabil důstojníka,“ pronesla Vongsavathová. „Myslím, že pro něj o milost nikdo nepožádá.“

„Je zesláblej,“ pronesla Wardaniová s nadějí. „Vzhledem k nemoci z ozáření –“

„Ne.“ Natáhl jsem pravou paži, a dokonce i s aktivovaným neurachemem jsem cítil, jak mi až do ramene projela ostrá bolest. „Pouzdra Maori jsou vyvinutý pro boj v kontaminovaným prostředí. Mají vysokou odolnost.“

„Ale neurache–“

Zavrtěl jsem hlavou. „Zapomeňte na to. Přístroj s tím počítá. Nejdřív odpojí systémy, který potlačujou bolest. Vyrve je z těla.“

„Pak ale umře.“

„Ne, *neumře!*“ vykřikl jsem. „Takhle to nefunguje.“

Po těch slovech nikdo nic neřekl.

Přišli dva zdravotníci, muž, který mě předtím ošetřoval, a žena s ostře řezaným obličejem, kterou jsem neznal. Mlčky mi prohlédli paži; inhibiční jednotku na šíji a to, co její přítomnost vypovídá o mém statutu, přešli bez jakékoli poznámky. Pomocí ultravibračního mikrozařízení odstranili kostní úlomky v okolí roztříštěného lokte, pak mi do paže vložili dlouhá vlákna hojivé biotkáně, zakončená na pokožce zelenými očky, a čip, který mým buňkám řekl, co mají dělat, a především jak rychle to mají dělat. *Žádné flákání. Nezáleží na tom, co jsi dělal v normálním světě, teď jsi součástí armádního procesu, vojáku.*

„Pár dní,“ oznámil mi zdravotník, kterého jsem znal, a odloupl mi z ohybu paže endorfinovou náplast s okamžitou působností. „Odstranili jsme ostré výčnělky, takže by při ohýbání nemělo docházet k poškozování okolní tkáně. Nicméně se snažte loket neohýbat, protože vás to bude bolet jako čert, a navíc to zpomaluje hojivý proces. Dám vám ruku do dlahy, takže si to budete pamatovat.“

Několik dní. Za několik dní budu rád, když tohle pouzdro bude vůbec dýchat. Hlavou mi bleskla vzpomínka na lékařku na palubě

orbitální nemocnice. *Kurva!* Uvědomil jsem si, jak je to absurdní, a nečekaně jsem se usmál.

„Díky. Zpomalit hojivej proces přece nechceme, že ne?“

Slabě se na mě usmál a rychle sklopil pohled k tomu, co právě dělal. Od bicepsu k předloktí se mi táhla dlaha, teplá a příjemná, která mě však omezovala v pohybu.

„Vy patříte k anatomizačnímu týmu?“ zeptal jsem se ho.

Vyděšeně se na mě podíval. „Ne. Souvisí to s ultrazvukem a rentgenem, a to já nedělám.“

„Jsme hotoví, Martine,“ pronesla žena úsečně. „Jdeme.“

„Jo,“ přisvědčil, ale když balil polní brašnu se zdravotnickými potřebami, nijak nespěchal. Sledoval jsem, jak uvnitř mizí její původní obsah, zabalené chirurgické nástroje a proužky jasně barevných náplastí

„Hej, Martine,“ kývl jsem na brašnu. „Nemohl byste mi tu pár těch růžovejch nechat? Chtěl bych se jednou pořádně vyspat.“

„Eh –“

Zdravotnice si odkašlala. „Martine, nemáme –“

„Buď tak hodná a *sklapni*, ano?“ vybuchl a vztekle se k ní otočil. V hlavě se mi aktivoval instinkt Vyslance. Za jeho zády jsem natáhl ruku k brašně. „Seš moje podřízená, Zeyneb. Dám mu, co budu chtít, a ty –“

„To je v pořádku,“ pronesl jsem tiše. „Už jsem si je vzal.“

Oba zdravotníci se na mě zadívali. Zvedl jsem proužek náplastí s endorfinem, které jsem držel v levé ruce, a lehce se usmál.

„Nebojte se, nevezmu si všechny najednou.“

„Možná byste měl,“ pronesla zdravotnice. „*Pane.*“

„Zeyneb, řekl jsem ti, abys držela hubu!“ Martin ve spěchu zvedl brašnu a sevřel ji v náručí. „Působí rychle. Neberte si víc než tři najednou. Budete spát tak tvrdě, že neusly–“ polkl, „že vás nic nevzbudí.“

„Díky.“

Posbírali zbytek věcí a zamířili k východu. Zeyneb se na mě od dveří ohlédla a něco pronesla. Mluvila tak potichu, že jsem nedokázal zachytit, co říká. Martin zvedl ruku, jako by ji chtěl

uhodit, a pak oba vyšli ven. Sledoval jsem, jak odcházejí, a pak jsem se podíval na proužek náplastí, které jsem svíral v ruce.

„To je tvoje řešení?“ zeptala se Wardaniová chladným tónem. „Vzít si drogy, aby ti bylo všechno fuk?“

„Máš lepší nápad?“

Otočila se ke mně zády.

„Tak slez z tý zkurvený kazatelny a nech si svoje pokrytectví pro sebe.“

„Mohli bysme –“

„Mohli bysme *co?* Máme na krku inhibitory, většina z nás za pár dní umře na rozsáhlý buněčný poškození a já nevím, jak tebe, ale mě bolí ruka. Jo, a celý tohle místo je monitorovaný z kajuty politruka, do který má podle mě Carrera volnej přístup.“ Ucítil jsem, že se mi věc na šíji lehce zachvěla, a došlo mi, že ve mně roste vztek. Ovládl jsem ho. „Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách, Tanjo. Zejtra budeme slyšet, jak Sutjiadi umírá. Zařiď se, jak chceš. Já to hodlám prospat.“

Když jsem na ni ta slova vychrlil, zmocnilo se mě zvrhlé uspokojení, jako když vytahujete šrapnel z vlastní rány. Ale někde pod tím jsem před sebou stále viděl velitele tábora, jak sedí na židli, pod proudem, a panenka zbylého lidského oka naráží na horní víčko.

Kdybych si lehnul, asi bych už nikdy nevstal. Opět jsem slyšel slova, která z něho vyšla jako poslední vydechnutí. *A tak zůstávám tady na židli. Nepohodlí mě probouzí. Pravidelně.*

Blesklo mi hlavou, jaké nepohodlí bych v téhle fázi hry potřeboval já. Jakou židli bych potřeboval.

Musí existovat způsob, jak se z týhle zkurvený pláže dostat.

A dumal jsem, proč není ruka na konci mé poraněné paže prázdná.

Kapitola třicet devět

Sutjiadi začal křičet krátce poté, co se rozednilo.

Prvních několik vteřin šlo o rozzuřený řev, který svou lidskostí téměř uklidňoval, ale netrval dlouho. Za necelou minutu se všechny lidské prvky ovařily na bílou kost zvířecí agónie. V téhle formě se jekot šířil od pitevního stolu a vzduch plnil výkřik za výkřikem, jako by to bylo něco pevného, co hledá posluchače. Čekali jsme na to celou noc, přesto to byl pro nás šok. Seděli jsme na postelích, protože se nikdo z nás ani nepokoušel usnout, a všichni jsme sebou vyděšeně škubli. Našlo si nás to všechny a dotklo se nás to s odpornou důvěrností. Když mi to přitisklo lepkavé ruce na obličej, stáhl se mi hrudní koš tak, že jsem nemohl dýchat, vlasy se mi zježily hrůzou a v jednom oku mi zacukalo. Inhibiční jednotka na šíji zkoumala můj nervový systém a se zájmem se zavrtěla.

Ovládni se.

Na pozadí vřískotu jsem zaregistroval další zvuk, který jsem znal. Tiché hučení vzrušených diváků. Klín při výkonu spravedlnosti.

Zatímco jsem seděl se zkříženýma nohama na posteli, rozevřel jsem dlaně. Na pokrývku dopadly náplasti.

Něco mi blesklo hlavou.

Spatřil jsem mrtvého Marťana a viděl jsem ho před sebou tak jasně, jako by to byl obraz na sítnicovém displeji.

Tahle židle –

– mě probouzí.

– kroužící smítka světla a stínu –

– žalozpěv cizího zármutku – *Cítil jsem* –

– Marťan uprostřed pronikavé bolesti, ne mrtvý –

– velké nelidské oči, které se setkaly s mým pohledem, s něčím, co –

Setřásl jsem to ze sebe.

Lidský vřískot pokračoval, drásal nervy, pronikal do morku kostí. Wardaniová si zabořila tvář do dlaní.

Neměl bych se cítit tak mizerně, namítla jedna moje část. *Není to poprvý, kdy –*

Nelidské oči. Nelidské výkřiky.

Vongsavathová se rozplakala.

Cítil jsem, že to ve mně roste a stoupá ve spirálách stejným způsobem jako Marťané. Inhibiční jednotka se napjala.

Ne, ještě ne.

Ovládání Vyslance, chladné a metodické uvolnění lidské reakce pouze v okamžiku, kdy to potřebuju. Uvítal jsem ho jako milenec na pláži Wardaniové zalité sluncem – myslím, že jsem se usmíval, když to začalo.

Venku na pitevním stole Sutjiadi nepříčetně vřískal a slova z něho vycházela, jako by je z něho rvali kleštěmi.

Natáhl jsem ruku ke dlaze na paži a pomalu si ji stahoval k zápěstí. Zachytila se o vyčnívající očka biovláken a v kosti pod ní zacukalo.

Sutjiadi vřískal, jako by mu přejelo přes šlachu zubaté sklo. Inhibitor –

Klid. Klid.

Dlaha mi volně visela kolem zápěstí. Sevřel jsem první biopoutko.

Někdo mě mohl z Lamontovy kabiny pozorovat, ale pochyboval jsem o tom. Na pořadu dne byla mnohem lepší podívaná. A kromě toho, kdo sleduje zajatce, kteří mají na krku inhibitorní jednotky? K čemu by to bylo? Důvěřuj přístroji a věnuj se něčemu zábavnějšímu.

Sutjiadi vřískal.

Uchopil jsem očko a pomalu za něj zatáhl.

Neděláš to, připomněl jsem si, *jen tu sedíš a posloucháš, jak nějaký muž umírá, a to už jsi během několika posledních měsíců slyšel tolikrát, že ti to nevadí. O nic nejde.* Systémy Vyslance ošálily všechny nadledvinkové žlázy v mém těle a obalily mě vrstvou chladné lhostejnosti. Věřil jsem tomu, co jsem si říkal, na úrovni hlubší než myšlenka. Inhibitor na šíji se zachvěl a opět se schoulil do klubíčka.

Jemné škubnutí a objevilo se biovlákno.

Moc krátké.

Kur –

Klid.

Sutjiadi vřískal.

Vybral jsem si další očko a jemně za něj zatahal ze strany na stranu. Pod povrchem pokožky jsem cítil, jak vlákno rozřezává tkáň přímo ke kosti, a věděl jsem, že je také moc krátké.

Zvedl jsem hlavu a zjistil, že mě Deprez pozoruje. Vyslovil němou otázku. Roztržitě jsem se na něj usmál a zkusil další očko.

Sutjiadi zavřískl.

Teprve čtvrté očko bylo správné – cítil jsem, jak vlákno řeže tkáň v dlouhém oblouku kolem lokte. Endorfinová náplast, který jsem před chvílí použil, udržela bolest v přijatelných mezích, přesto jsem byl napjatý jako struna. Opět jsem se upnul ke lži Vyslance, *že se tu absolutně nic neděje*, a prudce jsem škubl.

Vlákno se vymrštilo jako chaluha z vlhkého písku na pláži a vyrvalo mi brázdu v předloktí. Do obličeje mi vystříkla krev.

Sutjiadi vřískal a jeho pronikavé výkřiky byly plné zoufalství a nevěřícnosti, jako by nechápal, co to s ním přístroj provádí a co se to děje s každým vláknem v jeho těle.

„Kovacsi, co to kurva –“ Jakmile jsem se na Wardaniovou podíval a ukázal si prstem na krk, zmlkla. Opatrně jsem si omotal vlákno kolem levé dlaně a zavázal ho za očko. Pak, aniž bych nad tím dlouho uvažoval, jsem ruku natáhl, takže se oprátka napnula.

Nic se tu neděje.

Vlákno se mi zařízlo do dlaně, projelo tkání jako vodou a narazilo na bioplátek. Ucítil jsem matnou bolest. V neviditelné tenké rýze se objevila krev a posléze se rozlila po celé dlani. Slyšel jsem, jak se Wardaniová krátce nadechla a vzápětí vyjekla, protože ji kousl inhibitor.

Nic, řekly mé nervy inhibiční jednotce na krku, *se tu neděje.*

Sutjiadi *vřískal.*

Rozvázal jsem vlákno a rozevřel poškozenou dlaň. Okraje rány se rozšklebily. Strčil jsem palec do tenké mezery a –

NIC se tu neděje. Vůbec nic.

– otáčel jím, dokud se svaly nepotrhaly.

Bolelo to, ať se zkurveným endorfinem, nebo bez něj, ale měl jsem, co jsem chtěl. Pod rozdrceným masem a tukovou tkání se zablýskl bílý povrch plátku pokrytý korálky krve a jemně zjizvený biotechnologickými obvody. Roztáhl jsem okraje rány ještě víc od sebe, až byla vidět celá destička. Pak jsem natáhl ruku dozadu – s o nic větším vědomým úmyslem, než když se snažíte potlačit zívnutí – a přitiskl rozšklebenou ránu na inhibitor.

A sevřel jsem ruku v pěst.

Na okamžik jsem měl pocit, že mě štěstí opustilo. Štěstí, které při mně stálo, když jsem bez většího cévního poškození vytáhl vlákno, které mi umožnilo dostat se k bioplátku, aniž bych si přeřízl užitečné šlachy. Štěstí, že nikdo nesledoval Lamontovy obrazovky. Takové štěstí mě jednou muselo opustit, a když se mi inhibitor v zkrvavené dlani zavrtěl, ucítil jsem, jak se celá vachrlatá struktura ovládání Vyslance začíná hroutit.

Kurva

Bioplátek – v *přímém kontaktu nepřátelský vůči všem nekódovaným obvodům* – mi v rozříznuté dlani zacukal a za mou hlavou došlo ke zkratu.

Inhibitor s krátkým elektronickým zakvílením zkolaboval.

Oddychl jsem si, pak jsem natáhl poškozenou paži dozadu a začal si zařízení sundávat ze šíje. Hlasitě jsem sykl skrz zaťaté zuby, protože mě ruka nesnesitelně bolela. Teprve teď jsem se uvolnil; roztřásly se mi všechny končetiny a bolest v ranách začala polevovat.

„Vongsavathová," ucedil jsem, zatímco jsem pracoval na inhibitoru, „jděte ven a sežeňte Tonyho Loemanaka."

„Koho?"

„Toho poddůstojníka, kterej pro náš včera večer přišel." Už jsem nemusel své pocity potlačovat, ale zjistil jsem, že systémy Vyslance to stejně dělají. Přestože mi drásala nervy Sutjiadiho příšerná muka, jako bych v sobě objevil nelidskou hloubku trpělivosti, abych se s tím vyrovnal. „Jmenuje se Loemanako. Najdete ho pravděpodobně u pitevního stolu. Vyřiďte mu, že s ním potřebuju mluvit. Ne, počkejte. Radši mu řekněte, že ho potřebuju. Přesně takhle. Žádný důvody, jen tohle. Okamžitě ho potřebuju. To by mělo stačit."

Vongsavathová se nerozhodně zadívala na zavřené dveře buňky, které jen nepatrně tlumily Sutjiadiho nekontrolované ječení.

„Ven," řekla.

„Jo, je mi to líto." Konečně se mi podařilo ze sebe inhibiční jednotku sundat. „Šel bych sám, ale pak by to nebylo tak přesvědčivý. A pořád máte na zádech tu věc."

Zkoumal jsem krunýř inhibitoru. Nespatřil jsem žádnou vnější známku poškození, kterou protiintruzní systémy bioplátku způsobily, ale jednotka byla inertní a příchytky měla křečovitě ztuhlé a zkroucené.

Pilotka nejistě vstala. „Tak dobře. Jdu."

„A Vongsavathová…"

„Ano?"

„Buďte tam venku v pohodě." Zvedl jsem zneškodněný inhibitor. „Snažte se zachovat klid."

Měl jsem pocit, že se opět usmívám. Vongsavathová na mě chvíli zírala a pak odešla. Když proklouzla otvorem ven, na okamžik k nám dolehly Sutjiadiho výkřiky silněji a potom se dveře opět zavřely.

Zadíval jsem se na drogy, které ležely přede mnou.

Loemanako se objevil během několika minut. Protáhl se dveřmi před Vongsavathovou – další chvilkový příliv Sutjiadiho utrpení – a dlouhým krokem došel centrální uličkou buňky k místu, kde jsem ležel schoulený na posteli a třásl se.

„Omlouvám se za ten rámus," pronesl a sklonil se nade mnou. Jednou rukou se jemně dotkl mého ramene. „Poručíku, jste –"

Vrhl jsem se na odhalené hrdlo.

Přímo na hlavní cévy jsem si umístil pět okamžitě působících náplastí tetrametu z proužku, které jsem včera večer ukradl pravou rukou. Kdybych měl na sobě neupravené pouzdro, svíjel bych se v křečích a umíral bych. Kdybych měl horší úpravu já sám, svíjel bych se v křečích a umíral bych.

Míň jsem se jich použít neodvážil.

Prsty jsem roztrhl Loemanakovu průdušnici a rozpáral ji napříč. Na ruku mi vystříkla teplá krev. Zavrávoral dozadu, tvář se mu stáhla a nevěřícně vytřeštil oči. Vyskočil jsem z postele a skočil na něj –

– něco ve vlčím genu ve mně nad tou zradou pláče –

– a dokončil akci. Zhroutil se a zůstal ležet.

Stál jsem nad jeho tělem a chvěl se pulzováním tetrametu. Nohy se mi třásly a svaly v obličeji se mi křečovitě chvěly.

Sutjiadiho vřískot se změnil. Přístroj s ním prováděl něco mnohem horšího.

„Stáhněte mu korzet," pronesl jsem ochraptěle.

Nikdo se nepohnul. Rozhlédl jsem se a uvědomil si, že mluvím pro sebe. Deprez s Wardaniovou leželi bezvládně na posteli. Byli v bezvědomí. Vongsavathová se snažila zvednout, ale nedokázala ovládat končetiny. Příliš mnoho vzrušení – inhibitory je objevily v jejich krvi a okamžitě je kously.

„Kurva!"

Došel jsem mezi ně, zmrzačenou rukou jsem sevřel pavouky, a zatímco se křečovitě kroutili, odtrhl jsem jim je ze šíje. Vzhledem ke kolísavé hladině tetrametu jsem to nedokázal provést šetrnějším způsobem. Zatímco inhibitory umíraly, Deprez s Wardaniovou v šoku chroptěli. S inhibitorní jednotkou Vongsavathové jsem měl víc práce; zajiskřila a popálila mi rozevřenou dlaň. Pilotka zvracela žluč a křečovitě se zmítala. Klekl jsem si vedle ní, zasunul jí prsty do krku, dokud křeče nepřešly, a držel jí jazyk.

„Jste v –"

Sutjiadi vřeštěl.

„– pořádku?"

Nepatrně přikývla.

„Tak mi pomozte sundat ten korzet. Nemáme moc času."

Loemanako měl mezifázovou pistoli, standardní Master a vibrační nůž, který včera večer půjčil Carrerovi. Rozpáral jsem mu šaty a začal pracovat na mobilním korzetu vespod. Šlo o bojovou verzi – korzet okamžitě snížil výkon a rozevřel se. Patnáct vteřin a roztřesená pomoc Vongsavathové stačily k tomu, abych vypnul pohony páteře a končetin a rozepnul ho. Loemanakovo tělo s rozsápaným hrdlem a roztaženými končetinami lemovala vzhůru trčící žebra z pružné slitiny, která mi na okamžik připomněla těla placatek, vykuchaných a připravených na barbecue na Hiratově pláži.

„Pomozte mi ho odvalit z –"

Někdo za mnou zvracel. Ohlédl jsem se a spatřil Depreze, který se opíral na posteli o loket. Několikrát zamrkal a podařilo se mu na mě zaostřit.

„Kovacsi. Vy jste –“ Zadíval se na Loemanaka. „To je v pořádku. Nechcete nám pro změnu říct, co máte v plánu?“

Naposledy jsem do Loemanakova těla strčil a vyprostil ho z rozevřeného mobilního korzetu. „Plán je jednoduchej, Luku. Chci zabít Sutjiadiho a všechny ostatní, co jsou venku. Až se do toho pustím, potřebuju, abyste se dostal do *Chandry* a postaral se o posádku a o ty, který se odmítli toho představení zúčastnit. Obojích bude pravděpodobně jen pár. Tohle si vemte.“ Kopl jsem k němu blaster. „Budete potřebovat ještě něco jinýho?“

Omámeně zavrtěl hlavou. „Můžete postrádat nůž? A drogy? Kde je ten zkurvenej tetramet?“

„Mám ho v posteli. Pod dekou.“ Lehl jsem si do korzetu, aniž jsem se obtěžoval svléct, a začal si upevňovat jeho žebra kolem hrudníku a břicha. Nebylo to ideální řešení, ale neměl jsem čas. Oblek by mi měl sedět – Loemanako byl mohutnější než já a servoposilovače by měly fungovat i skrz oblečení. „Půjdeme společně – než začneme, podle mě bysme se měli zastavit v POLslitinový kabině.“

„Jdu taky,“ pronesla nekompromisně Vongsavathová.

„Ne, v žádným případě.“ Zacvaknul jsem poslední žebro kolem trupu a pustil se do výztuh na rukou. „Nechci, aby se vám něco stalo. Jste jedinej člověk, kterej dokáže ten transportér řídit. Nedohadujte se, je to jedinej způsob, jak se odsud můžeme dostat. Vaším úkolem je zůstat tady a naživu. Pomozte mi s nohama.“

Sutjiadiho vřískot se změnil ve sténání na hranici vědomí. Ucítil jsem záchvěv paniky. Jestli se přístroj rozhodl přestat a poskytnout své oběti chvíli na zotavení, diváci v zadních řadách si možná odskočí na cigaretu. Zatímco mi Vongsavathová připevňovala poslední úchyt kolem kotníku, zapnul jsem pohony a spíš vnímal než slyšel, jak se posilovače probraly k životu. Ohnul jsem paže – zlomeným loktem mi projela nečekaná bolest, v rozřízlé ruce mi zaškubalo – a ucítil energii.

Nemocniční mobilní korzety jsou vyvinuté a naprogramované na sílu a pohyb průměrného člověka; chrání poraněné oblasti a zajišťují, aby žádná část těla nebyla nadměrně namáhána. Ve většině případů jsou parametry nastavené tak, aby člověk nedělal to, co mu škodí.

Vojenská verze takhle nefunguje.

Napjal jsem svaly a korzet mě postavil na nohy. Vykopl jsem nohu do výše třísel a korzet zareagoval s takovou rychlostí a silou, že bych udělal důlek v oceli. Rozmach levou pěstí. Korzet fungoval stejně jako neurachem. Přikrčil jsem se a napjal a věděl jsem, že posilovače mě kdykoli vynesou pět metrů do vzduchu. Se strojovou přesností jsem natáhl pravou ruku a sevřel v ní Loemanakovu mezifázovou zbraň. Když v nepoškozené ruce rozpoznala kódy Klínu, na displeji se objevila čísla. Rudý záblesk nálože a já podle svědění v dlani poznal, co je v zásobníku. Opláštěné kulky, vznětlivé plazmové jádro. Výbušná nálož.

Přístroji venku se nějakým způsobem podařilo přimět Sutjiadiho k dalšímu vřískotu. Tentokrát byl ochraptělý, přicházel o hlas. V pozadí se zvedlo hlasitější vlnobití. Obecenstvo jásalo.

„Vezměte si ten nůž," řekl jsem Deprezovi.

Kapitola čtyřicet

Venku bylo krásně.

Slunce mě hladilo po tváři a odráželo se od trupu transportéru. Od moře vanul lehký větřík a zvedal na něm lehké vlny. Sutjiadi vykřikoval své utrpení k lhostejné modré obloze.

Když jsem se podíval na pobřeží, všiml jsem si, že anatomizér obklopuje konstrukce s řadami vyvýšených sedadel. Nad hlavami diváků vykukoval pouze vršek přístroje. Neurachem mi scénu přiblížil – spatřil jsem hlavy a ramena napjatá fascinací nad tím, co se dělo na pitevním stole, a náhlý záblesk něčeho třepotajícího se, tenoučkého a potřísněného krví, vyrvaného z těla Sutjiadiho pinzetou a odnášeného větrem. Ozval se další výkřik. Odvrátil jsem se.

Obrnil ses a evakuoval jsi Jimmyho de Soto, zatímco vřískal a snažil se vydloubnout si oči. Dokážeš to.

Funkčnost!

„POLslitinová kabina," zašeptal jsem Deprezovi a co nejrychleji, jak nám připadalo bezpečné, aby si nás nevšiml nějaký veterán Klínu s vylepšeným periferním viděním, jsme zamířili ke vzdálenému konci *Angin Chandrové.* Tuhle dovednost vás naučí ve speciálních jednotkách – povrchně dýchat, plynule se pohybovat. Minimalizovat všechno, co by mohlo aktivovat smysly nepřítele. Půl minuty jsme se pohybovali na otevřeném prostoru a pak nás od řad sedadel oddělil zaoblený trup *Chandry.*

Na opačné straně kabiny jsme narazili na mladého vojáka, který se opíral o stěnu a zvracel do písku. Když jsme se vynořili zpoza rohu, zvedl k nám zubožený, potem pokrytý obličej.

Deprez ho zabil nožem.

Kopnutím jsem otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Panenky se mi rozšířily, jak se snažily přizpůsobit náhlému šeru v místnosti.

U stěny stály úhledně seřazené skříňky, na stole v rohu leželo několik přileb a v policích jsem spatřil podložky a dýchací přístroje.

Průlez do sprch byl otevřený. Od displeje na dalším stole vzhlédl poddůstojník. Žena měla vyčerpaný výraz a tvářila se rozzlobeně.

„Kurva, už jsem Artolovi řekla, že ne –“ Když zahlédla mobilní korzet, vstala. „Loemanako? Co tu –“

Nůž proletěl vzduchem, jako by se mi snesl z ramene černý pták. Zaryl se jí do krku těsně nad klíční kostí. Vyděšeně sebou škubla, zavrávorala směrem ke mně a zhroutila se na zem.

Deprez prošel kolem mě, klekl si, aby zkontroloval výsledek své práce, a vytáhl nůž z rány. V pohybech měl úspornost, která neodpovídala stavu, v němž se nacházely jeho radiací poškozené buňky.

Vstal a všiml si, že ho pozoruju.

„Děje se něco?“

Kývl jsem na tělo ležící na zemi. „Dobrá práce na člověka, kterej umírá, Luku.“

Pokrčil rameny. „Tetramet. Pouzdro Maori. Moje původní pouzdro bylo mnohem horší.“

Odhodil jsem mezifázovou zbraň na stůl, zvedl dvě přilby a jednu mu hodil. „Už jste to někdy dělal?“

„Ne, nejsem astronaut.“

„Fajn. Nasaďte si ji. Držte ji za úchyty, abyste neumazal čelní kryt.“ Rychlostí vybuzenou tetrametem jsem zvedl podložky a dýchací přístroje. „Sem zasunete přívod vzduchu, takhle. Přístroj si připevníte přes hrudník.“

„Nepotře–“

„Já vím, ale takhle je to rychlejší. A znamená to, že si můžete nechat čelní kryt dole. Možná vám to zachrání život. Když si stoupnete na podložky, neuklouznete. Musím tu věc zapnout.“

Do stěny vedle průlezu byly zabudované sprchové systémy. Zaktivoval jsem jeden z nich, kývl na Depreze, aby mě následoval, a zamířil do sprch. Poklop se za námi zavřel a do nosu mě udeřil těžký odér POLslitiny proudící do stísněného prostoru. Lampy v šeru oranžově blikaly a jejich světlo se odráželo od desítek otáčejících se pramínků POLslitiny, které se řinuly ze sprchových hlavic a jako olej se roztékaly na podlaze.

Vstoupil jsem pod sprchu.

Když to děláte poprvé, je to stejně děsivý pocit, jako by vás zaživa pohřbívali v bahně. POLslitina vás pokryje tenkou vrstvou, která rychle vytvoří kluzké blátíčko. Hromadí se na vrcholku přilby, pak přeteče, řítí se vám kolem obličeje, a přestože máte zadržený dech, štípe vás do krku a do nosu. Díky molekulárnímu odporu nepřilne k povrchu čelního krytu, ale zbytek přilby pokryje během dvaceti vteřin. Než obalí celé vaše tělo až k podložkám, trvá to dalších deset vteřin. Snažíte se, aby se POLslitina nedostala do otevřených ran nebo na živé maso; než uschne, pálí jako čert.

Kuuuurrrva

Krusta je vzduchotěsná, vodotěsná, naprosto nepropustná a zastaví kulku jako pancíř obrněného transportéru. Z dálky dokonce odrazí výstřel ze Sunjetu.

Vyšel jsem zpod sprchy a zašátral skrz POLslitinu po ovládání dýchacího přístroje. Stiskl jsem tlačítko ventilace. Pod čelistí mi zasyčel vzduch, který skafandr naplnil a volně mi ho nafoukl kolem těla. Pak jsem přívod vzduchu uzavřel a bradou zmáčkl ovládání čelního krytu. Kryt se tiše nazvedl.

„Teď vy. Nezapomeňte zadržet dech."

Někde venku stále vřískal Sutjiadi. Tetramet mě poháněl dopředu. Skoro jsem Depreze ze sprchy vyrval, stiskl jsem jeho vzduchový ventil a sledoval, jak jeho skafandr zvětšuje objem.

„Tak, a je to." Snížil jsem přívod vzduchu na běžný standard. „Nechte si kryt dole. Kdyby vás někdo zastavil, udělejte tohle. Ne, takhle ohněte palec. To znamená, že je skafandr porouchanej. Snad díky tomu získáte čas, abyste se dostal blíž. Dejte mi tři minuty náskok a pak vyrazte. A nepřibližujte se k zádi."

Hlava v přilbě nemotorně přikývla. Přes tmavý čelní kryt jsem mu neviděl do tváře. Na okamžik jsem zaváhal a pak jsem ho poplácal po rameni.

„Snažte se zůstat naživu, Luku."

Bradou jsem opět kryt sklopil. Pak jsem nechal všechno na tetrametu. Cestou přes šatnu jsem levou rukou zvedl ze stolu mezifázovou zbraň a vyšel zpátky do vřískotu venku. Jednu minutu z těch tří mi trvalo, než jsem širokým obloukem obešel zadní část POLslitinové kabiny a ošetřovnu. Odtud jsem viděl přímo na bránu a

minimální ostrahu, kterou tam Carrera postavil. Byla stejná jako včera večer – pět stráží, dva ve skafandrech a jeden brouk. Podle charakteristicky shrbených zad a zkřížených nohou jsem usoudil, že v jednom skafandru je Kwok. No, ta nikdy nebyla velkou příznivkyní anatomizačních představení. Druhou osobu jsem identifikovat nedokázal.

K tomu zbraně. Mobilní ultravibrační dělo a dva další automatické minomety, ale všechny teď mířily špatným směrem a střežily temnotu za branou. Jednou jsem vydechl a vydal se nahoru po pláži.

Uviděli mě, když jsem byl dvacet metrů od nich – neskrýval jsem se. Vesele jsem zamával mezifázovou zbraní nad hlavou a druhou rukou naznačil, že mám poškozený skafandr. Rozšklebená rána v levé dlani mě nesnesitelně pálila.

Po dalších pěti metrech jim došlo, že něco není v pořádku. Všiml jsem si, že se Kwok napnula, a použil jsem jediný trumf, který mi zbyl. Zastavil jsem se asi dvanáct metrů od nich, bradou jsem stiskl tlačítko čelního krytu a čekal, až se zvedne. Když mě spatřila, na tváři se jí objevil šokovaný výraz, v němž se mísila radost, zmatek a obava. Napřímila se a vstala.

„Poručíku?“

Ji jsem zastřelil jako první. Jediná rána do otevřeného krytu. V okamžiku, kdy jsem vyrazil dopředu, výbušné plazmové jádro přilbu roztrhalo.

Když jsem se vrhl na druhý skafandr, pohyboval se; jediný skok v mobilním korzetu a výkop, který ho odhodil na krunýř brouka. Odrazil se od něj a zvedl ruku, aby si zaklapl čelní kryt. Chytil jsem ho za paži, zlomil mu ji v zápěstí a vypálil výstřel do jeho ječících úst.

Něco mě udeřilo do hrudníku a srazilo na záda do písku. Viděl jsem, že se ke mně blíží postava bez skafandru a v ruce drží zbraň. Ve zlomku vteřiny jsem vymrštil ruku s mezifázovou pistolí a střelil ji do nohou. Konečně, výkřik, který přehlušil Sutjiadiho řev. A čas běžel. Bradou jsem sklopil čelní kryt a napjal nohy. Mobilní korzet mě opět postavil. Plamen ze Sunjetu olízl písek v místě, kde jsem před okamžikem ležel. Obrátil jsem se a vypálil.

Majitel Sunjetu se po výstřelu otočil, a když nálož explodovala, ze zad mu vyletěly rudě se blýskající úlomky páteře.

Vrhl se na mě poslední z nich, srazil mi paži, v níž jsem držel zbraň, a skočil mi na koleno. Proti muži bez pancíře to byl dobrý pohyb, ale nedával pozor. Hrana boty se mu odrazila od mobilního korzetu a zavrávoral. Otočil jsem se a tak silně, jak mi korzet umožňoval, jsem ho kopl.

Zlomil jsem mu vaz.

Něco narazilo na předek brouka. Podíval jsem se na pláž a spatřil, jak z provizorního amfiteátru vybíhají postavy s namířenými zbraněmi. Reflexivně jsem vypálil, pak jsem ovládl své myšlenkové procesy vybuzené tetrametem a vyšplhal se na brouka.

Zmáčkl jsem startér a systémy se probudily k životu – světla a přístroje na opancéřovaném ovládacím panelu. Stiskl jsem pedál a otočil se o devadesát stupňů, abych mohl uvítat blížící se vojáky Klínu, zvolil zbraně a –

– aúúú, aúúú, AŮOÚ –

Když raketomety vypálily, divoce jsem se zašklebil.

Trhaviny nejsou při boji ve vesmíru skoro k ničemu. Žádná nárazová vlna, která by stála za řeč, a veškerá energie, která vznikne, rychle vyprchá. Proti vojákům ve skafandrech jsou konvenční třaskaviny stejně tak k ničemu a jaderná nálož, no, ta není k boji zblízka určená. Potřebujete mnohem inteligentnější zbraň.

Inteligentní střely vytvořily mezi vojáky na pláži zdvojenou stopu a vyhledávače vedly dráhu jejich letu s mikrovteřinovou přesností, aby vyklopily své nálože do vzduchu právě tam, kde způsobí největší organické poškození. Za sotva viditelným oparem útoku, který zbarvil čelní kryt do narůžovělého odstínu, se při každém výbuchu uvolnila sprška monomolekulárních střepin se stovkami několikacentimetrových úlomků ostrých jako břitva, které se zaboří do materiálu organického původu a pak explodují.

Právě tahle zbraň kolem mě před dvěma měsíci rozprášila 391. četu. Kvůli ní přišla Kwok o oči, Eddie Munharto o končetiny a já o rameno.

Před dvěma měsíci? Proč mi to připadá jako v jiném životě?

Vojáci Klínu, kteří se nacházeli v těsné blízkosti výbuchů, se ve smršti kovových úlomků doslova a do písmene rozpustili. Díky zraku podporovanému neurachemem jsem mohl zblízka sledovat, jak se muži a ženy mění v rozervané mrtvoly, jimž tryská z tisíce otvorů a otevřených ran krev, a pak se z nich stávají vybuchující obláčky rozcupované tkáně. Ti, kteří se pohybovali dál od místa výbuchu, jednoduše zemřeli roztrháni na kusy.

Střely mezi nimi rozjařeně prosvištěly, narazily na řady sedadel obklopujících Sutjiadiho a nakonec vybouchly. Celá konstrukce se na krátký okamžik vznesla do vzduchu a shořela. Oranžové světlo z exploze se odrazilo na trupu *Angin Chandrové* a do písku a vody pršely trosky. Výbuch se valil po pláži a rozkolébal brouka na jeho gravitačním poli.

Zjistil jsem, že se mi do očí derou slzy.

Rozjel jsem se přes krví potřísněný písek a hledal ty, kteří přežili. V tichu po explozích vydávaly gravitační pohony absurdně tichý zvuk, který připomínal šumění ptačích křídel. Na okrajích mého vidění pableskoval tetramet a chvěl se mi v konečcích nervů.

V polovině zdevastované pláže jsem zahlédl dvojici raněných vojáků, kteří se ukrývali mezi dvěma buňkami. Zamířil jsem k nim. Žena na tom byla tak špatně, že jen vykašlávala krev, ale když se brouk přiblížil, její kolega se posadil. Všiml jsem si, že mu šrapnel zmasakroval obličej a oslepil ho. Z bližší paže mu zbyl jen ramenní pahýl, z něhož vyčnívaly úlomky kostí.

„Co –“ vyrazil ze sebe.

Zastřelil jsem ho. Žena za jeho zády na mě vyštěkla nějakou nadávku, kterou jsem nikdy neslyšel, a pak se udusila vlastní krví. Chvilku jsem se nad ní vznášel s namířenou zbraní, ale když se od transportéru ozval tichý zvuk, otočil jsem brouka jeho směrem. Pozorně jsem prozkoumal pobřeží vedle Sutjiadiho improvizované pohřební hranice a rozeznal na mělčině jakýsi pohyb. Další voják, téměř nezraněný – musel vlézt pod transportér a uniknout nejhorším následkům výbuchu. Ruku se zbraní jsem měl schovanou pod okrajem ochranného štítu. Viděl ze mě jen POLslitinivý skafandr a vozidlo Klínu. Zvedl se a otupěle zavrtěl hlavou. Z uší mu tekla krev.

„Kdo?“ opakoval stále. „Kdo?“

Zmateně se potácel ve vodě, rozhlížel se po zdevastované pláži a pak se na mě opět podíval. Bradou jsem nadzvedl čelní kryt.

„Poručíku Kovacsi?“ zahulákal, protože ho výbuch naprosto ohlušil. „Kdo to udělal?“

„My,“ odpověděl jsem, protože jsem věděl, že mě neslyší. Nechápavě sledoval moje rty.

Zvedl jsem mezifázovou zbraň. Výstřel ho přišpendlil na trup transportéru, ale po explozi byl pancíř zase prázdný. Voják se zhroutil do vody, a zatímco se v ní vznášel, valila se z něho hustá oblaka krve.

Pohyb v *Chandře.*

Otočil jsem brouka a spatřil postavu v POLslitinovém skafandru, jak se potácí po můstku a posléze padá do písku. S pomocí mobilního korzetu jsem přeskočil ochranný štít brouka a vzpřímeně přistál ve vodě. Deseti kroky jsem doběhl k ležící postavě a spatřil, že jí paprsek Sunjetu vypálil otvor do břicha. Ta rána byla obrovská.

Když se čelní kryt nadzvedl, spatřil jsem Depreze, který těžce lapal po dechu.

„Carrera!“ vyrazil ze sebe. „Přední průlez.“

Byl jsem už v pohybu, ale v hloubi duše jsem věděl, že přijdu pozdě.

Poklop předního průlezu někdo odpálil, aby mohl urychleně opustit palubu. Ležel napůl pohřbený v písečnému kráteru, kam ho odmrštily detonační šrouby. Vedle něj jsem spatřil otisky stop, jak někdo skočil z třímetrové výšky dolů. Stopy vedly k POLslitinové kabině.

Jdi do prdele, Isaaku, jdi do prdele, ty hajzle.

S namířeným kalašnikovem jsem vpadl do kabiny. Nic. Nikde nikdo. Šatna byla ve stejném stavu, jako když jsem ji opustil. Tlumené osvětlení, tělo poddůstojnice, roztroušená výstroj. Za poklopem stále tekla sprcha. Zavanul ke mně zápach POLslitiny.

Opatrně jsem vklouzl dovnitř. Nikde nikdo.

Kurva!

Uklidni se, Kovacsi. Roztržitě jsem vypnul sprchový systém. *Cos čekal, že se nechá snadno zabít?*

Vyšel jsem ven, abych našel ostatní a oznámil jim tu dobrou zprávu.

Zatímco jsem byl pryč, Deprez zemřel.

Když jsem se k němu vrátil, nedýchal a s lehce znuděným pohledem zíral na modrou oblohu. Nikde nebyla krev – Sunjet na blízkou vzdálenost všechny cévy dokonale kauterizuje a podle rány to vypadalo, že ho Carrera zasáhl z bezprostřední blízkosti.

Vongsavathová s Wardaniovou ho našly přede mnou. Klečely v písku vedle jeho těla. Vongsavathová svírala v jedné ruce blaster, ale bylo vidět, že myslí na něco úplně jiného. Když na ni dopadl můj stín, ani nezvedla hlavu. Položil jsem jí ruku na rameno a sklonil se nad archeoložkou.

„Tanjo."

Slyšela mi to v hlase. „Co teď?"

„Je mnohem snazší tu bránu zavřít než otevřít, nemám pravdu?"

„Máš." Zarazila se a pátravě se na mě zadívala. „Jo, existuje zavírací postup, kterej nevyžaduje kódování. Jak to víš?"

Pokrčil jsem rameny a v duchu se sám podivil. Intuice Vyslance takhle obvykle nepracuje. „Je to logický. Je vždycky těžší zámek odemknout, než pak zabouchnout dveře."

„Jo," hlesla.

„Jak dlouho by to trvalo?"

„*Kurva*, Kovacsi, já nevím. Dvě hodiny. Proč?"

„Carrera není mrtvej."

Kratičce se zasmála. „Cože?"

„Vidíš tu velkou díru v Lukovi." Tetramet ve mně hučel jako proud a krmil stoupající hněv. „To je Carrerova práce. Pak se dostal ven předním průlezem, nastříkal se POLslitinou a teď je už na opačný straně týhle zkurvený brány. Chápeš?"

„Tak proč ho tam nenecháš?"

„Protože kdybych ho tam nechal," ztišil jsem hlas a snažil se ovládnout příliv metu, „kdybych ho tam nechal, vyplave, až se budeš snažit bránu zavřít, a zabije tě. A taky Vongsavathovou a mě. Vzhledem k tomu, jaký zbraně nechal Loemanako v lodi, se klidně může vrátit s taktickou nukleární hlavicí. A to *hodně brzo*."

„Tak proč odsud prostě nevypadneme?“ zeptala se Vongsavathová a ukázala na *Angin Chandrovou*. „V tomhle nás během několik minut dopravím na druhou stranu planety. Cha, během několika měsíců bych nás pravděpodobně dostala z celý týhle soustavy.“

Pohlédl jsem na Tanju Wardaniovou a čekal jsem. Po chvilce zavrtěla hlavou.

„Ne, musíme tu bránu zavřít.“

Vongsavathová rozhodila ruce. „Kurva proč? Komu záleží –“

„Přestaňte, Ameli!“ Znovu jsem se napřímil. „Abych řekl pravdu, podle mě byste se stejně nedostala skrz bezpečnostní blokádu Klínu dřív než za den. Dokonce ani s mojí pomocí. Obávám se, že to budeme muset udělat tímhle způsobem.“

A já budu mít možnost zabít muže, který zavraždil Luka Depreze.

Nebyl jsem si jistý, jestli ze mě mluví met, nebo jen vzpomínka na společně vypitou láhev whisky na palubě trauleru, který byl teď potopený. Nezáleželo na tom.

Vongsavathová si vzdychla a vstala.

„Pojedete na broukovi?“ zeptala se. „Nebo chcete gravitační výstroj?“

„Budeme potřebovat obojí.“

„Jo?“ Náhle měla na tváři zaujatý výraz. „To znamená –? Vy chcete, abych –?“

„Na broucích je nukleární houfnice. Ráže dvacet kilotun. Chci toho hajzla dostat. Uvidíme, jestli se nám tím podaří Carreru usmažit. Pravděpodobně ne. Někam se schová, protože s tím asi bude počítat. Ale bude zalezlej dost dlouho na to, aby brouk stačil bránou proletět. Zatímco se ho bude snažit sestřelit, použiju gravitační výstroj. Pak,“ pokrčil jsem rameny, „to bude na férovku.“

„A já asi ne –“

„Zvládnu to sám. Jakej je to pocit bejt nepostradatelnej?“

„Tady?“ rozhlédla se po pláži poseté mrtvými těly. „Nepatřičnej.“

Kapitola čtyřicet jedna

„To nemůžeš udělat," pronesla Wardaniová tiše.

Nasměroval jsem předek brouka do středu brány a otočil se k ní. Gravitační pole tiše vrnělo.

„Tanjo, viděli jsme, jak ta loď odolala zbraním, který…" pátral jsem po adekvátních výrazech, „který například já nechápu. Opravdu si myslíš, že malý pošimrání atomovkou ji nějak poškodí?"

„To jsem nemyslela. Myslela jsem tebe. Jen se na sebe podívej."

Pohlédl jsem na tlačítka na ovládacím panelu. „Ještě pár dní vydržím."

„Jo – v nemocnici. Ty si *fakt* myslíš, že máš v tomhle stavu šanci Carreru dostat? Jediný, co tě ještě drží na nohou, je ten korzet."

„Blbost. Zapomínáš na tetramet."

„Jo, smrtelná dávka, podle toho, co jsem viděla. Jak dlouho ti ještě vydrží?"

„Dost dlouho." Vyhnul jsem se jejímu pohledu a zadíval se na pláž. „Co kurva drží na nohou Vongsavathovou?"

„Kovacsi," čekala, dokud jsem se na ni nepodíval, „odpal tam tu atomovku. To bude stačit. A já zavřu tu bránu."

„Tanjo, proč jsi mě nezneškodnila tím paralyzérem?"

Ticho.

„Tanjo?"

„Tak dobře," pronesla divoce. „Klidně si tam *chcípni*. Mně je to fuk."

„Na to jsem se tě neptal."

„Já –" sklopila zrak „– zpanikařila jsem."

„To je blbost, Tanjo. Viděl jsem tě v posledních dvou měsících v mnoha situacích, ale nikdy jsi nepanikařila. Asi nevíš, co to slovo znamená."

„Myslíš? A ty víš, co to slovo znamená?"

„Dost dobře."

Pohrdavě si odfrkla. „Zkurvený vojáci. Ukaž mi vojáka, já ti ukážu pomatenýho snílka. Nic o mně nevíš, Kovacsi. Opíchal jsi mě ve virtualitě. Myslíš, žes mě díky tomu poznal? Myslíš, že máš díky tomu právo *soudit* lidi?“

„Myslíš lidi jako Schneider?“ Pokrčil jsem rameny. „Všechny by nás prodal Carrerovi, Tanjo. Copak to nevíš? Díval by se, jak mučí Sutjiadiho, a dovolil by to.“

„Seš na sebe hrdej, co?“ Ukázala rukou na kráter, kde zemřel Sutjiadi, a jasně červené kusy lidských těl a cákanců krve, které se táhly až k nám. „Myslíš, žes tu něco dokázal, že jo?“

„Chceš, abych umřel? Pomstu za Schneidera?“

„Ne!“

„To není problém, Tanjo.“ Znovu jsem pokrčil rameny. „Jediná věc, kterou nemůžu pochopit, je, proč jsem *neumřel*. Můžeš mi k tomu něco říct? Myslím jako odbornice na Marťany.“

„Nevím. Já, já – zpanikařila jsem, jak jsem ti už řekla. Zvedla jsem paralyzér v okamžiku, kdys ho upustil. A knokautovala jsem se.“

„Jo, já vím. Carrera říkal, žes měla nervovej šok. Chtěl jen vědět, proč já ne. To, a jak je možný, že jsem se probral tak rychle.“

„Možná,“ pronesla, aniž se na mě podívala, „ti chybí něco, co v sobě máme my ostatní.“

„Hej, Kovacsi!“

Oba jsme se opět zadívali na pláž.

„Kovacsi, podívejte, co jsem našla.“

Byla to Vongsavathová na dalším brouku a hlemýždím tempem se k nám blížila. Před ní klopýtala osamělá postava. Přimhouřil jsem oči a přiblížil si ji neurachemem.

„To je neuvěřitelný.“

„Kdo to je?“

Chraplavě jsem se zasmál. „Typ, kterej vždycky ze všeho vyvázne.“

Lamont vypadal zuboženě, ale ne hůř, než když jsme se viděli posledně. Roztrhané šaty pokrývala krev, ale nezdálo se, že by patřila jemu. Oči měl přivřené do štěrbin a zdálo se, že jeho třas zmizel. Když mě poznal, tvář se mu rozzářila. Popoběhl dopředu, pak se

zastavil a ohlédl se na brouka, který ho hnal nahoru po pláži. Vongsavathová na něj něco vyštěkla a Lamont opět vyrazil dopředu. Zastavil se dva metry přede mnou a poskakoval z jedné nohy na druhou jako šašek.

„Věděl jsem to!“ rozesmál se nahlas. „Věděl jsem, že to uděláš. *Sledoval* jsem tě, věděl jsem, že to uděláš. *Slyšel* jsem tě. *Slyšel* jsem tě, ale neřekl jsem to.“

„Našla jsem ho ve skladišti munice,“ oznámila Vongsavathová, když zastavila brouka a slezla dolů. „Omlouvám se. Chvíli mi trvalo, než jsem ho dostala ven.“

„*Slyšel* jsem tě, *viděl* jsem tě,“ opakoval si tiše Lamont a zuřivě se škrábal na šíji. „*Sledoval* jsem tě. Ko-ko-ko-ko-kovacsi. *Věděl* jsem, že to uděláš.“

„Měls pravdu,“ opáčil jsem ponuře.

„*Slyšel* jsem tě, *viděl* jsem tě, ale neřekl jsem to.“

„Jo, a to byla tvoje chyba. Dobrej politruk musí vždycky ohlásit svý podezření nadřízenýmu. Tak to stojí v předpisech.“ Vytáhl jsem z přihrádky v brouku mezifázovou pistoli a střelil Lamonta do hrudi. Nepřesně jsem zamířil a výstřel ho zasáhl příliš vysoko na to, aby ho okamžitě zabil. Náboj explodoval v písku pět metrů za jeho zády. Svalil se na zem, z otevřené rány se mu valila krev, pak sebral poslední zbytky sil a klekl si. Usmál se na mě.

„*Věděl* jsem, že to uděláš,“ opakoval chraplavě a pomalu se svezl na bok. Krev, která se z něho proudem řinula, vsakovala do písku.

„Přivezla jste tu gravitační výstroj?“ zeptal jsem se Vongsavathové.

Než jsem odpálil atomovku, poslal jsem Wardaniovou a Vongsavathovou, aby se schovaly za nejbližším skalnatým útesem. Neměly ochranný štít a já nechtěl marnit čas, který by kvůli tomu musely strávit v POLslitinové kabině. A dokonce i v dálce, dokonce i v mrazivém vesmíru na opačné straně brány vrhnou jaderné střely zpět tolik radiace, aby člověka bez ochranného štítu spálila na uhel.

Vzhledem k dosavadním zkušenostem jsem samozřejmě doufal, že se brána vypořádá s nebezpečnou radiací podobným způsobem

jako s nanobami – nepropustí ji. Ale člověk se může mýlit. A navíc se dalo jen těžko říct, co Marťané považovali za snesitelnou dávku.

Tak proč tady ještě sedíš, Taku?

Skafandr ji spolyká.

Ale nešlo jen o to. Seděl jsem obkročmo na brouku, Sunjet položený přes stehna, mezifázovou pistoli v pouzdře, díval se na výseč hvězdného horizontu, který brána vykrojila do světa přede mnou, a cítil jsem, jak se mě pomalu, plíživě zmocňuje lhostejnost. Ten pocit fatalismu sahal hlouběji než tetramet, přesvědčení, že nemůžu nic víc dělat, a ať už to dopadne jakkoli, udělat to prostě musím.

Nakonec si pro tebe přijde smrt, Taku. Dokonce i s metem na buněčný úrovni se každý pouzdro –

Nebo se jen možná bojíš bránou projít a zjistit, že jsi opět zpátky na Mivtsemdi.

Máme v tom vůbec pokračovat?

Střela z houfnice vyletěla z brouka natolik pomalu, že byla vidět, s tichým mlasknutím prosvištěla bránou a pokračovala do vesmíru. O několik vteřin později se výseč bíle zakalila výbuchem. Čelní kryt mi automaticky potemněl. Seděl jsem na brouku a čekal, až světlo zmizí. Pokud něco mimo viditelné spektrum radiace branou proniklo nazpátek, kontaminační poplašné zařízení na přilbě skafandru to nepovažovalo za natolik významné, aby se o tom zmínilo.

Je fajn, když má člověk pravdu, co?

Ne že by na tom ještě záleželo.

Bradou jsem zvedl čelní kryt a zahvízdal. Zpoza skalního útesu se vynořil druhý brouk a vyryl do písku krátkou brázdu. Vongsavathová dosedla zkušeně na zem těsně vedle mě. Wardaniová, která seděla za ní, pomalu, protože ji očividně všechno bolelo, sešplhala dolů.

„Řekla jsi dvě hodiny, Tanjo.“

Nevšímala si mě. Od té doby, co jsem zastřelil Lamonta, nepromluvila.

„Dobře.“ Ještě jednou jsem zkontroloval bezpečnostní řemen Sunjetu. „Ať musíte udělat cokoli, začněte s tím hned teď.“

„Co když to nestihnete?“ namítla Vongsavathová.

Usmál jsem se. „Neblázněte. Jestli za dvě hodiny nedokážu Carreru zabít a vrátit se sem, tak se už nevrátím nikdy. To dobře víte.“

Pak jsem si sklopil čelní kryt a nastartoval brouka.

Skrz bránu. Hele – je to stejně snadné jako padat.

Když jsem se ocitl ve vzduchoprázdnu, ucítil jsem žaludek až v krku. Pak se mě zmocnila závrať.

Už je to tady zas.

Carrera byl na tahu.

Kdesi nade mnou se aktivoval pohon a přes čelní kryt se mi na vteřinu rozlila růžová skvrna. V okamžiku, kdy se to stalo, jsem brouka reflexivně otočil, abych čelil útoku. Zbrojní systémy zablikaly. Z odpalovacího zařízení s hučením vylétla dvojice stíhaček. Udělaly kličku, aby se vyhnuly ochrannému štítu přibližující se střely, pak se mi z protilehlých stran přehnaly přes zorné pole a explodovaly. Měl jsem dojem, že když vybuchly, jedna z nich se začala odchylovat z kursu. Zazářilo tiché bílé světlo a čelní kryt mi zakryl výhled.

V tu dobu jsem měl na to, abych je mohl pozorovat, plné ruce práce.

Když jsem seskočil z brouka a padal vzhůru do tmy, ochromil mě náhlý příliv děsu. Levou rukou jsem zašátral po ovladači gravitační výstroje. Ovládl jsem se.

Ještě ne.

Brouk, stále osvětlený, se pode mnou řítil pryč. Zahnal jsem myšlenky na nekonečnou prázdnotu, v níž jsem se vznášel, a místo toho se soustředil na masu lodi, kterou jsem nad sebou cítil. Ve skrovném světle hvězd budou POLslitinový bojový skafandr a gravitační výstroj na zádech téměř neviditelné. Žádný pohyb rotoru, to znamená žádná stopa na detekčních přístrojích, kromě těch nejcitlivějších, a já byl ochoten se vsadit, že Carrera takové k dispozici nemá. Pokud nechám rotory vypnuté, jediným viditelným cílem bude pohon brouka. Schoulil jsem se v tichém vzduchoprázdnu, přitáhl si k sobě Sunjet na řemenu a přitiskl si ho k rameni. Dýchal jsem. Snažil jsem se nesoustředit na Carrerův další krok.

Tak pojď, ty hajzle!

Aha, ty čekáš, Taku.

Učili jsme tě nic neočekávat. Tak na to budeš připraven.

Díky, Virginie.

Vhodně vybavené vesmírné komando většinu těchhle věcí dělat nemusí. V přilbě bojového skafandru je řada detekčních systémů řízených osobním bojovým počítačem, který netrpí ochromující hrůzou, jíž jsou vystaveni lidé ve vesmíru. Musíte ho aktivovat, ale přístroj, stejně jako většina současných zbraní, udělá většinu práce za vás.

Neměl jsem čas hledat a instalovat vojenskou technologii Klínu, ale téměř jistě jsem věděl, že Carrera také ne. Měl k dispozici pouze to, co Loemanakův tým na palubě marťanské lodi nechal, a možná vlastní Sunjet. A Klín nerad nechává své zbraně bez dozoru – takže jich tam nebude moc.

Doufáš.

Zbytek záležel na každém z nás na tak primitivní úrovni, že sahala až k vesmírným šampiónům, jako byli Armstrong s Gagarinem. A to, jak mi napověděl příliv tetrametu, hovořilo v můj prospěch. Úprava Vyslance potlačila mou úzkost a tepání tetrametu a přestal jsem čekat na to, co se stane.

Tam.

Růžový záblesk z temného trupu.

Přenesl jsem těžiště tak hladce, jak mi to mobilní korzet dovoloval, zaujal jsem startovní polohu a zapnul pohony na maximální výkon. Někde pode mnou se objevilo bílé světlo a zahalilo mi spodní část čelního krytu. Brouka zasáhla Carrerova střela s plochou dráhou letu.

Vypnul jsem rotory. V naprostém tichu jsem se blížil k lodi. Cítil jsem, že se pod čelním krytem spokojeně usmívám. Ve výbuchu explodujícího brouka se stopa rotoru ztratí a Carrera se zase nic nedozví. Možná něco takového čeká, ale nevidí mě, a až mě spatří…

Na trupu šlehl výstřel ze Sunjetu. Rozptýlený paprsek. Na okamžik jsem se vyděsil, ale když jsem se zadíval pozorněji, vrátil se mi úsměv na tvář. Carrera pálil daleko ode mě, někam mezi

zasaženého brouka a místo, kde jsem se právě nacházel. Pevně jsem sevřel Sunjet v ruce.

Ještě ne. Ještě –

Další výstřel ze Sunjetu, o nic blíž než předchozí. Sledoval jsem, jak paprsek září a hasne, září a hasne, a čekal jsem s namířenou zbraní na příští. Byl jsem necelý kilometr od lodi. Ještě několik vteřin a paprsek s minimálním rozptylem pronikne POLslitinovým skafandrem, který měl Carrera na sobě, a veškerou organickou hmotou, která mu bude stát v cestě. V lepším případě by mu výstřel utrhl hlavu nebo ho zasáhl do srdce či do plic. V horším ho poraní, a než se s následky zranění vypořádá, umožní mi, abych se dostal blíž.

Když jsem o tom uvažoval, cítil jsem, že jsem vycenil zuby.

Vesmír kolem mě vybuchl.

Na okamžik tak krátký, že jsem ho stěží zaregistroval, mi blesklo hlavou, že se vrátila posádka marťanské lodi, rozzlobená, že v blízkosti její pohřební bárky došlo k atomovému výbuchu a přestřelce.

Záblesk. Ty idiote, posvítil si na tebe.

Zapnul jsem rotory a prudce uhnul stranou. Z trupu nad hlavou mě pronásledovaly výstřely ze Sunjetu. Jedna otočka a podařilo se mi opětovat palbu. Po třech vteřinách Carrerův paprsek zmizel. Co nejrychleji jsem stoupal vzhůru, abych se skryl za nějakou konstrukcí na trupu. Pak jsem přepnul rotory na zpětný pohon a přibrzdil. Ve spáncích mi bušila krev.

Dostal jsem ho?

Jakmile jsem se ocitl v blízkosti trupu, okolí se změnilo. Cizí architektura lodi nade mnou náhle připomínala povrch planetky a já se vnášel hlavou vzhůru pět metrů nad ním. Sto metrů přede mnou planulo světlo a vrhalo pokřivené stíny na konstrukci, za níž jsem se ukrýval. Okolní povrchy pokrývaly zvláštní výčnělky a výstupky, které vypadaly jako klikyháky v basreliéfu, piktogramy zvětšené v obrovském měřítku.

Dostal –

„Hezká klička, Kovacsi.“ Uslyšel jsem v uchu Carrerův hlas, jako by seděl v přilbě vedle mě. „Na neplavce to nebylo špatné.“

Zkontroloval jsem displeje. Komunikační zařízení ve skafandru bylo zapnuté pouze na příjem. Naklonil jsem hlavu ve skafandru na stranu a vysílací symbol se rozzářil. Opatrně jsem napjal svaly a dal se do pohybu nad povrchem trupu. Zatím…

Snaž se, aby dál mluvil.

„Kdo ti řekl, že jsem neplavec?“

„Ale jistě, pořád na to zapomínám. To fiasko s Randallem. Ale pár takových výletů jako tenhle z tebe jen těžko udělá veterána boje ve vesmíru.“ Snažil se o pobavený, shovívavý tón, který však nedokázal zamaskovat jeho vztek. „Což vysvětluje, proč bude jednoduché tě zabít. Což právě hodlám udělat, Kovacsi. Hodlám ti rozmlátit čelní kryt a sledovat, jak se ti rozprskne obličej.“

„Pak by sis měl radši pospíšit.“ Studoval jsem zkamenělé bubliny na trupu před sebou a pátral po místě, odkud mě Carrera sleduje. „Nechci se tu zdržet moc dlouho.“

„Vrátil ses, aby ses mohl naposled pokochat? Nebo sis v přístavním doku zapomněl nějaký oblíbený holoporňák?“

„Jen jsem tě chtěl vyřadit ze hry, než Wardaniová zavře bránu, to je všechno.“

Na okamžik se odmlčel. Slyšel jsem, jak dýchá. Zkrátil jsem řemen na Sunjetu, takže se mi teď vznášel těsně vedle pravé paže, pak jsem se dotkl tlačítka rotoru a riskl půlvteřinový impulz. Jak mě motory na zádech jemně zvedly nahoru, popruhy na zádech se mi napjaly.

„Co se děje, Isaaku? Trucuješ?“

Pohrdavě si odfrkl. „Ty seš ale hajzl, Kovacsi. Zradil jsi svoje kamarády stejně jako nějaký manažer z Věže. Zavraždil jsi je kvůli prachům.“

„Myslel jsem, že právě tohle děláme, Isaaku. Vraždíme kvůli prachům.“

„Nekrm mě svým zkurveným quellismem, Kovacsi. Ne, když jsi před chvílí zmasakroval stovku vojáků Klínu. Ne když máš na rukou krev Tonyho Loemanaka a Kwok Yenn Yeeové. To *ty* jsi ten vrah. Oni byli vojáci!“

Při těch jménech mě trochu zaštípalo v krku a v očích.

Ovládni se.

„Na vojáky vraždili dost snadno.“

„*Jdi se bodnout*, Kovacsi!“

„Jak myslíš.“ Natáhl jsem ruce k místu, kde malá bublina tvořila na jedné straně konstrukce zaoblený výčnělek. Zbytek těla za zvednutými pažemi strnul. Náhle mi bleskla hlavou myšlenka, že by trup mohl být nějakým způsobem kontaminován, a na okamžik jsem zpanikařil –

Ale jistě. Nemůžeš myslet na všechno.

– a pak se ruce v rukavicích dotkly povrchu a zastavil jsem se. Sunjet mě jemně bouchl do ramene. Riskl jsem rychlý pohled skrz mezeru ve tvaru křídel, kde se dvě bubliny protínaly. Okamžitě jsem sklonil hlavu. Do mozku jsem si otiskl obraz toho, co jsem před sebou viděl, a hledal v paměti srovnání.

Byl to přístavní dok, umístěný na dně stejné, tři sta metrů hluboké jámy, jejíž stěny pokrývaly bubliny poseté dalšími menšími oblými útvary. Loemanakova jednotka tu musela nechat lokační maják, protože jinak by Carrera nemohl tohle místo na trupu téměř třicet kiláků širokém a šedesát dlouhém tak rychle najít. Znovu jsem se zadíval na displej ve skafandru, ale jediný aktivní kanál byl ten, z něhož se ozýval Carrerův lehce sípavý dech. Moc mě to nepřekvapilo; jakmile se schoval, přerušil vysílání. Proč by na svůj úkryt někoho upozorňoval?

Tak kde kurva seš, Isaaku? Slyším tě dýchat, jen tě musím uvidět, abych to mohl zastavit.

Znovu jsem se napřímil a kousek po kousku začal prozkoumávat kulovitou krajinu pod sebou. Stačilo by mi, abych spatřil jediný neopatrný pohyb. Jediný.

Pohyb Isaaka Carrery, vyznamenaného velitele vesmírné jednotky, který přežil na pět set ozbrojených střetů ve vesmíru a ve většině zvítězil. Neopatrný pohyb. Jistě, Taku. Teď to přijde.

„Víš, co by mě zajímalo, Kovacsi?“ Hlas měl zase klidný. Opět se kontroloval. Za současné situace to bylo to poslední, co jsem potřeboval. „Co ti Hand nabídl?“

Pátrej. Snaž se, aby nepřestal mluvit.

„Víc, než mi platíš ty, Isaaku.“

„Myslím, že zapomínáš na naši vynikající zdravotní péči.“

„Ani náhodou. Jen se snažím udělat všechno pro to, abych ji už nikdy nepotřeboval.“

Pátrej.

„Bylo to tak špatné, bojovat pro Klín? Pokaždé jsi měl zajištěné přepouzdrování a u člověka s takovým výcvikem jako ty není pravděpodobné, že by mu někdy hrozila opravdová smrt.“

„Tři lidi z mýho týmu by s tebou určitě nesouhlasili, Isaaku. Teda kdyby už nebyli doopravdy mrtvý.“

Lehce zaváhal. „Z *tvýho* týmu?“

Ušklíbl jsem se. „Jianga Jianpinga proměnilo ultravibrační dělo na kaši, nanoby pohltily Hansena a Cruicksha–“

„Z *tvýho* tý –“

„Kurva, slyšel jsem, cos říkal, Isaaku.“

„Omlouvám se. Jen se divím –“

„Výcvik s tím nemá nic společnýho, a ty to víš. Tyhle kecy můžeš zkoušet na Lapinee. Přístroje a štěstí, ty tě na Sanctionu buď zabijou, nebo tě nechají přežít.“

Pátrej, najdi toho hajzla.

A uklidni se.

„Na Sanctionu a v každým dalším vojenským konfliktu,“ pronesl tiše Carrera. „Ty bys to měl vědět nejlíp ze všech. To je podstata hry. Jestli jsi ji nechtěl hrát, neměl ses do ní pouštět. Klín není armáda branců.“

„Isaaku, celá tahle zkurvená planeta byla do týhle války odvedená. Nikdo neměl na vybranou. *Jakmile se do ní zapojíte, bude vám zřejmě někdo velet.* To je quellismus, pro případ, že by tě to zajímalo.“

Zavrčel. „Zní to logicky. Ta děvka nikdy neřekla nic originálního.“

Tam. Nervy jsem měl napjaté k prasknutí. *Támhle vpravo.*

Mezi bublinami jsem zahlédl odraz strohého, hranatého obrysu, tenkou hranu něčeho, co vyrobila lidská technologie. List rotoru. Uchopil jsem do ruky Sunjet a zamířil na cíl.

„Nebyla filozofka, Isaaku. Byla voják,“ odpověděl jsem pomalu.

„Byla teroristka.“

„Hádáme se o slovíčka.“

Stiskl jsem spoušť. Přes arénu šlehl výstřel a obrys zmizel. V těsné blízkosti trupu něco explodovalo. Cítil jsem, že mi koutky zacukaly v úsměvu.

Dýchání.

To bylo jediné, co mě varovalo. Sotva slyšitelný dech ve vysílačce. Při velké námaze.

Kur–

Něco neviditelného se rozlétlo a rozzářilo se mi nad hlavou. Něco o nic viditelnějšího se mi otřelo o čelní kryt a zanechalo na skle malé, lesklé V. Na skafandru jsem ucítil další drobné nárazy.

Granát!

V tu chvíli jsem se už instinktivně otáčel doprava. Později jsem si uvědomil proč. Byla to nejkratší cesta mezi mnou a Carrerou – vedla kolem konstrukcí na trupu, které obklopovaly horní okraj přístavního doku. Třetina kruhu. Zatímco se mnou Carrera mluvil, nenápadně se přesunul. Sundal si gravitační výstroj, která upoutala mou pozornost a prozradila by jeho pohyb, a přemístil se ze svého původního místa do výhodnější pozice. Zatímco se ke mně přibližoval, pomocí vzteku zamaskoval napětí v hlase a v místě, které bylo podle jeho názoru dostatečně blízko, nehnutě ležel a čekal, až se prozradím výstřelem ze Sunjetu. A vzhledem k mnohaletým zkušenostem, které získal během bojů ve vesmíru, mě zasáhl jedinou zbraní, která ho neodhalila.

Opravdu dokonalé.

Jako létající verze Semetaira na pláži překonal s nataženými pažemi padesátimetrovou vzdálenost, která nás dělila. V pravé pěsti svíral Sunjet a v levé granátomet. Přestože jsem neměl šanci to zjistit, věděl jsem, že druhý, elektromagneticky urychlený granát je už v pohybu.

Úderem ruky jsem zapnul pohony a řítil se pryč. Zatímco jsem se krouživým pohybem vzdaloval, trup lodi mi zmizel z dohledu a pak se vynořil přímo nade mnou. Granát odkloněný tryskami rotorů vybuchl. Cítil jsem, jak se mi do nohy a do chodidla zasekly střepiny; náhlé ochromující nárazy a pak bolest, jako by se mi zařízl nůž do masa. Jak klesl tlak ve skafandru, v uších mi bolestivě luplo. POLslitina se na desítce dalších míst propadla dovnitř, ale vydržela.

Řítil jsem se kolem zpuchýřovaného povrchu, jasný cíl ve světle detonace, a kolem mě se míhal trup a jeho výčnělky. Jakmile POLslitina překryla poškozená místa, bolest v uších polevila. Neměl jsem čas Carreru hledat. Přibrzdil jsem a znovu se vrhl do rozeklané krajiny pod sebou. Kolem mě šlehl výstřel ze Sunjetu.

Narazil jsem bokem na trup, náraz jsem využil ke změně dráhy a spatřil, že vlevo šlehl další výboj ze Sunjetu. Letmo jsem zahlédl Carreru, jak se drží zpuchýřovaného povrchu na úbočí jámy. Okamžitě jsem pochopil, co má v úmyslu. Nohou se odrazí od stěny, setrvačností doletí přímo ke mně a celou tu dobu bude pálit. V jistém okamžiku se dostane ke mně tak blízko, že vytaví do skafandru otvory, které už POLslitina nedokáže uzavřít.

Narazil jsem do další bubliny. Opět jsem bezmocně padal. Jen o chlup mě minul další výstřel ze Sunjetu. Znovu jsem přibrzdil a co nejkratší cestou se snažil zmizet ve stínu bublin. Pak jsem pohon vypnul. Rukama jsem zašátral po nějakém výčnělku a zachytil jsem se za jeden prvek basreliéfu, který jsem předtím zahlédl. Znehybněl jsem a otočil se, abych našel Carreru.

Nikde jsem ho neviděl. Zmizel.

Obrátil jsem se zpátky a vděčně se plížil dál mezi bublinami. Naskytl se mi další záhyb basreliéfu a sáhl jsem na –

Kurva!

Držel jsem křídlo Marťana.

Na okamžik jsem strnul hrůzou. Měl jsem dost času, aby mi blesklo hlavou, že je to nějaký architektonický prvek, dost času, abych pochopil, že to není pravda.

Marťan zemřel při výkřiku. Téměř celá křídla měl zabořená do povrchu trupu, takže z nich vyčnívaly pouze jejich stočené konce a místa, kde pod vyklenutou páteří začínala síť svalů. Hlavu měl zvrácenou ve smrtelné agónii, zobák otevřený, oči černé jako uhel. Jedna končetina s pařáty trčela vzhůru. Jinak celé jeho tělo vězelo v materiálu, ze kterého byl trup vyroben, do něhož se zabořilo a utopilo se v něm.

Zadíval jsem se na trup před sebe, na reliéf pokrývající povrch lodi, a konečně jsem pochopil, co vidím. Trup kolem jámy přístavního doku – celý, všechny ty puchýře – byl masový hrob, past

pro tisíce a tisíce Marťanů, kteří zemřeli uvězněni v látkách, které sem proudily, pěnily a stříkaly, když –

Když *co?*

Ta katastrofa přesahovala vše, co jsem dosud viděl. Nedokázal jsem si představit zbraně, které by mohly něco takového způsobit, okolnosti konfliktu mezi dvěma civilizacemi, které měly před lidskou říší stejný náskok jako my před racky, jejichž těla pokrývala hladinu kolem Sauberville. Nechápal jsem, jak k tomu mohlo dojít. Viděl jsem jen výsledek. Viděl jsem jen mrtvé.

Nikdy se nic nemění. Sto padesát světelných let od domova a pořád se děje to samé svinstvo.

Musí jít o nějakou zkurvenou univerzální konstantu.

Granát se odrazil od dalšího Marťana utopeného v trupu asi o deset metrů dál, vyletěl do vzduchu a explodoval. Odkulil jsem se od místa výbuchu. Krátké bušení do zad a palčivá bolest pod ramenem. Při poklesu tlaku jsem měl pocit, jako by mi ušní bubínky probodl nůž. Vyjekl jsem.

Kurva!

Zapnul jsem pohony a vyletěl z úkrytu za hradbou bublin. Netušil jsem, co udělám. Necelých padesát metrů před sebou jsem spatřil Carreru. Když jsem zahlédl výšleh ze Sunjetu, převrátil jsem se na záda a vrhl se přímo do jámy přístavního doku. Za sebou jsem zaslechl Carrerův hlas. Zněl téměř pobaveně.

„Kam si myslíš, že jdeš, Kovacsi?“

Cosi za mnou vybouchlo a rotor se zastavil. Ucítil jsem na zádech žár. Carrera a jeho zkurvené zkušenosti z boje ve vesmíru. Ale se zbylou setrvačností a, no, možná trochou štěstí, vyškemraného na pomstychtivém duchu Handa – *koneckonců tě zastřelil, Matte, a tys toho hajzla proklel* –, abych podmazal osud…

Zběsilou rychlostí jsem se řítil atmosférickými vrstvami přístavního doku. Když jsem pod sebou ucítil gravitaci a narazil do jedné, jako had tlusté dělící stěny, vymrštil jsem se náhlým šokem z tíhy v gravitačním poli a zřítil se na palubu, doprovázen kouřem a plameny, které vycházely ze zničené gravitační výstroje.

Dlouhou dobu jsem nehnutě ležel na dně doku.

Pak jsem v přilbě uslyšel zvláštní bublavý zvuk. Teprve po několika vteřinách mi došlo, že se směju.

Vstaň, Takeshi.

Ale no tak…

Může tě zabít přímo tady, Taku. VSTAŇ!

Natáhl jsem ruku a snažil se zvednout. Špatnou ruku – zlomený loket se v mobilním korzetu chabě ohnul. Paží mi projela prudká bolest. Svalil jsem se na zem, namáhavě jsem zalapal po dechu a zkusil druhou. To bylo lepší. Mobilní korzet tiše zakvílel, evidentně se v něm něco porouchalo, ale postavil mě na nohy. Teď se zbavit trosek na zádech. Bezpečnostní pojistky stále fungovaly tak trochu. Když jsem si výstroj sundal, Sunjet se zachytil o rotor. Bezmyšlenkovitě jsem za něj škubnul, pak jsem řemen rozpáral a sehnul se, abych zbraň vytáhl z druhé strany.

„Dobr… vacsi." Carrerův hlas rušený interferencí uvnitř konstrukce. „Jestli… že… za… tit."

Blížil se.

Sunjet byl zaklíněný.

Vykašli se na něj!

A bojuj s ním s pistolí? V POLslitině?

Zbraně jsou prodloužená ruka, vykřikla mi v hlavě rozzlobená Virginia Vidaurová – *ty jsi zabiják a ničitel. Ty jsi celý, ať s nimi, či bez nich. Vykašli se na něj!*

Dobře, Virginie. Lehce jsem se ušklíbl. *Jak myslíš.*

Vrhl jsem se k východu z doku a vytáhl z pouzdra mezifázovou pistoli. Po doku se v bednách a na hromadách povalovalo zařízení Klínu. Povalený lokační maják, který byl stále v pohotovostním režimu, jak ho zřejmě zanechal Carrera. Sousední bedna byla otevřená a vyčnívaly z ní součásti rozebraného granátometu. Všude byl patrný spěch, ale šlo o vojenský spěch. Kontrolovaná rychlost. Efektivní pohyby, muž, který ví, co dělá. Carrera byl ve svém živlu.

Kurva, vypadni odsud, Taku!

Do další komory. Marťanské přístroje se zavrtěly, naježily se a pak se ode mě s pípáním rozmrzele odšouraly. Prokulhal jsem kolem nich a sledoval světélkující šipky, *ne, nesleduj ty zkurvený šipky.* Při nejbližší příležitosti jsem uhnul doleva a ponořil se do chodby,

kterou jsem šel poprvé. Jeden přístroj se za mnou rozběhl, ale po několika krocích se vrátil.

Měl jsem dojem, že jsem nad sebou zaslechl pohyb. Vrhl jsem pohled do potemnělého prostoru nad hlavou. Směšné.

Seber se, Taku. To je ten met. Vzal sis ho moc a teď máš halucinace.

Další komory, které se vzájemně křížily, a vždy prostor nad hlavou. Zakázal jsem si dívat se nahoru. Bolest, kterou mi působily střepiny granátu v noze a rameni, začínala pronikat chemickým krunýřem tetrametu a probouzela ozvěny v rozšklebené levé dlani a rozdrceném pravém loktu. Zuřivá energie, která mě poháněla dopředu, se změnila v pocit nervozity a záchvěvy nevysvětlitelného pobavení. Měl jsem co dělat, abych se nerozesmál nahlas.

V tomhle stavu jsem se pozadu vmáčkl do úzkého výklenku, a když jsem se otočil, stál jsem tváří v tvář svému poslednímu Marťanovi.

Tenhle měl mumifikované membrány křídel složené kolem těla a choulil se na nízkém hřadu. Dlouhá lebka mu padala přes hruď a zakrývala malé vole. Oči měl zavřené.

Zvedl zobák a podíval se na mě.

Ne, kurva to ne!

Potřásl jsem hlavou, připlížil se blíž k tělu a zíral na něj. Náhle jsem ucítil nutkání ho pohladit po dlouhém hřebenu kosti na zadní části lebky.

„Jen tu budu chvilku sedět," slíbil jsem mu a znovu potlačil záchvat smíchu. „Potichu. Stačí mi dvě hodiny."

S pomocí nezraněné paže jsem se posadil na podlahu a opřel se o šikmou stěnu za námi. V ruce jsem jako talisman svíral mezifázovou pistoli. Schoulil jsem se uvnitř mobilního korzetu jako roztřesená hromádka měkké tkáně, která už nemá vůli vnější kostru oživit. Zabodl jsem pohled do zšeřelého prostoru pod stropem a chvíli jsem měl pocit, že nad sebou vidím pohybující se bledá křídla, která se snaží osvobodit z ohybu. V jistém okamžiku mi však došlo, že jsou jen v mé hlavě, protože jsem cítil, jak se mi jejich tenoučká membrána otírá o vnitřek lebky, kratičce, ale bolestivě mě škrábaly

zezadu na očních bulvách a postupně mi zastíraly vidění, světlo a tma, světlo a tma, světlo a tma, tma –

A tohle všechno provázel tichý, stoupající nářek připomínající zármutek.

„Probuď se, Kovacsi.“

Uslyšel jsem tichý hlas a něco mě zatahalo za ruku. Měl jsem pocit, že mám slepená víčka. Zvedl jsem jednu paži a narazil rukou do čelního krytu.

„Probuď se!“ opakoval hlas příkřejším tónem. Při změně tónu mi nervy projel záchvěv adrenalinu. Zamrkal jsem a zaostřil. Marťan tu stále byl – *opravdu, Taku* – ale před jeho tělem, tři čtyři metry ode mě, stála postava v POLslitinovém skafandru. V ruce držela namířený Sunjet.

Opět mě něco zatahalo za ruku. Podíval jsem se dolů. Jeden marťanský přístroj mi několika jemnými receptory zkoumal ruku v rukavici. Když jsem přístroj odstrčil, s pískáním couvl, ale pak se neohroženě vrátil.

Carrera se rozesmál. Ve vysílačce v přilbě byl jeho smích příliš hlasitý. Měl jsem pocit, jako by mi mávající křídla vydlabala hlavu, takže celá lebka nebyla o nic křehčí než mumifikované ostatky, s nimiž jsem sdílel komoru.

„To je v pořádku. Tahle věcička mě k tobě dovedla, věřil bys tomu? Fakt moc šikovný zvířátko.“

V tu chvíli jsem se taky rozesmál. Nic jiného se dělat nedalo. Velitel Klínu se ke mně připojil. Levou rukou zvedl mezifázovou zbraň a rozesmál se ještě hlasitěji.

„Chtěls mě zabít tímhle?“

„Pochybuju.“

Oba jsme se přestali smát. Čelní kryt skafandru se mu zvedl a zíral na mě. Kolem očí měl tmavé kruhy. Usoudil jsem, že těch pár minut, co mě sledoval klikatými chodbami, nebyla žádná legrace.

Jednou jsem sevřel dlaň, pro případ, že by Loemanakova zbraň neměla osobní kód, takže by ji mohl aktivovat plátek v dlani každého vojáka Klínu. Carrera ten pohyb zachytil a potřásl hlavou. Hodil mi pistoli do klína.

„Stejně není nabitá. Vezmi si ji, jestli ji potřebuješ – někteří lidé se cítí líp, když drží v ruce zbraň. Zdá se, že to před koncem pomáhá. Zřejmě náhražka něčeho jiného. Matčiny ruky. Tvýho ptáka. Chceš umřít vestoje?“

„Ne,“ odpověděl jsem tiše.

„S otevřenou přilbou?“

„Proč?“

„Jen ti dávám na vybranou.“

„Isaaku –“ odkašlal jsem si, abych se zbavil nepříjemného pocitu v krku, který připomínal zrezivělou mřížku. Stěží jsem dokázal mluvit, ale najednou mi ta slova připadala nesmírně důležitá, „– Isaaku, promiň.“

To ty

Projelo mi to tělem jako slzy, které se hrnou do očí. Jako vlčí smutek, který ve mně vyvolala smrt Loemanaka a Kwok.

„Dobře,“ pronesl prostě. „Ale na to je trochu pozdě.“

„Viděls, co je za tebou, Isaaku?“

„Jo. Působivé, ale mrtvé. Nikde žádní duchové.“ Čekal. „Chceš ještě něco říct?“

Zavrtěl jsem hlavou. Zvedl Sunjet.

„Tohle je za mé zavražděné vojáky,“ řekl.

„*Podívej se* na tu zkurvenou věc!“ vykřikl jsem. Vložil jsem do toho výkřiku veškerou naléhavost Vyslance a Carrera na zlomek vteřiny otočil hlavu. Vyskočil jsem z podlahy, mrštil mu mezifázovou zbraň do otevřeného čelního krytu a vrhl se na něj.

Poslední špetky štěstí, dozvuky tetrametu a zbytky duševní rovnováhy Vyslance. Nic jiného jsem k dispozici neměl a s těmito zbraněmi a vyceněnými zuby jsem překonal mezeru mezi námi. Když Sunjet vypálil, výstřel zasáhl místo, kde jsem před okamžikem seděl. Možná to byl ten výkřik, co ho vyvedlo z míry, možná zbraň, kterou jsem mu mrštil do obličeje, možná jen stejný unavený pocit, že hra skončila.

Když jsem do něj vrazil a uvěznil Sunjet mezi našimi těly, zavrávoral dozadu. Použil judistický blok, který by muže bez pancíře srazil na zem. Díky Loemanakovu korzetu jsem se udržel na nohou. Udělal další dva kroky vzad a společně jsme narazili do

mumifikováného marťanského těla. Naklonilo se a zřítilo se na zem. Klopýtli jsme přes ně jako klauni a za každou cenu se snažili udržet rovnováhu. Tělo se rozpadlo. Do vzduchu kolem nás vyletěl světle oranžový prášek.

Promiň.

To ty umřeš, když se rozpadne kůže.

Carrera, který měl otevřený čelní kryt a namáhavě lapal po dechu, se musel toho svinstva zhluboka nadechnout. Další prášek se mu usadil v očích a na odhalené pokožce obličeje.

První výkřik, když ucítil, jak ho prášek rozežírá.

Pak začal vřískat.

Odpotácel se ode mě a Sunjet zarachotil na podlaze. Zvedl ruce a snažil se otřít si obličej. Tím prášek pravděpodobně vtíral ještě hlouběji do tkáně, kterou látka rozpouštěla. Zachroptěl a mezi prsty a na rukou mu objevila světle červená pěna. Pak se mu prášek musel dostat do hlasivek, protože se výkřiky změnily v zalykavý zvuk.

S kvílením se svezl na podlahu, svíral si obličej v dlaních, jako by se ho snažil udržet pohromadě a z rozežraných plic vykašlával kusy husté krve a tkáně. Než jsem se dostal k Sunjetu a znovu se nad něj postavil, dusil se vlastní krví. Postupně se ho zmocňoval šok a tělo pod skafandrem se začalo křečovitě otřásat.

Promiň.

Položil jsem hlaveň Sunjetu na ruce, kterými si zakrýval rozpouštějící se tvář, a stiskl jsem spoušť.

Kapitola čtyřicet dva

Když jsem domluvil, Roespinoedji sepjal ruce, takže vypadal téměř jako dítě, kterým nebyl.

„To je úžasné," vydechl. „Fantastický příběh."

„Nechte toho," řekl jsem mu.

„Ne, opravdu. Jsme tak mladá civilizace. Žijeme na týhle planetě sotva sto let. Takovýhle příběhy potřebujeme."

„No," pokrčil jsem rameny a natáhl se pro láhev na stole. Ve zlomeném lokti mě ostře bodlo. „Klidně vám přenechám práva. Můžete je prodat tvůrcům Lapinee. Možná z toho nesmyslu vytvoří operní konstrukt."

„Klidně se smějte," Roespinoedjimu se v očích rozhořelo podnikatelské nadšení, „ale tady jdou věci domácího původu na dračku. Prakticky všechno, co tu máme, je import z Latimeru, a jak dlouho člověk může žít ze snů někoho jinýho?"

Opět jsem si nalil sklenici whisky. „Kempovi se to daří."

„Ach, to je *politika*. Takeshi, to je něco jinýho. Směsice neoquellistických názorů a starýho komin– komun–" luskl prsty. „No tak, jste z Harlanova světa. Jak se ten blábol jmenuje?"

„Komunitarianismus."

„Jo, to je ono." Rozvážně zavrtěl hlavou. „Tyhle povídačky v delším časovým horizontu jako dobrej hrdinskej příběh neobstojí. Plánovaná výroba, společenská rovnost jako nějakej trapnej konstrukt pro základní školy. Koho by to zajímalo? Kde je šťáva? Kde je krev a adrenalin?"

Napil jsem se whisky a zadíval se přes střechy skladišť Naleziště 27 na místo, kde se v záři západu slunce tyčily hranaté končetiny těžní věže. Poslední dobou se šířily zvěsti, útržkovité a rušené rušičkami, protože pocházely z nelegálně naladěných kanálů, že na západním rovníku se znovu rozhořela válka. Šlo o nějaký Kempův protiúder, s nímž Kartel nepočítal.

Škoda, že už neměli Carreru, aby za ně myslel.

Když mi whisky projela jícnem, lehce jsem se zachvěl. Byla vynikající, ale kultivovaným, civilizovaným způsobem. Neměla nic společného s tím saubervilleským patokem, po kterém jsem se minulý týden, subjektivně kdysi dávno, opil s Lukem Deprezem do němoty. Ani jsem si nedokázal představit, že by ji měl někdo jako Roespinoedji doma.

„Právě teď je všude spousta krve," poznamenal jsem.

„Jo, *teď ano.* Ale to je revoluce. Uvažujte, co bude pak. Dejme tomu, že Kemp tuhle směšnou válku vyhraje a uspořádá volby. Co myslíte, že se stane potom? Já vám to povím."

„Myslel jsem si to."

„Ani ne za rok bude podepisovat s Kartelem stejný smlouvy, který představujou hnací sílu bohatství, a jestli to neudělá, vlastní lidi ho *vypudí* z Indigo City a podepíšou ty smlouvy sami."

„Nepřipadá mi jako člověk, kterej odjede dobrovolně."

„Jo, to bude zřejmě problém," pronesl Roespinoedji uvážlivě. „Setkal jste se s ním?"

„S Kempem? Jo, několikrát."

„A jakej byl?"

Byl jako Isaak. Byl jako Hand. Byl jako tihle všichni. Stejná zanícenost, stejné zkurvené přesvědčení, že má pravdu. Jen jiný sen o tom, v čem má pravdu.

„Vysokej," odpověděl jsem. „Byl vysokej."

„Jo, bejval vysokej."

Zadíval jsem se na chlapce vedle mě. „Vás to netrápí, Djoko? Co se stane, jestli se kempisti probojujou až sem?"

Usmál se. „Pochybuju, že je mezi jeho politickýma poradcema a poradcema Kartelu nějakej rozdíl. Všichni po něčem touží. A kromě toho to, co jste mi prodali, má dostatečně velkou hodnotu na to, abych se dostal až ke Kempovi a vykoupil si svoji zadluženou duši zpátky." Pronikavě se na mě zadíval. „Teda v případě, že jsme odstranili *všechny* vaše bezpečnostní pojistky."

„Uklidněte se. Řekl jsem vám, že jsem jich rozeslal jen těch pět. Dost na to, aby jich Mandragora pár objevila, kdyby slídila kolem, a dozvěděla se, že jsou opravdu tam. Na víc jsme neměli čas."

„Hmm.“ Roespinoedji otáčel whisky na dně sklenice. Rozumný tón v jeho dětském hlase působil nepatřičně. „Osobně si myslím, že jste dost riskovali, když jste jich použili jen tak málo. Co kdyby je Mandragora vyčmuchala všechny?“

Pokrčil jsem rameny. „Co kdyby? Hand nemohl spoléhat na to, že našel všechny. V sázce bylo příliš mnoho. Bylo bezpečnější ty prachy poslat. To je základ každýho dobrýho triku.“

„No, vy jste Vyslanec.“ Ukázal na tenkou destičku o velikosti ruky, která ležela na stole mezi námi. „A víte jistě, že Mandragora nedokáže tohle vysílání odhalit?“

„Věřte mi.“ Už jen ta slova mě rozesmála. „Jde o nejmodernější vojenskej utajovací systém. Bez týhle malý krabičky je vysílání nerozeznatelný od praskání statický elektřiny. Pro Mandragoru, pro každýho. Jste nezpochybnitelným majitelem marťanský vesmírný lodi. Přísně omezená edice.“

Roespinoedji zastrčil přístroj do kapsy a zvedl ruce. „Dobře. To stačí. Máme dohodu. Nepřipomínejte mi to pořád. Dobrej obchodník ví, kdy přestat prodávat.“

„Byl bych moc rád, kdybyste mě nepodrazil,“ pronesl jsem přátelsky.

„Držím slovo, Takeshi. Nejpozději pozítří. To nejlepší na trhu,“ ušklíbl se. „V každým případě v Landfallu.“

„A odborníka, aby to klaplo. Skutečnýho oborníka, ne nějakýho lacinýho fušera, kterej si dělal školu ve virtuálu.“

„To je zvláštní postoj na člověka, kterej hodlá strávit příštích deset let ve virtualitě. Jak víte, já sám mám virtuální vzdělání. Obchod a administrativa. Třicet virtuálně prožitých anamnéz. Je to mnohem lepší než studovat v reálným světě.“

„To je věc názoru. Kvalitního odborníka. Nešetřete na mně.“

„No, jestli mi nevěříte,“ pronesl nakvašeně, „proč neřeknete vaší pilotce, aby to pro vás udělala?“

„Bude u toho. A má dost zkušeností na to, aby poznala levárnu.“

„To věřím. Vypadá velice schopně.“

Při tom skromném označení jsem se usmál. Ameli Vongsavathová všechno zvládla s jedinou tichou nadávkou a

přibližně za patnáct minut dopravila vojenský transportér z Dangreku na Naleziště 27.

„*Jo, je* schopná.“

„Víte,“ Roespinoedji se tiše rozesmál, „včera večer, když jsem uviděl na tom raketoplánu znaky Klínu, blesklo mi hlavou, že přišla moje poslední hodinka. Nikdy by mě nenapadlo, že někdo může unýst jejich transportér.“

Znovu jsem se zachvěl. „Jo. Nebylo to snadný.“

Chvíli jsme seděli u stolku a pozorovali, jak sluneční světlo klouže po vzpěrách těžní věže. V ulici vedoucí kolem Roespinoedjiho skladiště si hrály děti nějakou hru, při které neustále pobíhaly a křičely. Do střešního patia stoupal smích jako kouř z dřevěného uhlí z nějakého barbecue na pláži.

„Dali jste jí nějaký jméno?“ zeptal se konečně Roespinoedji. „Tý lodi.“

„Ne, na to opravdu nebyl čas.“

„No, zdá se, že teď ten čas máme. Napadá vás něco?“

Pokrčil jsem rameny.

„*Tanja Wardaniová?*“

Lišácky se na mě zadíval. „A bude z toho mít radost?“

Zvedl jsem skleničku a dopil ji.

„Jak to mám kurva vědět?“

Od chvíle, co jsem se k ní dostal bránou zpátky, na mě skoro nepromluvila. To, že jsem zabil Lamonta, byla pro ni podle všeho poslední kapka. Buď to, nebo když viděla, jak pochoduju sem a tam v mobilním korzetu a systematicky – doopravdy – vraždím přibližně stovku vojáků Klínu, jejichž těla stále pokrývala pláž. Zavřela bránu s výrazem, který prozrazoval méně emocí než primitivní pouzdro Syntheta, jako mandroid nás s Vongsavathovou následovala do trupu *Angin Chandrové,* a když jsme dorazili k Roespinoedjimu, zamknula se v pokoji a od té doby z něj nevyšla.

Nechal jsem to plavat. Na rozhovor, který jsme potřebovali, jsem byl příliš unavený, a navíc jsem si dokonce nebyl ani jistý, jestli ho ještě vůbec potřebujeme. Řekl jsem si, že dokud nebudu mít Roespinoedjiho v kapse, musím se starat o jiné věci.

Roespinoedjiho jsem měl v kapse.

Druhý den ráno mě probudil zvuk letounu, kterým z Landfallu přiletěl technický tým. S lehkou kocovinou po whisky a Roespinoedjiho silném koktejlu protiradiačních pilulek z černého trhu jsem vstal a šel je přivítat. Ti dva mladí, uhlazení muži, pravděpodobně velice dobří v tom, co dělali, mě od prvního pohledu dráždili. Pod shovívavým dohledem Roespinoedjiho jsme absolvovali úvodní šarvátku, ale očividně jsem ztrácel schopnost vzbuzovat strach. Z jejich chování, které naznačovalo: *co s tím nemocným chlápkem v mobilním korzetu,* nebyl znát. Nakonec jsem to vzdal a odvedl je k transportéru, kde už v průlezu čekala se založenýma rukama Vongsavathová se zarputile majetnickým výrazem na tváři. Jakmile ji technici spatřili, spadl jim hřebínek.

„To je v pohodě," oznámila mi, když jsem se je snažil doprovodit dovnitř. „Co kdybyste si šel popovídat s Tanjou. Myslím, že vám chce něco říct."

„Mně?"

Pilotka netrpělivě pokrčila rameny. „Někomu, a vypadá to, že si vybrala vás. Se mnou mluvit nebude."

„Je u sebe?"

„Šla ven." Vongsavathová neurčitě mávla rukou směrem k hloučku budov, které tvořily městské centrum Naleziště 27. „Jen jděte. Já se o ty chlápky postarám."

Za půl hodiny jsem ji našel stát na ulici na kopci nad městem a zírat na průčelí před sebou. Upoutal ji malý kousek marťanské architektury s dokonale zachovalými namodralými fasetami. Byl na obou stranách zapuštěný do betonu, takže tvořil část dělící zdi a klenutý průchod. Někdo přetřel povrch s omšelými piktogramy silnou vrstvou světélkující barvy: FILTRÁTOVÁ REKULTIVACE. Za průchodem byla vidět nevydlážděná plocha pokrytá strojním zařízením, které někdo vyrovnal do dlouhých řad. Táhly se přes vyprahlou půdu jako nějaká zvláštní plodina. Mezi řádky bezcílně bloumaly dvě postavy v kombinézách.

Když jsem k ní došel, ohlédla se. Tvář měla vychrtlou a sžíranou hněvem, kterého se nedokázala zbavit.

„Špehuješ mě?"

„Náhodou jsem tě zahlídnul," zalhal jsem. „Jak ses vyspala?"

„Mizerně." Potřásla hlavou. „Pořád slyším Sutjiadiho."

„Jo."

Když ticho trvalo moc dlouho, kývl jsem na klenutý průchod. „Jdeš sem?"

„Ne, jen jsem se zastavila, abych…" bezmocně ukázala na přetřenou marťanskou slitinu.

Zíral jsem na piktogramy. „To jsou nějaký instrukce pro let nadsvětelnou rychlostí, co?"

Skoro se usmála.

„Ne." Natáhla ruku a přejela prsty po jednom piktogramu. „Je to výukovej program. Něco mezi básní a bezpečnostníma pokynama pro holátka. Části tvoří rovnice, pravděpodobně pro vzlet a tah. Současně je to něco jako graffiti. Píše se tu…" zarazila se a znovu potřásla hlavou. „Nedokážu přetlumočit, co se tu píše. Ale slibuje to, ehm, osvícení, pocit věčnosti, když budeš předtím, než se skutečně naučíš lítat, o dokonalým ovládnutí křídel nejdřív snít. A aby ses pořádně vykadil, než se vzneseš v obydlený oblasti."

„Taháš mě za nos. Tohle se tam nepíše."

„Píše. Celý to úzce souvisí s jedinou sekvenční rovnicí." Otočila se ke mně zády. „Uměli skvěle propojovat věci. Marťanská duše nebyla podle všeho moc rozškatulkovaná."

Zdálo se, že ji ta demonstrace znalostí vyčerpala. Svěsila hlavu.

„Šla jsem k těžní věži," oznámila. „K tý kavárně, kterou nám posledně Roespinoedji ukázal. Asi nedokážu v žaludku nic udržet, ale –"

„Jasně. Půjdu s tebou."

Podívala se na mobilní korzet, který byl teď pod oblečením, jež mi půjčil správce Naleziště 27, dost nápadný.

„Možná bych si měla taky něco takovýho pořídit."

„Na tu krátkou dobu, než odjedeme, to už nestojí za to."

Pomalu jsme se vlekli do kopce.

„Víš určitě, že to dobře dopadne?" zeptala se.

„Co? Prodat největší archeologickej nález za posledních pět set let Roespinoedjimu za virtuální box a místo ve startovním rozpisu? Co myslíš ty?"

„Myslím si, že je to zkurvenej kšeftař a nedá se mu věřit o nic víc než Handovi.“

„Tanjo,“ pronesl jsem tiše. „Hand nás Klínu neprodal. Roespinoedji uzavřel obchod tisíciletí a dobře to ví. V tomhle je na něj spoleh, věř mi.“

„No, *ty* seš Vyslanec.“

Kavárna byla přesně taková, jakou jsem si ji pamatoval, opuštěně vyhlížející hlouček židlí a stolů pod masivními pilíři a vzpěrami těžní věže. Nad hlavou nám lehce fluoreskovalo holomenu a z reproduktorů připevněných na konstrukci se linuly hity Lapinee. Po kavárně byly bez ladu a skladu rozmístěny marťanské artefakty. Byli jsme jedinými zákazníky.

Ze stínu se vynořil k smrti unuděný číšník a s podrážděným výrazem se došoural k našemu stolu. Zvedl jsem oči k menu pod stropem a pak jsem pohlédl na Wardaniovou. Zavrtěla hlavou.

„Jen vodu,“ pronesl jsem. „A cigarety, jestli je máte.“

„Site Sevens nebo Will to Victory?“

Ušklíbla se. „Site Sevens.“

Číšník se na mě podíval a očividně doufal, že mu nepokazím den objednávkou nějakého jídla.

„Máte kávu?“

Přikývl.

„Tak kávu, černou. S panákem whisky.“

Odvlekl se pryč. Tázavě jsem se na Wardaniovou zadíval.

„Nech ho na pokoji. Asi to není moc velká zábava tady dělat.“

„Mohlo by to bejt horší. Mohli by ho odvést do války. Navíc,“ ukázal jsem rukou na okolní artefakty, „podívej se na tu výzdobu. Co víc by si mohl člověk přát?“

Matně se usmála.

„Takeshi,“ schoulila se nad stolem, „až bude to virtuální zařízení připravený, já, ehm, já s váma nepůjdu.“

Přikývl jsem. *Čekal jsem to.*

„Promiň.“

„Za co se omlouváš?“

„No, za ty poslední dva měsíce jsi toho pro mě spoustu udělal. Dostal jsi mě z lágru –“

„Vytáhli jsme tě z lágru, protože jsme tě potřebovali. Jen si vzpomeň.“

„Byla jsem naštvaná, když jsem to řekla. Ne na tebe, ale –“

„Jo, na mě. Na mě, na Schneidera, na celej zkurvenej svět v uniformě.“ Pokrčil jsem rameny. „Nemám ti to za zlý. A měla jsi pravdu. Vytáhli jsme tě odtud, protože jsme tě potřebovali. Nic mi nedlužíš.“

Studovala si ruce v klíně.

„Pomohl jsi mi, abych se dala zase dohromady, Takeshi. Tenkrát jsem si to nechtěla přiznat, ale ta vyslanecká technika funguje. Cítím se čím dál líp. Zlepšuje se to pomalu, ale jen díky tomu.“

„To jsem rád.“ Zaváhal jsem, ale pak jsem se přinutil to vyslovit. „Faktem zůstává, že jsem to udělal, protože jsem tě potřeboval. Bylo to součástí tvý záchrany. Jakej by mělo smysl dostat tě z lágru, kdybys tam nechala půlku duše.“

Stáhla ironicky rty. „Duše?“

„Promiň, to je takovej řečnickej obrat. Strávil jsem hodně času s Handem. Hele, jestli s náma jít nechceš, žádnej problém. Jen by mě zajímalo proč, to je všechno.“

V tu chvíli se k nám opět došoural číšník, takže jsme ztichli. Položil na stůl pití a cigarety. Tanja Wardaniová otevřela krabičku a nabídla mi přes stůl cigaretu. Zavrtěl jsem hlavou.

„Přestávám. Tyhle věci tě zabijou.“

Tiše se rozesmála a jednu si z krabičky vytáhla. Když se dotkla škrtátka, objevil se proužek kouře. Číšník odešel. Napil jsem se kávy s whisky a její chuť mě příjemně překvapila. Wardaniová vyfoukla kouř nahoru do konstrukce těžní věže.

„Proč tu zůstávám?“

„Proč tu zůstáváš?“

Zadívala se na desku stolu. „Teď nemůžu odejít, Takeshi. To, co jsme tam objevili, se dřív nebo pozdějc dostane na veřejnost. Znova tu bránu otevřou. Nebo tam pošlou meziplanetární letoun. Nebo obojí.“

„Jo, dřív nebo pozdějc. Ale teď je válka.“

„Umím čekat.“

„Proč nechceš čekat na Latimeru? Je to tam mnohem bezpečnější.“

„Nemůžu. Sám jsi řekl, že tam v *Chandře* doletíme za jedenáct let, minimálně. Teda při maximálním zrychlení a bez oprav kurzu, který bude muset Ameli dělat. Kdo ví, co se tu během příštích jedenácti let stane.“

„Například skončí válka.“

„Válka může skončit už příští rok, Takeshi. Pak Roespinoedji svoji investici přestěhuje, a až k tomu dojde, chci bejt u toho.“

„Před deseti minutama jsi mu nevěřila o nic víc než Handovi. A teď pro něj chceš pracovat?“

„Dneska, ehm,“ znovu se zadívala na ruce, „dneska ráno jsme o tom mluvili. Je ochotnej mě schovat, dokud se celá věc neuklidní. Dá mi nový pouzdro.“ Trochu rozpačitě se usmála. „Od tý doby, co začala válka, jsou tu Mistři Sdružení vzácností. Myslím, že jsem součástí jeho investice.“

„Myslím že ne.“ Přestože mi ta slova vycházela z úst, nedokázal jsem přijít na to, proč se jí to snažím tak usilovně rozmluvit. „Víš přece, že jestli tě Klín začne hledat, nový pouzdro ti moc nepomůže.“

„Je to pravděpodobný?“

„Mohlo by –“ povzdychl jsem si. „Ne, ani ne. Carrera má pravděpodobně detašovanou bázi na nějaký tajný základně, ale bude chvíli trvat, než jim dojde, že je mrtvej. A ještě dýl, než dostanou povolení stáhnout náhradní kopii. A i kdyby se vrátil do Dangreku, nezůstal nikdo, kdo by mu řekl, co se tam stalo.“

Zachvěla se a podívala se jinam.

„Musel jsem to udělat, Tanjo. Museli jsme zamíst stopy. Právě ty bys to měla chápat nejvíc ze všech.“

„Cože?“ Pronikavě se na mě zadívala.

„Řekl jsem, že právě ty bys to měla chápat nejvíc ze všech.“ Upřeně jsem se jí díval do očí. „Přesně tohle jsi udělala minule, nebo ne?“

Opět uhnula pohledem. Z cigarety jí stoupal kouř, který odnášel lehký větřík. Naklonil jsem se přes stůl.

„Teď už na tom nezáleží. Nemáš zkušenosti, abys nás poslala mezi Sanctionem a Latimerem ke dnu, a jakmile tam budeme, už mě

nikdy neuvidíš. Nikdy mě už neuvidíš. A teď s náma nepůjdeš. Ale jak jsem řekl, jsem zvědavej.“

Pohnula paží, jako by jí nepatřila, potáhla z cigarety a mechanicky vyfoukla kouř. Upírala oči na něco, co jsem ze svého místa neviděl.

„Jak dlouho to víš?“

„Jak dlouho?“ Zamyslel jsem se. „Popravdě řečeno, myslím, že to vím od toho dne, kdy jsme tě vytáhli z lágru. Nebylo to nic konkrétního, ale věděl jsem, že máme problém. Někdo se tě snažil dostat ven před náma. Prozradil mi to velitel tábora.“

„Takhle sdílnej obvykle nebejval.“ Opět vdechla kouř a vyfoukla ho mezi zuby.

„Jo. Pak se samozřejmě tvoji kamarádi objevili v relaxační zóně Mandragory. Tenkrát mi to mělo *fakt* dojít. Chci říct, že je to nejstarší trik kurev v dějinách. Zavíst oběť za ptáka do temný uličky a předat ji svýmu pasákovi.“

Škubla sebou a křečovitě se usmála.

„Promiň. Řečnická figura. Jen si připadám jako idiot. Pověz mi, ta pistole u mý hlavy byla jen planá výhrůžka, nebo to mysleli vážně?“

„Nevím.“ Zavrtěla hlavou. „Byly to kádry revoluční gardy. Kempovi ostrý hoši. Když kolem nich začal Deng čmuchat, sejmuli ho. Opravdu zabili, spálili jeho bázi a tělo prodali na náhradní součástky. Řekli mi to, když jsme na tebe čekali. Nevím, možná proto, aby mě vyděsili. Pravděpodobně by mě zastřelili hned potom, co by mě znova pustili.“

„Jo, taky si myslím. Ale tys je přesto zavolala, že?“

„Jo,“ řekla i pro sebe, jako by poprvé objevila pravdu, „zavolala.“

„Nechceš mi říct proč?“

Zaregistroval jsem nepatrný pohyb. Snad jen potřásla hlavou nebo se zachvěla.

„Ta dobře. Řekneš mi *jak?*“

Znovu se vzchopila a podívala se na mě. „Kódovanej signál. Vyslala jsem ho, když jste byli s Janem obhlídnout Mandragoru. Řekla jsem jim, aby počkali na můj signál, a když jsem najisto

věděla, že pojedeme do Dangreku, odvysílala jsem ho z pokoje ve Věži.“ Přes tvář se jí mihl úsměv, ale jako stroj pokračovala: „Objednala jsem si spodní prádlo. Z katalogu. Lokační kód byl v číslech. Jednoduchá věc.“

Přikývl jsem. „Bylas vždycky kempistka?“

Netrpělivě se zavrtěla. „Nejsem odsud, Kovacsi. Nemám žádnej politickej, nemám *právo* na politickej postoj.“ Rozzlobeně se na mě podívala. „Ale proboha, Kovacsi, je to kurva jejich planeta, nebo ne?“

„To mi připadá jako dost zásadní politickej postoj.“

„Jo, musí bejt fajn nemít žádný přesvědčení.“ Chvíli kouřila a já si všiml, že se jí lehce klepou ruce. „Závidím ti tu tvoji blazeovanou pokryteckou lhostejnost.“

„K tý člověk dospěje, ani neví jak, Tanjo.“ Snažil jsem se potlačit defenzivní tón v hlase. „Zkus pracovat jako místní vojenskej poradce pro Joshuu Kempa v době, kdy kolem tebe vře Indigo City v občanských nepokojích. Vzpomínáš si na ty roztomilý inhibitorní systémy, který nám nasadil na krk Carrera? Víš, kdy jsem je na Sanctionu uviděl poprvý? Kempovi gardisti je v Indigo City používali proti nespokojeným obchodníkům s artefaktama už rok předtím, než válka vypukla. Maximální, trvalej výboj. Třídy vykořisťovatelů si nezaslouží slitování. Po vyčištění první pár ulic se staneš hodně rychle lhostejnej.“

„Takže jsi přeběhl k nepříteli.“ V hlase měla stejné pohrdání jako tu noc v baru, tu noc, kdy z něj vyštvala Schneidera.

„No, ne hned. Nějakou dobu jsem uvažoval, že Kempa zabiju, ale nepřipadalo mi, že to stojí za to. Nahradil by ho člen rodiny, nějakej zkurvenej kádr. A do tý doby byla válka stejně na spadnutí. A jak říká Quell, těmhle věcem se musí nechat přirozenej průběh.“

„Takhle přežíváš?“ zašeptala.

„Tanjo, od tý doby se odsud snažím vypadnout.“

„Já,“ zachvěla se, „já tě pozorovala, Kovacsi. Pozorovala jsem tě v Landfallu, při tý přestřelce v kancelářích překupníka, ve Věži Mandragora, na pláži v Dangreku, když jsi byl se svýma lidma. Já – já ti záviděla. Záviděla jsem ti tvoji lhostejnost.“

Napil jsem se kávy, abych získal pár vteřin na rozmyšlenou. Zdálo se, že si toho nevšimla.

„Nemůžu," bezmocné, obranné gesto, „nemůžu na ně přestat myslet. Na Dhasanapongsakula, na Aribowovou, na všechny ostatní. Většinu z nich jsem ani neviděla umírat, ale stejně na ně pořád myslím." Těžce polkla. „Jak jsi to poznal?"

„Mohla bys mi dát cigaretu?"

Beze slova mi podala krabičku. Rozvážně jsem si zapálil a vtáhl kouř do plic, ale nic jsem z toho neměl. Můj systém byl tak poničený radiací a Roespinoedjiho drogami, že by mě překvapilo, kdyby mi to přinášelo rozkoš. Byl to jen zvyk, který mi přinášel úlevu, nic víc.

„Intuice Vyslance takhle nefunguje," pronesl jsem pomalu. „Jak jsem řekl, věděl jsem, že něco není v pořádku. A prostě jsem se tím nechtěl zabejvat. Působíš, ehm, působíš solidně, Tanjo Wardaniová. Prostě jsem nechtěl věřit, že seš to ty. Ani potom, cos zničila ty věci v nákladním prostoru –"

Vyhrkla: „Vongsavathová říkala –"

„Jo, já vím. Pořád si myslí, že to udělal Schneider. Nechal jsem ji při tom. Potom, co utekl, jsem byl taky přesvědčenej, že je to jeho práce. Jak jsem řekl, *nechtěl* jsem si myslet, že bys to mohla bejt ty. Když vzal Schneider roha, chytil jsem se toho. Víš, co jsem cítil? Úlevu. Měl jsem řešení a nemusel jsem přemejšlet o tom, kdo další by v tom mohl bejt zapletenej. Tolik o mý lhostejnosti."

Mlčela.

„Ale existovala celá řada důvodů, proč to Schneider nemohl udělat sám. A úprava Vyslance je prostě dál zaznamenávala, až jich bylo tolik, že jsem je prostě nemohl ignorovat."

„Jako například?"

„Jako například tohle." Sáhl jsem do kapsy a vytáhl přenosný projektor. Membrána ležela na stole a na displeji se objevila smítka světla. „Vyčisti prosím obrazovku."

Zvědavě se na mě zadívala, pak se naklonila dopředu a přesunula smítka na displeji do levého horního rohu. To gesto jsem důvěrně znal, protože jsem ji dlouhé hodiny sledoval při práci na monitorech. S úsměvem jsem přikývl.

„Zajímavej zvyk. Většina lidí je přesouvá dolů. Asi je to víc definitivní, víc uspokojivý. Ale tys to dělala jinak. Přesouváš je nahoru.“

„Stejně jako Wycinskij.“

„Naučila ses to od něho?“

„Nevím.“ Pokrčila rameny. „Možná.“

„Ty nejsi Wycinskij, že ne?“

Po těch slovech se krátce zasmála. „Ne, nejsem. Pracovala jsem s ním v Bradbury a na Nkrumahově zemi, ale jsem o polovinu mladší než on. Jak tě něco takovýho napadlo?“

„Jen mi to blesklo hlavou. Vždyť víš, ten kybersex ve virtuálu. To, cos se sebou provedla, vycházelo vstříc mužským představám. Prostě mě to překvapilo. Kdo by věděl líp, jak splnit mužovy sny, než on sám?“

Usmála se na mě. „Seš vedle, Takeshi. Seš úplně vedle. Kdo by věděl líp, jak splnit mužovy sny, než žena?“

Na okamžik mezi námi přeskočila jiskra, ale okamžitě uhasla. Přestala se usmívat.

„Takže kde jsi skončil?“

Ukázal jsem na displej. „Takhle čistíš obrazovku. Takhle vypadala obrazovka displeje na palubě trauleru. Zřejmě potom, když jsi zabouchla bránu za Dhasanapongsakulem a jeho kolegy, potom, cos ty dva vylákala na trauler a spustila je v síti do moře. Všiml jsem si toho to ráno po mejdanu. Tenkrát mi to nedošlo, ale jak už jsem řekl, intuice Vyslance pracuje spolehlivě. Neustále vstřebává útržky informací, až se konečně poskládají dohromady.“

Soustředěně zírala na displej, ale když jsem vyslovil Dhasanapongsakulovo jméno, lehce se zachvěla.

„Jakmile jsem se začal dívat kolem sebe, všiml jsem si dalších věcí. Korozivní granáty v nákladním prostoru. Jistě, Schneider kvůli tomu vypnul palubní monitory na *Nagini*, ale tys ho k tomu navedla. Stará láska nerezaví. Podle mě se nechal přemluvit stejně snadno jako já, abych s tebou šel do relaxační zóny v Mandragoře. Nejdřív mi to nedošlo, protože jsi tvrdě prosazovala, abysme umístili signalizační bóji na palubu. Proč si nejdřív komplikovat život tím, že

vyřadím bóje z provozu, a pak usilovat o to, abysme tu zbejvající dopravili na marťanskou loď?“

Neochotně přikývla. V duchu byla pořád u Dhasanapongsakula. Mluvil jsem do prázdna.

„To nedávalo smysl, teda, dokud mi nedošlo, jaký další věci nemůžeme použít. Nejen bóje, ale taky přístroje k Identifikaci a odhadu škod. Všechny jsi zničila. Bez nich jsme totiž nemohli stáhnout Dhasanapongsakula a ostatní členy týmu do virtuálu a zjistit, co se jim stalo. Samozřejmě, nakonec bysme je přivezli do Landfallu, kde by všechno vyšlo najevo. Ale tys neplánovala, že se vrátíme, že ne?“

Tohle ji probralo. Vyčerpaně se na mě zadívala skrz kouř.

„Víš, kdy jsem tohle všechno pochopil?“ Silně jsem potáhl z cigarety. „Když jsem plaval zpátky k bráně. Byl jsem totiž přesvědčenej, že ji zavřeš dřív, než se k ní dostanu. Nejdřív jsem netušil, proč si to myslím, ale mělo to svou logiku. Prošli bránou a brána se za nimi zavřela. Ale proč se to stalo a jak došlo k tomu, že chudák Dhasanapongsakul skončil na opačný straně v tričku. Pak jsem si vzpomněl na vodopád.“

Zamrkala.

„Na vodopád?“

„Jo, každej normální člověk, po souloži, by mě shodil do vody a pak by se rozesmál. Oba bysme se rozesmáli. Ale tys místo toho začala brečet.“ Zkoumal jsem konec cigarety, jako by byl bůhvíjak zajímavý. „Stála jsi v bráně s Dhasanapongsakulem a strčila jsi ho na opačnou stranu. A pak jsi ji zavřela. Netrvalo to dvě hodiny, Tanjo, že ne?“

„Ne,“ hlesla.

„Copak už jsi přemýšlela o tom, že to možná uděláš i mně? Tenkrát, v tom vodopádu?“

„Já –“ zavrtěla hlavou „– já nevím.“

„Jak jsi zabila ty dva na trauleru?“

„Paralyzérem. Pak jsem je v síti spustila do vody. Než se probrali, utopili se. Já –“ odkašlala si „– vytáhla jsem je pozdějc nahoru. Chtěla jsem, já nevím, je někde pohřbít. Možná dokonce počkat pár dní, odtáhnout je k bráně a zkusit ji otevřít, abych je taky

mohla hodit dovnitř. Zpanikařila jsem. Nedokázala jsem tam sedět a představovat si, že Aribowová s Wengem třeba najdou nějakej způsob, jak bránu otevřít dřív, než jim dojde vzduch.“

Vzdorovitě se na mě zadívala.

„Ale ve skutečnosti jsem tomu nevěřila. Jsem archeoložka, vím, jak…“ na okamžik se odmlčela. „Ani já bych ji nedokázala otevřít včas, abych je zachránila. Prostě… ta brána… znamenalo to sedět na trauleru a vědět, že jsou na opačný straně… tý věci a dusí se… miliony kilometrů ve vesmíru nade mnou, a přesto přímo tam v tý jeskyni… tak blízko. Jako něco obrovskýho, co na mě čeká.“

Přikývl jsem. Na pláži v Dangreku jsem Wardaniové a Vongsavathové řekl o tělech, která jsem našel uvězněná v povrchu marťanské lodi, zatímco jsme se s Carrerou honili po trupu. Ale ani jedné z nich jsem neřekl o své poslední půlhodině v lodi, o tom, co jsem viděl a slyšel, když jsem se s Carrerovou gravitační výstrojí na zádech potácel zpátky k opuštěnému přístavnímu doku, o věcech, které jsem vedle sebe cítil plavat celou cestu zpátky k bráně. Po chvíli jsem se soustředil jen na rozmazanou skvrnu světla, která zářila v temnotě, a nechtěl se rozhlížet kolem ze strachu, co bych uviděl, co se tam třeba choulí a natahuje ke mně ruku s pařáty. Horečně jsem mířil ke světlu a téměř jsem nedokázal uvěřit, že je pořád na svém místě. Každou vteřinu jsem se děsil, že se brána zavře a já zůstanu uvězněný ve tmě.

Halucinace po tetrametu, řekl jsem si později.

„Tak proč sis nevzala trauler?“

Znovu zavrtěla hlavou a zamáčkla cigaretu.

„Zpanikařila jsem. Když jsem těm dvěma v síti vyřezávala báze, měla jsem…“ Zachvěla se. „Měla jsem prostě pocit, jako by mě někdo pozoroval. Spustila jsem je zpátky do vody a mrštila báze co nejdál do moře. Pak jsem jednoduše utekla. Ani jsem se nepokusila vyhodit jeskyni do vzduchu nebo zamíst stopy. Celou cestu do Sauberville jsem šla pěšky.“ Hlas se jí změnil způsobem, který jsem nedokázal identifikovat. „Poslední dva kiláky mě svezl nějakej chlápek pozemním autem. Mladej kluk se dvěma dětma. Vraceli se z vejletu. Teď jsou asi všichni mrtvý.“

„Jo.“

„Já… Sauberville nebylo dost daleko. Utíkala jsem dál na jih. Když Protektorát podepsal dohody byla jsem právě v Bootkinaree. Jednotky Kartelu mě v proudu uprchlíků poznaly a spolu s ostatníma mě poslaly do tábora. V tu chvíli mi to připadalo skoro spravedlivý.“

Vyklepala si další cigaretu a vložila si ji do úst. Zadívala se na mě.

„Tobě to připadá k smíchu?“

„Ne.“ Napil jsem se kávy. „Ale zajímavý. Cos dělala v Bootkinaree? Proč ses nevydala zpátky do Indigo City? Vždyť jsi sympatizovala s kempisty a tak.“

Ušklíbla se. „Nemyslím si, že by kempisti byli nadšený, kdyby mě viděli, Kovacsi. Právě jsem sejmula celou jejich expedici. Jim by se to vysvětlovalo trochu hůř než tobě.“

„Kempistům?“

„Jo.“ Tentokrát měla v hlase pobavený tón. „Kdo si myslíš, že tu výpravu zacvakal? Výstroj do vesmíru, vrtný a stavební zařízení, analogový jednotky a systém na zpracování dat… No tak, Takeshi. Schylovalo se k válce. Odkud si myslíš, že ty věci byly? Kdo by se odvážil vymazat bránu z landfallskej archivů?“

„Jak jsem řekl,“ zamumlal jsem, „nechtěl jsem o tom přemejšlet. Takže to byla kempistická akce. Tak proč jsi je oddělala?“

„Nevím.“ Mávla rukou. „Připadalo mi… já nevím, Kovacsi.“

„Dobře.“ Když jsem típl cigaretu, bojoval jsem s pokušením vzít si další, a pak jsem si ji stejně vzal. Pozoroval jsem Wardaniovou a čekal.

„Bylo…“ Zarazila se a zavrtěla hlavou. Pak začala znovu a s podrážděnou pečlivostí vyslovovala: „Myslela jsem, že jsem na jejich straně. Bylo to logický. Všichni jsme zastávali stejnej názor. V Kempových rukou by byla loď trumfem při vyjednávání, kterej by Kartel nemohl ignorovat. Mohla nám vyhrát válku. Bez krveprolití.“

„No…“

„Pak jsme zjistili, že je to bitevní loď. Aribowová objevila nahoře na přídi zbraně. Určitě to byly zbraně. A pak další. Já…“ Odmlčela se a napila se vody. Znovu si odkašlala. „Změnili se. Skoro přes noc se všichni změnili. Dokonce i Aribowová. Bejvala tak…

Bylo to jako posedlost. Jako by je ovládnul zlej duch z hororů. Jako by něco prošlo bránou a…“

Znovu se ušklíbla.

„Asi jsem je ve skutečnosti moc dobře neznala. Ty dva chlápci na trauleru, to byly kádry. Ty jsem neznala vůbec. Ale všichni se začali chovat stejně. Všichni mluvili o tom, co by se s tím dalo dělat. O *potřebě* revoluce, o její *nezbytnosti*. O vymazání Landfallu z orbity. Uvažovali, jak by se daly aktivovat pohony marťanský lodi, která se zřejmě pohybuje nadsvětelnou rychlostí, a mluvili o přesunu války na Latimer. A tam udělat totéž. Bombardovat planetu. Latimer City, Portausaint, Soufriere. Všechno zničit, jako Sauberville, dokud Protektorát nekapituluje.“

„Bylo to reálný?“

„Možná. Systémy na Nkrumahově zemi jsou dost jednoduchý, jakmile člověk pochopí jejich princip. Pokud by byla loď podobná…“ pokrčila rameny, „což nebyla. Ale to jsme tenkrát nevěděli. Mysleli si, že to reálný je. Na ničem jiným nezáleželo. Nechtěli trumf k vyjednávání. Chtěli válečnej stroj. A já jim ho dala. Jásali nad milionama mrtvejch, jako by to byl dobrej fór. V noci se opíjeli a pořád o tom mluvili. Zpívali zkurvený revoluční písně. Oháněli se frázema. Byly to stejný kecy, jaký člověk slýchá z vládních kanálů, jen otočený o sto osmdesát stupňů. Pokrytecký žvásty, politická teorie, a všechno jen proto, aby si ospravedlnili použití stroje, kterej by dokázal zničit celý planety. A já jim ho dala. Beze mě tu bránu nedokázali znovu otevřít. Byli to jen Hraboši. Potřebovali mě. Nikoho jinýho sehnat nemohli. Všichni Mistři Sdružení už v kryokabinách letěli zpátky na Latimer, takže byli mimo hru, nebo se schovávali v Landfallu, kde čekali, až je Sdružení hyperportuje domů. Weng s Aribowovou mě v Indigo City vyhledali a prosili mě, abych jim pomohla. A já to udělala.“ Když se otočila a podívala se na mě, měla v obličeji něco jako prosbu. „Já jim tu loď dala.“

„Ale zase jsi jim ji vzala,“ pronesl jsem jemně.

Zašátrala rukou po stole. Uchopil jsem ji a chvíli ji držel.

„Stejnou věc jsi chtěla udělat nám?“ zeptal jsem se, když se trochu uklidnila. Pokusila se ruku vyprostit, ale pevně jsem ji sevřel.

„Teď už je to jedno," pronesl jsem naléhavým tónem. „Stalo se a teď s tím musíme všichni žít. A stejně tak to uděláš i ty, Tanjo. Jen to přiznej, jestli je to pravda. Alespoň sobě, když už ne mně."

V jednom koutku oka strnulé tváře naproti mně se zaleskla slza.

„Nevím," zašeptala. „Jen jsem přežívala."

„To stačí," řekl jsem.

Seděli jsme a mlčky se drželi za ruce, dokud k nám, z nějakého chvilkového vrtochu, nepřišel číšník a nezeptal se, jestli ještě něco nechceme.

Později, při zpáteční cestě ulicemi Naleziště 27, jsme prošli kolem plochy pokryté starým harampádím a skrz marťanský artefakt zapuštěný do cementu. Náhle jsem si vzpomněl na Marťany v strnulé agónii, ponořené a zalité v bublinách na trupu vlastní lodi. Byly jich tisíce, sahající k temnému horizontu vesmírného korábu, který připomínal asteroid. Utopený národ andělů bijících křídly v posledním šíleném pokusu uniknout katastrofě, která se na lodi odehrála.

Pohlédl jsem na Tanju Wardaniovou a najednou jsem věděl, že má před očima totéž.

„Doufám, že sem nepřijede," zamumlala.

„Prosím?"

„Wycinskij. Až se to proslechne, dorazí. Bude tu chtít bejt, aby viděl, co jsme objevili. Myslím, že by ho to zničilo."

„Dovolí mu přijet?"

Pokrčila rameny. „Jen těžko mu v tom zabrání, jestli o to bude hodně stát. Uklidili ho do Bradbury, kde posledních sto let pracuje na nějakým bezvýznamným výzkumu, ale pořád má ve Sdružení pár přátel. Spousta lidí si ho pořád váží. A taky mají pocit viny za to, jak se k němu zachovali. Někdo mu sežene povolení, vyškemrá mu hypercast aspoň do Latimeru. A on má dost peněz na to, aby si zbytek cesty zařídil sám." Potřásla hlavou. „Ale tohle ho zabije. Jeho milovaný Marťani, který bojovali a umírali v zástupech jako lidi. Masový hroby a planetární bohatství koncentrovaný do válečných strojů. To zničí všechno, čemu o nich chtěl věřit."

„No, dravčí původ…"

„Já *vím.* Dravci musí bejt chytřejší, dravci musí vládnout, dravci ženou civilizaci kupředu a lítají ke hvězdám. Pořád ta stejná zkurvená písnička.“

„Pořád ten stejnej zkurvenej vesmír,“ poznamenal jsem jemně.

„Jenže…“

„V každým případě už nevedli války proti sobě. Sama jsi říkala, že ta druhá loď nebyla marťanská.“

„Jo, já nevím. Rozhodně tak nevypadala. Ale je to tak lepší? Sjednotit svoji rasu, abys mohl rozbít hubu někomu jinýmu? *Nemohli* si to odpustit?“

„Zdá se, že ne.“

Neposlouchala mě. Zírala na artefakt v cementu. „Museli vědět, že umřou. Instinktivně se snažili uletět. Jako když se člověk snaží utýct před výbuchem. Jako když natáhneš ruce, abys zastavil kulku.“

„A pak se trup co, roztavil?“

Opět pomalu zavrtěla hlavou. „Nevím, ale myslím si, že ne. Dost jsem o tom přemýšlela. Ty zbraně, co jsme viděli… podle mě dokážou něco zásadnějšího než tohle. Změnit –“ máchla rukou, „– já nevím, *vlnovou dýlku* hmoty? Něco hyperprostorovýho? Něco mimo trojrozměrnej prostor? Tak mi to aspoň připadá. Myslím, že trup zmizel, myslím, že se ocitli ve vesmíru, pořád živý, protože loď *tam* v jistým smyslu pořád byla. Ale věděli, že se vypaří. Proto se podle mě snažili uletět.“

Když jsem si na to vzpomněl, lehce jsem se zachvěl.

„Musel to bejt razantnější útok než ten, kterej jsme viděli,“ pokračovala. „Ten, kterej jsme pozorovali, se odehrál v dálce.“

„Jo, automatický systémy měly stovky let na to, aby v něm pokračovaly. To dá rozum, že ho dotáhly k dokonalosti. Slyšela jsi, co řekl Hand, než to vypuklo?“

„Ne.“

„Řekl *tohle zabilo ostatní.* Toho, kterýho jsme našli v chodbách, ale taky tím myslel ostatní. Wenga, Aribowovou, zbytek týmu. Proto zůstali venku, dokud jim nedošel kyslík. Jim se to stalo taky, nebo ne?“

Zastavila se a podívala se na mě.

„Hele, jestli se to…“

Přikývl jsem. „Jo. Přesně to jsem si myslel.“

„Předpokládali jsme, že je to kometa. Podle piktogramovejch počítadel, a pro jistotu jsme si to ověřili na našich zařízeních. Plus minus každých dvanáct set let. Jestli se to stalo týmu Aribowový, znamená to…“

„Znamená to, že jen o chlup minuli jinou válečnou loď. Před rokem až rokem a půl. A kdo ví, po jaký orbitě se pohybuje.“

„Statisticky,“ vydechla.

„Jo. Taky tě to napadlo. Protože jaká je statistická pravděpodobnost, že dvě expedice, který od sebe dělí osmnáct měsíců, mají tu smůlu, že narazí hluboko ve vesmíru na průsečík kometárních drah?“

„Minimální.“

„A to se držíme při zemi. Je to skoro nemožný.“

„Pokud…“

Znovu jsem přikývl a usmál se, protože jsem cítil, že do ní při přemýšlení opět proudí síla.

„Máš pravdu. Pokud se kolem nepohybuje tolik starýho harampádí, že k tomu běžně dochází. Pokud se, jinými slovy, nedíváš na pozůstatky námořní bitvy obrovskýho rozsahu.“

„To bysme si všimli,“ pronesla nejistě. „Už dávno bysme nějaký zahlídli.“

„Pochybuju. Vesmír je nekonečnej, a dokonce i padesát kiláků dlouhej vrak je podle asteroidních měřítek mrňavej. A navíc se nedíváme. Od tý doby, co jsme tady, se pořád hrabeme v zemi a hledáme archeologický odpadky – rychle vykopat, rychle prodat. Návratnost investic. Tak se jmenuje hra, která se hraje v Landfallu. Zapomněli jsme, jak se dívat jiným způsobem.“

Rozesmála se nebo jí uniklo něco, co se smíchu silně podobalo.

„Ty taky *nejsi* Wycinskij, nebo jo, Kovacsi? Protože někdy mluvíš stejně jako on.“

Také jsem se usmál. „Ne, ani já nejsem Wycinskij.“

V kapse mi zavibroval telefon, který mi půjčil Roespinoedji. Vylovil jsem ho a při tom jsem sebou lehce škubnul. Loket mě bolel jako čert.

„Jo?“

„Tady Vongsavathová. Ty chlápci jsou už hotový. Jestli chcete, do večera odsud můžeme bejt pryč.“

Podíval jsem se na Wardaniovou a povzdychl jsem si. „Jo, souhlasím. Za dvě minuty jsem u vás.“

Zasunul jsem telefon do kapsy a znovu se dal do pohybu. Wardaniová mě následovala.

„Hej,“ řekla.

„Ano?“

„Jak jsi to myslel s tím díváním? Nehrabat se v zemi? Jak jste na to tak zničehonic přišel, pane, Nejsem – Wycinskij?“

„Nevím.“ Pokrčil jsem rameny. „Možná je to něco z Harlanova světa. To je jedno místo v Protektorátu, kde se díváš na oblohu, když uvažuješ o Marťanech. Jo, taky máme naleziště a pozůstatky. Ale jedna věc související s Marťany, na kterou člověk nezapomene, jsou orbitální stanice. Jsou tam každej den a obíhají kolem dokola jako andělé s meči v nervózních prstech. Součást noční oblohy. Tohle svinstvo, všechno, co jsme tu našli, mě ve skutečnosti nepřekvapuje. Už musím jít.“

„Jo.“

Energie, která se do ní vracela, už byla slyšet i v jejím hlase a já věděl, že bude v pořádku. V jednu chvíli jsem si myslel, že tady z toho důvodu nezůstane, že zapustit tu kotvy a čekat na konec války je nějaká bizarní forma trestu, který si uložila. Ale nadšení v jejím hlase mě vyvedlo z omylu.

Bude v pořádku.

Měl jsem pocit jako na konci dlouhé cesty. Na konci společné výpravy, která začala blízkým kontaktem vyslaneckých technik kvůli opravě psychiky v ukradeném raketoplánu na opačné straně světa.

Měl jsem pocit, jako by se odlupoval strup.

„Ještě jedna věc,“ řekl jsem, když jsme došli do ulice, která se v ostrých zatáčkách svažovala k neudržované přistávací ploše Naleziště 27. Pod námi leželo kamuflážní pole raketoplánu z vířícího písku. Znovu jsme se zastavili a zadívali se na ně.

„Ano?“

„Co chceš, abych udělal s tvým podílem?“

Zasmála se, tentokrát doopravdy.

„Pošli mi ho sem. Jak dlouho to trvá? Jedenáct let, ne? Ať se mám na co těšit.“

„Dobře.“

Dole na přistávací ploše se z kamuflážního pole vynořila Ameli Vongsavathová, jednou rukou si zastínila oči a zadívala se na nás. Zvedl jsem paži, zamával jí a pak jsem zamířil k raketoplánu. Měl jsem před sebou dlouhou cestu.

Doslov

Angin Chandrová *opustila sféru ekliptiky a pokračovala do hlubokého vesmíru. To už se pohybovala rychleji, než dokáže většina lidí okem sledovat, ale dokonce i tak podle mezihvězdných měřítek velice pomalu. Při maximálním zrychlení stále dosáhla jen zlomku rychlostí blížících se rychlosti světla, kterými sem před sto lety přiletěly koloniální lodě. Angin Chandrová není vesmírný koráb, měla sloužit k jinému účelu. Ale má Nuhanovicovy navigační systémy a rozhodně dorazí na místo určení, i když vlastním tempem.*

Tady ve virtualitě časem přestanete vnímat vnější souvislosti. Roespinoedjiho odborníci udělali, co nám na očích viděli. Máme tu pobřeží s vápencovými útesy, které se prudce svažují do vody jako vrstvy rozpuštěného vosku u paty svíčky. Na bílých terasách se odráží slunce s takovou intenzitou, že vás při pohledu na ně bolí oči, a moře se třpytí jako plošky drahokamů. Z útesů můžete sestoupit přímo do pět metrů hluboké, křišťálově průzračné studené vody, v níž se vám sloupne pot z pokožky jako staré šaty. Mezi korálovými útvary pod vámi, které se jako výstřední opevnění zvedají ze světlého písku na dně, plavou pestrobarevné ryby.

Dům je prostorný, starobylý. Stojí v kopcích a vypadá jako zámek, kterému někdo uřízl horní část. Na ploché střeše, ze tří stran obehnané zábradlím, se nachází několik patií dlážděných mozaikou. Ze střechy se dá vzadu vyjít přímo do hor. Uvnitř je dost místa, abychom mohli být sami, když chceme, a v případě potřeby se můžeme sejít v kuchyni s jídelnou. Z reproduktorů se téměř neustále line hudba, nevtíravé rytmy španělské kytary adoracionského a latimerského popu. Na většině stěn jsou police s knihami.

Během dne se vyšplhá teplota tak vysoko, že se dvě hodiny po snídani zatoužíte jít vykoupat. Večer se ochladí natolik, že když si chcete sednout na střechu a dívat se na hvězdy, což všichni děláme, musíte si vzít tenký svetr nebo sako. Je to úplně jiná obloha než ta,

kterou bychom viděli z pilotní kabiny Angin Chandrové *– jeden odborník mi řekl, že použili formát z nějakého originálu archivovaného na Zemi. Ve skutečnosti je to každému jedno.*

Posmrtný život není špatný. Možná by nesplňoval představy někoho, jako byl Hand – zaprvé nemá ani zdaleka tak omezený počet účastníků, jak by očekával –, nicméně tenhle vymysleli pouzí smrtelníci. A je mnohem lepší než to, v čem je uvězněná mrtvá expedice Tanji Wardaniové. Jestli opuštěné paluby a chodby vesmírného korábu působí strašidelným dojmem, jak tvrdí Ameli Vongsavathová, pak je to nekonečně příjemnější forma strašení než Marťané, které jsme našli na opačné straně brány. Jestli jsem přízrak, pohyblivý elektronový proud v drobných obvodech ve stěnách transportéru, pak si nestěžuju.

Ale občas přijdou chvíle, kdy se večer rozhlédnu kolem velkého dřevěného stolu s prázdnými lahvemi a opiovými dýmkami a lituju, že tu s námi nejsou ostatní. Nejvíc mi chybí Cruickshanková. Deprez, Sun a Vongsavathová jsou dobrými společníky, ale nikdo nemá ten suchý smysl pro humor, který se mi na limonské horalce tak líbil. A samozřejmě nikdo z nich se mnou nechce spát, jako by chtěla ona.

Ani Sutjiadi tady není. Jeho báze byla jediná, kterou jsem na pláži v Dangreku nespálil. Pokusili jsme se ho před odletem na Naleziště 27 stáhnout, ale jen nepříčetně vřískal. Stáli jsme kolem něho ve formátu, který tvořilo nádvoří ze studeného mramoru, a on nás nepoznával. Vřískal, blábolil, slintal a uhýbal před každým, kdo k němu natáhl ruku. Nakonec jsme ho vypnuli a pak vymazali i formát, protože to nádvoří pro nás bylo jednou provždy poskvrněné.

Sun zamumlala něco o psychochirurgii. Vzpomínám na seržanta Klínu, kterého přepouzdrovávali příliš často, a moc tomu nevěřím. Ale Sutjiadi dostane veškerou psychochirurgii, která bude na Latimeru k mání. Koupím mu ji.

Sutjiadi.

Cruickshanková.

Hansen.

Jiang.

Někdo by mohl říct, že jsme z toho snadno vyvázli.

Někdy, když sedím s Lukem Deprezem pod noční oblohou a popíjíme whisky, s tím skoro souhlasím.

Vongsavathová pravidelně mizí. V starobylém létajícím džípu pro ni jezdí rezervovaně oblečený konstrukt vytvořený podle byrokrata z období kolonizace Hunského domova. K pobavení všech, kteří přihlížejí, jí pečlivě zapne bezpečnostní pásy, pak se džíp otočí a s hučením odletí do hor za domem. Jen vzácně bývá pryč déle než půl hodiny.

V reálném čase je to samozřejmě několik dní. Roespinodejiho odborníci zpomalili virtualitu na palubě na minimum. Svým způsobem to museli dělat poprvé – většina klientů chce, aby virtuální čas ubíhal desetkrát nebo stokrát rychleji než čas reálný. Na druhé straně většina lidí nemá před sebou víc než deset let, kdy nebude mít na práci nic jiného než sedět. Prožijeme ten jedenáct let dlouhý transport asi stokrát nižší rychlostí, než skutečně probíhá. Týdny na Chandře *nám připadají jako hodiny. Do latimerské soustavy dorazíme do konce měsíce.*

Ve skutečnosti by bylo snazší, kdybychom tu dobu prospali, ale Carrera nebyl o nic horším znalcem lidské povahy než supi, kteří se shromáždili kolem ochromeného těla Sanctionu IV. Jako všechny vesmírné lodi, které měly šanci uniknout válce, je vojenský transportér vybaven pro případ potřeby jednou kryokabinou pro pilota. Dokonce není ani moc kvalitní – když je Vongsavathová pryč, většinu času zabere rozmrazování a opětné zmrazování, který k tomu složité kryosystémy potřebují. Byrokrat z Hunského domova je sofistikovaný žert Sun Lipingové. Navrhla ho a přepsala do formátu jednou večer, když se Vongsavathová vrátila a rozčilovala se, jak je procesor kryokabiny nevýkonný.

Vongsavathová samozřejmě přehání, jako každý člověk při bezvýznamných potížích, když je život téměř dokonalý. Většinu času není pryč ani tak dlouho, aby jí vystydla káva, a kontrolní systémy, které obsluhuje v pilotní kabině, až dosud fungovaly se stoprocentní spolehlivostí. Nuhanovicovy řídicí systémy. Jak Sun kdysi řekla v trupu marťanské lodi, neexistuje lepší zařízení, než je tohle.

Před pár dny, když jsme se na zádech vznášeli v dlouhých akvamarínových vlnách za mysem a mhouřili oči proti slunci nad námi, jsem jí tu poznámku připomněl. Skoro si nevzpomněla, že něco takového řekla. Začíná nám připadat, že všechno, co se na Sanctionu IV přihodilo, se odehrálo nekonečně dávno. Zdá se, že v posmrtném životě ztratíte pojem o čase nebo možná už jen nemáte potřebu nebo touhu ho vnímat. Každý z nás by mohl z virtuální časomíry zjistit, jak dlouho jsme pryč a kdy přesně dorazíme na místo určení, ale vypadá to, že o to nikdo nestojí. Necháváme to osudu. Víme, že na Sanctionu IV uplynulo několik let, ale kolik přesně, se zdá – a pravděpodobně je – bezvýznamné. Válka už možná skončila a vede se boj o mír. A možná taky ne. Nelámeme si s tím hlavu. Život se nás tady netýká.

Rozhodně z velké části.

Tu a tam ale přemýšlím, co asi dělá Tanja Wardaniová. *Přemýšlím, jestli je už někde na hranicích soustavy Sanctionu a s unaveným, soustředěným výrazem na tváři nového pouzdra studuje piktogramy na marťanské bitevní lodi. Přemýšlím, kolik dalších trupů krouží vesmírem, absolvuje přestřelku s dávnými nepřáteli, a zatímco se přístroje pomalu zklidňují, opravují a připravují na další setkání, nepoškozené se opět řítí do tmy. Přemýšlím, na co dalšího narazíme v tomhle překvapivě přeplněném prostoru, jakmile se začneme dívat. A pak, tu a tam, přemýšlím, co tam v první řadě všichni dělali. Přemýšlím, o co bojovali ve vesmíru kolem té bezvýznamné hvězdičky a jestli si nakonec mysleli, že to stálo za to.*

Ještě méně často přemítám, co musím udělat po příletu na Latimer, ale zatím mi to připadá příliš daleko. Quellisté budou chtít slyšet hlášení. Budou chtít vědět, proč jsem nedokázal Kempa získat pro jejich plány ohledně celého latimerského sektoru, proč jsem v rozhodujícím okamžiku přešel na opačnou stranu a – což je ze všeho nejhorší – proč po mém odchodu zůstalo všechno ve stejném stavu, jako když mě na Sanction IV teleportovali. Pravděpodobně si mě najali s jinou představou.

Něco vymyslím.

Nemám teď pouzdro, ale to je drobný zádrhel. Patří mi polovina z dvaceti milionů protektorátních dolarů uložených v Latimer City a skupinka ostřílených profíků, kteří jsou mými přáteli a z nichž se

jeden pyšní příbuzenstvím s jednou proslulou vojenskou rodinou na Latimeru. Musím najít psychochirurga pro Sutjiadiho. Musím navštívit Limonskou vrchovinu a informovat rodinu Yvette Cruickshankové o její smrti. Kromě toho mě napadlo, že bych se mohl vrátit do ruin Inneninu a zjistit, zda neuslyším nějakou ozvěnu toho, co jsem objevil na Tanje Wardaniové.

Tohle jsou mé priority po návratu ze světa mrtvých. Každý, kdo s nimi má problém, se může stát jednou z nich.

Svým způsobem se na konec měsíce těším.

Tenhle posmrtný život se přeceňuje.

Richard K. Morgan

Britský autor science fiction, narozen 24. 9. 1965 v Londýně. Jeho druhé křestní jméno je tajemstvím, protože ho nemá rád a zkratku považuje za mnohem přijatelnější. Vyrůstal v poklidné venkovské atmosféře východní Anglie, vystudoval politickou historii, v následujících letech vyučoval během cest po zahraničí – Španělsku, Turecku, Skotsku – angličtinu, aby se nakonec vrátil zpět do Londýna. Mezi jeho oblíbené činnosti patří sledování filmů, četba, cestování, lezení po skalách a umělých stěnách či potápění s akvalungem. Od roku 2002 již nevyučuje, v současnosti je spisovatelem z povolání a žije ve skotském Glasgow. Svou tvorbu sám označuje za „noir budoucnosti" se silným politickým podtextem.

Proslavil se akční, detailně propracovanou a po všech stránkách strhující trilogií ze světa 25. století, kdy lidstvo dosáhlo nesmrtelnosti a klíčem k ní se stala korová báze zasazená do mozkového centra. Po smrti nositele v sobě uchovává komplexní obraz osobnosti člověka. Tato individualita může být poté „nahrána" do klonovaného těla. Ve zkratce to znamená věčný život, jenž může ohrozit pouze poškození samotného zdroje osobnostních informací. A v tomto světě se pohybuje Takeshi Kovacs, speciálně vytrénovaný voják využívaný jako posel k různorodým úkolům v rozmanitém prostředí lidstvem kolonizovaných planet, jichž lidstvo dosáhlo během dlouho trvající expanze. V drsné detektivce **Altered Carbon** (2002, č. Půjčovna masa, Triton 2005) je Kovacs najat členem společenské smetánky bývalého San Franciska, aby vyšetřil jeho smrt. Ten je totiž přesvědčen, že šlo o vraždu a ne o sebevraždu, jak tvrdí policie. Záhy hrdina odkryje rozsáhlou konspiraci, jejíž vyšetřování ho zavede na velmi rozmanitá místa špinavé pozemské budoucnosti. Od detektivky k dobrodružné space opeře se autor přesunul v pokračování nazvaném **Broken Angels** (2003, č. Zlomení andělé, Triton 2006). O třicet let později pracuje Kovacs jako žoldák ve válce proti

revolučním silám na planetě Sanction IV, ovšem velmi brzy poté se zapojí do honby za tajemstvím fantastické hodnoty, které potají odkryli archeologové. Zaniklá rasa Marťanů, dříve vládců a kolonizátorů galaxie, po sobě zanechala hyperprostorovou bránu vedoucí na palubu funkčního mezihvězdného plavidla na vzdálené orbitě. Získat nadvládu nad tímto zařízením bude velmi obtížné a nebezpečné, ale možná mnohem méně než to, čemu se bude muset narychlo shromážděný tým postavit na druhé straně. Neméně výbušným dějem disponuje rovněž nedávno vydaný román **Woken Furies** (2005), v němž se Kovacs pouští do osobní vendety proti bezohledným teroristickým fundamentalismům, kteří nezvratně zabili Takeshiho bývalou přítelkyni a její dceru. Děj knihy se odehrává na povrchu Harlanova světa, převážně vodní planety, kde se prastarý mimozemský orbitální systém neustále snaží zničit všechny stroje letící příliš vysoko. Opět se tedy setkáváme s vyspělou mimozemskou i lidskou vojenskou technikou, která povětšinou nemá v science fiction literatuře obdoby. Ani zde to ale není zdaleka vše, čím je autor schopen své čtenáře překvapit.

Samostatný román **Market Forces** (2004, přip. Triton) je děsivě realistickým thrillerem z blízké budoucnosti roku 2049. V příběhu řídícího firemního pracovníka Chrise Faulknera a jeho strmě se vyvíjející kariéry poznáváme neúprosná pravidla mezinárodního obchodu, v němž jde o životy stejně jako v krvavých zapadlých uličkách této neradostné vize světa bez špetky morálky. Morgan zde přesvědčivým způsobem zobrazil podmínky panující ve firmě se specializací na riskantní obchody spojené s nestabilními totalitárními trhy, kde se režim a s tím i podmínky obchodu mohou změnit doslova z hodiny na hodinu. To má přirozeně mnohdy zdrcující vliv na kariéru odpovědných pracovníků.

O připravovaném románu s pracovním názvem **Black Man** (2006) zatím nejsou známy žádné bližší detaily.

Richard Morgan dnes patří ke špičce moderní science fiction a k autorům jako jsou Alastair Reynolds či Peter F. Hamilton, tedy k britské nové vlně talentovaných tvůrců, kteří dnes udávají tón nejen doma, ale i ve světě. Podle všeho čeká i jeho zářivá budoucnost, snad tato slova potvrdí i v následujících dílech, která se jistě brzy

dostanou i k českým čtenářům. Domácí nakladatelé totiž konečně začali sledovat aktuální dění a dokáží s ním mnohdy držet krok, což je pro příznivce fantastiky jen a jen dobře.

Martin Šust

Obsah

Část 1: Poškozené strany
Část 2: Obchodní jednání
Část 3: Rušivé elementy
Část 4: Nevysvětlitelný jev
Část 5: Rozpolcená oddanost
Doslov
O autorovi

Paul Tuma
FOOTBALL FAUST
Proroctví o fotbalovém bohu

Nejen Pentagon a zpravodajské služby několik let trápí předpovědi o nekontrolovatelném vzestupu moci skupin či jednotlivců. Moci, o jaké se nesnilo velkým státům ještě před padesáti lety. Paranoidní realita, nebo snad děsivá fikce proroka Erika? Syn německé archeoložky a amerického důstojníka svádí vnitřní boj sám se sebou, neboť od útlého mládí trpí schizozfrenií, alespoň tak mu to tvrdí lékaři. Okolí je hluché a slepé k jeho schopnostem, umožňujícím mu vidět záblesky budoucnosti. Vizionářský chlapec tak tráví část dětství v ústavech a léčebnách. Šokuje předpovědí o narození geniálního fotbalisty, který o sobě na vrcholu kariéry prohlásí, že je vyvoleným. Mezitím se Erik, neprávem odsouzený k trestu smrti, po letech strávených ve vězeních a na invalidním vozíku osudově s tímto bohem setkává. Do poslední chvíle však nedokáže rozlišit, zda je to opravdu syn boha, rozhodnutý usmířit rozhádané lidstvo, nebo jen geniální manipulátor schopný rozpoutat válku.

Richard Morgan
Zlomení andělé

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006
jako svou 911. publikaci, v edici TRIFID svazek 170.
Vydání 1.
Z anglického originálu Broken Angels
přeložila Eva Brožová.
Ilustrace na obálce Jan Doležálek.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědný redaktor Jiří Jurečka.
Autorský medailon Martin Šust.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN80-7254-800-X

www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 279,– Kč
(členové SFK TRIFID 189,– Kč)